

Historický úvod VII

První spisy jsou dílem, o které je mezi adventisty sedmého dne trvalý a zvláštní zájem, protože obsahuje nejstarší knihy Ellen G. Whiteové. Toto dílo bylo napsáno a poprvé publikováno v padesátých letech (19.stol.) pro vzdělání a poučení těch, kteří spolu s autorkou prožili zkušenosti adventistů, světicích sobotu ve čtyřicátých a na počátku padesátých let (19.stol.). Z tohoto důvodu předpokládala autorka u čtenáře znalost dějin adventního probuzení a vývoje hnutí adventistů sedmého dne, které vzniklo v r. 1844. Ale o zkušenostech, kterým bylo v této době dobře porozuměno, je v některých případech učiněna jen malá zmínka a jsou použity výrazy, které, mají-li být správně pochopeny, musí být chápány v rámci dějin adventistů, světicích sobotu v těchto počátečních letech. V roce 1858, při popisování tří andělů ze Zjevení 14, vysvětluje Ellen Whiteová zkušenosti těch, kteří měli účast v tomto díle. Místo toho, aby podala jasné vylíčení charakteru těchto poselství, jak by mohl někdo očekávat, čerpá spíše ponaučení z těchto zkušeností. (Viz str.232-240, 254-258). V té době občas používá výrazů, které dnes nejsou obvyklé, jako např. "formální adventisté", "zavřené dveře", "otevřené dveře" atd. Dnes nás od oné hrdinné doby dělí více než jedno století. To musí mít čtenář na zřeteli. Nyní si prostudujeme dějiny, které byly současníkům Ellen Whiteové dobře známy. Přitom si povšimneme některých významných okamžiků ze zkušeností adventistů, světicích sobotu během deseti nebo dvaceti let před prvním zveřejněním tohoto díla. V počátečních článcích paní Whiteová učinila krátkou zmínku VIII o svém obrácení a svých prvních křesťanských zkušenostech. Také hovoří o tom, že navštěvovala přednášky, týkající se biblického učení o očekávaném osobním příchodu Ježíše Krista, o kterém se hovořilo, že už je velmi blízko. Velké adventní probuzení, o němž je zde tak malá zmínka, zasáhlo celý svět. Vzniklo jako důsledek pečlivého studia biblického proroctví, na němž měli mnozí účast také proto, že mnozí lidé na celém světě přijali dobrou zprávu o Ježíšově příchodu. Velké adventní probuzení Adventní poselství bylo hlášáno a přijato především ve Spojených státech. Když biblické proroctví, vztahující se k Ježíšovu návratu, bylo přijato schopnými muži a žemani z mnohých náboženských směrů, výsledkem bylo množství horlivých věřících adventistů. Mohl zde být větší úspěch, ale vznikaly některé jiné podobné i odlišné náboženské organizace. Adventní naděje vedla k hlubokému náboženskému oživení, jež prospělo všem protestantským církvím, a mnohé skeptiky a nevěrce tak přivedla k veřejnému vyznání víry. Když se na počátku čtyřicátých let hnutí blížilo ke svému vyvrcholení, spojilo se několik set kazatelů, aby rozhlásili poselství. Vůdcem se stal William Miller, který žil ve východní části státu New York. Ačkoliv byl farmářem, stal se vynikající postavou ve společnosti. Navzdory bohatému náboženskému pozadí, vyrůstal ve svém mládí jako skeptik. Ztratil víru v Boží Slovo a přijal deistické názory. Zatímco jednoho nedělního rána přednášel kázání v baptistické modlitebně, jeho srdce se dotkl Duch svatý a byl veden k přijetí Ježíše Krista jako svého Spasitele. Miller začal studovat Boží Slovo s rozhodnutím, že IX bude hledat uspokojivou odpověď na všechny své otázky, aby na stránkách Bible poznal celou pravdu. Po dvě léta věnoval mnoho svého času studiu Písma. Rozhodl se, že k dalšímu verši nepřistoupí, dokud nepocítí, že našel uspokojivé vysvětlení verše, který studuje. Před sebou měl pouze Bibli a konkordanci. Při svém studiu dospěl k proroctví o doslovném, osobním druhém příchodu Krista. Zabýval se také dlouhodobými proroctvími, zvláště proroctvím o 2300 dnech z Daniele 8. a 9. kapitoly, které spojoval s proroctvím ve Zjevení 14. kap. a s poselstvím anděla, zvěstujícím hodinu Božího soudu Zj.14,6-7. Paní Whiteová v tomto svazku na str. 229 uvádí, že "Bůh poslal svého anděla, aby působil na srdce Williama Millera, aby ho vedl při zkoumání proroctví." Ještě jako dívka si paní Whiteová vyslechla dvě série Millerových přednášek, konaných v Portlandu, Maine. Na její srdce učinil hluboký a trvalý dojem. Článek, který následuje, vysvětluje proroctví ve smyslu Millerových přednášek. Budeme citovat z pozdější knihy paní Whiteové, "Velký spor věků". Výpočet prorockého údobí "Proroctvím, v němž je doba druhého příchodu zjevena zdánlivě

nejpřesněji, je prorocství, obsažené v knize Danielově 8,14: "Až do dvou tisíc a tří set večerů a jiter, a přijde k očištění svému svatyně." Podle pravidla, jež si vytýčil, že Písmo lze vysvětlit opět Písmem, Miller zjistil, že den v symbolickém prorocství představuje rok (Nu.14,34, Ez.4,6) viděl, že období 2300 prorockých dnů, neboli ve skutečnosti roků, by sahalo daleko za konec židovského zřízení, a tudíž, že se svatyně nemůže týkat tohoto zřízení. Miller převzal všeobecně přijatý X názor, že v době křesťanství je svatyní země, a proto tomu rozuměl tak, že očištění svatyně, předpovězené v Dn.8,14 znamená očištění země ohněm při Kristově druhém příchodu. Z toho usoudil, že kdyby tedy mohl být nalezen správný bod, od kdy počítat těchto 2300 dní, mohla by být přesně stanovena doba druhého příchodu. Tak by se zjistil čas velkého konce, čas, kdy současný stav " se vši svou pýchou a mocí, okázalostí a marností, zkažeností a útlakem skončí", kdy kletba bude "odňata ze země, smrt zahubena, a odměna bude dána služebníkům Božím, prorokům, svatým a těm, kdož se bojí jména Božího, a kdy budou zahubeni ti, kdož hubí zemi." (Bliss, Paměti Williama Millera, str.79) "S novou a ještě větší opravdovostí pokračoval Miller ve zkoumání prorocství, celé dny i noci se věnoval studiu toho, co se mu zdálo tak nesmírně důležité a zajímavé. V osmé kapitole Danielovy knihy nemohl najít klíč k tomu, od kdy počítat 2300 dní. Anděl Gabriel, jemuž bylo přikázáno, aby objasnil Danielovi toto vidění, mu k tomu dal jen částečné vysvětlení. Když se proroku ve vidění zjevilo strašné pronásledování, jež dolehne na církvev, opustily ho síly. Nemohl snést více a anděl ho na chvíli opustil. Daniel "zchuravěl a nemocen byl několik dní." "Byl jsem předěšen nad tím viděním," praví. "Žádný mu však nerozuměl." Dn.8,27. "Pak Bůh svého posla vybídl: "Vylož tomuto vidění to." Tento příkaz musel být splněn. Proto se anděl po nějaké době vrátil k Danielovi a pravil: "Nyní jsem vyšel, abych tě naučil vyrozumívati tajemstvím, pročez pozoruj slova toho, a rozuměj vidění tomu." Dn 8,16. 9,22.23. Ve vidění, vylíčeném v 8. kapitole, byl jeden důležitý bod, který zůstal nevysvětlen, totiž XI bod, týkající se času - období 2300 dní, proto se anděl při svém dalším vysvětlování zabýval hlavně otázkou času.

"Sedmdesát týdnů odečteno jest lidu tvému a městu svatému...Věziž tedy a rozuměj, že od vyití výpovědi o navrácení a o vystavení Jerusalema až do Mesiáše vévody bude týdnů sedm, potom týdnů šedesáte dva, kdy již vzdělána bude ulice a příkop, a ti časové budou přenesnadní. Po týdnech pak těch šedesáti a dvou zabít bude Mesiáš, avšak jemu to nic neuškodí...Utvrdí však smlouvu mnohým v týdnu posledním, uprostřed pak toho týdne učiní konec oběti zápalné i oběti suché." Dn.9,24-27. "Anděl byl k Danielovi vyslán výslovně proto, aby mu vysvětlil bod, jemuž nerozuměl ve vidění, popsaném v osmé kapitole, totiž výrok, který se týkal času - "až do dvou tisíc a tří set dní, a přijde k očištění svému svatyně." Nejdříve vybídl Daniele, aby "pozoroval slova a rozuměl vidění" a pak zazněla jeho nejdůležitější slova: "Sedmdesát týdnů odečteno jest lidu tvému a městu svatému tvému." Slovo "odečteno", které je zde použito, znamená doslovně podle originálního textu "přiděleno". Sedmdesát týdnů představujících 490 roků, je podle prohlášení anděla odečteno zvláště Židům. Od čeho však mají být odečteny? Protože doba 2300 dní je jediným časovým určením, jež uvádí 8.kapitola, musí to tedy být doba, od níž se odečítá zmíněných sedmdesát týdnů, těchto sedmdesát týdnů je proto částí 2300 dnů, a obě období musí mít proto společný začátek. Anděl prohlásil, že období sedmdesáti týdnů začíná od vydání příkazu k obnovení XII a znovuzřízení Jerusalema. Dá-li se zjistit, kdy byl tento příkaz vydán, bude tím stanoven výchozí bod pro toto velké období 2300 dní. "O příkazu k obnovení Jerusalema se mluví v sedmé kapitole Ezdrášově (Ezd.7,12-26). Nejúplnější takový příkaz vydal Artaxerxes, král perský, v roce 457 př. Kr. Avšak v Ezd.6,14. se praví, že stavěli dům Páně v Jerusalemě "v rozkázání Cýra a Daria a Artaxerxa, krále perského." Tito tři králové vydali, povrdili nebo doplnili příkaz, čímž ho přivedli k dokonalosti, jak to vyžadovalo prorocství, aby jeho vydání mohlo znamenat začátek 2300 let. Vezmeme-li rok 457 př. Kr., tedy rok, kdy byl příkaz doplněn k úplnosti, za rok vydání příkazu, zjistíme, že každý údaj prorocství, který se měl

stát v sedmdesáti týdnech, se vyplnil. "Od vyjití výpovědi o navrácení a o vystavení Jerusalema až do Mesiáše vévody bude týdnů sedm, potom týdnů šedesát dva" - tj. celkem šedesát devět týdnů, neboli 483 let. Výnos Artaxerxův vstoupil v platnost na podzim roku 457 př. Kr. Od tohoto roku počítáno vyprší 483 let na podzim roku 27 po Kr. V tomto roce se proroctví splnilo. Slovo "Mesiáš" znamená "Pomazaný". Na podzim roku 27 po Kr. byl Kristus pokřtěn Janem Křtitelem a dostal pomazání Duchem. Apoštol Petr dosvědčuje, že "Bůh pomazal Duchem svatým a mocí Ježíše z Nazareta" Sk 10,38. A sám Spasitel praví: "Duch Páně jest nade mnou, protože pomazal mne, kázati evangelium chudým." Lk 4,18. Po svém pokřtění se Ježíš odebral do

Galileje, "káže evangelium Boží a hlásaje: Naplnil se čas." XIII Mk. 1,14.15. "A utvrdí smlouvu mnohým v týdnu posledním." Dn 9,27. "Týden poslední", o němž se tu hovoří, je posledním týdnem ze sedmdesáti, je to posledních sedm let z období, připočteného zvláště Židům. V této době, která trvala od roku 27 po Kr. do roku 34 po Kr., hlásal Kristus evangelium zvláště Židům nejprve osobně a později skrze učedníky. Když se apoštolové vydali na cestu s blahoslavenou zvěstí o království, dostali od Spasitele rozkaz: "Nechod'te mezi pohany a nevcházejte do města samarského. Raději chod'te k zatraceným ovcím domu izraelského." Mt 10,5.6. "Uprostřed toho týdne učiní konec oběti zápalné i oběti suché." Dn 9,27. V roce 31 po Kr., tři a půl roku po svém pokřtění, byl náš Pán ukřižován. Velkou obětí na Golgatě ukončil obětní systém, který po čtyři tisíce let poukazoval na Beránka Božího. Symbol se setkal se skutečností, kterou představoval a všechny oběti zápalné a suché podle obřadního systému, mohou být zrušeny. "Sedmdesát týdnů neboli 490 let, přidělených zvláště Židům skončilo, jak jsme poznali, v roce 34 po Kr. V té době zpečetil židovský národ z popudu své velerady zavržení evangelia tím, že umučil Štěpána a začal pronásledovat Kristovy následovníky. Poselství spásy se tedy přestalo omezovat na vyvolený národ a začalo se hlásat světu. Učedníci, pronásledováním donuceni uprchnout z Jerusalema, "prošli zemi a všude zvěstovali slovo evangelia." "Filip sestoupil do hlavního města samarského a kázal jim Krista." Petr, řízený Duchem, zvěstoval evangelium bohobožnému Korneliovi, četaři v Cesarei, a horlivý Pavel, obrácený na víru Kristovu dostal příkaz, aby zanesl blahoslavenou zvěst "daleko k pohanům." Sk 8,4.5. 22,21. "Tím se všechny údaje, obsažené v proroctví, beze zbytku XIV vyplnily a začátek období sedmdesáti týdnů je možno bezpečně stanovit na rok 457 př. Kr. a jeho konec na rok 34 po Kr. Podle tohoto data není obtížné vypočítat, kdy skončí období 2300 dní. Odečteme-li sedmdesát týdnů, tj. 490 dní, od 2300 dní, zbývá 1810 dní. Po uplynutí 490 dní zbývá tedy ještě 1810 dní. Od roku 34 po Kr. uplyne 1810 let v roce 1844. Po vypršení této velké prorocké lhůty "bude svatyně očištěna", podle svědectví Božího anděla. Tak byla doba očištění svatyně, o níž se téměř všeobecně soudilo, že nastane při Kristově druhém příchodu, definitivně určena. "Miller a jeho druzi si nejprve mysleli, že období 2300 dnů skončí na jaře roku 1844, kdežto proroctví ukazovalo na podzim tohoto roku. Neporozumění tomuto místu přineslo zklamání a bezradnost těm, kteří stanovili dřívější datum za čas příchodu Páně. Ani v nejmenším to však neubralo na přesvědčivosti důkazu, že období 2300 dní skončí v roce 1844, a že tehdy dojde k velké události, kterou bude očištění svatyně. "Když Miller začal bádát v Písmu, aby dokázal, že je to zjevení od Boha, neočekával, že dojde k závěru, k němuž nyní dospěl. Sám mohl stěží uvěřit tomu, co zjistil při svém bádání. Avšak důkaz z Písma byl příliš zřejmý a přesvědčující, než aby ho bylo možno nedbat. Dva roky se věnoval zkoumání a v roce 1818 nabyl nezvratného přesvědčení, že přibližně za dvacet pět let se zjeví Kristus, aby vykoupil svůj lid." GC 324 - 329. XV Zklamání a jeho následky Bylo to napínavé očekávání, když se věřící adventisté blížili ke dni, kdy očekávali návrat svého Pána. Podzim roku 1844 považovali za dobu, na níž poukazovalo Danielovo proroctví. Avšak věrní věřící zažili kruté zklamání. Jako kdysi učedníci, kteří špatně pochopili pravý význam událostí, které nastaly splněním proroctví, které poukazovalo na Ježíšův první příchod, tak i adventisté v r. 1844 byli zklamáni výkladem

proroctví, vztahujícího se na očekávaný druhý příchod Krista. V tomto svazku o tom Ellen Whiteová napsala:

"Ježíš nepřišel na zem, jak očekávala tato radující se společnost, aby svatyni očistil tím, že by zemi vyčistil ohněm. Viděla jsem, že jejich výpočet prorockého údobí byl správný, v roce 1844 se proroctví naplnilo a Pán Ježíš vstoupil do svatyně svatých, aby v závěrečných dnech očistil svatyni. Jejich chyba spočívala v tom, že neporozuměli tomu, co je svatyně a jakým způsobem bude očištěna." Str.234. Téměř bezprostředně po zklamání, které nastalo 22.října, mnozí věřící a kazatelé, kteří se připojili k adventnímu poselství, odešli. Někteří z nich se k hnutí připojili především ze strachu, a když čas očekávání pominul, opustila je i jejich naděje a navždy zmizela. Jiní byli svedeni k fanatismu. Asi polovina adventistů nadále věřila, že se Kristus brzy objeví na nebeských oblacích. Když ze strany světa zakusili mnoho posměchu a urážek, mysleli si, že viděli důkazy, že doba milosti pro tento svět již pominula. Tito lidé pevně věřili, že Kristův příchod je XVI velmi blízko. Ale když dny rostly v týdny a Pán nepřicházel, pak byl nesoulad mezi jednotlivými názory stále větší, a tato skupina se rozdělila. První část, početně větší, zastávala názor, že proroctví se nenaplnilo v r. 1844, a že ve výpočtu prorockého údobí musí být chyba, a proto začala hledat nějaký zvláštní časový údaj. Členové druhé, menší části - předchůdci církve adventistů sedmého dne - si byli tak jisti důkazy díla Ducha Božího ve velkém adventním probuzení, že zamítnutí skutečnosti, že hnutí bylo dílem Páně, jak tomu věřili, by bylo něčím proti Duchu milosti. Cítili, že sami by to nemohli vykonat. Vidění Ellen Harmonové Tato skupina věřících zpozorovala, že jejich zkušenost a práce, kterou konali, je popsána v posledních verších 10.kapitoly Zjevení. Adventní naděje byla oživena. Bůh je vedl. On je stále vedl. V jejich středu byla mladá žena, jménem Ellen Harmonová, která v prosinci r. 1844, necelé dva měsíce po zklamání obdržela od Boha prorocké zjevení. V tomto vidění jí Pán vylíčil cestu adventního lidu do Nového Jeruzaléma. I když toto vidění nevysvětlilo příčinu zklamání, které mohlo a také bylo vysvětleno studiem Bible, dalo jim ujištění, že Bůh je vedl a bude je vést na jejich cestě k připravenému nebeskému městu. Na počátku symbolické stezky, která byla ukázána mladé Ellen, bylo jasné světlo, které bylo andělem nazváno půlnočním voláním, výrazem, který vystihuje atmosféru zvěstování, existující v létě a na podzim r. 1844 při nastávajícím druhém příchodu. V tomto vidění viděla Krista, který vedl lid do Božího XVII města. Jejich hovor naznačoval, že cesta bude delší, než očekávali. Někteří ztratili Ježíše z dohledu a klesali na cestě, ale ti, kteří měli stále svůj zrak upřen na Ježíše a město, došli bezpečně až do cíle. Tak je nám to představeno v článku "Mé první vidění" na str. 13-17. Dvě skupiny adventistů Na počátku se pouze několik lidí ztotožnilo s touto skupinou, která šla kupředu za postupujícím světlem. V roce 1846 se počet jejich členů blížil k padesátce. Větší skupina, která přestala věřit, že proroctví se naplnilo v roce 1844, měla téměř 30.000 členů. V době od 29. dubna do 1. května 1845 se jejich vedoucí setkali na konferenci v Albaně, New York, kde přehodnotili svá stanoviska. Jejich činností bylo varování před těmi, kteří si činili nárok na "zvláštní osvícení", kteří učili "židovským výmyslům" a těmi, kteří zavedli "nové zkoušky" (Advent hlasatel - Advent Herald, 14.května 1845). Takto si zavřeli dveře před světlem o sobotě a duchem proroctví. Věřili, že proroctví se nenaplnilo v r. 1844 a někteří předpokládali, že konec údobí 2300 dní bude teprve v budoucnosti. Byla stanovena různá data, ale ani jedno se nesplnilo. Tito lidé, které spojoval prvek adventní naděje, se nejdříve seskupovali do několika organizovaných skupin se značnými věroučnými odchylkami. Některé z těchto skupin se brzy rozpadly. Jedna skupina, která přežila, se stala adventní křesťanskou církví. V této knize jsou někteří z nich nazýváni "adventisty prvního dne" nebo "formálními adventisty." Hledání pravdy o svatyni XVIII Ale nyní se musíme vrátit zpět k těm, kteří se pevně drželi svého přesvědčení, že proroctví se naplnilo 22. října 1844, a kteří s otevřenou myslí i srdcem přijali pravdy o sobotě a svatyni a také nebeské světlo, které ozářilo jejich stezku. Tito lidé se neusadili na jednom místě, ale žili každý zvlášť nebo ve velmi malých

skupinkách na celém území severostřední a severovýchodní části Spojených států. Hiram Edson, jeden z členů skupiny, žil ve středu státu New York ve městě Port Gibson. Byl představitelem adventistů v této oblasti. 22. října 1844 se v jeho domě sešli věřící, aby očekávali příchod Pána. Tiše a trpělivě očekávali velkou událost. Ale jakmile přišla půlnoc a uvědomili si, že den očekávání již pominul, bylo jim jasné, že Ježíš nepřijde tehdy, jak si to mysleli. Byla to doba hořkého zklamání. V časných ranních hodinách Hiram Edson a někteří jiní vyšli ven do jeho stodoly, aby se modlili. Když se modlili cítili, že obdrží vysvětlení. O něco později, když Edson a jeho přítel procházeli kukuřičným polem, aby navštívili své adventní přátele, zdálo se jim, jakoby se jejich ramenou dotkla něčí ruka. Podívali se nahoru, a jako ve vidění viděli otevřené nebe a Krista v nebeské svatyni, vstupujícího do svatyně svatých, kde začal konat své dílo přimlouve za svůj lid, namísto toho, aby procházel dále svatyní svatých, aby očistil svět ohněm, jak se domnívali. Pečlivým studiem Bible Hiramem Edsonem, F.B.Hahnem, který byl lékařem, a učitelem O.R.L.Crozierem se brzy ukázalo, že očištění svatyně na konci 2300 let není myšlena země, ale svatostánek v nebesích s Kristem, sloužícím pro nás ve svatyni svatých. Toto Kristovo prostřednické dílo odpovídalo "Hodině Božího soudu", XIX o nichž hlasitě volal ve svém poselství první anděl (Zj.14,6.7). Učitel Crozier popsal výsledky této studijní skupiny, které byly místně zveřejněny a pak v plné míře publikovány v adventistickém časopise, známém jako "Day Star" v Cincinnati, Ohio. Zvláštní číslo ze 7. února 1846 bylo věnováno pouze tomuto studiu, týkajícímu se svatyně. Pravdy potvrzené viděním Zatímco se činil pokrok v tomto studiu, dříve, než byla jejich práce zveřejněna, daleko na východě, ve státě Maine, bylo dáno vidění Ellen Harmonové, ve kterém jí bylo ukázáno přemístění Kristovy služby ze svatyně do svatyně svatých a ukončení 2300 dní. Záznam o tomto vidění najdeme v Prvních spisech na stránkách 54 -56. O dalším vidění, daném krátce po tomto, hovoří paní Whiteová v článku, napsaném v dubnu 1847: "Před více než jedním rokem mi Pán ve vidění ukázal, že bratr Crozier měl pravdivé světlo o očištění svatyně,...a že to bylo v souladu s Jeho vůlí, aby bratr Crozier zveřejnil názor, který nám podal v Day Star Extra (ve zvláštním čísle Denní Hvězdy) ze dne 7. února 1846. Cítím plně schválení Páně k doporučení tohoto zvláštního čísla všechněm svatým." (A Word to the Little Flock - Slovo malému stádcí) str.12. Tak bylo biblické bádání, konané těmito vzdělanci, potvrzeno Boží služebníci. V následujících letech Ellen Whiteová napsala velké dílo, týkající se pravdy o svatyni a jejím významu pro nás. Mnohé z toho se nachází v Prvních spisech, zvláště v kapitole "Svatyně", začínající na str. 250. Znalost Kristovy slžby v nebeské svatyni ukazuje klíč k otevření tajemství velkého zklamání. Naši průkopníci jasně viděli, že proctví, oznamující XX hodinu blízkého Božího soudu, mělo své naplnění v událostech, které se odehrály v roce 1844, ale ještě je zde dílo přimluvné služby, konané ve svatyni svatých nebeského svatostánku před tím, než Ježíš přijde na tuto zem. Poselství prvního anděla a poselství druhého anděla zaznělo při zvěstování adventního poselství a nyní začíná poselství třetího anděla. V tomto poselství se začíná objevovat důležitost soboty jako sedmého dne. Počátky zachovávání soboty Když sledujeme historii o počátku svěcení soboty mezi prvními adventisty, dostáváme se k malému sboru na Washingtonském předměstí v srdci státu New Hampshire, který na východě sousedí se státem Maine, a jehož přímá západní hranice se státem New York má délku 60 mil. V roce 1843 zde členové samostatného křesťanského sboru slyšeli a přijali kázání adventního poselství. Byla to horlivá skupina. Do jejich středu přišel Rachel Oakes, baptista sedmého dne, který rozšířil traktáty, pojednávající o závažnosti požadavků čtvrtého přikázání. V roce 1844 někteří poznali a přijali tuto biblickou pravdu. Jeden z nich, William Farnsworth, jednoho nedělního jitra při bohoslužbách prohlásil, že v souladu se čtvrtým přikázáním chce zachovávat Boží sobotu. Asi dvanáct jiných se k němu připojilo s rozhodnutím, že se budou důsledně řídit požadavky všech Božích přikázání. To byli první adventisté sedmého dne. Frederick Wheeler, kazatel, který pečoval o tuto skupinu věřících, brzy také přijal sedmý den, sobotu, a tak se stal prvním kazatelem adventistů sedmého dne. Ještě jeden z adventních kazatelů, T.M.Preble, který žil v

tomtéž státě, přijal pravdu o sobotě. V únoru 1845 publikoval v "Naděži Izraele" (Hope of XXI Izrael), jednom z adventistických časopisů, článek, týkající se závaznosti požadavků čtvrtého přikázání. Joseph Bates, vynikající adventistický kazatel, bydlící ve Fairhaven, státu Massachusetts, četl Preblův článek a přijal sedmý den, sobotu. Brzy po této události starší Bates cestoval do Washingtonu, New Hampshire, aby nově nalezenou pravdu studoval s tamnějšími adventisty, světícími sobotu. Když se vracel do svého domova, byl plně přesvědčen o správnosti soboty. Brzy se Bates rozhodl, že vydá spisek, týkající se důležitosti čtvrtého přikázání. Jeho 48 stránková brožurka o sobotě byla publikována v srpnu r. 1846. Jeden její výtisk se dostal do rukou Jamese a Ellen Whiteových, což se stalo asi v době jejich sňatku, koncem srpna 1846. Na základě tohoto písemného svědectví začali také světit sedmý den, sobotu. Později o tom Ellen Whiteová napsala: "Na podzim roku 1846 jsme začali zachovávat, vyučovat a hájit biblickou sobotu." (1T str.75) Potvrzení důležitosti soboty Manželé Whiteovi se rozhodli pouze na základě písemných důkazů, které získali prostřednictvím Batesovy brožurky. První sobotu v dubnu, když již uběhlo sedm měsíců od doby, kdy ji začali světit a vyučovat pravdě o sobotě, v Topshamu, Maine, Pán dal paní Whiteové vidění, ve kterém byla potvrzena důležitost soboty. V truhle smlouvy, nacházející se v nebeské svatyni, viděla desky zákona, přičemž čtvrté přikázání bylo obklopeno zvláštním světlem. Toto vidění je popsáno na str.32-35. Tím byl potvrzen dřívější názor, který byl zastáván na základě studia Božího Slova. Vidění pomohlo věřícím k lepší představě o tom, jak zachovávat sobotu. V tomto vidění byla paní Whiteová vedena až k závěrečné době, kdy se sobota stane velikým zkušebním kamenem, XXII u něhož se lidé rozhodnou buď pro službu Bohu nebo pro službu padlé mocnosti. Při vzpomínce na tuto zkušenost v roce 1874 napsala:

"Pravdě o sobotě jsem věřila již dříve, než mi bylo cokoli zjeveno ve vidění, týkajícím se soboty. Bylo to několik měsíců poté, co jsem začala světit sobotu, než mi byl ukázán její význam a její místo v poselství třetího anděla." Letter 2, 1874. Důležité sobotní konference Někteří kazatelé, světící sobotu, kteří vedli vyučování o této nově nalezené pravdě se v r. 1848 společně s některými svými stoupenci sešli na pěti sobotních konferencích. Tam na modlitbách a půstu studovali Boží Slovo. Starší Bates, apoštol sobotní pravdy, se ujal vedení při obhajování závazných požadavků soboty. Hiram Edson a jeho spolupracovníci, kteří se zúčastnili některých konferencí, se pevně drželi svých představ o svatyni. James White, opatrný student prorocství, se specializoval na události, jež musí nastat před Ježíšovým druhým příchodem. Na těchto setkáních byly přijaty hlavní věroučné zásady, které adventisté sedmého dne zastávají dodnes. Při vzpomínce na tato setkání Ellen Whiteová napsala: "Mnozí naši lidé si neuvědomují, jak pevně byly položeny základy naší víry. Můj manžel, starší Joseph Bates, otec Pierce x), starší Hiram Edson a další vážení, vznešení a opravdoví byli mezi těmi, kteří po r.1844 hledali pravdu jako skrytý poklad. Setkávala jsem se s nimi, studovali jsme a horlivě jsme se modlili. Často jsme XXIII byli spolu do pozdní noci, někdy až do úsvitu a prosili jsme o světlo a studovali Slovo. Znovu a znovu se tito bratři scházeli ke studiu Bible, aby poznali její pravý smysl a byli připraveni k účinnému kázání. Když při studiu došli k místu, kde řekli: "Zde už nemůžeme víc vykonat", sestoupil na mne Duch Páně a měla jsem vidění. Bylo mi dáno jasné vysvětlení studované stati s návodem, jak máme pracovat a úspěšně kázat. Toto světlo, jež jsme obdrželi, nám sloužilo k porozumění Písma v otázkách, týkajících se Krista, Jeho poslání a Jeho kněžství. Tato linie pravdy, sahající od této doby až do doby, kdy jsme vstoupili do Božího města, mi mnohé objasnila, a poučení, která mi Pán dal, jsem předala ostatním. Po celou tuto dobu jsem úvahám bratří nerozuměla. Moje mysl byla jakoby uzavřena a nemohla pochopit význam Písem, která jsme studovali. To bylo jednou z mých největších životních starostí. V tomto stavu mysl jsem zůstávala až do doby, než nám byly jasné všechny základní body naší víry v souladu se Slovem Božím. Bratři věděli, že kdyby nebylo vidění, neporozuměla bych těmto věcem a dané

zjevení přijali jako přímé světlo z nebe." (1SM 206-207) Takto byly položeny základy učení Církve adventistů sedmého dne. Byly pokládány při věrném studiu Božího Slova, a když pionýři nemohli pokročit kupředu, Ellen Whiteové bylo dáno světlo, které pomohlo překonat vzniklé překážky a tím se otevřela cesta k dalšímu studiu. Skrže vidění byl také dán Boží souhlas ke XXIV správným závěrům. Takto duch proroctví působil v zájmu opravení chyb a potvrzení pravdy. (Viz GW 302)

Počátek publikační činnosti Krátce po těchto sobotních konferencích, konaných v r. 1848, bylo uspořádáno jiné setkání a sice v domě Otise Nicholse v Dorchesteru (blízko Bostonu), ve státě Massachusetts. Bratři, kterým Pán osvětlil jejich stezku, přemýšleli o možnostech a modlili se, jak by mohli splnit svou povinnost při hlásání světla. Zatímco přemýšleli o svých možnostech, bylo Ellen Whiteové dáno vidění, a v tomto zjevení jí byla ukázána povinnost bratří zvěstovat toto světlo. Tato událost je popsána v knize "Život a dílo". "Po skončení vidění jsem svému manželovi řekla: "Mám pro tebe poselství. Musíš začít tisknout malý časopis a rozesílat jej lidem. Nejdříve jen malý, avšak když si ho lidé přečtou, pošlou ti prostředky k uhrazení tisku a hned od počátku budeš mít úspěch. Bylo mi ukázáno, že z tohoto malého počátku vyrostou proudy světla, které zasáhnou celý svět."" Str 125. Zde byla výzva k činnosti. Co mohl James White dělat? Neměl mnoho světského majetku. Ale ve vidění byl dán Boží příkaz a on cítil, že vírou musí jít kupředu. Se svou Biblií, která stála 75

x) Takto je zde vzpomínáno na vedoucí bratry, patřící mezi průkopníky. "Otec Pierce" byl Stephen Pierce, který v počáteční době sloužil v kazatelské a administrativní práci. centů a pomocí konkordance, z obou stran opotřebované, začal James White připravovat články o sobotní pravdě a jiných podobných námětech k publikování v malém časopise. Tato práce si vyžadovala mnoho času, ale konečně rukopis předal tiskaři v Middletownu, státě Connecticut, který vyhověl jeho zakázce na úvěr. Rukopis byl vysázen, zkušební tisk opraven a bylo vytištěno tisíc kusů malého časopisu. James White je z tiskárny XXV v Middletownu přivezl do domu bratra Beldena, kde Whiteovi našli svůj dočasný útulek. Každé číslo mělo osm stran o velikosti 9x6 palců (tj. 22,9x15,2 cm). První číslo tohoto malého časopisu, nazvaného "Přítomná pravda" (The Present Truth), vyšlo v červenci r. 1849. Časopisy byly uloženy na podlahu. Potom se shromáždili bratři a sestry a se slzami v očích prosili Boha, aby Jeho požehnání provázelo tyto malé časopisy všude tam, kam budou rozeslány. Výtisky byly uloženy a zabaleny, na každý balíček napsali adresu, a pak James White vše dopravil na 8 mil vzdálenou poštu do Middletownu. Takový byl počátek publikační činnosti Církve adventistů sedmého dne. V tomto nákladu vyšla celkem čtyři čísla, a pokaždé, dříve než byly časopisy odvezeny na poštu, byly za ně k Bohu vysílány modlitby. Brzy obdrželi dopisy, v nichž jim lidé sdělovali, že po přečtení tohoto časopisu začali světit sobotu. Některé obsahovaly i peníze, a proto již v září mohl James White zaplatit tiskaři v Middletownu náklady, spojené s vydáním těchto čtyř čísel, což činilo 64,5 dolarů. Počátky vydávání časopisu Review and Herald Zatímco James a Ellen Whiteovi cestovali, pobývali několik měsíců na různých místech, kde připravovali rukopis k vydání několika čísel časopisu. Jedenácté a také poslední číslo bylo vydáno v listopadu r. 1850 v Paříži, Maine. Paní Whiteová přispěla několika články do "Přítomné pravdy" (The Present Truth). Většinu z nich můžeme najít v první části Prvních spisů. Viz. str. 36-54. V listopadu se v Paříži, Maine, konala konference, na níž se bratři zabývali růstem publikační činnosti. Rozhodli se, že časopis rozšíří a jeho název změnili na "Druhý adventní přehled a sobotní hlasatel"(The Second Advent Review and Sabbath Herald). Několik měsíců byl vydáván v Paříži, Maine, a později v Saratoga Springs, ve státě New York. Tento časopis se vydává dodnes jako ústřední časopis Církve adventistů sedmého dne. XXVI Růst publikační činnosti V srpnu r. 1851, za pobytu v Saratoga Springs, připravil James White k vydání první knihu Ellen Whiteové, nazvanou "Nástin

křesťanských zkušeností a vidění Ellen G. Whiteové" (A Sketch of the Christian Experience and Views of Elen G. White), která je nyní součástí této knihy (str.11-83). Byla to pouze brožura o 64 stránkách. Na jaře r. 1852 se Whiteovi přestěhovali do Rochesteru ve státě New York a zde si zařídili místnost, kde se mohli věnovat publikační činnosti. Prostřednictvím výzvy bratři shromáždili prostředky, za které koupili tiskařský lis a za šest set dolarů nakoupili potřebné vybavení. Jak šťastni byli věřící, světící sobotu, když náš časopis mohl být vydáván ve vlastní tiskárně! Více než tři léta žili v Rochesteru, kde publikovali poselství. V dodatku k časopisu "Přehled a hlasatel" a "Instruktor mládeže" (Yonth's Instructor), který v r.1852 začal vydávat James White, publikovali také některé traktáty. Druhá knížečka paní Whiteové "Dodatek ke zkušenostem a viděním Ellen G.Whiteové" (Supplement to the Christian Experience and Views of Ellen G. White), vyšla v Rochesteru v lednu r. 1854. Nyní je součástí Prvních spisů, (str.85-127). Nové publikační středisko v Batttle Creeku V listopadu r. 1855 se James a Ellen Whiteovi a jejich pomocníci přestěhovali do Batttle Creeku ve státě Michigan. Lis a ostatní součásti zařízení tiskárny byly umístěny v budově, vybudované několika adventisty, světícími sobotu, kteří poskytli své prostředky pro zařízení vlastní tiskárny. Jak se jejich práce v tomto malém městě vyvíjela, stal se Battle Creek přirozeným centrem Církve adventistů sedmého dne. Avšak James White se nemohl bez problémů plně věnovat publikační činnosti. Když jsme studovali pozadí Prvních spisů, povšimli jsme si, XXVII že první adventisté, světící sobotu, měli na počátku při zvěstování pravdy o sobotě těžkosti pouze ze strany svých dřívějších spolubratří z doby velkého adventního probuzení, kteří s nimi spolupracovali v době prvního a druhého adventního poselství. V důsledku této skutečnosti pracovali asi sedm let po roku 1844 především mezi adventisty, kteří dosud nezaujali svůj postoj k třetímu andělskému poselství. V zájmu lepšího porozumění se seznámíme s jedním obvyklým problémem. "Zavřené dveře" a "otevřené dveře" Vzhledem ke zvláštnímu úsilí, které bylo vynaloženo na zvěstování adventního poselství v létě r.1844, viděli vedoucí tohoto hnutí svou vlastní zkušenost v podobenství o deseti pannách, zaznamenaném ve 25. kapitole Matoušova evangelia. Podle tohoto podobenství po "době prodlévání" následovalo volání:"Aj, ženich jde, vyjděte proti němu." To bylo běžně nazýváno "hlasitým voláním". V prvním vidění byla tato událost paní Whiteové ukázána jako jasné světlo, zářící adventistům na počátku jejich stezky. V podobenství četli, že ty (panny), které byly hotovy, vešly s ženichem na svatbu,"zavřiny jsou dveře" (Mat 25,10). Proto došli k závěru, že 22. října r. 1844 byly pro ty, kteří z nedbalosti nepřijali poselství, které bylo tak mocně hlásáno, dveře milosti zavřeny. O několik let později Ellen Whiteová o tom napsala:

"Když minul čas, v němž byl očekáván Spasitelův příchod, (věřící adventisté) nepřestali věřit,že Jeho příchod je blízký, měli za to, že dospěli k rozhodné chvíli, a že Kristovo dílo jako prostředníka člověka před Bohem skončilo. Zdálo se jim, že Bible učí, že zkušební doba člověka skončí krátce před skutečným příchodem Páně v nebeských oblacích. Zdálo se jim, že to jasně XXVIII vysvítá z těch částí Písma svatého, v nichž se poukazuje na dobu, kdy lidé budou hledat, klepat a volat u dveří milosti, nebude jim však otevřeno. Nyní si kladli otázku, zda doba, v níž očekávali druhý příchod Kristův, není spíše začátkem tohoto období, jež Jeho příchod bezprostředně předchází. Protože hlásali poselství upozorňující na blížící se soud, domnívali se, že jejich práce pro svět skončila. Ztratili pocit odpovědnosti za spásu hříšníků a zdálo se jim, že drzé a rouhavé posměšky bezbožných jsou dalším důkazem toho, že byl odňat Duch Boží těm, kteří zavrhli milost Boží. To vše je utvrzovalo v přesvědčení, že doba milosti skončila, neboli - jak se tehdy vyjadřovali - "dveře milosti se zavřely". GC 429 Potom paní Whiteová pokračuje, aby ukázala, jak se tato otázka vysvětlila: "Avšak se zkoumáním otázky svatyně přišlo jasnější světlo. Poznali nyní, že se správně domnívali, že skončení období 2300 dní v roce 1844 označuje rozhodný okamžik. I když však bylo správné, že dveře naděje a milosti, jimiž lidé nacházeli po osmnáct set let přístup k Bohu, byly zavřeny, byly jiné dveře otevřeny a lidem bylo nabídnuto

odpuštění hříchů přímlovou Krista ve svatyni svatých. Jedna část služby Kristovy skončila a začala druhá. Dveře do nebeské svatyně, kde Kristus slouží ve prospěch hříšníka, však zůstaly otevřeny. "Nyní bylo možno pochopit slova Kristova ve Zjevení, určená církvi v této době:" Takto mluví Svatý, Pravdivý, který má klíč Davidův, který otvírá tak, že nikdo nezavře, a zavírá tak, že nikdo neotevře. Znam tvé skutky. Hle, dal jsem před tebe otevřené XXIX dveře, kterých nikdo nemůže zavřítí." Zj.3,7.8. "Všem, kdož vírou následují Krista ve velkém díle smíření, dostatek se pozhnání Jeho přímlovy, kdežto ti, kdož zavrhují světlo, jež objasňuje tuto službu Kristovu, se na něm nepodílejí." GC 429-430. Dvě východiska ze zmatku Paní Whiteová dále hovoří o tom, jak se dvě skupiny věřících vypořádaly se zklamáním, které prožily 22. října 1844: "Když uplynul rok 1844, přišlo období velké zkoušky pro všechny, kteří neupustili od vyznávání adventní víry. Jejich jedinou pomocí, která jim přispěla k pochopení jejich správného stanoviska, bylo světlo, jež řídilo jejich mysl k nebeské svatyni. Mnozí se zřekli své víry v dřívější propočet prorockých období a mocný vliv Ducha svatého, který provázel adventní hnutí, připisovali lidským nebo satanským silám. Jiní setrvali ve víře, že je dříve vedl Pán, a když čekali, bděli a modlili se za to, aby poznali vůli Boží, pochopili, že jejich velký Velekněz zahájil druhou část služby. Následovali Ho vírou a pochopili tak také závěrečné dílo církve. Lépe porozuměli poselství prvního a druhého anděla a byli připraveni přijmout a ohlásit světu slavnostní varování třetího anděla ze Zjevení 14. Určitá vysvětlení, týkající se "otevřených dveří" a "zavřených dveří" je možno nalézt i v této knize na str. 42-45. Správně tomu můžeme prozřít pouze tehdy, když poznáváme pozadí zkušeností našich prvních věřících. Zanedlouho po zklamání si průkopníci uvědomili, že zatímco XXX ti, kteří zcela otevřeně opovrhli světlem, mají dveře pro své spasení zavřeny, žijí mnozí, kteří neslyšeli poselství a neopovrhli jím, a kteří by mohli mít prospěch z opatření, vykonaného pro spasení člověka. Na počátku r. 1850 se tato otázka vyřešila. Tím se také otevřela cesta k zvěstování poselství tří andělů. Když Ellen Whiteová přemýšlela o zkušenostech, následujících těsně po zklamání, napsala: "Později už nebylo možné získat přístup k nevěřícím. Zklamáním v r. 1844 byli mnozí zmateni a nechěli slyšet žádné vysvětlení, týkající se této záležitosti." RH 20.11.1883 Ale v r. 1851 mohl starší White oznámit: "Nyní jsou dveře otevřeny téměř všude, kde je hlášána pravda a mnozí byli připraveni ke čtení publikací, o které dříve nejevili zájem." RH 19.8.1851 Potřeba církevní organizace Avšak s těmito novými možnostmi a s velkým počtem lidí, kteří přijali poselství, se objevily i některé těžkosti. Kdyby se nevyřešily, dílu by to velmi uškodilo. Ale i zde znovu vidíme, jak prozřetelně vede Bůh svůj lid. Dne 24. prosince 1850 bylo Ellen Whiteové dáno vidění, o kterém hovoří: "Viděla jsem, jak velký a svatý je Bůh. Anděl mi řekl: 'Přistupuj k němu s důstojností, protože je vysoký a vyvýšený, celý chrám je naplněn Jeho slávou.' Viděla jsem, že v nebi je vše v naprostém pořádku. Dále anděl řekl: 'Pohled', Kristus je hlavou, vyžaduje pořádek, vyžaduje řád. Vše má svůj význam.' A pak ještě dodal: 'Pozoruj a poznáš, jak dokonalý, jak XXXI náderný je řád nebes, následuj jej.' Rukopis Ellen G. White, 11, 1850 Trvalo to určitou dobu, než věřící uznali potřebu a hodnotu církevního řádu. Jejich dřívější zkušenosti v protestantských církvích, z nichž vyšli, je vedly k opatrnosti. Řád byl přijat pouze do té míry, pokud to bylo nezbytně nutné. Církevní organizace se věřící držovali především ze strachu před formalismem. Neexistovala celé desetiletí po vidění z r. 1850. Teprve potom byly konečně realizovány zralejší organizační plány. Významnou pobídkou k vynaložení úsilí o jejich uskutečnění byl obsáhlý článek, nazvaný "Řád evangelia", publikovaný v "Dodatku ke křesťanským zkušenostem a viděním Ellen G. Whiteové". V této knize se nachází na str. 97-104. V roce 1860, v souvislosti s organizováním publikační činnosti, byla církev pojmenována. Někteří si mysleli, že by byl vhodný název "Církev Boží", ale převládalo mínění, že název by měl odrážet významný bod církevního učení. Proto byl přijat název "Adventisté sedmého dne". Následujícího roku se některé skupiny věřících zorganizovaly do, sborů a sbory v Michiganu vytvořily Státní konferenci. Brzy vzniklo několik státních konferencí a v květnu r. 1864, pět let po vydání Prvních spisů, byla zorganizována

Generální konference adventistů sedmého dne. Vidění o velkém sporu Už jsme se zmínili o tom, že v listopadu r. 1855 se centrum publikační činnosti přesunulo z Rochesteru ve státě New York do Battle Creeku ve státě Michigan. V Battle Creeku si manželé Whiteovi vytvořili svůj domov, a jelikož měli dobré pracovní XXXII podmínky, mohli pokračovat v cestování po misijním poli. Když paní Whiteová navštívila v únoru a v březnu r. 1855 stát Ohio, dostala v budově obecné školy v Lovett's Grove důležité vidění o velkém sporu. Toto vidění, které trvalo dvě hodiny, je vysoce oceněno v knize "Život a dílo" na str. 161-162. V září r. 1858 byl publikován první svazek "Duchovních darů" - "Velký spor mezi Kristem a Jeho anděly a satanem a jeho anděly." Tato malá kniha, která měla 219 stran, tvoří třetí a zároveň poslední část Prvních spisů. Po této malé publikaci, popisující prvních 15 let díla paní Whiteové, následovalo mnoho dalších knih, vysvětlující mnohé důležité věci těm, kteří ostříhají Boží přikázání a mají Ježíšovu víru. Ale přesto budou prvotní spisy vždy velmi drahé srdcím všech adventistů sedmého dne. Správcové pozůstalosti Ellen G. Whiteové
Washington, D.C., březen 1963

PŘEDMLUVA

V současné době je opravdu vzácností, když zájem o knihu, III starší více než jedno století, stále roste a čtenáři si pro ni vždy najdou místo vedle knih, které se dnes běžně čtou. Právě takovou knihou je záviděníhodná památka Prvních spisů Ellen. G. Whiteové. Během svého trvání vyšla ve velkých nákladech v několika vydáních. Nyní se objevuje v podobě pátého amerického vydání. Jak již vyplývá ze samotného názvu, tento malý populární svazek obsahuje první tři knihy Ellen G. Whiteové - Křesťanské zkušenosti a vidění E.G.Whiteové, poprvé vydané v r. 1851, Dodatek ke Zkušenostem a viděním, který vyšel v r. 1854 a Duchovní dary, svazek I., který vyšel v r. 1858.

Příčinou velké popularity Prvních spisů může být nevádnoucí přání vlastnit a studovat poučné a povzbuzující poselství, které církev již dávno obdržela skrze dar prorocství.

Podruhé byla tato kniha vydána v roce 1882 ve dvou malých svazcích, první svazek obsahoval Zkušenosti a vidění a Dodatek a druhý svazek Duchovní dary. V tomto vydání byly provedeny jisté doplňky a nakladatelské změny, o nichž vydavatelé v předmluvě napsali:

"Poznámky, poskytující data a vysvětlení, a dodatek, obsahující dva velmi zajímavé sny, o nichž byla zmínka, ale nebyly uváděny v původním díle, dodaly hodnotu tomuto vydání. Jinak v tomto vydání nebyly provedeny žádné změny původního díla, s výjimkou opravy pravopisu nebo změny ve skladbě věty pro lepší vyjádření myšlenky. Přitom nebyla vynechána žádná část díla. IV Nebyla změněna žádná myšlenka původního díla a stylistické změny byly učiněny pod autorčiným dohledem a s jejím souhlasem."

V roce 1882 byly obě knihy také vydány jako jeden svazek pod názvem První spisy. V r. 1906 byla kniha znovu vysázena pro třetí americké vydání, které bylo velice rozšířeno a stále se setkávalo s rostoucí poptávkou. Stránkování tohoto vydání se stalo standartním pro všechny odkazy i v později publikovaném indexu ke spisům paní Whiteové.

Počtvrté byly První spisy vydány v r. 1945. Kniha se tiskla po čtyři léta, a proto musela být vysázena znovu. V následujících vydáních se dodrželo původní stránkování. Bylo použito moderního pravopisu a nový úvod opět krátce posuzoval dějiny knihy.

Toto páté vydání je charakteristické historickým úvodem, který čtenáře seznamuje s dobou a okolnostmi, za nichž byly některé části knihy napsány. Dodatečné poznámky vysvětlují způsoby vyjadřování a situace, které dnes nejsou tak dobře pochopitelné, jak tomu bylo v době, kdy byla kniha napsána. Není zde žádná změna textu E. G. Whiteové, stránkování je shodné se čtvrtým vydáním, aby bylo v souladu s Podrobným indexem ke spisům Ellen G. Whiteové.

Ve Zkušenostech a viděních je představen první bibliografický náčrt paní Whiteové, stručně popisující její zkušenosti v adventním hnutí v období let 1840 - 1844. Pak následuje několik prvních vidění, z nichž mnohá byla již dříve zveřejněna v jednom celku nebo ve formě článků na pokračování.

Dodatek vysvětluje některé body dřívějšího díla, které V nebyly pochopeny nebo byly mylně vyloženy, a přináší církvi další rady. Byl publikován jeden rok před vydáním čísla Svědectví pro církve.

Duchovní dary, svazek I., jsou první publikací, vysvětlující dlouhotrvající spor mezi Kristem a Jeho anděly a satanem a jeho anděly. Tento spor je zde vylíčen živě a souvisle, přičemž jsou vysvětlovány pouze nejdůležitější body. V následujících letech byl tento stručný popis sporu důkladně rozpracován ve čtyřech svazcích Ducha prorocství, které vycházely v letech 1870 - 1884. Tento soubor čtyř knih se velmi rozšířil a pak byl nahrazen dobře známou a velmi zajímavě psanou sérií Drama věků, kde je detailně popsán celý spor podle toho, jak byl paní Whiteové představen v mnoha zjeveních. Všechny tyto knihy - Patriarchové a proroci, Proroci a králové, Touha věků, Skutky apoštolů a Velký spor věků- které komplexně vysvětlují průběh tohoto sporu, jsou velmi rozsáhlé. Naproti tomu prvotní spisy jsou psány stručně, přesně a jednoduše, právě proto budou spolu se Zkušenostmi a viděními vždy velmi žádané. Správná rada publikací Ellen G. Whiteové

Washington, D.C., Březen 1963 PŘEDMLUVA K PRVNÍMU VYDÁNÍ "ZKUŠENOSTÍ A VIDĚNÍ" Jsme si dobře vědomi skutečnosti, že mnozí, kteří upřímně hledají pravdu a svatost Bible, mají předsudky vůči viděním. Tyto předsudky vznikly ze dvou příčin. První příčinou je fanatismus, doprovázený falešnými viděním a projevy, jež jsou ve větší nebo VI menší míře rozšířeny téměř všude. Tím byli mnozí upřímní přivedeni k pochybování o jakémkoliv druhu vidění. Druhou příčinou je působení mesmerismu, ale to, co je běžně nazýváno "tajemným klepáním", je úmyslným podvodem, jež vzbuzuje nevěru vůči darům a působení Božího Ducha. Ale Bůh se nemění. To, co vykonal skrze Mojžíše v přítomnosti faraona, bylo dokonalé, ale James a Jambres byli satanovými nástroji k vykonání zázraku, který byl pouze podobný Mojžíšovu zázraku. I v době apoštolů se objevily některé podvody, zatímco dary Ducha se projevovaly skrze Kristovy následovníky. Ani v této době Bůh nechce, aby Jeho lid byl vystaven bezmezným podvodům bez darů a projevů Jeho Ducha.

Úmyslný padělek je napodobeninou existující reality. Proto dnes falešný duch vzdoruje skutečnosti, že Bůh se svým dětem zjeví v moci Ducha Svatého a chce slavně splnit své slovo: "A buďte v posledních dnech, (dí Bůh), vyleji z Ducha svého na všeliké tělo, a prorokovati budou synové vaši, i dcery vaše, a mládenci vaši vidění vídati budou, a starci vaši sny míti budou." (Sk.2,17. sr. JI 2,28.)

Vždy jsme si byli vědomi nebezpečí mesmerismu, proto jsme s tím nechtěli mít nic společného. Nikdy jsme neviděli osobu v mesmerickém spánku a sami s tím nemáme žádné zkušenosti.

Toto malé dílo vydáváme s nadějí, že bude útěchou svatým.

James White

Saratoga Springs, N.Y., srpen 1851

ZKUŠENOSTI A VIDĚNÍ 11

Abych vyhověla prosbě svých drahých přátel, rozhodla jsem se, že stručně popíšu své zkušenosti a vidění. Mám naději, že pokorné dítky Páně potěší a posilní.

V jedenácti letech jsem prožila duchovní obrácení a ve dvanácti letech jsem byla pokřtěna a přijata za členku metodistické církve. X) Když mi bylo třináct let, vyslechla jsem si druhý cyklus

přednášek Williama Millera, uspořádaných v Portlandu, Maine. Potom jsem cítila, že nejsem posvěcena a připravena na setkání s Ježíšem. Když byla učiněna výzva, aby členové církve nebo i nevěřící, kteří si přejí, aby se za ně modlilo, přišli kupředu, využila jsem této první příležitosti. Viděla jsem, že mám-li být připravena pro nebe, musí být pro mne vykonáno veliké dílo. Moje duše dychtěla po plném a svobodném spasení, ale nevěděla jsem, jak bych toho dosáhla.

V r. 1842 jsem se v Portlandu, Maine, zúčastnila shromáždění, týkajících se druhého příchodu a pevně jsem věřila, že Pán brzy přijde. Velice jsem toužila po úplném spasení a naprosté shodě s Boží vůlí. Ve dne i v noci jsem prožívala boj o získání tohoto drahocenného pokladu, jež není možno získat za žádné pozemské bohatství. Když jsem se při modlitbě sklonila před Bohem a prosila jsem o toto požehnání, cítila jsem, že musím jít na veřejné modlitební shromáždění a tam se pomodlit. Dříve jsem se ve shromáždění nikdy nahlas nemodlila, protože jsem se bála, že kdybych se začala modlit, spletla bych se, a proto jsem tuto povinnost nesplnila. Vždy, když jsem v tiché modlitbě předstoupila před Pána, mi tato nesplněná povinnost byla připomínána. Později jsem se přestala modlit, až jsem upadla do sklíčenosti a hlubokého zoufalství.

Tento duševní stav trval tři týdny, přičemž mne obklopovala 12 hustá, temná mračna, kterými nepronikl ani jediný paprsek světla. Potom jsem měla dva sny, jež mi dodaly trochu světla a naděje. XX) Teprve pak jsem se svěřila své obětavé matce. Řakla mi, že ještě nejsem ztracena, a poradila mi, abych zašla k bratrovi Stockmanovi, který někdy kázal adventistům, žijícím v Portlandu. Tomuto pokornému a milému Kristovu služebníku jsem velmi důvěřovala. Jeho slova na mne zapůsobila a dodala mi naději. Přišla jsem domů a znovu jsem se sklonila před Pánem. Slíbila jsem Mu, že vykonám cokoliv, jen abych měla jistotu Ježíšovy přízně. Opět jsem pocítila tutéž povinnost. Onoho večera jsem se zúčastnila modlitebního shromáždění. I když jsem se chvěla, spolu s ostatními jsem poklekla, a když se dva nebo tři pomodlili, pak aniž bych si toho byla vědoma, otevřela jsem svá ústa a pomodlila jsem se. Poznala jsem, že Boží zaslíbení jsou jako mnohé drahé perly, které jsem mohla získat tak jednoduše prosbou. Když jsem se modlila, opustila mne veškerá tíseň a muka duše, jimiž jsem dlouho trpěla, a jako tichá rosa na mne sestoupilo Boží požehnání. Vzdávala jsem za to Bohu slávu, ale toužila jsem ještě po něčem lepším. Nemohla jsem být spokojena, dokud jsem cítila, že nemám vše, co mi Bůh nabízí. Milovala jsem Ježíše z celé své

X) Paní Whiteová se narodila 26. listopadu 1827

XX) Tyto sny jsou popsány na str. 78-81

duše. Postupně jsem byla jakoby zavíjena Boží slávou, až mé tělo úplně ztrnulo. Předě mnou zůstal jen Ježíš a Jeho sláva, vše ostatní zaniklo, a o tom, co se dělo kolem mne, jsem nic nevěděla.

V tomto tělesném a duševním stavu jsem se nacházela dlouhou dobu, a když jsem si uvědomila, kde se nacházím, všechno se mi zdálo změněné. Vše bylo slavné a nové, jakoby se radovalo a chválilo Boha. Pak jsem byla ochotna vyznávat Ježíše všude. Šest 13 měsíců nebyla má mysl zatměna žádným mrakem. Má duše se denně sytila radostí ze spasení. Domnívala jsem se, že ti, kteří milovali Ježíše, budou milovat i Jeho příchod, a proto jsem navštívila shromáždění, kde jsem vyprávěla o tom, co Ježíš pro mne vykonal a jakou velkou radost jsem prožila skrze víru, že Pán brzy přijde. Vedoucí shromáždění mne přerušil slovy: "Skrze metodismus," ale já jsem nemohla vyvýšit metodismus, neboť mne osvobodil Kristus a naděje na Jeho brzký příchod.

Větší část rodiny mého otce pevně věřila v druhý příchod, a protože jsme vydávali svědectví o této slavné události, bylo najednou sedm členů naší rodiny vyloučeno z metodistické církve. V té době nám byla zvláště drahá slova proroka: "Říkávají bratří vaši, v nenávisti majíce vás, a vypovídajíce vás pro jméno mé: Necht' se zjeví sláva Hospodinova. Ukážeť se zajisté ku potěšení vašemu, ale oni zahanbeni budou." Iz.66,5.

Od této doby až do prosince r. 1844 jsem prožila radost, pokušení i zklamání, podobně jako moji adventističtí přátelé. Tehdy jsem navštívila jednu z našich sester a ráno jsme se sklony k modlitbě. Nebyla to žádná vzrušující příležitost, bylo nás pouze pět, a to samé ženy. Když jsem se modlila, sestoupila na mne taková Boží moc, jakou jsem předtím nikdy necítila. Byla jsem vtržena do vidění Boží slávy a zdálo se mi, že stoupám stále výš a výše ze země. Byla mi ukázána část cesty, po níž adventní lid putoval do Svatého města, jak o tom hovoří následující stránky.

MÉ PRVNÍ VIDĚNÍ X) 14

Bůh mi ukázal cestu, po níž adventní lid putoval do Svatého města, a také bohatou odměnu, kterou obdrží ti, kteří očekávají návrat svého Pána ze svatby. Proto mohu pokládat za svou povinnost, abych vám v krátkosti popsala to, co mi Bůh ukázal. Drazí svatí musí projít mnohými zkouškami. Ale toto naše nynější lehoučké soužení, které potrvá pouze chvíli, nám způsobuje velmi velkou věčnou slávu, když nehledíme na ty věci, které jsou viditelné, protože ty věci, které jsou viditelné, jsou časné, ale ty, které nejsou viditelné jsou věčné. Pokoušela jsem se o to, abych z nebeského Kanánu přinesla dobrou zprávu a několik hroznů, za což by mne mnozí mohli kamenovat, jako Kálefa a Jozue za jejich zprávu. Nu.14,10. Ale ujišťuji vás, moji bratři a sestry v Pánu, že to je krásná země a máme předpoklady k tomu, abychom do ní vešli a získali ji.

X) Toto vidění bylo dáno brzy po velkém adventním zklamání v r. 1844 a bylo publikováno v r. 1846. V této době byly ukázány pouze některé budoucí události. Pozdější vidění byla mnohem podrobnější. Viz dodatečné poznámky.

Zatímco jsem se modlila u rodinného oltáře, sestoupil na mne Duch Svatý a zdálo se mi, že stoupám stále výš a výše, daleko od tohoto temného světa. Ohlédla jsem se, abych na světě hledala adventní lid, ale nemohla jsem ho najít, až mi někdo řekl: "Podívej se ještě jednou, ale podívej se trochu výš." Pozvedla jsem svůj zrak a viděla jsem rovnou, úzkou stezku, která vedla vysoko nad světem. Po této stezce putoval adventní lid do města, které bylo na její vzdálenějším konci. Za nimi na počátku stezky, zářilo jasné světlo, které, podle slov anděla, bylo půlnočním voláním. Toto světlo osvětlovalo vše podél jejich stezky, a proto nemohli upadnout. Pokud se dívali na Ježíše, který šel před nimi a vedl je do města, byli bezpečni. Ale brzy se někteří unavili a říkali, že město je velmi daleko, zatímco se domnívali, že tam dojdou dříve. Tehdy jim Ježíš dodával odvahy pozdvižením své 15 slavné pravice, z níž vycházelo světlo osvětlující skupinu adventistů, a oni volali: "Haleluja." Jiní však nerozvážně pohrdali světlem, jež za nimi svítilo, a říkali, že tak daleko je nevyvedl Bůh. Od takových světlo odešlo a zanechalo jejich nohy v úplné tmě, takže klesali, ztratili pohled na cíl a Ježíše, a spadli ze stezky dolů do temného a bezbožného světa. Brzyx) zazněl, jako zvuk mnohých vod, Boží hlas, který nám oznámil den i hodinu Ježíšova příchodu. Žijící svatí, jejichž počet činil 144.000, poznali a rozuměli tomuto hlasu, zatímco bezbožní si mysleli, že to bylo hřmění nebo zemětřesení. Když Bůh oznamoval tuto dobu, vylil na nás Ducha Svatého. Naše obličej začaly zářit a odrážet Boží slávu podobně jako tvář Mojžíše, sestupujícího z hory Sinaje.

Všichni, patřící ke 144.000 byli zapečetěni a dokonale sjednoceni. Na jejich čelích byl nápis - Bůh, Nový Jeruzalém a slavná hvězda, obsahující Ježíšovo nové jméno. Když bezbožní viděli naše štěstí a svatost, rozhněvali se a ve své zuřivosti chtěli na nás vztáhnout své ruce, aby nás zavřeli do vězení. Ale když jsme ve jménu Páně pozvedli svou ruku, padli bezmocně k zemi. Pak satanovi následovníci poznali, že Bůh miloval nás, kteří jsme si vzájemně umývali nohy a pozdravovali se bratrským políbením, a oni poníženež padli k našim nohám.

Brzy byly naše oči obráceny k východu, odkud se objevil malý, temný obláček, o velikosti asi poloviny lidské dlaně, a všichni jsme poznali, že to je znamení Syna člověka. Všichni jsme se ve slavnostním tichu upřeně dívali na tento přibližující se obláček, který byl stále světlejší, zářivější a ještě slavnější, až se z něho stal velký bílý oblak. Jeho spodní část vypadala jako oheň, nad oblakem byla duha a byl obklopen deseti tisíci andělů, zpívajících nejlíbeznější píseň, a na něm seděl Syn 16 člověka. Jeho vlasy byly bílé a vlnité, splývající až na Jeho ramena. Na Jeho hlavě bylo mnoho korun. Jeho nohy byly podobné ohni, v pravé ruce držel ostrý srp a v levé stříbrnou trubku. Jeho oči byly jako plamen ohně, pronikající až do nitra Jeho dítek. Potom tváře všech zbledly, a ti, kteří v Boha neuvěřili, vypadali jako mrtví. Pak jsme všichni zvolali: "Kdo může obstát? je moje roucho bez poskvrny?" Andělé přestali zpívat, a po určitou dobu bylo hrozné ticho, až se ozval Ježíšův hlas: "Ti, kteří mají čisté ruce a čisté srdce, obstojí. Má milost je pro vás postačující." Tu naše obličejové zarážily a každé srdce bylo naplněno radostí. Andělé začali opět zpívat, a oblak se stále přibližoval k zemi.

x) Viz dodatečné poznámky.

Když Ježíš, zahalen v plamenech ohně, sestoupil z oblaku, zazněla Jeho stříbrná trubka. Podíval se na hroby spících svatých, pozvedl svůj zrak i ruce k nebi a zvolal: "Probud'te se! Probud'te se! Probud'te se vy, kteří spíte v prachu země a povstaňte." Nastalo mohutné zemětřesení. Hroby se otvíraly a povstávali mrtví, oděni nesmrtelností. Když svatí, kterých bylo 144.000, znovu poznali své přátele, které jim smrt vzala, zvolali: "Haleluja." V tomtéž okamžiku jsme byli proměněni a vtrženi do povětří, abychom se setkali s Pánem.

Všichni jsme společně vstoupili do oblaku a sedm dní jsme vystupovali ke skleněnému moři, kde Ježíš přinesl kuruny a svou vlastní rukou je položil na naše hlavy. Dal nám zlaté harfy a palmy vítězství. Zde na skleněném moři stály 144.000 ve tvaru dokonalého čtverce. Někteří z nich měli velmi krásné koruny, jiní je neměli tak krásné. Některé koruny byly plné hvězd, zatímco v jiných jich bylo málo. Všichni byli úplně spokojeni se svými korunami a byli od ramenou až k nohám oděni překrásným 17 bílým pláštěm. Když jsme šli po skleněném moři k bráně města, andělé byli s námi. Ježíš pozvedl svou mocnou, slavnou paži, uchopil perlovou bránu, otevřel ji na jejich třpytících se závěsech a řekl nám: "Vy jste očistili svá roucha v Mé krvi, neochvějně jste zastávali Mou pravdu, pojd'te dál." Všichni jsme vešli dovnitř a cítili jsme, že k tomu máme plné právo.

Ve městě jsme viděli strom života a Boží trůn. Z trůnu vyvěrala řeka s čistou vodou a po obou stranách řeky byl strom života. Na jedné straně byl kmen stromu a na druhé straně byl také kmen stromu, oba z ryzího průhledného zlata. Nejdříve jsem se domnívala, že vidím dva stromy. Ale když jsem se podívala ještě jednou, viděla jsem, že u vrcholu jsou spojeny v jeden strom. Tak stál strom života na obou březích řeky života. Jeho větve byly skloněny nad místem, kde jsme stáli, jeho ovoce bylo nádherné a vypadalo jako zlato, smíšené se stříbrem.

Všichni jsme přišli pod tento strom a posadili jsme se. Tu k nám přišli bratři Fitch a Stockman X), kteří kázali evangelium království, a které Bůh dříve uložil do hrobu, aby je ochránil, a ptali se nás, co jsme prožili v době, kdy oni již spali. Pokoušeli jsme se vyprávět o našich největších těžkostech, ale ve srovnání s touto nesmírně velkou a věčnou slávou, jež nás obklopovala, se nám zdály tak malicherné, že jsme o tom nemohli ani mluvit a všichni jsme zvolali: "Haleluja, jak snadno jsme získali nebe!" Dotkli jsme se svých nádherných harf, až jsme rozezvučeli nebeské klenby.

S Ježíšem v čele jsme pak sestoupili dolů na tuto zemi, na velikou a mohutnou horu, která však nemohla Ježíše unést, a tak se rozestoupila, čímž vznikla rozlehlá rovina. Pohlédli jsme 18 vzhůru a uviděli jsme veliké město s dvanácti základy a dvanácti branami. Na každé straně byly tři brány a u každé brány byl anděl. Všichni jsme zvolali: "Město, veliké město, které sestoupilo od Boha z nebe," a ono sestoupilo a položilo se na místě, kde jsme stáli. Potom jsme začali z vnější strany obdivovat tu nádheru města. Viděla jsem tam nejslavnější domy, které vypadaly jako ze stříbra. Byly podepřeny čtyřmi sloupy, obloženými nádhernými perlami. Byly to domovy svatých. V každém z nich byla zlatá přihrádka. Viděla jsem, jak mnozí svatí vcházeli

x) Viz dodatečné poznámky

do těchto domů, odkládali své třpytící se koruny a položili je do těchto přihrádek. Pak vyšli ven na pole, jež se nacházelo blízko těchto domů, aby obdělávali půdu, ale nebylo to nic takového, co musíme dělat na poli zde na zemi, to vůbec ne. Nad hlavami všech zářilo zlaté světlo a neustále chválili a oslavovali Boha.

Potom jsem viděla jiné pole, kde rostly všechny druhy květin. Když jsem je utrhla, zvolala jsem: "Tyto květy nikdy nezvadnou." Potom jsem uviděla jiné pole se štíhlou trávou, na pohled velmi krásnou, měla svěží zelenou barvu, a když se nádherně vlnila k oslavě Krále Ježíše, leskla se jako stříbro a zlato. Dále jsme přišli na pole, kde byla všechna zvířata - lev, beránek, leopard a vlk - všechna žila pospolu v úplné svornosti. Šli jsme mezi ně a ona nás pokojně následovala. Pak jsme vešli do lesa, ne do tmavého lesa, jako zde, to vůbec ne, ale byl to les plný světla a jasu. Větve stromů se pohybovaly sem i tam a všichni jsme zvolali: "Budeme bezpečně přebývat na poušti a spát v lesích." Přes lesy jsme šli proto, neboť jsme byli na cestě k hoře Sion.

Když jsme šli dále, potkali jsme jednu skupinu, která také pozorovala neobyčejnou krásu těchto míst. Všimla jsem si, že na jejich oděvech je červený okraj, jejich koruny zářily a jejich šaty byly úplně bílé. Když jsme se pozdravili, otázala jsem se 19 Ježíše, kdo jsou. Odpověděl mi, že to jsou mučedníci, kteří pro Něj položili své životy. S nimi šel nesčíslný zástup dětí, které také měly na svém oděvu červené okraje. Před námi nyní ležela hora Sion a na ní byl slavný chrám. Dokola bylo sedm jiných hor, na nichž rostly růže a lilie. Viděla jsem zde děti, vystupující vzhůru, které, když chtěly, mohly použít svých malých křídel, letět na vrchol hory a utrhnout si květiny, které nikdy nezvadly. Okolo chrámu byly všechny druhy stromů, aby okrašlovaly toto místo. Byly to buky, smrky, jedle, olivy, myrty, granátové jabloně a fíkovníky, sklánějící se pod tíhou raných fíků - to vše velmi zkrášlovalo toto místo. Když jsme chtěli vstoupit do svatého chrámu, Ježíš svým laskavým hlasem řekl: "Pouze 144.000 vstoupí na toto místo." A my jsme zvolali: "Haleluja!"

Tento chrám stál na sedmi sloupech, všechny byly z průsvitného zlata, ozdobené nádhernými perlami. Tyto neobyčejně krásné věci, které jsem tam viděla, nemohu popsat. Ó, kéž bych mohla hovořit kananejským jazykem, abych mohla trochu vyprávět o slávě tohoto lepšího světa. Viděla

jsem tam kamenné stoly, v nichž byla zlatými písmeny vyryta jména 144.000. Když jsme viděli slávu chrámu, vyšli jsme ven a Ježíš nás opustil, a šel do města. Ale brzy jsme opět slyšeli Jeho laskavý hlas: "Pojďte, lidé Můj, přišli jste z velikého soužení a činili jste Mou vůli, trpěli jste pro Mne, proto pojďte k večeři, Já se přepáši a budu vám sloužit." Zvolali jsme: "Haleluja! Sláva!", a vstoupili jsme do města. Viděla jsem stůl z ryzího stříbra, byl dlouhý mnoho mil, ale naše oči přece jen dohlédly na jeho konec. Viděla jsem tam ovoce ze stromu života, mannu, mandle, fíky, granátová jablka, hroznové víno a mnohé jiné druhy ovoce. Prosila jsem Ježíše, aby mi dovolil jíst z tohoto ovoce, ale On řekl: "Ještě ne. Ti, kteří jedli ovoce této vlasti, se již nevracejí zpět na 20 zemi, ale když budeš věrná, brzy budeš moci jíst ovoce ze stromu života a pít vodu z tohoto pramene." Dále mi řekl: "Musíš se opět vrátit na zem a jiným vypravovat o tom, co jsem ti zjevil." Potom mne anděl něžně nesl dolů na tento temný svět. Někdy si myslím, že už zde nemohu déle zůstat, na této zemi vypadají všechny věci tak smutně. Cítím se zde velmi osamělá, protože jsem viděla lepší zemi. Ó, kéž bych měla křídla jako holubice, vyletěla bych, abych si odpočinula!

Když toto vidění skončilo, vše se mi zdálo změněné. Vše, na co jsem pohlédla, leželo v temnotě. Ó, jak temný byl tento svět. Když jsem zjistila, že jsem opět zde, plakala jsem a toužila po domově. Viděla jsem lepší svět a to mi znechutilo tento. O tomto vidění jsem vyprávěla naší malé skupince v Portlandu a všichni uvěřili, že pochází od Boha. Byla to zvláštní doba. Cítili jsme vážnost věčnosti. Asi o týden později mi dal Pán jiné vidění a ukázal mi těžkosti, kterými budu muset projít a také to, že budu muset jít k jiným a vyprávět jim to, co mi zjevil, že se setkám s velkým odporem a prožiji i duševní utrpení. Ale anděl mi řekl: "Boží milost je veliká a ta tě udrží."

Když toto vidění skončilo, velmi jsem se trápila. Mé zdraví bylo velmi slabé a bylo mi teprve sedmnáct let. Věděla jsem, že někteří padli pro sebepovyšování, a také jsem věděla, že když se nějakým způsobem budu povyšovat, Bůh by mne opustil a já bych byla určitě ztracena. Na modlitbě jsem šla k Pánu a prosila jsem Ho, aby toto břímě vložil na někoho jiného. Zdálo se mi, že toto břímě neunesu. Dlouho jsem ležela na své tváři, ale obržela jsem jen toto světlo: "Seznamuj jiné s tím, co jsem ti zjevil."

Při svém příštím vidění jsem vážně prosila Pána, aby mne 21 chránil před povyšováním, když budu muset jít a vyprávět o tom, co mi ukázal. Potom mi ukázal, že má modlitba byla vyslyšena, a když budu v nebezpečí, že bych se povyšovala, vloží na mne svou ruku a budu postižena nemocí. Anděl mi řekl: "Jestliže věrně vyřídíš poselství a setrváš-li až do konce, pak budeš jíst ovoce ze stromu života a pít vodu z řeky života."

Brzy se všude rozneslo, že tato vidění jsou důsledkem mesmerismu X), a mnozí adventisté tomu uvěřili a rozšiřovali tuto zprávu. Jeden lékař, známý stoupenec mesmerismu, mi řekl, že má vidění mají svůj původ v mesmerismu, a že jsem velmi přístupnou osobou, které může dát vidění. Řekla jsem mu, že Pám mi ve vidění ukázal, že mesmerismus pochází od ďábla, z bezedné propasti, a že brzy bude i se svými stoupenci uvržen do této propasti. Pak jsem mu dovolila, aby mne ovlivnil, pokud to může vykonat. Déle než půl hodiny se o to pokoušel, ale pak se vzdal. Vírou v Boha jsem byla schopna odolat jeho působení, takže na mne neměl vůbec žádný vliv.

Když jsem měla vidění ve shromáždění, někteří říkali, že jsem rozčilená, a že mne někdo hypnotizuje. Pak jsem šla sama do lesů, kde mne kromě Boha nikdo neviděl a ani neslyšel. Modlila jsem se k Bohu a tam mi někdy dal vidění. Tehdy jsem se radovala a vypravovala jsem,

co mi Bůh zjevil, když na mne neměla vliv žádná osoba. Ale někteří mi řekli, že se sama hypnotizuji. Ó, pomyslela jsem si, už jsme došli tak daleko, že ti, kteří s upřímností přicházejí k Bohu, aby obhajovali Jeho zaslíbení a vyžádali si Jeho spasení, byli obviňováni z toho, že jsou pod vlivem nečistého a odsouzeníhodného mesmerismu? Je možné, když našeho laskavého nebeského Otce prosíme o "chléb", abychom 22 obdrželi "kámen" nebo "hada"? Tyto věci zraňovaly mého ducha.

x) Viz dodatečné poznámky.

Trýznily mou duši a přiváděly ji do zoufalství, protože mnozí mi chtěli namluvit, že Duch Svátý neexistuje, a že všechny zkušenosti, které prožili svatí Boží mužové, byly způsobeny mesmerismem, anebo satanovým klamem.

V této době vládl v Maine fanatismus. Někteří nechtěli vůbec pracovat a odloučili se ode všech, kteří s nimi nesouhlasili, a přitom některé jiné věci pokládali za náboženskou povinnost. V jednom vidění mi Bůh zjevil tento blud a poslal mne, abych Jeho bloudící dítky poučila, avšak mnozí z nich poselství nepřijali a prohlásili, že se přizpůsobují světu. Naproti tomu někteří formální adventisté mě obviňovali z fanatismu, a některými bezbožníky jsem byla neprávem označována za vůdkyni fanatismu, který jsem se vážně snažila vymýtit. Pro příchod Pána byla určována různá data, která byla vnučována bratřím, ale Pán mi ukázal, že všechna pominou, protože před příchodem Krista musí nastat doba soužení, a každá předpovězená doba, která se nesplní, pouze oslabí víru Božího lidu. Proto jsem byla obviňována, že jsem podobná služebníkovi, který si říká: "Prodlévá přijít Pán můj."

Všechny tyto věci na mne těžce doléhaly a v tomto zmatku jsem někdy byla v pokušení, abych pochybovala o svých vlastních zkušenostech. Jednoho jitra, při rodinné pobožnosti, na mne sestoupila Boží moc. Tu mne napadlo, že to je mesmerismus, a vzpeřela jsem se. V té chvíli jsem úplně oněměla a na několik okamžiků jsem necítila nic, co se kolem mne děje. Tehdy jsem věděla, že jsem zhřešila, protože jsem pochybovala o Boží moci, a že z tohoto důvodu jsem i oněměla, ale že můj jazyk bude po uplynutí dvaceti čtyř hodin opět rozvázán. Viděla jsem před sebou desku, na níž byly zlatými písmeny napsány kapitoly a verše 23 padesáti biblických textů. X) Když vidění skončilo, poprosila jsem určitým znamením o tabulku, na kterou jsem napsala, že jsem němá, a také to, co jsem viděla, a zároveň jsem poprosila o velkou Bibli. Vzala jsem Bibli a vyhledala všechny texty, které byly zaznamenány na oné desce. Celý den jsem nemohla vyslovit ani jedno slovo. Ale příštího dne ráno byla má duše naplněna radostí a můj jazyk byl rozvázán, abych mohla oslavovat Boha. Po tomto jsem se ani na chvíli neodvážila pochybovat o Boží moci, i když mnozí měli o mě zkreslené představy.

V r. 1846, když jsme byli ve Fairhaven, ve státě Massachusetts, jsme chtěli navštívit jednu rodinu na Západním Islandu, a proto má sestra (která mne v té době obvykle doprovázela), sestra A., bratr G. a já, jsme se vydali plachetnicí na tuto plavbu. Když jsme vypluli, začínalo se již stmívat. Urazili jsme pouze krátký kus cesty, když se pojednou strhla bouře. Hřmělo, blýskalo se a nastal prudký déšť. Zdálo se, že bez zvláštní Boží pomoci budeme jistě ztraceni.

Poklekla jsem na lodi a volala jsem k Bohu o vysvobození. A zde, mezi hučícími vlnami, zatímco se přes okraj lodi na nás valila voda, měla jsem vidění a viděla jsem, že spíše by vyschla každá kapka v oceánu, než bychom zahynuli, protože mé dílo teprve začalo. Když vidění skončilo, ztratila se i má bázeň, zpívali jsme a chválili Boha a naše malá loďka se stala plouvoucím

Bethlehem. Vydavatel časopisu "Adventní hlasatel" řekl, že má

x) Texty, o nichž je zde zmínka, jsou uvedeny na konci této kapitoly.

vidění jsou proto tak známá, protože "jsou výsledkem mesmerismu". Ale já se ptám, kde byla v takové chvíli vhodná příležitost pro mesmerismus? Bratr G. musel vynaložit veškeré úsilí k řízení lodi. Pokoušel se o zakotvení, ale kotva se neuchytila. Naše malá loďka byla velmi zmítána sem i tam a hnána větrem, zatímco byla taková tma, že jsme neviděli z jednoho konce člunu na druhý. Brzy 24 se kotva uchytila a bratr G. volal o pomoc. Na onom ostrově byly pouze dva domky a zdálo se, že jsme blízko jednoho z nich, ale nebyl to ten, kam jsme měli namířeno. Celá rodina se již uložila ke spánku, kromě jednoho malého dítěte, které Božskou prozřetelností uslyšelo naše volání o pomoc, přicházející z moře. Jeho otec k nám brzy přišel a v malém člunu nás dopravil na břeh. Největší část této noci jsme strávili při díkůčinění a chválení Boha za Jeho podivuhodnou dobrotu, jež nám projevil.

L 1,20 F 1,6.27-29 Ga 1,6-9 J 15,7.8 25-31
J 16,15 F 2,13-15 L 12,3-7 Mk 1,23-25
Sk 2,4 Ef 6,10-18 L 4,10.11 Ř 8,38.39
Sk 4,29-31 Ef 4,32 2K 4,6-9.17.18 Zj 3,7-13
Mt 7,6-12.15 1Pt 1,22 1Pt 1,5-7 Zj 14,4.5
Mt 24,24 J 13,34.35 1Te 3,8 F 3,20
Kl 2,6-8 2K 13,5 Mk 16,17.18 Jk 5,7.8
Žd 10,35-39 1K 3,10-13 J 9,20-27 F 3,21
Žd 4,10-12 Sk 20,28-30 J 14,13-15 Zj 14,14-17
Žd 4,9 Zj 21,2 Zj 14,1 Zj 22,1-5

DALŠÍ VIDĚNÍ 32

Následující vidění mi Pán dal v r. 1847 při příležitosti sobotního shromáždění v Topshamu ve státě Maine.

Cítili jsme neobyčejného ducha modlitby. Když jsme se modlili, sestoupil na nás Duch svatý. Byli jsme velmi šťastni. Brzy jsem přestala vnímat pozemské věci a byla jsem uvedena do Boží slávy. Viděla jsem anděla, který ke mně rychle přiletěl a rychle mně nesl ze země vzůru do Svatého města. Ve městě jsem viděla chrám. Vstoupila jsem dovnitř, prošla jsem dveřmi, až jsem se dostala k první oponě, která byla odestřena, a tak jsem vstoupila do svatyně. Zde jsem viděla kadidelnicový oltář, sedmiramenný svícen a stůl, na kterém byly chleby předložení. Když jsem si prohlédla slávu svatyně, Ježíš odhrnul oponu a já jsem vstoupila do svatyně svatých.

Ve svatyni svatých jsem viděla truhlu, jejíž vrchní část i boční stěny byly z nejčistšího zlata. Na každém konci truhly stál jeden krásný cherubín s křídly, rozprostřenými nad truhlou. Jejich obličejové byly proti sobě, ale dívali se dolů. Mezi anděly se nacházela zlatá kadidelnice. Nad truhlou, na místě, kde stáli andělé, byla nádherná a slavná záře, která vypadala jako trůn, kde přebývá Bůh. Ježíš stál u truhly, a když k Němu vystupovaly modlitby svatých, začal z kadidelnice vystupovat dým a On tyto modlitby přinášel s dýmem kadidla jako oběti svému Otci. V truhle byla zlatá nádoba s mannou, Áronova hůl, která vykvetla a kamenné desky, složené jako kniha. Ježíš je otevřel a já jsem viděla deset přikázání, která na nich byla napsána Božím prstem. Na jedné desce byla čtyři, na druhé šest. Ta čtyři na první desce zářila jasněji než ostatních šest. Ale čtvrté přikázání o sobotě 33 zářilo ze všech nejjasněji. To proto, neboť sobota má být

zachovávána zvláště k oslavení Božího svatého jména. Svatá sobota vypadala slavně, byla obklopena zvláštním světlem. Viděla jsem, že přikázání o sobotě nebylo přibito na kříž. Kdyby se tak stalo, bylo by přibito i ostatních devět přikázání a mohli bychom je přestupovat stejně jako čtvrté. Viděla jsem, že Bůh nezměnil sobotu, protože On se nikdy nemění. Ale papežství ji změnilo ze sedmého dne na první den týdne, protože ono přeměňuje časy i zákon.

Viděla jsem, že kdyby Bůh provedl změnu soboty ze sedmého dne na první den, musel by změnit sobotní přikázání, napsané na kamenných deskách, které se nacházejí v truhle ve svatyni svatých nebeského chrámu, a pak by bylo možno číst: Prvního dne je sobota Hospodina, tvého Boha. Ale já jsem viděla, že zní stejně, jak bylo Božím prstem napsáno na kamenných deskách, které Mojžíš obdržel na Sinaji. "Ale dne sedmého je sobota Hospodina, tvého Boha." Viděla jsem, že svatá sobota je a bude zdí, která odděluje pravý Boží Izrael od nevěřících, a že sobota je velkých znamením, které sjednotí srdce Božích milých, očekávajících svatých.

Viděla jsem, že Bůh má ještě dítky, které sobotu nepoznaly a nezachovávají ji. Tito lidé nezavrhlí její světlo. Na počátku doby soužení budeme naplněni Duchem svatým, takže vyjdeme a ještě plněji budeme zvěstovat sobotu. X) To rozzuřilo jiné církve a formální adventisty, XX) protože pravdu o sobotě nemohli popřít. V této době všichni Boží vyvolení jasně viděli, že jsme měli pravdu, a proto vyšli a spolu s námi vytrpěli pronásledování. Na zemi jsem viděla meč, hlad, mor a velký zmatek. Bezbožní si 34 mysleli, že my jsme příčinou tohoto neštěstí, a proto se sešli, aby se radili, jak se nás mají zbavit, neboť předpokládali, že potom toto zlo skončí.

V době soužení jsme všichni z měst i vesnic utíkali do bezpečí, ale bezbožní nás pronásledovali a s mečem vtrhli do domů svatých. Pozvedli meč, aby nás zabili, ale meč se zlomil a jako stéblo slámy spadl na zem. Pak jsme ve dne i v noci volali o vysvobození a Bůh uslyšel naše volání. Slunce vyšlo, ale měsíc se nepohnul. Ani řeky už netekly. Objevily se tmavé, těžké mraky, které do sebe narážely. Ale bylo tu jedno čisté, slavné místo, odkud se jako zvuk mnohých vod ozýval Boží hlas, rozléhající se mezi nebem a zemí. Nebe se pohybovalo, otvíralo i zavíralo. Hory se chvěly jako rákos ve větru a rozmetávaly kolem sebe kusy skal. Moře vřelo jako voda v hrnci a vyhazovalo na zem kameny. Když Bůh oznamoval den i hodinu Ježíšova příchodu a odevzdal svému lidu věčnou smlouvu, hovořil krátkými větami, a po každé větě se odmlčel, zatímco Jeho slova se rozléhala po celé zemi. Boží Izrael stál se zrakem upřeným vzhůru a naslouchal slovům, vycházejícím z úst Hospodinových, pronikajícím celou zemí jako hřmění. Bylo to velmi slavnostní. Na konci každé věty svatí volali: "Sláva! Haleluja!" Jejich obličeje byly osvětleny Boží slávou a zářily podobně jako tvář Mojžíše, sestupujícího s hory Sinaj. Pro tuto slávu se bezbožní nemohli na ně ani podívat. Když byla vyslovena nekonečná požehnání těm, kteří uctili Boha zachováváním Jeho svaté soboty, nastal radostný pokřik vítězství nad šelmou a jejím obrazem.

Pak nastalo milostivé léto, doba, kdy si měla země 35

x) Viz str.85 xx) Viz dodatečné poznámky

odpočinout. Viděla jsem zbožného otroka, který radostně a vítězně povstal a odhodil řetězy, kterými byl spoután, zatímco jeho bezbožný pán byl zmaten a nevěděl co má dělat. Bezbožní totiž nemohli porozumět Božímu hlasu. Brzy se objevil veliký bílý oblak. Byl stále krásnější a na něm seděl Syn člověka. Zpočátku jsme na oblaku Ježíše neviděli, ale když se oblak přiblížil k zemi, uviděli jsme Jeho krásnou postavu. Až se tento oblak objeví poprvé, bude nebeským znamením Syna člověka. Hlas Syna člověka probudil spící svaté, oděné slavnou nesmrtností.

Žijící svatí byli proměněni v jednom okamžiku a spolu s nimi byli vzati do oblakového vozu. Bylo to neobyčejně krásné, když vystupoval vzhůru. Na každé straně vozu byla křídla a dole byla kola. Když se kola otáčela, volala "Svatý", a také při pohybu křídel se ozývalo volání "Svatý" a svatí andělé, kteří řídili oblak, provolávali: "Svatý, svatý, svatý, Hospodin Bůh Všemohoucí!" Svatí na oblaku provolávali "Sláva! Haleluja!" a vůz se blížil ke Svatému městu. Ježíš otevřel bránu zlatého města a uvedl nás dovnitř. Zde jsme byli přivítáni, protože jsme "ostříhali Boží přikázání" a měli jsme "právo ke stromu života".

ZAPEČEŤOVÁNÍ 36

Dne 5. ledna 1849, při příležitosti zahájení svaté soboty jsme měli modlitební shromáždění s rodinou bratra Beldena v Rocky Hill, státě Connecticut, kde na nás sestoupil Duch Svatý. Ve vidění jsem byla přenesena do svatyně svatých, kde jsem viděla Ježíše, doposud vykonávajícího prostřednickou službu pro Izraele. Na spodní části Jeho roucha byly zvonečky a granátová jablka. Viděla jsem, že Ježíš neopustí svatyni svatých, dokud nebude rozhodnuto o každém případě buď pro vysvobození, anebo pro zatracení, a že Bůh nemůže projevit svůj hněv dříve, než Ježíš dokoná své dílo ve svatyni svatých, odloží své kněžské roucho a oblékne si roucho pomsty. Potom Ježíš opustí své místo mezi Otcem a člověkem a Bůh nebude déle mlčet, ale projeví svou nelibost vůči těm, kteří pohrdli Jeho pravdou. Viděla jsem, že hněv národů, Boží hněv a soud nad mrtvými jsou různé a odlišné události, následující za sebou. Michal ještě nepovstal a doba takového soužení, jaké se ještě neuskutečnilo, dosud nenastala. Nyní nastává hněv národů, ale když náš Nejvyšší kněz ukončí svou službu ve svatyni svatých, povstane, oblékne si roucho pomsty a potom bude vylito sedm posledních ran.

Viděla jsem, že čtyři andělé budou držet čtyři větry, dokud Ježíš neukončí svou službu ve svatyni, a pak přijde sedm posledních ran. Účinek těchto ran popudí bezbožné proti spravedlivým, protože si budou myslet, že tyto Boží soudy je postihly kvůli nim, a že když je odstraní, tyto rány se zastaví. Byl vydán rozkaz, aby svatí byli pobiti. Ti proto dnem i nocí 37 volali o vysvobození. To byla doba Jákobova soužení. Všichni svatí volali z úzkosti své duše a byli vysvobozeni Božím hlasem. Těch 144.000 slavilo vítězství a z jejich tváří zářila Boží sláva. Pak mi byli ukázáni mnozí, kteří žalostně plakali. Na jejich oděvu bylo velkými písmeny napsáno: "Zvážen jsi na váze a ukázalo se, že jsi lehký." Ptala jsem se, co to jsou za lidé. Anděl mi řekl: "To jsou ti, kteří kdysi zachovávali sobotu, ale pak se jí zase vzdali." Slyšela jsem, jak hlasitě volali: "Věřili jsme, že přijdeš a horlivě jsme o tom učili." Avšak zatímco tak hovořili, jejich oči utkvěly na jejich oděvech, a když viděli toto písmo, začali hlasitě naříkat. Viděla jsem, jak pili z hluboké vody a přitom ji znečišťovali svými nohama - pošlapávali sobotu - a proto se po zvážení na váze ukázalo, že jsou lehčí.

Pak mne můj provázející anděl vedl znovu do města, kde jsem spatřila čtyři anděly, kteří přiletěli k bráně města. Právě, když se zlatým lístkem představovali andělu v bráně, viděla jsem, jak ze směru největší slávy letí rychle anděl, který ve své ruce držel něco, čím dával znamení a hlasitě volal na jiné anděly. Prosila jsem svého anděla, který mne doprovázel, zda by mi to mohl vysvětlit. Řekl mi, že nyní mi už nemůže ukázat více, ale brzy mi ukáže, jaký význam mají tyto věci, které jsem viděla.

V sobotu odpoledne byl jeden náš člen nemocen a prosili nás, abychom se modlili za jeho uzdravení. Všichni jsme společně volali k tomu Lékaři, který pomůže za všech okolností, a

zatímco se ukázala Jeho uzdravující moc a nemocný byl uzdraven, byla jsem naplněna Duchem a pojata do vidění.

Viděla jsem čtyři anděly, kteří měli na zemi vykonat určité 38 dílo a již chtěli začít. Ježíš byl oděn kněžským rouchem. Se soucitem pohleděl na pozůstalé, pak pozvedl své ruce a s hlubokým soucitem volal: " Má krev, Otče, má krev, má krev!" Potom jsem, viděla, jak od Boha, který seděl na velikém bílém trůnu, vyšla nesmírně jasná záře, která obklopila Ježíše. Dále jsem viděla anděla, kterého poslal Ježíš, aby rychle zaletěl ke čtyřem andělům, kteří měli na zemi vykonat své dílo. Ve své ruce držel něco, čím dával znamení a hlasitě volal: "Zadržte! Zadržte! Zadržte, dokud nebudou zapečetěni služebníci Boží na svých čelích."

Anděla, který mne doprovázel, jsem se otázala, jaký význam mělo to, co jsem slyšela a co měli vykonat ti čtyři andělé. Odpověděl mi, že Bůh zadržuje tyto moci a svým andělům svěřil správu nad zemí. Těmto čtyřem andělům dal Bůh moc, aby drželi čtyři větry, které nyní chtěli uvolnit. Ale zatímco uvolňovali své ruce a čtyři větry začaly působit, Ježíšovo milosrdné oko pohlédlo na zbytek těch, kteří ještě nebyli zapečetěni, pozvedl své ruce a odvolával se na svou krev, kterou za ně vylil. Pak bylo jinému andělu přikázáno, aby rychle letěl ke čtyřem andělům a poručil jim, aby větry zadrželi, dokud Boží služebníci nebudou zapečetěni na svých čelích pečeti živého Boha.

JAK BŮH MILUJE SVŮJ LID 39

Poznala jsem tu něžnou lásku, kterou Bůh projevuje vůči svému lidu, a tato láska je velmi velká. Nad svatými jsem viděla anděly, kteří nad nimi měli rozprostřená svá křídla. Každý svatý má anděla, který ho doprovází. Když svatí byli zmalomyslnění a plakali, a nebo když se nacházeli v nebezpečí, pak andělé, kteří je stále doprovázejí, rychle přiletěli vzhůru, aby to oznámili a andělé ve městě přestali zpívat. Potom Ježíš poslal jiného anděla, aby sestoupil k těmto zmalomyslněným, bděl nad nimi a pokusil se je zastavit dříve, než by opustili úzkou stezku. Jestliže si nevšímalí pozorné péče andělů, nenechali se jimi vést a pokračovali svým vlastním směrem, andělé byli zarmoucení a plakali. Přinesli o tom zprávu do města, kde andělé plakali a hlasitě řekli: "Amen." Avšak, když se svatí snažili získat odměnu, která jim byla nabízena a chválili a oslavovali Boha, pak andělé opět přinesli tuto radostnou zvěst do města. Andělé ve městě hráli na své zlaté harfy a hlasitě zpívali "Haleluja", a jejich líbezný zpěv se rozléhal po celém nebi.

Ve Svatém městě je dokonalý pořádek a soulad. Všichni andělé, kterým je uloženo, aby navštěvovali zemi, mají zlatý lístek, kterým se představují andělům u bran města jak při vcházení, tak i při vycházení. Nebe je dobrým městem. Chci tam žít a vidět svého laskavého Ježíše, který za mne položil svůj život a chci, abych byla proměněna k Jeho slavnému obrazu. Ó, kéž by mi byl dán jazyk, kterým bych vyjádřila slávu šťastného budoucího světa! Toužím po těch živých pramenech, které zpřijemňují město našeho živého Boha.

Pán mi ukázal i jiné světy. Byla mi dána křídla a anděl mne doprovodil z města na jedno krásné a slavné místo. Tráva tam měla svěží zelenou barvu a ptáci prozpěvovali líbezné písně. Obyvatelé 40 tohoto místa měli různou velikost, byli ušlechtilí, vznešení a laskaví. Zřetelně se podobali Ježíši a tváře jim zářily svatou radostí, jež svědčila o svobodě a blaženosti tohoto místa. Jednoho z nich jsem se otázala, proč jsou mnohem půvabnější než obyvatelé země. Odpověděl mi: "Žijeme zde v dokonalém souladu s Božím přikázáním a nebyli jsme neposlušní jako obyvatelé na zemi." Viděla jsem tam dva stromy. Jeden z nich byl velmi podobný stromu života ve městě.

Ovoce z obou stromů bylo nádherné, ale z jednoho nemohli jíst. Bylo sice v jejich moci, aby jedli z obou stromů, ale z jednoho jim to bylo zakázáno. Pak mi anděl, který mne doprovázel, řekl: "Zde nikdo nejedl ze zakázaného ovoce, ale kdyby jedli, padli by." Potom jsem se dostala na jeden svět, který měl sedm měsíců. Tam jsem viděla starého, čestného Enocha, který byl vzat do nebe. Ve své pravé ruce nesl nádhernou palmu a na každém jejím listu bylo slovo "Vítězství". Na jeho hlavě byl zářící bílý věnec, složený z lístků a uprostřed každého lístku bylo slovo "Čistota". Na kraji věnce byly kameny různých barev, které zářily jasněji než hvězdy. Jejich lesk byl zřetelný i na textu, který se nad tím zvýraznil. Vzadu na hlavě měl stuhu, která přidržovala věnec a na ní byl nápis "Svatost". Nad věncem měl překrásnou korunu, která se třpytila jasněji než slunce. Otázala jsem se ho, zda se ze země dostal právě na toto místo. Řekl mi: "Ne, svůj domov mám ve městě, toto místo jsem pouze navštívil." Ale choval se tam tak, jako kdyby tam byl doma. Svého anděla, který mne doprovázel, jsem prosila, aby mne nechal na tomto místě. Nemohla jsem se ani smířit s myšlenkou, že bych se měla znovu vrátit na temný svět. Anděl mi odpověděl: "Musíš se vrátit zpět, avšak jestliže budeš věrná, budeš mít spolu se 144.000 přednost navštívit všechny tyto světy a vidět dílo Božích rukou."

POHYB NEBESKÝCH MOCNOSTÍ 41

Dne 16. prosince 1848 mi Pán ukázal pohyb nebeských mocností. Viděla jsem, že když při vysvětlování znamení, zaznamenaných Matoušem, Markem a Lukášem, hovořil o "nebi", mínil tím nebe, a když hovořil o "zemi", mínil tím zemi. Nebeskými mocnostmi jsou slunce, měsíc, hvězdy, které vládou na nebi. Pozemskými mocnostmi jsou ty, které vládou na zemi. Nebeské mocnosti se budou pohybovat Božím hlasem. Pak se slunce, měsíc i hvězdy ocitnou na jiném místě. Nepominou, ale budou přemístěny Božím hlasem.

Objevily se temné, těžké mraky, které se vzájemně srazily. Atmosféra se rozevřela a znovu uzavřela. Otevřeným prostorem v Orionu jsme mohli vidět, odkud přichází Boží hlas. Tímto otevřeným prostorem sestoupí i Svaté Město. Viděla jsem, že nyní se pohybují pozemské mocnosti a jednotlivé události budou následovat podle svého pořadí. Prvními pohybujícími se pozemskými mocnostmi jsou války, pověsti o bojích, meč, hlad a mor. Potom Boží hlas pohne sluncem, měsícem, hvězdami a také touto zemí. Viděla jsem, že pohyb evropských mocností není pohybem nebeských mocností, jak tomu někteří učí. Je to pouze pohyb rozhněvaných národů.

OTEVŘENÉ A UZAVŘENÉ DVEŘE 42

V sobotu, 24. března 1849, jsme měli dobré a velmi zajímavé shromáždění v Topshamu, Maine. Byl na nás vylit Duch Svátý, a v duchu jsem byla přenesena do města živého Boha. Pak mi bylo ukázáno, že Boží přikázání a svědectví Ježíše Krista, týkající se zavřených dveří, nemohou být od sebe odděleny. Když byl zjeven úplný význam Božích přikázání a Boží lid poznal pravdu o sobotě, nastala doba, kdy byly otevřeny dveře do svatyně svatých v nebeské svatyni, kde se nachází truhla, která obsahuje desatero přikázání. Tyto dveře nebyly otevřeny až do roku 1844, dokud nebyla ukončena Ježíšova přímělná služba ve svatyni. Pak Ježíš vyšel ze svatyně, uzavřel tyto dveře a otevřel dveře do svatyně svatých, vešel za druhou oponu, kde nyní stojí u truhly a kam nyní sahá víra Izraele.

Viděla jsem, že Ježíš uzavřel dveře svatyně a nikdo je nemůže otevřít. Také otevřel dveře do svatyně svatých a nikdo je nemůže zavřít (Zj. 3,7.8.). X) Od té doby, co Ježíš otevřel dveře do

svatyně svatých, kde se nachází truhla, byla Božimu lidu zjevena přikázání a nastala doba, kdy bude vyzkoušen jeho postoj k sobotě.

Viděla jsem, že tato zkouška, týkající se soboty, nemohla nastat dříve, dokud nebyla ukončena Ježíšova přímluvná služba ve svatyni a dokud nevešel za druhou oponu. Proto křesťané, kteří zemřeli dříve, než byly otevřeny dveře do svatyně svatých, po ukončení půlnočního volání v sedmém měsíci r. 1844, a kteří 43 nezachovávali pravou sobotu, nyní odpočívají v naději. Nepoznali světlo o sobotě a nebyli v tomto bodě zkoušeni jako my od doby, kdy tyto dveře byly otevřeny. Viděla jsem, že právě v této otázce satan pokoušel část Božího lidu. Jelikož mnozí dobří křesťané zemřeli a věřili, že zvítězili, i když nezachovávali pravou sobotu, někteří pochybují o existenci této zkoušky.

Nepřátelé přítomné pravdy se pokoušeli otevřít dveře do svatyně, které Ježíš zavřel, a zavřít dveře do svatyně svatých, které otevřel v roce 1844. Tam se nachází truhla, obsahující dvě kamenné desky, na nichž je Božím prstem napsáno deset Božích přikázání.

Nyní, v době zapečetování, satan použije všechny možné výmysly, aby Boží lid odvedl od přítomné pravdy k pochybnosti. Viděla jsem zvláštní příkrývku, kterou Bůh rozprostřel nad svým lidem, aby jej chránil v době soužení. Stín Všemohoucího přikryje

x) Viz str.86

každou duši, která se rozhodne pro pravdu a bude mít čisté srdce.

Satan o tom ví, a vynakládá veškeré úsilí, aby co nejvíce lidí bylo odvráceno od pravdy a přivedeno do nejistoty. Viděla jsem, že tajemné klepání v New Yorku i na jiných místech bylo projevem satanovy moci, a že tyto věci se budou opakovat stále víc a více, přičemž budou přikryty pláštěm náboženství, aby se ti, kteří budou svedeni, cítili bezpečněji, a aby mysl Božího lidu, pokud by to bylo možné, měla důvod k pochybování o učení a moci Ducha svatého.

Viděla jsem, že satan pracuje pomocí svých nástrojů různými způsoby. Pracuje i skrze kazatele, kteří opovrhli pravdou, 44 podleli silným podvodům a uvěřili lži, která je přivede k ztracení. Zatímco kázali nebo se modlili, někteří z nich padli pokorně a poníženi k zemi. To však nebylo způsobeno mocí Ducha svatého, ale byla to satanova moc, vdechnuta těmto nástrojům a skrze ně i lidu. Někteří formální adventisté, kteří opovrhli přítomnou pravdou, používali při kázání, modlitbě nebo rozhovoru mesmerismu, aby si získali přívržence. Lidé se z toho radovali, protože si mysleli, že je to projev Ducha svatého. Mnozí, kteří se tím zabývali, byli satanem tak oklamáni a zaslepeni, že se domnívali, že je to moc Boží, která jim byla dána. Boha snížili na svou vlastní úroveň a Jeho moci si vůbec nevážili.

Někteří satanovi následovníci se snažili ovlivnit i mnohé svaté, které nemohli oklamat a odvrátit od pravdy. Ó, kéž by všichni viděli to, co mi Bůh zjevil, aby lépe poznali satanovy nástrahy, a aby bděli! Viděla jsem, že právě v těchto dnech, v době zapečetování, se snaží satan oklamat a rozptýlit Boží lid. Viděla jsem, že mnozí nebyli utvrzeni v přítomné pravdě. Jejich kolena se třásla a nohy pod nimi klesaly, protože si dobře neosvojili přítomnou pravdu a v době těžkostí nemohli být zakryti příkrývkou všemohoucího Boha.

Satan se pokoušel, aby je v tomto postavení udržel za všech okolností až do doby, kdy doba zapečetování pomine a Boží lid bude přikryt příkrývkou, ale oni zůstanou bez ochrany při vylití Božího hněvu v podobě sedmi posledních ran. Bůh začal rozprostírat příkrývku nad svým lidem a

brzy bude rozprostřena nade všemi, kteří chtějí mít útočiště v den krveprolití. Bůh bude mocně působit ve prospěch svého lidu, ale satan bude mít také možnost konat své dílo.

Viděla jsem, že tajemná znamení, divy a falešná reformace se 45 bude šířit a rozmáhat. Reformace, která mi byla ukázána, neodstraňovala blud, aby se ukázala pravda. Anděl, který mne doprovázel, se mne zeptal, zda stále cítím odpovědnost za duše hříšníků jako dříve. Ale již jsem necítila tuto odpovědnost, protože doba, kdy mohli být spaseni, již pominula. X)

X) Pisatelka těchto slov tím nemyslela, že doba, kdy hříšníci mohou být spaseni, již pominula. V době, kdy psala o těchto věcech, sama usilovala o záchranu hříšníků, jak tomu bylo i dříve. Vysvětlení, jak pisatelka rozuměla těmto věcem, se nachází v následujících odstavcích, které byly poprvé publikovány v r. 1854 a podruhé v r. 1888:

"Chtěla bych podat vysvětlení této 'falešné reformace', o které jsem se zmínila. Vidění se týká především těch, kteří poznali světlo adventního učení, ale zavrhli je. Proto museli přijmout falešné učení. Za tyto lidi již nikdo 'necítil odpovědnost' jako dříve. Když nepřijali adventní učení, museli přijmout satanovy klamy a 'doba, kdy mohli být spaseni, již pominula.' To se však nevztahuje na ty, kteří nikdy neslyšeli a nezavrhli učení o druhém příchodu."

"Je to strašné, když někdo vědomně opovrhne pravdou, o níž byl přesvědčen, a kterou přijal svým srdcem. Nemůžeme bezstarostně opovrhovat varováním, které nám Bůh ve své milosti poslal. Také za dnů Noe bylo světu zvěstováno nebeské poselství a záchrana lidstva závisela pouze na jeho postoji k tomuto poselství. Protože lidé se vysmívali tomuto varování, Duch Boží opustil toto hříšné pokolení a zahynuli pod vodami potopy. V době, kdy žil Abraham, skončila pro bezbožné obyvatele Sodomy doba milosti a všichni, kromě Lota, jeho manželky a dvou dcer zahynuli v ohni, seslaném z nebe. Tak tomu bylo i v době, kdy Kristus žil na této zemi. Židům, kteří žili v této době, Boží Syn řekl: "Aj, zanechává se vám dům váš pustý." Mat. 23,38. Když si povšimneme poslední doby, pak táž nekonečná síla vynáší rozsudek na těmi, kteří "lásky pravdy nepřijali, aby spaseni byli": "Protož pošle jim Bůh mocné dílo podvodů, aby věřili lži, a aby odsouzeni byli všickni, kteříž neuvěřili pravdě, ale oblíbili sobě nepravost." 2 Te. 2,10-12. Když nepřijali učení Jeho Slova, Bůh od nich odňal svého Ducha a zanechal je v klamu, který milovali."

ZKOUŠKA NAŠÍ VÍRY 46

V této době soužení je zapotřebí, abychom se vzájemně povzbuzovali a potěšovali. Satanova pokušení jsou nyní větší než jindy, a on ví, že má málo času, a že brzy bude o každém rozhodnuto, buď k životu, anebo k smrti. Nemůžeme se poddávat zastrašování a pokušení, musíme odolávat všem utrpením a plně spoléhat na všemohoucího Boha Jákobova. Pán mi ukázal, že Jeho milost je dostatečná pro všechny naše těžkosti, i když jsou větší, než kdykoliv předtím, pak, budeme-li plně spoléhat na Boha, můžeme přemoci každé pokušení a skrze Jeho milost zvítězit.

Překonáme-li své těžkosti a zvítězíme-li nad satanovými pokušeními, pak obstojíme i ve zkoušce naší víry, která je dražší než zlato. Takto budeme posílení a lépe připraveni na další zkoušky. Když však podlehneme satanovým pokušením, zeslábneme, nezískáme žádnou odměnu a nebudeme připraveni na další zkoušky. Budeme stále slabší a slabší, až se staneme zajatci satanovy vůle. Musíme si obléci celé odění Boží, abychom byli vždy připraveni na střetnutí se s mocí temna. Když na nás přijdou pokušení nebo zkoušky, jděme k Bohu a usilovně se modleme.

On nás nepropustí prázdné, ale dá nám milost a sílu, abychom zvítězili a zlomili moc nepřítele. Ó, kéž by všichni mohli vidět tyto věci v jejich pravém světle a snášeli těžkosti jako dobří Ježíšovi bojovníci! Pak by šel Izrael kupředu, posílněn Boží mocí.

Bůh mi ukázal, že svému lidu dal kalich hořkosti, aby jej 47 očistil a ospravedlnil. Je to trpký nápoj, ale reptání, nařikání a nespokojenost ho může učinit ještě nesnesitelnějším. Ale těm, kteří jej takto přijímají, bude podán ještě další nápoj, protože ten první nezapůsoobil na jejich srdce a nesplnil svůj účel. A když nezapůsobí ani tento druhý, pak budou muset přijmout další a další, dokud nebudou očištěni, jinak budou mít stále nečisté a poskvřené srdce. Viděla jsem, že tento kalich hořkosti může být oslazen trpělivostí, vytrvalostí a modlitbou. Srdce těch, kteří ho takto přijmou, budou očištěna a Bůh bude vyvýšen a oslaven. Není to jednoduché být křesťanem, který je přijat a vyzkoušen Bohem. Pán mi ukázal některé, kteří se hlásili k přítomné pravdě, avšak jejich život se neshodoval s jejich vyznáním. Úroveň jejich zbožnosti je příliš nízká a jsou velmi vzdáleni od biblického posvěcení. Mnozí vedou neúčinné a neslušné rozhovory, jiní se zase povyšují. Nemůžeme očekávat, že budeme uspokojovat své potřeby, žít a počínat si jako tento svět, užívat jeho rozkoši a radovat se v jeho společnosti a pak ještě kralovat s Kristem v Jeho království slávy.

Chceme-li mít účast na Kristově budoucí slávě, musíme být účastníky Jeho utrpení. Budeme-li se řídit svými zájmy a uspokojovat své rozkoše místo toho, abychom se snažili být příjemní Bohu a vyvýšit Jeho slavné, i když utlačované dílo, zneuctíváme tím Boha a Jeho svaté dílo, o němž prohlašujeme, že ho milujeme. Už máme jen málo času, kterého můžeme využít pro dílo Boží. Nic by nám nemělo být tak vzácné, že bychom to nemohli obětovat pro spasení Ježíšova rozptýleného stáde. Ti, kteří nyní učiní smlouvu s Bohem při obětech, získají brzy domov, budou mít podíl na bohaté odměně a získají nové, věčné království.

Ó, žijme tedy pro Pána a ukažme svým spořádaným životem i 48 zbožným společenstvím, že jsme bývali s Ježíšem, a že jsme Jeho tichými a pokornými následovníky. Musíme pracovat nyní, dokud je den, protože když nastane tmavá noc soužení a utrpení, pak už nebudeme moci pracovat pro Boha. Ježíš je ve svém svatém chrámu a nyní přijímá naše oběti, modlitby a vyznání našich vin a hříchů. Odpustí všechna přestoupení Izraele, která mohou být vymazána dříve, než opustí svatyni svatých. Až Ježíš opustí svatyni, pak ti, kteří budou svatí, budou i nadále svatými a spravedlivými, protože všechny jejich hříchy budou vymazány a budou zapečetěni pečeti živého Boha. Ale ti, kteří pak budou nespravedliví a nečistí, zůstanou v tomto stavu i nadále, protože pak již ve svatyni nebude kněz, který by jejich oběti, vyznání a modlitby přenesl před trůn Otce. Proto vše, co má být vykonáno pro záchranu duší před nastávajícím vylitím hněvu, musí být vykonáno dříve, než Ježíš opustí svatyni svatých v nebeské svatyni.

MALÉMU STÁDCI

Drazí bratři, 26. ledna 1850 mi Pán dal vidění, o kterém vám chci podat zprávu. Viděla jsem, že mnozí příslušníci Božího lidu jsou bláhoví, ospalí a bdí pouze polovičatě. Neuvědomují si, v jaké době žijeme, že již přišel muž "s koštětem", a že některým hrozí nebezpečí, že budou vymeteni ven. X) Prosila jsem Ježíše o jejich záchranu, aby jim ještě na chvíli dovolil, aby poznali, v jakém nebezpečném postavení se nacházejí, a aby se mohli připravit dříve, než bude navždy pozdě. Anděl řekl: "Blíží se 49 zkáza, podobná mohutné vichřici." Prosila jsem anděla, aby měl soucit a zachránil ty, kteří milovali tento svět i svůj majetek a spojili se s ním tak, že se ho již nechtěli

zřící a nepřinesli oběti, skrze něž mohli být rychle vysláni poslové, kteří by

x) Viz "Sen bratra Millera", str.81

nasytili hladovějící ovce, které zahynuly, protože neměly dostatek duchovního pokrmu.

Když jsem viděla, jak ubohé duše umíraly, protože neslyšely přítomnou pravdu, přičemž mnozí, kteří vyznávali, že věří pravdě je nechali zemřít, protože nepřispěli svými prostředky, které byly tak potřebné pro pokrok Božího díla, velmi mě to bolelo a prosila jsem anděla, aby ode mne tento obraz odňal. Viděla jsem, že když si potřeba Božího díla vyžadovala, aby přispěli určitou částí svých prostředků, odešli smutní jako mládenec, který přišel k Ježíši (Mat. 19,16-22). Ale brzy se objeví mohutná rána, která smete všechnen jejich majetek, a pak již nebude možné obětovat pozemské zboží a ukládat si poklad v nebi.

Pak jsem viděla slavného, vznešeného a laskavého Vykupitele, který opustil království slávy a přišel na tento temný a opuštěný svět, aby daroval svůj drahocenný život. Ačkoliv byl spravedlivý, zemřel za nespravedlivé. Zde vytrpěl krutý posměch a bičování, nesl trnovou korunu, v zahradě tekly po Jeho tváři velké krůpěje potu, protože na Něj byly vloženy hříchy celého světa. Anděl se otázal: "Pro koho?" Ó, já jsem viděla a také věděla, že pro nás, to vše vytrpěl za naše hříchy, aby nás před Bohem mohl ospravedlnit svou drahocennou krví!

Pak mi byli znovu ukázáni ti, kteří nebyli ochotni obětovat světský majetek pro záchranu hynoucích duší. Ježíš stál před svým Otcem a poukazoval na svou krev, svá utrpení i na to, že zemřel za tyto duše, ale pravda jim nemohla být zvěstována, i když zde byli poslové Boží, kteří byli připraveni přinést jim 50 vysvobozující pravdu, aby mohli být zapečetěni pečeti živého Boha. Pro mnohé, kteří vyznávají, že věří přítomné pravdě, je velmi těžké, aby těmto poslům dali je malou část finančních prostředků, které patří Bohu, a které jim Bůh svěřil, aby s nimi hospodařili.

Pak mi bylo opět ukázáno Ježíšovo utrpení a Jeho láska, která byla tak veliká, že Jej přiměla k tomu, aby svůj život dal za lidstvo. Byly mi ukázány i životy těch, kteří prohlašovali, že jsou Jeho následovníky, vlastnili světský majetek, ale bylo jim zatěžko pomoci dílu, konanému pro záchranu duší. Anděl se zeptal: "Mohou takoví lidé přijít do nebe?" Jiný anděl odpověděl: "Ne, nikdy, nikdy, nikdy. Ti, kteří na zemi neprojeví zájem o Boží dílo, nemohou nikdy v nebi zpívat píseň o vysvobozující lásce." Viděla jsem, že toto rychlé dílo, které Bůh koná na zemi, by bylo brzy spravedlivě zkráceno, ale Boží poslové by museli velmi spěchat na svých cestách, aby shromáždili rozptýlené stáde. Jeden anděl se ptal: "Jsou všichni poslové hotoví?" Jiný anděl odpověděl: "Ne, ne, Boží poslové ještě hlásají poselství."

Viděla jsem, že Boží dílo bylo zdržováno a zneuctíváno mnohými, kteří cestovali bez Božího poselství. Takoví lidé budou muset vydat Bohu počet za každý dolar, který spotřebovali na zbytečné cestování, protože tyto peníze mohly být použity na pomoc Božím dílu. Kdyby tyto prostředky byly dány do rukou Bohem povolaných a vyvolených služebníků, nezahynula by žádná duše nedostatkem duchovního pokrmu. Viděla jsem, že ti, kteří mohli svou fyzickou prací posílit a podpořit toto dílo, budou za tyto své schopnosti zodpovědni podobně jako ti, kteří vlastní majetek.

Nastala doba velikého tříbení a všichni, kteří nejsou ochotni pevně a neochvějně hájit pravdu a přinášet oběti pro Boha a Jeho dílo, odpadnou. Anděl řekl: "Myslíš, že někdo bude přinucen k tomu, aby obětoval? Ne, ne. Musí to být dobrovolná oběť. Člověk, který chtěl koupit pole, se musel zřící všeho." 51 (Mat. 13,44). Volala jsem k Bohu, aby ušetřil svůj lid, protože někteří byli

slabí a již umírali. Pak jsem viděla, že soudy Všemohoucího přišly velmi rychle. Prosila jsem anděla, aby on sám promluvil k lidem. On však pravil: "Těmi, kterými nepohly jasné pravdy Božího Slova, nepomohou ani všechna blýskání a hřmění na hoře Sinaj. Ty neprobudí ani poselství anděla."

Potom jsem viděla Ježíšovu krásu a líbeznost. Jeho oděv byl světlejší, než nejbělejší sníh. Žádným jazykem nelze popsat Jeho slávu a velebnost. Všichni, kteří ostříhají Boží přikázání, vejdou branami do města, budou mít přístup ke stromu života a navždy budou žít v přítomnosti laskavého Ježíše, Jehož obličej září jasněji než polední slunce.

Byla jsem upozorněna na Adama a Evu v zahradě Eden. Jedli ovoce ze zakázaného stromu, a proto byli vyhnáni ze zahrady. Potom byl strom života hlídán andělem s plamenným mečem, aby hříšníkům znemožnil přístup ke stromu života, protože strom života poskytoval nesmrtelnost. Slyšela jsem, jak se jeden anděl tázal: "Který člen Adamovy rodiny prošel plamenným mečem a jedl ze stromu života?" Pak jsem slyšela odpověď jiného anděla: "Nikdo z Adamovy rodiny neprošel plamenným mečem a nejedl ovoce stromu života. Proto žádný hříšník není nesmrtelný. Duše, která hřeší, umře věčnou smrtí. Je to věčná smrt, v níž není žádná naděje na vzkříšení. Potom bude Boží hněv uklidněn."

"Svatí budou žít ve Svatém městě a tisíc let budou vládnout jako králové a knížata. Pak Ježíš se svatými sestoupí na horu Olivetskou, která se rozestoupí a vytvoří se tak rozlehlá rovina, 52 na níž bude spočívat Boží ráj. Zbytek země bude očištěn až na konci tisíciletí, kdy bezbožní budou vzkříšeni a shromážděni kolem města. Nohy bezbožných nikdy nevstoupí na obnovenou zemi, protože Bůh sešle z nebe oheň, který je spálí a nezůstane ani ratolest. Satan je kořenem a jeho synové jsou ratolesti. Tentýž oheň, který zničí bezbožné, očistí také zemi."

POSLEDNÍ RÁNY A SOUD

Ti, kteří věřili přítomné pravdě, se v září r. 1850 sešli na konferenci v Suttonu, Vermont, kde mi bylo ukázáno, že sedm posledních ran bude vylito až tehdy, když Ježíš opustí svatyni. Anděl řekl: "Bezbožní budou usmrceni v důsledku Božího hněvu a Beránkova. Boží hlas zmocní svaté a budou hrozni jako vojsko s praporcí, ale v té době ještě nevykonají zaznamenaný rozsudek soudu. Rozsudek bude proveden až na konci tisíciletí."

Když svatí budou oděni nesmrtelností a spolu s Ježíšem vystoupí vzhůru, když obdrží své harfy, roucha a koruny, a když vstoupí do města, pak svatí zasednou s Ježíšem k soudu. Budou otevřeny knihy, kniha života i kniha smrti. V knize života jsou zapsány dobré skutky svatých, v knize smrti jsou zapsány špatné skutky bezbožných. Obsah těchto knih bude porovnán s knihou zákona - Biblií, podle níž budou lidé souzeni. Svatí budou společně s Ježíšem vynášet rozsudek nad bezbožnými. "Pohled", řekl mi anděl, "svatí zasedají s Ježíšem k soudu, soudí bezbožné 53 podle jejich skutků a to, co musí přijmout při vykonání rozsudku, je zapisováno vedle jejich jména." Viděla jsem, že to bude dílo, které budou svatí konat s Ježíšem po dobu tisíc let ve Svatém městě až do doby, než město sestoupí na zem. Na konci tisíciletí Ježíš a všichni svatí opustí Svaté Město, a zatímco Ježíš s nimi sestoupí na zem, mrtví bezbožníci budou vzkříšeni, budou vzkříšeni i ti, "kteří Ho bodli", a když Jej zdaleka uvidí ve vsí slávě, s anděly a svatými, budou naříkat. Uvidí Jeho probodené ruce, nohy i ránu v Jeho boku. Tyto jizvy po hřebech a kopí pak budou Jeho slávou. Na konci tisíciletí se Ježíš postaví na horu Olivetskou, která se rozestoupí a vytvoří se rozlehlá rovina. Bezbožní, kteří byli právě vzkříšeni, nyní budou utíkat. Pak na tuto

rovinu sestoupí Svaté Město. Satan dá bezbožným svého ducha, a bude je přesvědčovat, že ve městě je jen málo lidí, ale jeho armáda je velká, a že proto porazí svaté a zmocní se města. Zatímco satan bude seřazovat svá vojska, svatí budou ve městě obdivovat krásu a slávu Božího ráje. Ježíš bude v jejich čele a povede je. Najednou nás náš laskavý Spasitel opustil, ale brzy jsme slyšeli Jeho laskavý hlas: "Pojďte požehnaní Otce mého, dědičně vládněte královstvím, vám připraveným od ustanovení světa." Mat. 25,34. Shromáždili jsme se okolo Ježíše a ve chvíli, kdy uzavřel brány města, nad bezbožnými byla vyslovena kletba. Brány byly zavřeny. Potom svatí využili svých křídel a vystoupili na vrchol městské zdi. Ježíš byl stále s nimi. Jeho koruna zářila jako brilianty. Tato koruna se skládala ze sedmi korun. Koruny 54 svatých byly z nečistšího zlata a byly ozdobeny hvězdami. Jejich tváře zářily slávou, protože odrážela Ježíšovu podobu. Když povstali a společně vystoupili na vrchol města, byla jsem okouzlena tímto pohledem.

Potom bezbožní uviděli, co ztratili, sestoupil na ně Boží oheň a spálil je. Tím bude vykonán rozsudek. Bezbožní obdrží odplatu, kterou jim během tisíciletí jednomyslně přisoudili svatí s Ježíšem. Tentýž oheň, který zničil bezbožné, očistí celou zemi. Ostré a rozeklané vrchy se ve velikém žáru roztaví, stejně tak i atmosféra, a každé strniště bude vypáleno. Potom nám bylo ukázáno naše krásné a slavné dědictví a zdědili jsme celou obnovenou zemi. Všichni jsme hlasitě volali: "Sláva! Haleluja!"

KONEC 2300 DNÍ

Viděla jsem trůn, na kterém seděl Otec se Synem. Pozorovala jsem Ježíšovu tvář a obdivovala jsem Jeho laskavou postavu. Postavu Otce jsem nemohla vidět, protože Jej zakrýval slavný, zářící oblak. Tázala jsem se Ježíše, zda Jeho Otec má stejnou podobu jako On. Odpověděl mi, že má stejnou podobu, ale že Jej nemohu vidět, protože kdybych jednou pohlédla na slávu Jeho osoby, zemřela bych. Před trůnem jsem viděla adventní lid- církev a svět. Viděla jsem dvě skupiny. Jedna skupina se v hlubokém zájmu skláněla před trůnem, zatímco druhá skupina stála bezstarostně a bez zájmu. Ti, kteří se skláněli před trůnem, přinášeli jako oběti své modlitby, a dívali se na Ježíše. On potom pohlédl na Svého Otce a zdálo se, že za ně prosí. Od Otce 55 přicházelo na Syna světlo, které Syn předával modlící se skupině. Pak jsem viděla nádherně zářící světlo, přicházející z Otce na Syna a od Syna se rozlévalo nad lidem, nacházejícím se před trůnem. Avšak jen někteří přijímali toto světlo. Mnozí vystupovali z jeho dosahu a nedbale ho odmítali. Jiní byli bezstarostní a nevšimli si tohoto světla, které je pak opustilo. Někteří si ho však vážili, přišli a skláněli se s touto malou skupinou modlitebníků. V této skupině všichni přijali světlo, radovali se z něho a jejich obličeje zářily jeho slávou.

Viděla jsem, jak Otec povstal z trůnu X) a v ohnivém voze se odebral do svatyně svatých, za oponu, a tam se posadil. Potom z trůnu ovstal i Ježíš a většina těch, kteří se před Ním skláněli, povstala s Ním. Avšak nad bezstarostným zástupem jsem neviděla ani jediný paprsek světla, vycházející od Ježíše, a tento zástup se pak nacházel v úplné temnotě. Ti, kteří povstali s Ježíšem, se stále dívali na Ježíše, který opustil trůn a poněkud se od nich vzdálil. potom pozvedl svou pravici a uslyšeli jsme Jeho laskavý hlas: "Čekejte zde, vstupuji ke svému Otci, abych přijal království. Zachovejte svá roucha čistá, já se brzy navrátím ze svatby a vezmu vás k sobě." Potom oblakový vůz s koly, podobnými plameni ohně, obklopený anděly, přijel k Ježíši. Ježíš vstoupil do vozu a odebral se do svatyně svatých, kde se nacházel Otec. Potom jsem viděla Ježíše, velikého Velekněze, jak stál před Otcem. Na okraji Jeho roucha byly zvonečky a granátová jablka. Ti, kteří povstali s Ježíšem, Jej ve víře následovali do svatyně svatých a modlili

se: "Náš Otče, dej nám svého Ducha." Ježíš pak na ně dechl Ducha Svatého. V tomto dechnutí bylo světlo, síla a hojnost lásky, radosti a pokoje.

Ohlédla jsem se na zástup, který se dosud skláněl před 56 trůnem a nevěděl, že Ježíš jej opustil. Pak se u trůnu objevil satan, který se pokoušel vykonávat dílo Boží. Viděla jsem tento zástup, který vzhlížel k trůnu a modlil se: "Otče, dej nám svého Ducha." Potom satan na ně dechl svůj bezbožný vliv, plný moci a světla, avšak nebyla v něm dobrotivá láska, radost ani pokoj. Satan je chtěl oklamat a podvést Boží dítky.

POVINNOSTI PŘED DOBOU SOUŽENÍ

Pán mi několikrát ukázal, že je v rozporu s Biblií, když se konají nějaká opatření pro naše dočasné potřeby. Viděla jsem, že kdyby si svatí uschovali nějaké potraviny buď doma nebo na poli, pak v době soužení, když bude na zemi hlad, meč a mor, byly by jim tyto zásoby násilně odebrány a cizí lidé by sklídili úrodu jejich polí. Bude to pro nás doba, kdy budeme cele důvěřovat Bohu a On se o nás postará. Viděla jsem, že v této době budeme mít potřebný chléb i vodu, a že nebudeme trpět nedostatkem ani hladem, protože Bůh nám může prostřít stůl i na poušti. V případě potřeby může poslat krkavce, aby nás nasýtily jako Eliáše, a nebo nechá padat mannu z nebe, podobně jako Izraelcům.

V době soužení domy ani pozemky svatým nic neprospějí, protože budou muset utíkat před rozzuřeným davem, a pak již nebudou moci svůj majetek využít k šíření přítomné pravdy. Bylo mi ukázáno, že Bůh si přeje, aby svatí byli připraveni zřít se 57 všeho dříve, než nastane doba soužení a při těchto obětech učinit s Bohem smlouvu. Položí-li svůj majetek na oltář a budou-li vážně prosit Boha, aby jim ukázal jejich povinnost, On je poučí, kdy se mají svého majetku zbavit. Potom, v době soužení, budou volní a nebudou se muset ničím obtěžovat.

x) Viz str. 92

Viděla jsem, že když někteří lpěli na svém majetku a netázali se Pána, jaká je jejich povinnost, On jim ji také neukázal. Bylo jim dovoleno, aby si nechali svůj majetek, ale v době soužení byl podobný hoř, která jim hrozila udušením. Teprve pak se ho chtěli zbavit, ale už to nebylo možné. Slyšela jsem, jak někteří bědovali: "Dílo potřebovalo tyto prostředky, Boží lid trpěl pro pravdu hladem, ale my jsme nevynaložili žádné úsilí, abychom jim pomohli překonat tento nedostatek a nyní je náš majetek bezcenný. Ó, kéž bychom jej byli odložili a shromažďovali si poklad v nebesích!" Viděla jsem, že obětí nepřibývalo, nýbrž ubývalo a byly spotřebovány. Také jsem viděla, že Bůh nepožaduje ode všech svých dítek, aby svůj majetek prodaly ve stejné době, avšak budou-li to chtít vědět, Bůh je poučí a zjeví jim vhodnou dobu, kdy jej mají prodat a jaké množství. V minulosti byl některým dán pokyn, aby svým majetkem podpořili adventní dílo, zatímco jiným bylo dovoleno, aby si jej ponechali až do doby, kdy bude potřeba. Když tato doba nastane, bude jejich povinností, aby jej prodali.

Viděla jsem, že poselství "Prodejte, co máte, a dejte almužnu" nebylo některými zvěstováno v jeho plném světle a slova našeho Spasitele nebyla jasně vysvětlena. Majetek nemá být prodán, aby byli podporováni ti, kteří mohou pracovat a sami sebe uživit, ale proto, aby mohla být šířena pravda. Je hříchem podporovat a poskytovat pomoc těm, kteří mohou pracovat. Někteří nenavštěvovali shromáždění proto, aby oslavili Boha, ale kvůli "chlebům a rybám". Takoví lidé

by učinili lépe, kdyby byli zůstali doma a pracovali na nějakém "užitečném díle", aby 58 uspokojili potřeby svých rodin a mohli něčím přispět k podpoře slavného díla přítomné pravdy. Nyní je doba, ve které si máme shromažďovat poklad v nebi a připravovat svá srdce pro dobu soužení. Jen ti, kteří mají čisté srdce a čisté ruce, mohou obstát v době zkoušky. Nastala doba, ve které máme mít Boží zákon ve svých myslích, čelích a napsaný ve svých srdcích.

Pán mi ukázal nebezpečí, které nám hrozí, dovolíme-li, aby naše mysl byla naplněna pozemskými myšlenkami a pečováním o tento svět. Viděla jsem, že čtením vzrušujících knih byla mysl některých odvrácena od přítomné pravdy a od lásky ke svaté Bibli. Jiní jsou zase naplněni nepokojem a pečováním o to, co budou jíst, pít a čím se budou odívat. Někteří si myslí, že příchod Páně je ještě velmi vzdálený. Doba očekávání trvala o několik let déle, než si mysleli, proto se domnívají, že potrvá ještě mnoho let a tímto způsobem se jejich myšlenky odvrátily od přítomné pravdy a přemýšlejí o světských záležitostech. Zde jsem viděla velké nebezpečí, protože když je mysl naplněna jinými věcmi, přítomná pravda je potlačena a na našem čele již není místo pro pečeť živého Boha. Viděla jsem, že Ježíšova služba ve svatyni svatých bude brzy ukončena a tato doba může trvat pouze krátký čas. Svůj volný čas bychom měli využít ke zkoumání Bible, podle níž budeme posledního dne souzeni.

Moji milí bratři a sestry, necht' Boží zákon a svědectví Ježíše Krista neustále naplňují vaši mysl a necht' zapuzují myšlení a pečování o tento svět. Přemýšlejte o tom, když leháte, i když vstáváte. Žijte a pracujte ve shodě s příchodem Syna člověka. Doba zapečet'ování je velmi krátká a brzy pomine. Nyní, když čtyři andělé ještě zadržují čtyři větry, je čas k upevňování svého povolání a vyvolení.

"TAJEMNÉ KLEPÁNÍ" 59

Dne 24. srpna 1850 jsem viděla, že "tajemné klepání" způsobila satanova moc. Něco z toho vykonával přímo on sám, něco nepřímo skrze své nástroje, ale vše řídil satan. Bylo to jeho dílo, které vykonával různými způsoby. Ale mnozí v církvích i ve světě byli tak zaslepeni, že se domnívali a byli přesvědčeni o tom, že to je Boží moc. Anděl řekl: "Nemá-liž se lid na Bohu svém dotazovati? K mrtvým-liž místo živých má se utíkat?" (Iz. 8,19.) Mají jít živí k mrtvým, aby jim podali vysvětlení? Mrtví nevědí nic. Budete hledat živého Boha při mrtvých? Oni se odvrátili od živého Boha a obrátili se k mrtvým, kteří nevědí nic.

Viděla jsem, že nastane doba, ve které se bude pokládat za rouhání, když někdo řekne něco proti klepání, které se bude stále více a více rozmáhat a satanova moc bude růst. Mnozí jeho oddaní následovníci budou mít moc konat divy a dokonce způsobí, aby před lidským zrakem padal oheň z nebe. Bylo mi ukázáno, že tito moderní čarodějníci budou pomocí klepání a mesmerismu vysvětlovat všechny zázraky našeho Pána Ježíše Krista, a že mnozí uvěří tomu, že všechny velké skutky, které vykonal Boží Syn, když žil na této zemi, byly vykonány pomocí této moci. X) Byla jsem přenesena zpět do doby Mojžíšovy a viděla jsem znamení a divy, které Bůh konal 60 skrze Mojžíše před faraonem. Mnohé z nich byly napodobeny egyptskými kouzelníky, a právě před konečným vysvobozením svatých bude Bůh mocně působit ve prospěch svého lidu, a těmto moderním čarodějníkům bude dovoleno napodobit Boží dílo.

Brzy tato doba nastane, a my se budeme muset držet silného ramene Hospodinova, protože všechna tato veliká znamení a mocné d'áblovy divy jsou určeny k tomu, aby Boží lid byl oklamán a poražen. Naše myšlenky musí být obráceny k Bohu a nesmíme se bát bázní bezbožných, to

znamená bát se toto, čeho se bojí oni a uctívat to, co uctívají oni, ale musíme směle a statečně zastávat pravdu. Kdyby naše oči mohly být otevřeny, viděli bychom kolem sebe zástupy zlých andělů, kteří hledají stále nové prostředky, kterými by nás mohli obtěžovat a zničit. Avšak viděli bychom také Boží anděly, kteří nás chrání před jejich mocí, protože Boží oko neustále bdí nad Izraelem a On chce zachránit a spasit svůj lid, který Mu bude důvěřovat. Když nepřítel přitáhne jako povodeň, Duch Páně se mu postaví na odpor.

X) Když bylo dáno toto vidění, spiritismus se právě objevil a ještě nebyl tak rozšířený, bylo pouze několik medií. Od té doby se však spiritismus rozšířil po celém světě a má mnoho milionů přívrženců. Všeobecně je možno říci, že spiritisté zavrhnou Bibli a posmívají se křesťanství. V různých dobách se objevili jednotlivci, kteří si na to stěžovali a protestovali proti tomu, ale bylo jich tak málo, že se jim nevěnovala žádná pozornost. Nyní spiritisté změnili své metody a mnozí se nazývají "křesťanskými spiritisty", čímž prohlašují, že neopovrhují náboženstvím a tvrdí, že vyznávají pravou křesťanskou víru. Je nutné, abychom si uvědomili, že mnozí vynikající duchovní sympatizují se spiritismem, a tak můžeme pozorovat, že se otevřela cesta k naplnění tohoto proroctví, vysloveného v r. 1850. Viz také poznámku autorky, uvedenou na str. 86.

Anděl řekl: "Nezapomínej na to, že se nacházíš na začarované půdě." Viděla jsem, že musíme bdít, obléci si celé oděnění a vzít si štít víry. Pak budeme moci stát a ohnivý šípy nepřítele nám nebudou moci ublížit.

POSLOVÉ X) 61

Pán mi dal často vidění o stavu i potřebách rozptýlených klenotů, které ještě nepoznaly přítomnou pravdu a ukázal mi, že poslové by se měli co nejrychleji vydat na cestu k nim a přinést jim světlo. Kolem nás jsou mnozí, kterým je třeba dokázat, že mají mylné předsudky. Je třeba jim představit důkazy Božího slova, vysvětlující naše postavení a pak radostně přijmou přítomnou pravdu. Poslové by si měli všimnout těchto duší s vědomím, že za ně budou muset vydat počet. Jejich život musí být životem tvrdé práce s vědomím odpovědnosti, protože na nich spočívá tíha tohoto slavného, ale často zanedbávaného Kristova díla. Musí se zřítí pozemských zájmů a pohodlí, a jejich životním cílem se musí stát úsilí vykonat vše, co je v jejich silách, aby podpořili dílo přítomné pravdy a zachránili hynoucí duše.

Tito poslové obdrží bohatou odměnu. Ti, kteří byli skrze ně zachráněni a nakonec i spaseni, se budou v jejich korunách radostí skvíti jako hvězdy na věky věků. Po celou věčnost se budou radovat ze skutečnosti, že podle svých možností vykonali vše pro to, aby pravda mohla být hlášána ve své čistotě a kráse tak, aby si ji duše zamilovaly a byly skrze ni posvěceny. Tím sami využili té neocenitelné přednosti, kterou získali bohatství, byli obmyti Beránkovou krví a smířeni s Bohem.

Viděla jsem, že dříve, než pastýři začnou zastávat nějaké nové důležité učení, které podle jejich mínění Bible obsahuje, měli by se poradit s těmi, kterým je možno důvěřovat, kteří se zúčastnili zvěstování všech poselství a pevně věří celé přítomné pravdě. Pak budou pastýři dokonale sjednoceni a tato jednota bude 62 k prospěchu církve. Viděla jsem, že tím by se zabránilo neblahému oddělování a neexistovalo by žádné nebezpečí, že toto drahocené stádce bude rozděleno a ovce ponechány bez pastýře.

Také mi bylo ukázáno, že Bůh měl posly, které chtěl použít ve svém díle, ale nebyli pro toto dílo připraveni, počínali si lehkovážně a neměli by na stádce dobrý vliv, protože necítili důležitost díla a hodnotu duší tak, jak to musí pociťovat Boží poslové, aby měli dobré výsledky. Anděl řekl: "Očist' se vy, kteříž nosíte nádobí Hospodinovo. Očist' se vy, kteříž nosíte nádobí Hospodinovo." Dokud se cele neodevzdají Pánu a nepocítí-li důležitost a posvátnost posledního poselství milosti, které je nyní přinášeno rozptýlenému stádcu, budou moci vykonat pouze málo užitečné práce. Mnozí, kteří nejsou Bohem povoláni, by chtěli zvěstovat poselství. Ale kdyby cítili vážnost díla a odpovědnost takového postavení, ustoupili by zpět a s apoštolem by zvolali: "Ale k tomu kdo jest způsobilý?" Jednou z příčin, proč jsou tak ochotni k této práci, je ta, že Bůh na ně neuložil odpovědnost za dílo. Všichni, kteří zvěstovali první a druhé andělské poselství, nemohou zvěstovat třetí, i kdyby si ho plně osvojili, protože někteří uvěřili tak mnoha bludům a klamům, že sotva mohou zachránit své vlastní duše, a kdyby se rozhodli, že budou vést i

x) Viz dodatečné poznámky.

jiné, stali by se pouze nástrojem k pádu jiných. Ale viděla jsem, že někteří z těch, kteří se dostali do hlubokého fanatismu, by byli mezi prvními, kteří by běželi dříve, než by je Bůh poslal a než by byli očistěni od svých bludů. Smísili blud s pravdou a tímto pokrmem by sytili Boží stádce. Kdyby těmto nepovolaným pastýřům bylo dovoleno jít dále, stádce by onemocnělo a důsledkem jejich díla by byla zkáza a smrt. Viděla jsem, že by muselo být vynaloženo velké úsilí, aby byli zbaveni všech svých bludů, jinak 63 by nikdy nemohli vejít do Božího království. Poslové nemohou důvěřovat správnosti úsudku těch, kteří byli oklamáni falešným učením a fanatismem, ale pouze těch, kteří přijali pravdu a ne nějaké nesmysly. Jsou také mnozí, kteří nutí k misijní práci ty, kteří přítomnou pravdu teprve přijali. Takoví se musí ještě mnohému naučit a mnohé vykonat, aby sami obstáli před Bohem a ještě nemohou ukazovat cestu jiným.

Viděla jsem, že je nutné, aby poslové především bděli a zamezili šíření jakéhokoliv druhu fanatismu. Satan na nás číhá ze všech stran a v případě, že nebdíme, nemáme-li otevřeny oči, abychom viděli jeho nástrahy a léčky a nemáme-li celé Boží odění, budeme zasaženi jeho ohnivými šípy. V Božím slově jsou zaznamenány mnohé vzácné pravdy, ale stádce potřebuje právě "přítomnou pravdu". Viděla jsem nebezpečí, které by mohlo nastat, kdyby poslové opouštěli důležité body přítomné pravdy a zdržovali by se takovými věcmi, které nepřispívají ke sjednocení stádce a posvěcení duší. Satan využije každou příležitost, aby mohl poškodit dílo.

Avšak taková témata, jako je svatyně, spolu s proroctvím o 2300 dnech, Boží přikázání a Ježíšova víra jsou nejvhodnější k vysvětlování počátků adventního hnutí a ukazují naše současné postavení. Slouží i k upevnění víry těch, kteří pochybují, a poskytuje jim jistotu slavné budoucnosti. Častokrát jsem viděla, že to jsou základní témata, kterými by se poslové měli zabývat.

Kdyby Boží vyvolení poslové čekali, až z jejich cesty bude odstraněna každá překážka, pak by mnozí nikdy nevyšli shromážďovat roztroušené ovce. Satan jim postaví do cesty mnoho překážek, aby je zdržel při vykonávání jejich povinnosti. Avšak musí s vírou vyjít a důvěřovat Tomu, který je povolal do svého 64 díla, a bude-li to k jejich dobrému a k Jeho slávě, uvolní jim cestu. Ježíš, velký učitel a vzor, neměl místa, kde by si odpočinul. Jeho život byl naplněn těžkou prací, zármutkem a utrpením, nakonec dal sebe samého za nás. Ti, kteří na místě Kristově prosí duše, aby se smířily s Bohem a mají naději, že budou účastníky Kristova království slávy, musí očekávat, že budou účastníky i Jeho utrpení. "Ti, kteří se slzami rozsivali, s prozpěvováním žítí budou. Sem i tam chodící lid s pláčem rozsívá drahé símě, ale potom přijde, s plesáním snášeti bude snopy své." Ž 126,5.6.

ZNAMENÍ ŠELMY

Ve vidění, které jsem měla 27. června 1850, mi anděl, který mne doprovázel, řekl: "Čas se brzy naplní. Vyzařuje z tebe Ježíšův laskavý obraz tak, jak by tomu mělo být?" Potom byl můj pohled obrácen k zemi a viděla jsem, že ti, kteří nedávno přijali poselství třetího anděla, se musí připravit. Anděl řekl: "Připravte se, připravte se, připravte se. Od tohoto světa se musíte oddělit více, než kdykoliv předtím." Viděla jsem, že musejí vykonat veliké dílo, ale mají k tomu málo času.

Viděla jsem, že na ty, kteří nejsou skryti, bude brzy vylito sedm posledních ran, ale svět si toho všimne asi tak, jakoby mělo padat mnoho kapek deště. Potom jsem byla posílena, abych mohla snést pohled na sedm posledních ran Božího hněvu. Viděla jsem, že Jeho hněv byl úžasný a hrozný, a že kdyby vztáhl svou ruku, a pozvedl ji ve svém hněvu, obyvatelé světa by se ztratili, jakoby jich nikdy nebylo, protože budou trpět nevyléčitelnými vředy a ničivými ranami, které na ně budou seslány, a nenaleznou 65 žádné vysvobození, ale budou jimi zničeni. Pojala mne hrůza a padla jsem před andělem na svou tvář a prosila jsem ho, aby tento obraz odstranil a skryl přede mnou, protože to bylo hrozné. Teprve potom jsem pochopila, jak důležité je pilné studium Božího slova, abychom poznali, jak můžeme uniknout ranám, o kterých Bible prohlašuje, že budou seslány na všechny bezbožné, kteří se budou klanět šelmě a jejímu obrazu, a na své ruce nebo na čele budou mít její znamení. Velmi jsem se divila, jak někdo mohl přestupovat Boží zákon a pošlapávat Jeho svatou sobotu, když je proti tomu dána tak vážná výstraha a odsouzení.

Papežství přeložilo den odpočinku ze sedmého dne na první den týdne. Změnilo právě přikázání, které bylo dáno proto, aby člověk pamatoval na svého Stvořitele. Změnilo nejdůležitější přikázání desatera a tím se učinilo rovné Bohu, ba povýšilo se ještě nad Něj. Bůh se nemění, a proto ani Jeho zákon se nemění, ale papežství se povýšilo nad Boha tím, že se snažilo změnit Jeho nezměnitelné pravidlo svatosti, spravedlnosti a dobroty. Svými nohama pošlapalo Boží posvěcený den a svou vlastní autoritou jej nahradilo jedním ze šesti pracovních dní. Celá země následovala tuto šelmu a každý týden okrádá Boha o Jeho svatý čas. Papežství učinilo trhlinu v Božím svatém zákoně, ale viděla jsem, že se blíží doba, kdy Boží lid opět zacelí tuto trhlinu a znovu obnoví pustá místa.

Prosila jsem před andělem Boha, aby zachránil svůj lid, který zabloudil, a spasil ho pro své milosrdenství. Když nastanou poslední rány, pak ti, kteří nyní pokračují v přestupování svaté soboty, se začnou vymlouvat tak, jako nyní, aby se vyhnuli 66 zachování soboty. Během těchto ran budou jejich ústa zavřena a veliký Zákonodárce odsoudí ty, kteří pohrdali Jeho svatým zákonem, a nazývali ho "kletbou člověka", "bídným" a "překrouceným". Když tito lidé pocítí železnou ruku tohoto zákona, zjeví se jim jeho obsah v pravém světle a potom poznají, jak hřešili, když se vysmívali zákonu, který Boží slovo nazývá "svatým, spravedlivým a dobrým."

Potom mi byla ukázána nebeská sláva, poklady, které jsou připraveny pro věřící. Všechno bylo milé a krásné. Andělé zpívali líbeznou píseň, a když přestali zpívat, sňali ze svých hlav své koruny a položili je k nohám laskavého Ježíše a melodickým hlasem volali: "Sláva! Haleluja!" Připojila jsem se k jejich zpěvu k Beránkově cti a slávě, a kdykoliv jsem otevřela svá ústa k Jeho

chvále, cítila jsem nevyslovitelnou slávu, která mne obklopovala. Byla to velmi velká, nesmírná a věčná sláva. Anděl řekl: "Malé stádce, které miluje Boha a Jeho příkázání a bude věrné až do konce, bude se radovat v této slávě, navždy bude v Ježíšově přítomnosti a bude zpívat se svatými anděly."

Potom byl můj zrak odvrácen od této slávy a byly mi ukázány ostatky, žijící na zemi. Anděl jim řekl: "Chcete se vyhnout sedmi posledním ranám? Chcete vejít do slávy a těšit se ze všeho, co Bůh připravil těm, kteří Ho milují a jsou ochotni pro Něj i trpět? Pokud souhlasíte, musíte zemřít, abyste mohli žít. Připravte se, připravte se, připravte se. Musíte vykonat lepší přípravu než doposud, protože přichází den Hospodinův, s krutou zuřivostí a rozpáleným hněvem, aby zemi obrátil v poušť a vyhladil hřištníky. Obětujte všechno Bohu. Všechno položte na Jeho 67 oltář, sebe, svůj majetek a vše ostatní jako živou oběť. Do slávy vejdou jen ti, kteří se všeho vzdají. Shromážďujte své poklady v nebi, kde zloději nekradou a rez neničí. Chcete-li být v budoucnu účastníky Kristovy slávy, musíte být již zde účastníky Jeho utrpení."

Získáme-li nebe pouze za utrpení, získáme ho velmi levně. Neustále musíme zapírat sami sebe, na každý den zemřít vlastnímu já, neustále zjevovat Ježíše a trvale mít na zřeteli Jeho slávu. Viděla jsem, že ti, kteří nedávno přijali pravdu, poznají, co to znamená trpět pro Krista. Budou muset projít těžkostmi, aby se stali odvážnými a statečnými, a aby mohli být očištěni a utrpením připraveni přijmout pečeť živého Boha, obstát v době soužení, uvidět Krále v Jeho kráse a přebývat v přítomnosti Boží a čistých, svatých andělů.

Když jsem viděla, jací musíme být, abychom mohli zdědit tuto slávu, a když jsem viděla i to, co musel Ježíš pro nás vytrpět, aby pro nás získal toto dědictví, modlila jsem se, abychom mohli být pokřtěni Jeho utrpením, a abychom se nebáli těžkostí, ale abychom je trpělivě snášeli a pamatovali na to, co za nás vytrpěl Ježíš, abychom Jeho chudobou a utrpením zbohatli. Anděl řekl: "Zapřete sami sebe, musíte jít rychle vpřed." Některým z nás byla poskytnuta dostatečná doba, abychom mohli přijmout pravdu, a tak jsme šli pomalu kupředu a každý krok, který jsme vykonali, nám dal sílu k tomu, abychom mohli jít dále. Ale tato doba brzy skončí a tomu, čemu jsme se učili několik let, je potřeba se nyní naučit za několik měsíců. Dnes musí lidé na mnohé zapomenout a mnohému se naučit. Ti, kteří nechtějí přijmout znamení šelmy a její obraz, až bude vydán onen rozkaz, musí mít dost síly, aby mohli říci: "Ne, my se nechceme podříditi nařízení šelmy!"

SLEPÍ VŮDCOVÉ SLEPÝCH 68

Bylo mi ukázáno, jak pracovali slepí vůdčové, aby duše byly tak oslepeny, jako oni sami, přičemž si stěžují uvědomovali, co je čeká. Bojují proti pravdě, ale když pravda zvítězí, pak mnozí, kteří tyto učitele pokládali za muže Boží a nositele světla, budou zklamáni. Ptají se těchto vůdců na sobotu, ale jelikož usilují o to, aby se zbavili čtvrtého příkázání, přizpůsobují tomuto zájmu i svou odpověď. Viděla jsem, že mají mnoho námitek proti sobotě, a proto jim nezáleží na opravdové poctivosti. Usilují hlavně o to, aby se vyhnuli Boží sobotě a místo ní chtějí zachovávat jiný den tak, jako kdyby byl posvěcený a požehnaný Hospodinem. Jestliže musí změnit jeden názor, zaujmou názor opačný, i když to je názor, který dříve pokládali za nesprávný.

Boží lid se sjednocuje ve víře. Ti, kteří svědí sobotu, mají jednotný názor na biblickou pravdu. Ale ti, kteří bojují proti sobotě, kterou zachovává adventní lid, jsou nejednotní a rozdělení. Někdo stále odporuje sobotní pravdě, různým způsobem

to vysvětluje a nakonec to pokládá za vyřešenou věc. Ale jelikož jeho úsilí nevyřešilo tuto otázku, sobotní dílo pokračuje a Boží dítky ji stále zachovávají, přichází někdo jiný a snaží se tuto pravdu vyvrátit. Avšak, když vysloví své názory, týkající se soboty, úplně zničí argumenty, které přinesl první odpůrce pravdy a vysvětluje teorie, které jsou nepřijatelné jak pro něho, tak i pro nás. Tak se vede třetímu i čtvrtému, ale nikdo z nich nechce uznat to, co je napsáno v Božím slově: "Dne sedmého je sobota 69 Hospodina Boha tvého."

Viděla jsem, že všichni přemýšlí tělesně, a proto nemohou porozumět Božímu zákonu. Oni sami nejsou jednotni, ale všemi možnými prostředky se snaží o to, aby překroutili Písmo a v Božím zákoně vytvořili trhlinu. Čtvrté přikázání se snaží změnit, zrušit anebo udělat cokoliv jiného proto, aby ho nemuseli zachovávat. Přejí si, aby lid nepřemýšlel o této otázce, a mají určitou naději, že se jim to podaří, protože ti, kteří je následují, studují Bibli tak málo, že nevidí dále, než jejich vůdcové, a blud, který je jim předkládán, považují za pravdu.

PŘÍPRAVA NA POSLEDNÍ DOBU

V Oswego, ve státě New York, mi Pán 7. září 1850 ukázal, že pro Jeho lid musí být vykonáno veliké dílo dříve, než bude moci obstát v boji v den Hospodinův. Byli mi ukázáni ti, kteří vyznávají, že jsou adventisty, ale zavrhnou přítomnou pravdu a viděla jsem, že nebyli sjednoceni. Dolehla na ně ruka Boží, aby v této době shromažďování byli rozptýleni, a to proto, aby těm drahocným klenotům, které se nacházejí mezi nimi a byly svedeny do bludu, mohly být otevřeny oči, aby poznaly svůj pravý stav. Nyní, když je jim Božími posly zvěstována pravda, jsou připraveny, aby slyšely a viděly její krásu a soulad, opustily své dřívější přátele a bludy a přijaly tuto vzácnou pravdu, aby mohly poznat svůj stav.

Viděla jsem, že ti, kteří nepřijali Boží sobotu, nám nemohli z Bible dokázat, že se mýlíme. Proto pomlouvají ty, kteří věří a 70 učí pravdě a útočí na jejich charakter. Mnozí, kteří byli kdysi svědomití a milovali Boha a Jeho slovo, se tím, že zavrhli světlo pravdy, tak zatvrdili, že se nestydí bezbožně pomlouvat a falešně obviňovat ty, kteří milují svatou sobotu. Činí tak proto, aby škodili těm, kteří nebojácně zvěstují pravdu. Ale to vše nemůže překazit Boží dílo. Naopak se stává, že cesta, kterou se vydávají tito odpůrci pravdy, se stává prostředkem, kterým jsou jiným otevřeny oči. Všechny drahokamy budou vyneseny a shromážděny, protože Pán vztáhl svou ruku, aby vykoupil ostatky svého lidu a slavně dokončil své dílo.

My, kteří věříme pravdě, bychom měli být velmi opatrní, abychom nebyli příčinou toho, že by se o nás mluvilo špatně. Měli bychom dbát na to, aby každý náš krok byl ve shodě s Bibli, protože ti, kteří nenávidí Boží přikázání, se budou radovat z našich chyb a poklesků podobně, jako nevěřící v r. 1843.

Dne 14. května 1843 jsem viděla Ježíšovu krásu a laskavost. Když jsem se dívala na Jeho slávu, ani mne nenapadlo, že bych někdy mohla opustit Jeho přítomnost. Viděla jsem světlo, vycházející z Otcovy slávy, a když se přiblížilo ke mně, chvěla jsem se a třásla jako list na stromě. Myslela jsem si, že kdyby se světlo ještě přiblížilo, přestala bych existovat, ale světlo mne minulo. Potom jsem mohla částečně pchopit velikost a přísnost Boha, kterému sloužíme. Také jsem viděla, jak zkreslené představy mají mnozí o Boží svatosti, jak často berou Jeho svaté a vznešené jméno nadarmo, aniž by si uvědomili, že Ten, o Němž hovoří, je Bůh veliký a hrozný. Při modlitbě používají mnozí nepozorné a neuctivé výrazy, které zarmucují drahocenného Ducha Páně, a proto jejich prosby nejsou nebesy přijaty.

Také jsem viděla, že mnozí si neuvědomují, jací musí být, 71 aby v době soužení mohli žít před tváří Páně bez velekněze ve svatyni. Ti, kteří obdrží pečeť živého Boha a budou chráněni v době soužení, musí být úplně podobni Ježíši.

Viděla jsem, že mnozí nevykonali přípravu, která je tak důležitá a mysleli si, že právě v době "rozvlažení" a "pozdního deště" budou uschopněni k tomu, aby v den Páně obstáli a zůstali živi před Jeho tváří. Ó, jak mnoho bylo těch, které jsem v době soužení viděla bez jakékoliv ochrany! Zanedbali potřebnou přípravu, a proto nemohli přijmout rozvlažení, které musí přijmout všichni, aby byli uschopněni k životu před tváří svatého Boha. Ti, kteří nepřijali napomenutí proroků a neočistili své duše tím, že by přijali celou pravdu, a kteří uvěřili tomu, že jejich stav je mnohem lepší, než ve skutečnosti, ti v době posledních ran poznají, že bylo potřebné, aby pro stavbu byli otesáni a připraveni. Ale potom již k tomu nebude čas a nebude Prostředníka, který by je obhajoval před Otcem. Dřív, než nastala tato doba, zaznělo vážné prohlášení: "Kdo škodí, škod' ještě, a kdo smrdí, smrd' ještě, a kdo jest spravedlivý, ospravedlní se ještě a svatý posvěť se ještě" Zj.22,11. Viděla jsem, že nikdo, kdo nezmátl nad každým hříchem, pýchou, sobectvím, láskou ke světu, nad každým nepravým slovem a činem, nemohl mít účast na "rozvlažení". Proto bychom měli přicházet stále blíže a blíže k Pánu a vážně usilovat o nezbytnou přípravu, která nás uschopní k tomu, abychom obstáli v boji v den Hospodinův. Pamatujme všichni na to, že Bůh je svatý, a že pouze svaté bytosti mohou věčně přebývat v Jeho přítomnosti.

MODLITBA A VÍRA 72

Často mi bylo ukázáno, že Boží dítka zanedbávají modlitbu, především soukromou. Mnozí nevěří tak, jak je to jejich předností a povinností, a často čekají na pocity, které jim může dát jen víra. Pocit není víra, mezi pocitem a vírou je velký rozdíl. Naším úkolem je cvičit se ve víře, ale radostné pocity a požehnání nám dá Bůh. Člověk získává Boží milost skrze živou víru, ale záleží na nás, zda tato víra poroste.

Pravá víra uchopí a přijímá zaslíbená požehnní dříve, než se splní a než cítí jejich účinek. Své prosby musíme s vírou vysílat vzhůru, až za druhou oponu a vírou musíme také přijmout zaslíbená požehnní a přivlastnit si je. Potom můžeme věřit, že obdržíme požehnní, protože naše víra je přijala za své vlastní podle slov Písma: "Zač byste koli, modléce se, prosili, věřte, že vezmete a stanete se vám." Mat.11,24. Zde ob stojí pouze taková víra, která nám dává jistotu, že obdržíme požehnní, i když ještě necítíme jeho účinek. Ale když již cítíme toto požehnní a radujeme se z něho, naše víra se naplnila. Avšak mnozí se domnívají, že jen tehdy mají velkou víru, mají-li v hojné míře Ducha svatého. Ale dokud necítí sílu Ducha svatého, myslí si, že nemohou mít víru. Tito lidé zaměňují víru za požehnní, které přichází skrze víru. Pravý čas, kdy máme prokazovat svou víru, je tehdy, když se cítíme opuštěni Duchem svatým. Když se zdá, že nad námi visí husté mraky temnosti, tehdy je čas, abychom živou vírou pronikli temnotou a rozptýlili mračna. Pravá víra spoléhá na zaslíbení, jež jsou zaznamenána v Božím slově a pouze ti, kteří se řídí tímto slovem, mohou získat tato nádherná zaslíbení. "Zůstanete-li ve mně, a slova má zůstanou-lit' ve vás, což byste 73 koli chtěli, prostě, a stanete se vám." J 15,7. "A zač bychom ho koli prosili, béřeme od něho, nebo přikázání jeho ostřiháme, a to, což jest libého před obličejem jeho, činíme." 1J 3,22.

Často bychom se měli modlit v soukromí. Kristus je vinný kmen a my jsme ratolesti. Chceme-li růst a přinášet ovoce, musíme neustále přijímat mízu a výživu ze Živého kmene, protože když se oddělíme od Kmene, nebudeme mít žádnou sílu.

Zeptala jsem se anděla, proč Izrael nemá více víry a síly. Odpověděl mi: "Velmi brzy se pouštíte Boží ruky. Vysílejte své prosby vzhůru k trůnu a pevně věřte. Zaslíbení jsou jistá. Věřte, že všechno, o co v modlitbě prosíte, je vám dáno, a budete to mít." Pak mi byl ukázán Eliáš. Byl to člověk jako my a opravdově se modlil. Jeho víra přemohla těžkosti. Sedmkrát se modlil k Hospodinu, a teprve potom se objevil oblak. Viděla jsem, že jsme pochybovali o jistých zaslíbeních a svou slabou vírou jsme zarmucovali Spasitele. Anděl řekl: "Oblectě plnou zbroj, především štít víry, protože ten uchrání srdce i celý život před ohnivými šípy nepřítele. Jestliže se nepříteři podaří odvrátit oči zmalomyslněných od Ježíše, aby hleděli na sebe a zabývali se svou neschopností, namísto toho, aby přemýšleli o Ježíšově důstojnosti, Jeho lásce, Jeho zásluhách a Jeho veliké milosti, odejme jim jejich štít víry a dosáhne svého cíle. Tím budou vydáni jeho silným pokušením. Ti, kteří jsou slabí, by se proto měli dívat na Ježíše a důvěřovat Mu, pak jejich víra poroste.

ČAS SHROMAŽĎOVÁNÍ 74

Dne 23. září mi Pán ukázal, že podruhé vztáhl svou ruku, aby vysvobodil ostatky svého lidu. x) V této době shromažďování musí být úsilí zdvojnásobeno. V době rozptýlení byl Izrael poražen a raněn, ale nyní, v době shromažďování chce Bůh uzdravit a obvázat svůj lid. V době rozptýlení mělo úsilí o rozšíření pravdy jen malý úspěch, dokončilo se jen něco málo nebo vůbec nic. Avšak v době shromažďování, kdy Bůh má vztáženou svou ruku, aby shromáždil svůj lid, bude úsilí o rozšíření pravdy úspěšné. V díle by měli být všichni jednotní a horliví. Viděla jsem, že nebylo správné, když někteří poukazovali na rozptýlení jako na příklad, který je vedl k myšlence, že by nás nyní, v době shromažďování měli vést, protože kdyby Bůh pro nás nyní nevykonal více než tehdy, Izrael by nikdy nebyl shromážděn. Bylo mi ukázáno, že sestavení prorockého nástinu, týkajícího se r. 1843 bylo řízeno rukou Páně a nemělo být změněno. Výpočty byly takové, jaké je Pán chtěl mít. Položil na ně svou ruku a skryl chybu

x) Viz str. 86

v jednom výpočtu, takže ji nikdo nemohl vidět, dokud Svou ruku nezvedl.x)

Potom jsem viděla, že k výrazu "ustavičná" (Dn.8,12.) bylo slovo "obět" přidáno lidskou moudrostí, že nepatří k tomuto verši. Správný názor o této věci dal Pán těm, kteří zvěstují 75 hodinu soudu. Před rokem 1844, kdy existovala jednota, měli téměř všichni správný názor na výraz "ustavičná". Ale když v roce 1844 nastal zmatek, byly přijaty jiné názory, což způsobilo temnotu a nepochopení. Od r. 1844 se již žádný čas nestane zkušebním prostředkem.

Pán mi ukázal, že poselství třetího anděla musí být hlášáno a zvěstováno Jeho rozptýleným dítkám, ale nesmí být vázáno časem. Viděla jsem, že kvůli stanovení času se mnozí zbytečně rozčilovali, avšak poselství třetího anděla je silnější než čas. Viděla jsem, že toto poselství může stát na svém vlastním základě

a nemusí být posilováno stanovením určité doby. Bude hlášáno s velkou mocí, splní své poslání a bude spravedlivě zkráceno.

Pak mi byli ukázáni ti, kteří konají velkou chybu, když věří, že musí jít do starého Jeruzaléma xx) a myslí si, že než přijde Pán, musí tam vykonat určité dílo. Takový názor odvrátí myšlenky a zájem lidu od současného Božího díla při hlásání třetího andělského poselství, protože ti, kteří si myslí, že musí jít do Jeruzaléma, budou o to stále usilovat, a zadrží prostředky pro hlásání přítomné pravdy tím, že tam půjdou společně i s jinými. Viděla jsem, že taková misie nepřinese nic dobrého, protože bude dlouho trvat, než se podaří, aby několik Židů uvěřilo v Kristův první příchod. Mnohem déle by trvalo, než by uvěřili, že přijde podruhé. Viděla jsem, že v této věci byli mnozí satanem oklamáni, zatímco zde kolem nich byly duše, kterým mohli pomoci a přivést je k zachování Božích přikázání, avšak nechali je, aby zahynuly. Také jsem viděla, že starý Jeruzalém nebude nikdy znovu vystavěn. Satan koná vše proto, aby nyní, v době shromažďování, svedl k této věci myšlenky Božích dítek. Tím je chce přimět k tomu, aby svůj veškerý zájem nevěnovali 76 současnému Božímu dílu, a aby se nepřipravovali na den Hospodinův.

Milý čtenáři, podnět k tomu, abych napsala toto malé dílo, mi dalo vědomí odpovědnosti k bratřím a sestrám, a touhu, aby na mém oděvu nebyla nalezena krev duší. Zním nevěru, s níž mnozí pohlížejí na tato vidění, a také to, že mnozí, kteří vyznávají, že očekávají Krista a učí, že žijeme v "posledních dnech", hovoří, že to všechno má satanský původ. Od takových očekávám mnoho protiventství, a kdybych necítila, že Pán to ode mne vyžaduje, pak bych svá vidění nezveřejňovala, protože ve mnohých budí nenávist a posměch. Já se však bojím více Boha nežli lidí.

x) To se týká nástinu, který byl použit během hnutí r. 1843 a vztahuje se především na výpočet prorockého údobí. Další věta podává vysvětlení, že se tam nacházela nepřesnost, kterou Boží prozřetelnost připustila. To však nebrání zhotovení dalšího nástinu, v němž se tato chyba opravila, když hnutí r. 1843 pominulo.

xx) Viz dodatečné poznámky.

Když mi Pán dal poprvé poselství pro svůj lid, bylo to pro mne velmi těžké, když jsem je měla někomu oznámit, a z bázně, aby se někdo neurazil, jsem je často velmi zmírnila a učinila je co nejjemnější. Bylo pro mne velkou zkouškou, když jsem měla zvěstovat poselství tak, jak mi je Pán dal. Neuvědomila jsem si, že jsem v této věci byla nevěrná. Hřích a nebezpečí takového jednání jsem neviděla až do doby, kdy jsem v jednom vidění byla uvedena do Ježíšovy přítomnosti. Nevlídně se na mne podíval a pak odvrátil svou tvář. Nelze popsat hrůzu a úzkost, kterou jsem cítila. Padla jsem před Ním na svou tvář, ale nezmohla jsem se ani na jediné slovo. Ó, jak jsem toužila, abych byla skryta a chráněna před Jeho pohledem! Teprve potom jsem si částečně uvědomila, jaké budou pocity ztracených, když budou volat: "Hory a skály, padněte na nás a skryjte nás před tváří toho, kterýž sedí na trůnu, a před hněvem Beránka." Zj. 6,16.

Po chvíli mi jeden anděl přikázal, abych povstala. Jen těžko mohu popsat to, co jsem uviděla. Byl mi představen zástup, jehož 77 vlasy a šaty byly rozervány a vypadali jako pravý obraz bídy a utrpení. Přišli ke mně blíž, vzali svůj oděv a třeli jej o můj oděv. Podívala jsem se na svůj oděv a viděla jsem, že je potřísněn krví, která v něm vytvářela trhliny. Znovu jsem padla jako mrtvá k nohám anděla, který mne doprovázel. Nemohla jsem se ospravedlnit. Můj jazyk nemohl promluvit ani slova a toužila jsem, abych už byla pryč z tohoto svatého místa. Potom mne anděl pozvedl na nohy a řekl: "To se tě nyní netýká, ale tato scéna ti byla představena proto, abys

poznala, do jaké situace se budeš muset dostat, jestliže nebudeš jiným zvěstovat to, co ti Pán zjevil. Ale jestliže budeš věrná až do konce, budeš jíst ovoce stromu života a pít živou vodu. Mnohé budeš muset vytrpět, ale Boží milost je veliká." Potom jsem byla ochotna vykonat vše, co Pán ode mne žádal, abych se Mu zalíbila a nemusela pocítit Jeho hrozný pohled.

Často jsem byla falešně obviňována, že zastávám spiritistické učení. Ale dříve, než do tohoto bludu upadl vydavatel časopisu "Day Star" (Denní hvězda)x), Pán mi ukázal, jak smutné a nebezpečné důsledky by postihly stádce, kdyby tento vydavatel spolu s jinými rozšiřovali spiritistické učení. Často jsem viděla Ježíšovu nádhernou postavu. Ptala jsem se Jej, zda Jeho Otec je také osobou a zda má stejnou přirozenost jako On. Ježíš mi odpověděl: "Jsem přesný obraz osoby svého Otce."

Často jsem viděla, že názory, které vše představují duchovně, odnímají všechnu slávu nebes, a že v mnoha myslích Davidův trůn a Ježíšova nádherná postava mizí v ohni spiritismu. Viděla jsem, že mnozí, kteří byli svedeni a upadli do tohoto bludu, budou přivedeni k poznání světla pravdy, ale bude pro ně téměř nemožné, aby se úplně osvobodili z oklamávající síly spiritismu. Takoví lidé by měli vynaložit velké úsilí, aby 78 vyznali své chyby a navždy je opustili.

Drahý čtenáři, doporučuji ti Slovo Boží jako pravidlo tvé víry a tvého konání. Podle tohoto Slova budeme souzeni. V tomto Slově Bůh zaslíbil, že v "posledních dnech" dá vidění, ne jako nové měřítko víry, ale k povzbuzení svého lidu, a aby usměrnil ty, kteří se odvracejí od biblické pravdy. Tak Bůh jednal i s Petrem, když ho chtěl poslat, aby kázal pohanům (Sk 10).

x) Viz dodatečné poznámky

Těm, kteří by chtěli toto malé dílo nabídnout i jiným, bych chtěla říci, že je určeno pouze pro upřímné a ne pro ty, kteří si z věcí Božího Ducha činí posměch.

SNY PANÍ WHITEOVÉ

(O těchto snech je učiněna zmínka na str. 12).

Zdálo se mi, že vidím chrám, u něhož se shromáždilo mnoho lidí. Pouze ti, kteří v tomto chrámu hledali své útočiště, mohli být v závěrečné době zachráněni. Všichni ostatní, kteří zůstali venku, byli navždy ztraceni. Onen velký zástup, který byl venku kráčel mnoha svými vlastními cestami a posmíval se těm, kteří vcházeli do chrámu a říkali jim, že takový plán spasení je velkým klamem, a že tady vlastně ve skutečnosti nehrozí žádné nebezpečí, před nímž by se bylo třeba schovávat. Zástup některé zdržoval a zabraňoval jim, aby nespěchali dovnitř.

Jelikož jsem se obávala posměchu, myslela jsem si, že bude nejlepší, když počkám, až se zástup rozejde, a nebo, až budu moci nepozorovaně vejít dovnitř. Avšak zástup, namísto, aby se zmenšoval, neustále rostl. Bála jsem se, abych nepřišla pozdě, a proto jsem opustila svůj domov a tlačila jsem se skrze zástup. Velmi jsem toužila, abych mohla vejít do chrámu, a proto jsem si 79 nevšímalá zástupu, který se na mne tlačil. Když jsem vstoupila do budovy, viděla jsem, že velký chrám je podepřen jedním ohromným sloupem, na němž byl přivázán raněný a krvácející Beránek. Všichni přítomní věděli, že Beránek byl raněn a ubit za nás. Každý, kdo vstoupil do chrámu, musel k Němu přijít a vyznat své hříchy.

Přímo před Beránkem byly vyvýšeny stolice, na nichž seděla skupina lidí, která vypadala velmi šťastně. Zdálo se, že jejich tváře září nebeským světlem. Oslavovali Boha a radostně zpívali písně chvály a díky, které zněly jako andělská hudba. To byli ti, kteří přišli před Beránka, vyznali své hříchy, bylo jim odpuštěno a nyní s veselím očekávali nějakou radostnou událost.

Při vstupu do budovy jsem dostala strach a zastyděla jsem se, když jsem si uvědomila, že se musím před těmito lidmi pokorit. Ale zdálo se mi, že musím jít vpřed, a tak jsem šla pomalu okolo sloupu, abych se mohla postavit před Beránkem. V této chvíli zazněla trubka, chrám se zatřásl, ozval se vítězný pokřik shromážděných a budova byla naplněna oslepujícím jasem. Pak nastala hluboká tma. Se světlem se ztratila i celá skupina šťastných lidí a já jsem zůstala sama v tichu hrozné noci.

Probudila jsem se v duševní úzkosti a stěží jsem se mohla přesvědčit, že to byl jen sen. Myslela jsem, že jsem určitě ztracena, že Duch Boží mne opustil a již se nikdy nevrátí. Byla jsem velmi zmalomyslněna.

Brzy jsem měla jiný sen. Zdálo se mi, že sedím celá zoufalá, rukama jsem si přikryla obličej a pomyslela jsem si: Kdyby byl Ježíš na zemi, šla bych k Němu, padla bych k Jeho nohám a pověděla Mu o všech svých starostech. On by se ode mne 80 neodvrátil, slitoval by se nade mnou, a já bych Jej milovala a navždy bych Mu sloužila. V tom se otevřely dveře a vstoupila osoba s nádhernou postavou. Soucitně na mne pohlédla a řekla: "Chtěla bys vidět Ježíše? Je zde, jestli chceš, můžeš Jej vidět. Vezmi všechno co máš a pojď za mnou."

S nevyslovitelnou radostí jsem uposlechla, ráda jsem vzala všechnen svůj malý majetek, každý šperk, který jsem měla uschovaný jako poklad, a následovala jsem svého vůdce. Vedl mne k příkrým a zřejmě slabým schodům. Když jsem začala vystupovat po schodech, napomínal mne, abych se dívala stále nahoru, abych nedostala závrať a abych nespadla. Mnozí jiní, kteří vystupovali po těchto schodech spadli dříve, než došli nahoru.

Konečně jsme došli k poslednímu schodu a stáli jsme přede dveřmi. Zde mi můj vůdce poručil, abych odložila všechny věci, které jsem si vzala s sebou. Radostně jsem je odložila. Pak otevřel dveře a vybídl mne, abych vstoupila. Za chvíli jsem stála před Ježíšem. Jaký krásný obličej, zde se nebylo možno zmýlit. Tak zářící pohled dobrotivosti a velebnosti nemohl patřit nikomu jinému. Když se na mne podíval, věděla jsem, že zná všechny okolnosti mého života, každou mou myšlenku i každý pocit.

Pokoušela jsem se o to, abych se skryla před Jeho pohledem, protože jsem nemohla snést jak byl pronikavý. Ale On se ke mně přiblížil, usmál se, položil na mou hlavu Svou ruku a řekl: "Neboj se". Zvuk Jeho sladkého hlasu rozechvěl mé srdce štěstím, které jsem nikdy předtím nezakusila. Byla jsem příliš šťastná a nemohla jsem vyslovit ani jediné slovo. Přemohlo mne veliké štěstí, takže jsem padla k Jeho nohám. Zatímco jsem tak bezmocně ležela, kolem mne se odehrávaly krásné a slavné scény a zdálo se mi, že jsem získala nebeský pokoj a bezpečí. Posléze se má síla 81 navrátila a povstala jsem. Ježíš na mne dosud hleděl Svými laskavými očima a Jeho úsměv naplňoval mou duši radostí. Jeho přítomnost mne naplnila svatou bází a nevyslovitelnou láskou.

Potom můj vůdce otevřel dveře a oba jsme vyšli ven. Vybídl mne, abych si znovu vzala všechny věci, které jsem nechala venku. Když jsem tak učinila, dal mi zelený, důkladně navinutý provázek. Pak mi přikázal, abych ho vložila na své srdce, a když budu chtít vidět Ježíše, abych ho co nejvíce rozvinula. Varoval mne, abych ho nenechala dlouho rozvinutý, aby se nezauzčil,

protože pak by se obtížně rozvazoval. Vložila jsem provázek ke svému srdci a radostně jsem sestupovala po schodech. Chválila jsem Pána a každému, koho jsem potkala, jsem vypravovala, kde mohou nalézt Ježíše. Tento sen mi dal naději. Zelený provázek mi představoval víru a v mé zatemnělé duši začala vzházet krása a jednoduchost důvěry v Boha.

SEN WILLIAMA MILLERA

(O tomto snu je učiněna zmínka na str. 48)

Zdalo se mi, že mi Bůh neviditelnou rukou poslal podivuhodně zhotovenou klenotnici, o délce asi 10 palců a šířce 6 palců, vyrobenou z ebenového dřeva a podivuhodně zdobenou perlami. U klenotnice se nacházel klíček. Hned jsem jej vzal a otevřel ji. S údivem a překvapením jsem zjistil, že je naplněna různými klenoty, drahokamy, diamanty, zlatými a stříbrnými mincemi o různé velikosti a hodnotě. Vše v ní bylo na svém určeném místě. Při tomto uspořádání zářily světlem a slávou, kterou je možno připodobnit pouze slunci.

Pomyslel jsem si, že se nemohu z této nádhery těšit sám, i když mé srdce bylo naplněno radostí z lesku, krásy a hodnoty obsahu této klenotnice. Proto jsem klenotnici postavil ve svém 82 pokoji na stůl a prohlásil jsem, že každý, kdo chce, může přijít a vidět nejkrásnější a nejzářivější předmět, který kdy člověk může vidět.

A tak lidé začali přicházet. Nejdříve jen několik, ale jejich počet stále rostl. Když první pohlédli do klenotnice, byli udiveni a radostní. Ale když diváků přibývalo, mnozí začali klenoty přehazovat, potom je z klenotnice vybrali a rozházeli je po stole.

Začal jsem si uvědomovat, že majitel bude ode mne klenotnici i klenoty opět vyžadovat, a dopustím-li, aby klenoty byly rozházeny, nikdy je nebudu moci uložit zpět na jejich místo. Cítil jsem, že nikdy nebudu moci splnit tuto odpovědnost, protože to nebylo možné. Potom jsem lidi prosil, aby na klenoty nesahali a nevybírali je z klenotnice. Ale čím více jsem je prosil, tím více je rozhazovali, až se zdálo, že jsou rozházeny po celém pokoji, na podlaze i na každém kusu nábytku, který se v pokoji nacházel.

Potom jsem viděl, že mezi pravé klenoty a mince bylo naházeno velké množství nepravých klenotů a bezcenných mincí. Nad tímto neslušným chováním a nevděčností lidí jsem byl velmi rozhořčen, a proto jsem je začal kárat a napomínat. Ale čím více jsem je napomínal, tím více dávali nepravé klenoty a falešné mince mezi pravé.

Potom jsem se velmi rozhněval a pokoušel jsem se je násilím vyhodit z pokoje. Ale zatímco jsem jednoho vyhnal, přišli dovnitř tři další a vnesli dovnitř bláto, písek a různé smetí, až byly přikryty všechny pravé drahokamy, diamanty a mince a nebylo už je vidět. Potom také mou klenotnici rozbili na kousky a rozházeli mezi to smetí. Domníval jsem se, že nikdo nevidí můj žal a hněv.
83 Tím mne zbavili odvahy a zmužilosti, sedl jsem si a začal plakat.

Zatímco jsem tak plakal a nařikal nad svou velkou ztrátou a odpovědností, vzpomněl jsem si na Boha a z celého srdce jsem Ho prosil, aby mi poslal nějakou pomoc.

V tom se otevřely dveře a do místnosti vstoupil muž, zatímco všichni ostatní lidé místnost opustili. Ve své ruce měl koště. Otevřel okna a začal z pokoje vymetat smetí a prach. Volal jsem na něho,

aby přestal, protože mezi smetím byly rozházeny vzácné drahokamy. Ale on mi řekl, abych se nebál, že na ně dá pozor.

Potom vymetal prach a smetí, falešné kameny a bezcenné mince létaly oknem ven jako peří, a vítr vše odvál pryč. V tomto shonu jsem na chvíli zavřel oči, a když jsem je otevřel, všechna špína byla pryč. Vzácné drahokamy, diamanty, zlaté a stříbrné mince ležely rozházeny po celém pokoji.

Potom postavil na stůl jinou klenotnici, mnohem větší a krásnější než první, posbíral všechny drahokamy, diamanty a mince a uložil je do klenotnice, takže ani jediný klenot nescházel, ačkoliv některé diamanty nebyly větší než špendlíková hlavička.

Potom na mne zavolal a řekl: "Pojď a podívej se." Podíval jsem se do klenotnice, ale při tomto pohledu byly mé oči oslněny. Klenoty zářily desetkrát více než dříve. Pomyslel jsem si, že pískem pod nohama bezbožných lidí, kteří je rozházeli a naházeli do prachu, byly klenoty vyčištěny. V klenotnici ležely v podivuhodném pořádku, každý na svém místě, přičemž na muži, který je ukládal, nebyla patrna žádná únava. Radostně jsem vykřikl a tento křik mne probudil.

DODATKY

VYSVĚTLUJÍCÍ POZNÁMKY

Drazí křesťanští přátelé, když jsem v roce 1851 vydala stručný popis zkušeností a vidění, pokládala jsem za svou povinnost, abych v tomto malém díle vysvětlila některé věci a také oznámila další novější vidění.

1. Na str.33 je napsáno: "Viděla jsem, že svatá sobota je a bude zdí, která odděluje pravý Boží Izrael od nevěřících, a že sobota je velkým znamením, které sjednocuje srdce Božích milých, očekávajících svatých. Viděla jsem, že Bůh má ještě dítky, které nepoznaly sobotu a nezachovávají ji. Tito lidé nezavrhlí její světlo. Na počátku doby soužení budeme naplněni Duchem svatým, takže vyjdeme a ještě plněji budeme zvěstovat sobotu."

Toto vidění mi bylo dáno r. 1847, když ještě velmi málo bratří adventistů světilo sobotu a z nich jen několik pokládalo svěcení soboty za tak důležité, aby bylo vidět hranici mezi Božím lidem a nevěřícími. Nyní je možno vidět počátek naplnění tohoto vidění. "Počátkem doby soužení", o němž se zde hovoří, se nemyslí doba, kdy budou vylity rány, ale krátká doba předtím, kdy Kristus bude ještě ve svatyni. V této době, kdy dílo záchrany duší bude končit, na zemi nastane soužení a národy se rozhněvají. Budou 86 však zadrženy, aby nebránili zvěstování třetího andělského poselství. V této době Pán sešle "pozdní déšť" neboli rozvlažení, aby dodal moc hlasitému volání třetího anděla a připravil svaté, aby obstáli v době vylití sedmi posledních ran.

2. Vidění o "otevřených dveřích a zavřených dveřích", nacházející se na str. 42 - 45, bylo dáno v r. 1849. Skutečnost, že verše ve Zj.3,7.8. se vztahují na nebeskou svatyni a Kristovu službu, byla pro mne úplně nová. Tuto myšlenku jsem nikdy od nikoho neslyšela. Nyní, když se otázka svatyně úplně vysvětlila, poznali jsme i krásu a sílu obsahu těchto veršů.

3. Vidění o tom, že Pán "podruhé vztáhl svou ruku, aby vysvobodil ostatky svého lidu" na str.74, poukazuje pouze na jednotu a sílu, která kdysi byla patrna mezi těmi, kteří očekávali Krista, a na skutečnost, že opět začal sjednocovat a podporovat svůj lid.

4. Projevy spiritismu.x) Na str.43 je možno číst následující: "Viděla jsem, že tajemné klepání v New Yorku i na jiných místech bylo projevem satanovy moci, a že tyto věci se

x) Viz dodatečné poznámky.

budou opakovat stále víc a více, přičemž budou přikryty pláštěm náboženství, aby se ti, kteří budou svedeni, cítili bezpečněji, a aby mysl Božího lidu, pokud by to bylo možné, měla důvod k pochybování o učení a moci Ducha svatého." Toto vidění bylo dáno v r. 1849, téměř o pět let později. Tehdy byly projevy spiritismu známy jen ve městě Rochesteru jako "klepání v Rochesteru". Od této doby se tento blud rozšířil nad všechno očekávání.

Mnohé z vidění, které se nachází na str. 59, nazvaného "Tajemné klepání", jež bylo dáno v srpnu 1850, se již splnilo a nyní se ještě naplňuje. Zde se nachází jedna jeho část: "Viděla jsem, že nastane doba, ve které se bude pokládat za rouhání, když někdo řekne něco proti klepání, které se bude stále více a více rozmáhat a satanova moc bude růst. Mnozí jeho oddaní následovníci 87 budou mít moc konat divy a dokonce způsobí, aby před lidským zrakem padal oheň z nebe. Bylo mi ukázáno, že tito moderní čarodějníci budou pomocí klepání a mesmerismu vysvětlovat všechny zázraky našeho Pána Ježíše Krista, a že mnozí uvěří tomu, že všechny velké skutky, které vykonal Boží Syn, když žil na této zemi, byly vykonány pomocí této moci."

Viděla jsem, jaký pokrok vykonal tento klam - klepání- a že kdyby bylo možné, byli by svedeni i vyvolení. Satan bude mít takovou moc, že nám představí postavu našich příbuzných a přátel, kteří zesnuli v Pánu. Bude se zdát, že tito přátelé budou přítomni. Budou hovořit slovy, kterými se vyjadřovali, dokud byli mezi námi, a která nám budou důvěrně známá. Budou hovořit charakteristickým tónem svého hlasu. To všechno bude konáno proto, aby svatí byli svedeni a oklamáni, a aby uvěřili tomuto podvodu.

Viděla jsem, že svatí musí být dokonale obeznámeni s přítomnou pravdou. Toho mohou dosáhnout pouze studiem Písma. Musí dobře znát, jaký je stav mrtvých, protože se jim budou zjevovat d'ábelští duchové a představí se jako jejich přátelé a příbuzní. Budou jim dokazovat, že sobota byla změněna a odhalovat učení, která nejsou obsažena v Bibli. Budou činit vše, co bude v jejich moci, aby vzbudili soucit a své výroky budou před nimi potvrzovat zázraky. Boží lid musí být dobře připraven, aby těmto duchům mohl odporovat biblickou pravdou, která hovoří, že mrtví nevědí nic, a že ti, kteří se zjevují jako mrtví, jsou d'ábelští duchové. Naše mysl nemá být naplněna věcmi, které nás obklopují, ale musí být naplněna přítomnou pravdou a připravena k tomu, abychom s bázní a třesením mohli podat důvody pro naši naději. Musíme být naplněni moudrostí shůry, abychom v této době bludů a podvodů mohli 88 obstát.

Musíme dobře prozkoumat základy naší naděje, protože její důkazy budeme muset podávat z Písma. Blud se rozšíří a my se s ním budeme muset setkat tváří v tvář, avšak nebudeme-li připraveni, budeme svedeni a poraženi. Ale jestliže vykonáme svůj díl práce, na který stačíme, abychom se připravili k boji, který je právě před námi, pak i Bůh vykoná svůj podíl a Jeho všemohoucí paže nás bude chránit. Spíše pošle všechny anděly slávy, aby pomohli věřícím duším a vytvořili kolem nich zeď, než aby dovolil, aby byli oklamáni a svedeni satanovými falešnými zázraky.

Viděla jsem, s jakou rychlostí se tento podvod rozšiřoval. Byl mi ukázán vlak, který jel rychlostí blesku. Anděl mne nabádal, abych pozorně sledovala tento vlak. Proto jsem mu začala věnovat pozornost. Zdálo se, že v něm cestuje celý svět, a že nikdo neschází. Anděl řekl: "Jsou svázáni a připraveni ke spálení." (Mat.13,40). Potom mi byl ukázán průvodčí, který měl krásnou a vznešenou postavu. Všichni cestující na něj pohlíželi s úctou. Velmi jsem se tomu divila, a ptala jsem se anděla, který mne doprovázel, kdo to je. Odpověděl mi: "To je satan. On je průvodčím v podobě anděla světlosti. On zajal svět. Jsou vydáni mocným podvodům, aby uvěřili lži a mohli být zatraceni. Tento agent, který má druhé nejvyšší postavení hned za ním, je strojuvůdce a jiní jeho pomocníci jsou zaměstnáni na různých místech, kde je satan může potřebovat. Ti všichni jedou rychlostí blesku na zatracení."

Zeptala jsem se anděla, zda ve vlaku někdo schází. Vybídl mne, abych se podívala opačným směrem. Tam jsem viděla malou společnost, která kráčela úzkou stezkou. Zdálo se, že všichni jsou pevně sjednoceni a pravdou spojeni ve skupinách. Anděl řekl: 89 "Třetí anděl je spojuje nebo zapečetuje do snopů pro nebeskou obilnici." Tato malá společnost vypadala ustaraně, jakoby prošla těžkými zkouškami a boji. Zdálo se, jakoby slunce právě vyšlo z mraků a ozářilo jejich tváře, aby vypadali vítězně, protože již brzy zvítězí.

Viděla jsem, že Pán dal světu příležitost, aby odhalil léčku spiritismu. Jediná věc by byla pro křesťana postačujícím důkazem, kdyby neexistovala jiná, a to, že spiritismus nečiní rozdíl mezi dobrým a zlým. Thomas Paine, jehož tělo se již rozpadlo na prach, a který bude vzkříšen při druhém vzkříšení na konci tisíciletí, aby vzal svou odplatu a trpěl druhou smrtí, je satanem představován jako ten, který je v nebi a má tam vysoké postavení. Satan ho zde na zemi využíval tak dlouho, dokud mohl, a nyní pokračuje v tomto díle a předstírá, že Thomas Paine má v nebi vysoké a vznešené postavení. Tím chce satan ukázat, že jak učil zde na zemi, tak učí v nebi. Jsou mnozí, kteří se za jeho života s hrůzou dívali na jeho život, smrt i zavrženíhodné učení, ale nyní se nechávají poučovat od tohoto, jednoho z nejnešlechetnějších lidí, který pohrdl Bohem i Jeho zákonem.x)

On, který je otcem lži, zaslepuje a svádí svět tím, že 90 posílá své anděly, kteří hovoří tak, jako apoštolé a tím vytváří zdání, že popírají to, co napsali za svého života na zemi pod vlivem Ducha svatého. Tito padlí andělé vytváří zdání, že

x) K lepšímu pochopení a ohodnocení tohoto odstavce je zapotřebí, aby čtenář věděl, že medium "Rev.C.Mamond" uveřejnilo knihu, nazvanou "Putování Thomase Paina ve světě duchů", ve které je Paine představován jako vznešený duch sedmého stupně. Přitom v "badatelském kružku v New Yorku" bylo prohlášeno, že Kristus sám hovořil s jedním mediem a zjevil mu, že se nachází v šestém stupni. K lepšímu pochopení poslouží i ta skutečnost, že spiritismus učí o pokroku duchů v duchovním světě a podle tohoto učení dosáhl Kristus za více než 1800 let šestého stupně, zatímco Paine dosáhl téměř za 100 let sedmého stupně! Další vysvětlení můžeme nalézt ve výroku Dr. Hareho, který napsal, že jeho sestra ve světě duchovním pravila, že její pokrok byl zdržen vírou v Kristovu smírčí oběť. Takovými způsoby spiritismus vyvyšuje nevěřce i nevěru.

Viz také dodatečné poznámky.

apoštolé zavrhlí své učení a prohlásili je za falešné. Tímto způsobem přivádí satan ty, kteří vyznávají, že jsou křesťany i všechen ostatní svět k nejistotě o Božím slově. Tato svatá kniha křížuje jeho cesty a překáží jeho úmyslům. Proto dává podnět k tomu, aby se pochybovalo o jejím božském původu. Potom

nevěřícím představuje Thomase Paina jako člověka, který byl při své smrti vzat do nebe, a nyní, společně se svatými apoštolý, které na zemi nenáviděl, poučuje svět.

Satan dává každému andělu práci. Nabádá je, aby všichni byli lstiví, opatrní a chytří. Některým přikazuje, aby zaujali místo apoštolů a hovořili jako oni, zatímco jiní zaujmají postavení nevěřících a bezbožných lidí, kteří se až do své smrti rouhali Bohu, ale nyní se zjevují jako velmi zbožní lidé. Nečiní rozdíl mezi nejsvětějším apoštolem a mezi nejbezbožnějším nevěrcem, přičemž oba mají učit totéž. Satanovi nezáleží na tom, koho nechá mluvit, chce pouze splnit svůj cíl. Na zemi byl s Painem ve velmi úzkém spojení, protože sám mu pomáhal v jeho práci, takže pro něj není žádným problémem, aby znal jeho slova, která používal, nebo i rukopis svého věrného služebníka, který plnil jeho úmysly. Satan mu nadiktoval mnohé z jeho spisů, a proto může nyní snadno oznámit svým andělům myšlenky a podat je tak, aby se zdálo, že 91 jejich autorem je Thomas Paine, který byl za svého života oddaným služebníkem zlého. Ale je to satanovo mistrovské dílo. Všechna tato učení, která zdánlivě přinášejí apoštolé, svatí a bezbožní, kteří zemřeli, pocházejí přímo od satana.

Již sama skutečnost, že satan předstírá, že ten, který jej tak velmi miloval a Boha zcela nenáviděl, žije nyní ve slávě svatých apoštolů a andělů, by měla stačit k tomu, aby osvětila lidem mysl a odhalila jim temné a tajemné dílo satanovo. Celému světu i nevěřícím se snaží namluvit: Nezáleží na tom, jak jste bezbožní, zda věříte v Boha a Bibli, anebo nevěříte, můžete žít jak chcete, nebe je vaším domovem, vždyť každý ví, že když Thomas Paine zaujímá tak vysoké postavení, pak se tam dostanete také. Tento blud je tak jasný, že každý, kdo chce, jej může poznat. Skrze takové jednotlivce, jako je Thomas Paine, se satan snaží pokračovat v díle, které začal po svém pádu. Svou mocí a falešnými zázraky odnímá křesťanům základ jejich naděje a zhasíná světlo, které svítí na jejich úzké stezce k nebesům. Sbaží se o to, aby svět uvěřil, že Bible není inspirovanou knihou, že není o nic lepší než pohádkové knihy a místo této knihy nabízí lidem projevy spiritismu!

Zde má úplně volnou cestu, kterou sám spravuje a světu může dávat takovou víru, která mu vyhovuje. Knihu, podle níž bude souzen i se svými následovníky, staví do takového stínu, kde ji chce právě mít. O Spasiteli světa učí, že byl obyčejným člověkem a jako římská stráž, která hlídala Ježíšův hrob, rozšiřovala lež podle příkazu velekněží a starších, tak i ubozí svedení následovníci těchto falešných projevů spiritismu budou rozhlašovat a dokazovat, že na narození, smrti a vzkříšení našeho Spasitele není nic podivuhodného. Když takto zatlačí Ježíše do 92 pozadí, obrátí pozornost světa na sebe, své divy a falešné zázraky, o nichž budou tvrdit, že jsou mnohem větší než Kristovy skutky. Takto svět podlehne satanovým nástrahám a ukolébán pocitem bezpečnosti nepozná tento ohromný podvod, dokud nebude vylito sedm posledních ran. Satan se raduje, když vidí, jak úspěšný je jeho plán a jak svět podlehl jeho nástrahám.

5. Na 55. str. jsem uvedla, že Otec přikrýval oblak slavného světla, a že Jeho postavu nebylo možno vidět. Také jsem uvedla, že jsem viděla, jak Otec povstal z trůnu. Otec byl obklopen světlem a slávou, takže nebylo možno vidět Jeho postavu. Ale já jsem věděla, že to byl Otec, a že toto světlo a sláva pochází od Jeho osoby. Když jsem viděla, že světlo i sláva povstaly z trůnu, věděla jsem, že to způsobil pohyb Otce. Proto jsem napsala, že jsem viděla, jak Otec povstal. Jeho slávu nebo vznešenost Jeho postavy jsem nikdy neviděla. Kdo by ji viděl, nemohl by zůstat živý. Ale bylo možno vidět obrys světla a slávy, která Jej obklopovala.

Také jsem napsala, že "u trůnu se objevil satan, který se pokoušel vykonávat dílo Boží." Chtěla bych citovat ještě jinou větu, která se také nachází na této stránce: "Ohlédla jsem se na zástup,

který se dosud skláněl před trůnem." V této osudné chvíli byl modlící se zástup na zemi, ale mně byl představen v situaci, jak se skláněl před trůnem. Nikdy jsem nevyslovila myšlenku, že by tito lidé byli opravdu v Novém Jeruzalémě. Nikdy jsem na to ani nemyslela, jak by se někdo mohl domnívat, že bych uvěřila, že satan byl skutečně v Novém Jeruzalémě. Ale neviděl snad Jan na nebi velkého ryšavého draka? Zajisté. "I vidín jest jiný div na nebi. Nebo aj, drak veliký ryšavý ukázal se, maje hlav sedm a 93 rohů deset." Zj. 12,3. Jaká obluda na nebi! Zdá se, že i zde by si někteří našli vhodnou příležitost k posměchu, jako při vysvětlování mých výroků.

6. Na stránkách 48 - 52 je popsáno vidění, které mi bylo dáno v lednu 1850. Tato část vidění se týká prostředků, které nebyly dány poslům a vztahuje se hlavně na onu dobu. Ale od této doby již povstali přátelé přítomné pravdy, kteří čekali na příležitost, aby svými prostředky mohli vykonat něco dobrého. Někteří byli až příliš štedří, což příjemcům uškodilo. Asi po dvou letech mi bylo ukázáno, že s Božími penězi se zacházelo spíše bezstarostně a velmi marnotratně, než aby jich byl nedostatek.

Následující řádky popisují vidění, které mi bylo dáno v Jacksonu, ve státě Michigan, 2. června 1853. Týká se především tamnějších bratří: "Viděla jsem, že bratři začali obětovat svůj majetek a rozdělovali jej, aniž by pamatovali na to pravé dílo, které trpělo nedostatkem, a přitom pomáhali příliš ochotně, mnoho a často. Viděla jsem, že učitelé by měli napravit tuto chybu a působit v církvi dobrým vlivem. Peníze nejsou vždy správně ohodnoceny, ale mělo by se to co nejdříve napravit. Někteří dávali špatný příklad tím, že přijímali velké dary a nebrali žádný ohled na ty, kteří neměli tak mnoho peněz, aby je mohli tak ochotně a bezstarostně dávat na dary. Tím, že někteří přijímali tak velké částky, aniž by se zamýšleli nad tím, zda Bůh žádá, aby bratři dávali tak mnoho, byla tato štedrá pomoc schvalována.

Ti, kteří dávali, chybovali také v tom, že se důkladně nepřesvědčili o potřebách díla, zda je třeba dávat nebo ne. Ti, kteří měli prostředky, se dostali do velkých těžkostí. Jednomu bratrovi velmi uškodilo, když dostal do svých rukou mnoho prostředků. Nenaučil se hospodařit, ale žil marnotratně 94 a zbytečně vydával peníze na cestování. Když tak lehkovážně používal Boží peníze, působil špatným vlivem. Pak si pro sebe a také jiným řekl: 'V J... mají tolik prostředků, že se nespoutávají ani do příchodu Páně.' Tímto způsobem se mnohým velmi ublížilo. Přicházeli k pravdě s převrácenými názory a neuvědomovali si, že peníze, které používali, patřily Pánu a necítili jejich hodnotu. Ubohé duše, které právě přijaly třetí andělské poselství a uviděly takový příklad, se budou muset mnohému učit, aby zapřely samy sebe a trpěly pro Krista. Musí se učit, jak se zřící pohodlí a nepřemýšlet o tom, co je pro ně příjemné, ale poznávat cenu duší. Ti, kteří cítí ono 'běda,' nemohou činit velké přípravy, aby mohli příjemně a pohodlně cestovat. Někteří, kteří nebyli povoláni, jsou povzbuzováni k tomu, aby vyšli na vinici. Jiní se nakazili těmito věcmi a nepocítili důležitost hospodaření, sebezapření a naplnění Boží pokladnice. Takoví hovoří: 'Jiní mají dost peněz a mohou dávat na časopisy. Já nemusím dělat nic. Časopis se obejde i bez mé pomoci.'"

Nebyla to pro mně jednoduchá zkouška, když jsem viděla, jak někteří nesprávně používali tu část mých vidění, která se týkala obětování majetku k podpoře díla. Marnotratně utráceli peníze a zásady, které se nacházely v jiných viděních, neuplatňovali ve svém životě. Na str. 50 čteme: "Viděla jsem, že Boží dílo bylo zdržováno a zneuctíváno mnohými, kteří cestovali bez Božího poselství. Takoví lidé budou muset vydat Bohu počet za každý dolar, který spotřebovali na zbytečné cestování, protože tyto peníze mohly být použity na pomoc Božímu dílu... Viděla jsem, že 95 ti, kteří mohli svou fyzickou prací posílit a podpořit toto dílo, budou za tyto své schopnosti zodpovědní podobně jako ti, kteří vlastní majetek."

Chci zde zvláště upozornit na vidění, které se také týká této zaležitosti a je zapsáno na str. 57. Zde uvedu krátký citát: "Viděla jsem, že poselství "Prodejte, co máte, a dejte almužnu" nebylo některými zvěstováno v jeho plném světle a slova našeho Spasitele nebyla jasně vysvětlena. Majetek nemá být prodán, aby byli podporováni ti, kteří mohou pracovat a sami sebe uživit, ale proto, aby mohla být šířena pravda. Je hříchem podporovat a poskytovat pomoc těm, kteří mohou pracovat. Někteří nenavštěvovali shromáždění proto, aby oslavili Boha, ale kvůli "chlebům a rybám". Takoví lidé by učinili lépe, kdyby byli zůstali doma a pracovali na nějakém "užitečném díle", aby uspokojili potřeby svých rodin a mohli něčím přispět k podpoře slavného díla přítomné pravdy." V minulosti se satan snažil o to, aby mnozí jednali ukvapeně, co nejdříve utratili své peníze, a nabádali bratry k tomu, aby co nejdříve rozhodli o svém majetku. Tím, že nadbytek prostředků byl rychle a lehkomyšlně spotřebován, měly duše zahynout a nyní, když se pravda šíří dále, měl být opět nedostatek prostředků. Jeho plán se do určité míry podařil.

Pán mi ukázal, že mnozí se mýlí, když si myslí, že vydávání časopisů a brožur mají podporovat jen ti, kteří mají majetek. Každý má splnit svůj úkol. Ti, kteří mají dost síly, aby mohli pracovat a získat prostředky pro podporu díla, jsou za tyto své schopnosti zodpovědni tak, jako jiní za všechn svůj majetek. Každé Boží dítě, které vyznává, že věří přítomné pravdě, by se mělo horlivě snažit o to, aby v tomto díle vykonalo práci, která mu byla svěřena.

V červenci r. 1853 jsem viděla, že to není správné, když 96 časopisy, které Bůh schválil, vycházejí tak zřídka. V době, ve které žijeme, si dílo vyžaduje, aby časopisy vycházely každý týden. (Poznámka: Dříve vycházel časopis Review and Herald zcela nepravidelně, ale později začal vycházet dvakrát do měsíce.) Také bychom měli vydávat mnohé brožury, které by vysvětlovaly bludy, jež se dnes šíří. Ale dílo je zdržováno nedostatkem peněz. Viděla jsem, že pravda musí být šířena, a že nemusíme mít obavy, že něco přijde na zmar. Je lepší, když tři časopisy přijdou tam, kde jich není zapotřebí, než aby jedna duše, která si jich cení a může mít z nich užitek, byla o ně oloupena. Viděla jsem, že znamení poslední doby mají být jasně vysvětlena, protože satanovo učení se rozmáhá. Spisy satana a jeho následovníků se množí a jejich vliv roste. To, co chceme vykonat k rozšíření pravdy, musíme konat rychle.

Bylo mi ukázáno, že pravda, která je nyní zvěstována, obstojí, protože to je pravda pro poslední dobu. Ona bude žít a v budoucnosti nebude muset být tak dokazována. Není třeba psát mnoho slov k ospravedlnění toho, co hovoří samo za sebe a září vlastní čistotou. Pravda je přímá, jednoduchá, čistá a sama se obhajuje. Avšak s bludem tomu tak není. Je tak zamotaný a nepochopitelný, takže je zapotřebí množství slov, aby se ve své překroucenosti vysvětlil. Viděla jsem, že všechno světlo, které lidé na mnohých místech obdrželi, získali skrze naše časopisy. Tímto způsobem duše přijaly pravdu a vypravovaly o ní zase jiným. Těmito tichými posly byli již mnozí na různých místech povzbuzeni. Byl to jejich jediný kazatel. Pokrok díla pravdy by neměl být zdržován nedostatkem prostředků.

ŘÁD EVANGELIA 97

Pán mi ukázal, že náš lid měl velké obavy z církevního řádu a zanedbával ho.x) Měli bychom se vyhnout formalismu, ale nesmíme zanedbávat určitý řád. V nebi vládne pořádek. Když Kristus žil na této zemi, v církvi byl pořádek a po Jeho odchodu dbali i Jeho učedníci o naprostý pořádek. Nyní, v těchto posledních dnech, kdy Bůh přivádí své děti k jednotě víry, je pořádek nutnější než kdykoliv předtím, protože zatímco Bůh sjednocuje své děti, satan se spolu se svými anděly

snaží, aby tuto jednotu rozbil. Na vinici spěchají mužové, kteří nemají moudrost a zdravý úsudek, snad ani nedovedou dobře řídit svůj domov, nedovedou vést ani vládnout několika členům, které jim Bůh svěřil v jejich domově, avšak takoví se přesto cítí schopnými k tomu, aby vedli Boží stáde. Učinili mnoho chybných kroků a ti, kteří neznají zásady naší víry, budou všechny posly posuzovat podle těchto mužů, kteří se sami cítili povoláni k dílu. Tím je Boží dílo potupováno a mnozí nevěřící, kteří by jinak byli upřímní a opravdově by zkoumali, "pak-li by tyto věci tak byly" Sk.17,11., se budou pravdě vyhýbat.

Lidé, kteří nežijí svatým životem a nejsou schopni vyučovat přítomné pravdě, vyšli na Boží vinici, i když je k tomu církev ani bratři nepověřili, a výsledkem toho je zmatek a nejednota. Mnozí

x) Adventisté vyšli z mnoha církevních společností a z počátku neměli v úmyslu vytvořit novou církev. Po r. 1844 nastal velký zmatek a většina z nich byla proti jakékoli organizaci, protože to podle nich bylo v rozporu s dokonalou svobodou evangelia. Paní Whiteová byla vždy proti jakémukoli fanatismu a prostřednictvím svědectví a svou prací doporučovala, aby se hned od počátku vytvořila určitá organizace, která by zamezila šíření zmatku.

teoreticky znají pravdu a mohou o ní podat i důkazy, ale nemají 98 správného ducha, rozsuzovací schopnosti a zkušenosti. Dříve, než začnou vyučovat pravdě, musí poznat ještě mnohé věci, které dosud nepoznali. Jiní zase nemohou podat důkazy, ale protože někteří bratři slyšeli, jak se krásně modlí a občas někomu dali povzbuzující radu, jsou vysláni na vinici, aby konali dílo, ke kterému je Bůh nepovolal, a pro něž nemají dostatek zkušeností a schopností k rozsuzování. Pak ještě přichází povýšenost, duchovní pýcha, a tak pracují s falešným přesvědčením, že jsou dobrými pracovníky. Neznají sami sebe. Nejsou trpěliví, nemají zdravý úsudek, sami sebe vyvyšují a tvrdí mnohé věci, které nemohou dokázat z Bible. Bůh o tom ví, a proto je v této nebezpečné době nepovolává do díla. Bratři by měli být opatrní a neměli by do díla posílat ty, které Pán nepovolal.

Ti mužové, které Pán nepovolal, jsou všeobecně nejvíce přesvědčeni o tom, že jsou povoláni, a že jejich práce je velmi důležitá. Do díla vstupují obvykle s nedobrým vlivem. Ale přece mají na některých místech určité úspěchy, které svedou je i jiné k tomu, aby věřili, že Bůh je opravdu povolal. Mají-li lidé nějaký úspěch, není to ještě dostatečným důkazem, že jsou povoláni Bohem, protože Boží andělé nyní působí na srdce Jeho upřímných dítek a osvítili jejich mysl, aby mohly přijmout přítomnou pravdu a také podle ní žít. I když tito mužové, které nikdo neposlal, zaujmou postavení, které jim Bůh nesvěřil, když předstírají, že jsou učitelé a duše přijímají pravdu, kterou jim zvěstují, není to ještě důkazem, že jsou povoláni Bohem. Duše, které skrze ně přijmou pravdu, se dostanou do těžkostí a problémů, jestliže později zjistí, že tito mužové se neřídili Božími radami. I kdyby dokonce bezbožníci hlásali pravdu, někteří 99 ji mohou přijmout, ale ti, kteří ji hlásají, si tím nezískají Boží přízeň. Bezbožní lidé zůstanou stále bezbožnými a jejich odplata bude úměrná klamu, který rozšířili mezi těmi, které Bůh milovat, a také zmatku, který přinesli do církve. Jejich hříchy nezůstanou ukryty, ale v den Božího velikého hněvu budou odhaleny.

Tito poslové, kteří vyšli sami od sebe, jsou kletbou pro dílo. Upřímné duše jim důvěřují a myslí si, že se řídí Božími radami, a že jsou ve shodě s církví. Proto jim dovolují, aby vykonávali církevní obřady, a když jim je vysvětleno, že jsou povinni napravit své první skutky, dovolují jim, aby je pokřtili. Ale když vše vyjde najevo, a to se určitě stane, a když si uvědomí, že tito mužové nejsou Bohem povoláni a vyvolení poslové, za něž je pokládali, dostanou se do těžkostí a budou pochybovat o pravdě, kterou přijali a pocítí, že vše se musí naučit ještě jednou. Nepřítel je bude trápit a budou pochybovat o všech svých zkušenostech, zda je vedl Bůh anebo ne, a nebudou mít klid, dokud se znovu nenechají pokřtít a nezačnou vše nanovo. Pro Boží posly je

mnohem těžší jít na místa, kde byli ti, kteří tam nezanechali dobrý vliv, než jít do nových polí. Boží služebníci musí být prostí, upřímní a nesmí přikrývat nepravosti, protože stojí mezi živými a mrtvými a budou muset vydat počet za svou věrnost, misijní činnost a svůj vliv, kterým působili na stádce, nad kterým je Pán ustanovil jako strážné.

Ti, kteří přijali pravdu a dostali se do takových těžkostí, byli by přijali pravdu i tehdy, kdyby tito mužové nevyšli a splnili by jednoduchý úkol, který jim Pán určil. Bůh vidí své 100 klenoty a poslal by k nim své povolané a vyvolené posly, muže, kteří by jednali rozumně. Těmto duším by světlo pravdy osvítilo a odhalilo jejich pravý stav. Rozumně by přijali pravdu a byly by spokojeny s její krásou a čistotou. Když by cítili její moc, byly by posílněny a šířili by svatý vliv.

Potom mi bylo ukázáno nebezpečí těch, kteří cestují, i když je Bůh k tomu nepovolal. Přestože mají určité úspěchy, brzy se zjeví jejich nedostatky. Podniknou některé nerozvážené kroky, a protože nebyli dostatečně moudří, některé drahé duše se dostanou na místa, odkud již není návratu. Viděla jsem, že církev by měla cítit svou zodpovědnost a měla by pečlivě a pozorně prozkoumat život, vlastnosti a chování těch, kteří o sobě prohlašují, že jsou učitelé. Pokud neexistuje žádný důkaz, že je Bůh povolal, anebo pokud neuposlechli tohoto volání, dolehne na ně "běda", pak je povinností církve, aby jednala a oznámila, že tyto osoby nebyly církví uznány jako učitelé. To je jediná možnost, která církvi zbývá, aby mohla zůstat čistá, protože je za to odpovědná.

Viděla jsem, že dveře, kterými vchází nepřítel, aby sváděl a trápil stádce, mohou být zavřeny. Bylo mi řečeno: "Církev se musí nechat řídit Božím slovem a ustanovit řád evangelia, který se přehlížel a zanedbával." To je nezbytně nutné k tomu, aby církev byla přivedena k jednotě víry. Viděla jsem, že apoštolská církev byla v nebezpečí, že bude oklamána a svedena falešnými učitelé. Proto bratři vybírali muže, kteří měli dobrý posudek o tom, že správně vedli svůj vlastní domov, udržovali pořádek ve 101 svých rodinách a mají schopnost k tomu, aby přinesli světlo těm, kteří se nacházejí v temnotě. Zeptali se na to i Hospodina a po tomto souhlasu s myšlením církve a Ducha svatého byli odděleni vzkládáním rukou. Když takto získali Boží pověření a souhlas církve, vyšli, aby křtili ve jménu Otce, Syna i Ducha svatého. Vykonyvali obřady Božího domu a často sloužili svatým tím, že jim podávali symboly zlomeného těla a prolité krve ukřižovaného Spasitele, aby si Boží milé děti neustále připomínali Jeho utrpení a smrt.

Viděla jsem, že nejsme bezpečnější před falešnými učitelé než apoštolská církev. Pokud nevykonáme o nic více, měli bychom učinit tatáž zvláštní opatření jako tehdejší církev, abychom stádci zajistili pokoj, svornost a jednotu. Byl nám ukázán jejich příklad a my jej máme následovat. Zkušené bratři, kteří mají zdravé názory, by se měli shromáždit a v souladu s Božím slovem, utvrzení Duchem svatým, a na horlivých modlitbách, by měli vzkládat ruce na ty, kteří se osvědčili jako ti, kteří byli Bohem povoláni a měli by je oddělit, aby se cele zasvětili Jeho dílu. Tímto aktem by církev potvrdila, že jsou vysláni jako poslové, aby nesli nejslavnější poselství, jaké kdy bylo lidem svěřeno.

Bůh nechce svěřit péči o své drahé stádce mužům, jejichž myšlení a schopnost k rozsuzování byla oslabena dřívějšími bludy, pokud ještě zastávali perfekcionismus) a spiritismus, a kteří tím zneuctili sebe a potupili také pravdu. I když již mohou cítit, že se zbavili bludu a jsou schopni k tomu, aby vyšli a zvěstovali poslední poselství, Bůh je nepřijme. Nesvěří jejich 102 péči drahé duše, protože jejich úsudek byl zkažen životem v bludu a nyní je oslabený. Ten veliký a svatý je žárlivým Bohem a chce, aby Jeho pravdu nesli svatí mužové. Svatý zákon, který byl dán na Sinaji, je Jeho součástí, a pouze svatí mužové, kteří jej přísně zachovávají, Jej mohou oslavit tím, že budou vyučovat jiné.

Boží služebníci, kteří vyučují pravdě, by měli mít zdravý úsudek. Měli by to být mužové, kteří snesou odpor a nebudou se rozčilovat, protože ti, kteří odporují pravdě, budou napadat ty, kteří ji vyučují. Každá námitka, kterou lze učinit, bude podána tím nejhorším způsobem, aby se odporovalo pravdě. Boží služebníci, kteří nesou poselství, musí být připraveni, aby tyto námitky mohli klidně a pokorně přemáhat světlem pravdy. Nepřátelé často napadají Boží služebníky vyzývavě, aby v nich vzbudili téhož ducha. Potom to, pokud možno, co nejvíce zveliči, aby mohli jiným hovořit o tom, jak podráždění a hrubí jsou ti, kteří vyučují přikázání, což se také už stalo. Viděla jsem, že musíme být připraveni, abychom na odpor odpověděli klidem, rozumností a pokorou. Neměli bychom odpovídat takovým způsobem, jakým by si zasloužili. Neměli bychom je zničit svými argumenty a porazit protivníka tímž tvrdým duchem, avšak měli bychom dovolit, aby předložili své námitky, a potom skrze světlo a sílu pravdy vyvrátit blud. To bude působit dobrým dojmem a horliví odpůrci poznají, že se mýlili, a že ti, kteří ostříhají přikázání, nejsou takoví, jak si je představovali.

Ti, kteří vyznávají, že jsou služebníky živého Boha, musí být ochotnými služebníky všech, musí být laskaví a zdvořilí a nemají se povyšovat. Když učiní nějakou chybu, mají se k tomu 103 přiznat. Dobrým úmyslem není možno ospravedlnit chybu, k níž jsme se nepřiznali. Vyznáním služebník neztratí důvěru církve, ale ukáže tím dobrý příklad. Tím by byl duch vyznávání povzbuzen a posílila by se jednota. Ti, kteří se vydávají za učitele, by měli být vzorem zbožnosti, tichosti a pokory. Měli by být přívětiví, aby mohli přivádět duše k Ježíši a biblické pravdě. Řeč i jednání Kristova služebníka má zářit čistotou. Má vždy pamatovat na to, že používá slova, inspirovaná svatým Bohem. Dále si musí uvědomovat, že mu bylo svěřeno stádce, aby o něj pečoval. Vše, co se týká tohoto stádce, má přinášet k Ježíši a prosit za ně tak, jako Ježíš prosí za nás u svého Otce. Byly mi ukázány dítky starého Izraele a viděla jsem, jak čistí a svatí museli být kněží ve svatyni, protože svou službou byli úzce spojeni s Bohem. Podobně i kazatelé musí být čistí, svatí a bez poskvrny, protože jinak je Bůh zatratí. Bůh se nezměnil. Je tak svatý, čistý a důsledný jako kdysi. Ti, kteří se vydávají za Ježíšovy služebníky, měli by být muži, kteří jsou zkušeni a hluboce

zbožní, protože pak mohou vždy na každém místě šířit svatý vliv.

Viděla jsem, že nyní je čas, aby služebníci vyšli všude, kam mají přístup, a že Bůh půjde před nimi a otevře srdce některých, aby slyšeli Jeho slovo. Musí se vyjít na nová místa, a kdekoliv se k tomu rozhodnou, bude dobré, aby vyšly vždy dvojice a vzájemně se podporovaly. Byl mi představen takový plán: Bylo by dobré, aby vyšli dva bratři a společně cestovali na nejtemnější místa tam, kde je velký odpor a kde je třeba vykonat nejvíce práce. Necht' tam společným úsilím a silou víry přinášejí pravdu 104 těm, kteří se nacházejí v temnotě. A později, pokud se návštěvami na mnoha místech mohlo vykonat více, mohou se rozdělit, ale při práci by se měli často sejít, aby se vzájemně povzbuzovali svou vírou a takto se posílili. Mohou se také poradit, jak pracovat na místě, které je pro ně otevřeno a rozhodnout, jaké dary nejvíce potřebují, a jakým způsobem budou mít největší úspěch při získávání srdcí. Potom, když budou opět sami, bude jejich odvaha

x) Viz dodatečné poznámky.

i energie obnovena, aby se mohli setkat s odporem i temnotou a pracovat s radostným srdcem, aby zachránili hynoucí duše.

Viděla jsem, že Boží služebníci nemají pracovat stále na stejném místě, ale mají vyhledávat duše na nových místech. Ti, kteří již pevně stojí v pravdě, by již od nich neměli požadovat tak mnoho

práce, protože by měli být schopni stát sami a posilovat jiné, zatímco Boží poslové navštíví temná a opuštěná místa, aby přinesli pravdu těm, kterým ještě nezazářilo světlo přítomné pravdy.

TĚŽKOSTI V CÍRKVI x)

Milí bratři a sestry, jelikož blud se rychle šíří, měli bychom se snažit o to, abychom v Božím díle bděli a poznali dobu, ve které žijeme. Tma přikrývá zemi a velká mrákota národy. Protože téměř všichni kolem nás jsou přikryti temnotou bludu a klamu, je zapotřebí, abychom se zbavili nevědomosti a žili v Boží blízkosti, kde můžeme od Ježíše obdržet božské paprsky světla a slávy. Jelikož se temnota i bludy neustále šíří, měli bychom nabýt důkladnějšího poznání pravdy, abychom byli 105 připraveni obhájit svou víru Písmem.

Musíme být dokonale posvěceni pravdou, cele zavěceni Bohu a v našem svatém poznání musíme žít tak, aby Pán na nás mohl vylít více světla, abychom v Jeho světle mohli vidět toto světlo, a abychom byli posíleni Jeho silou. V každé chvíli, ve které nebdíme, se vydáváme v nebezpečí, že budeme obklíčeni nepřítelem a přemoženi mocnostmi temna. Satan přikazuje svým andělům, aby bděli a zničili vše, co se dá, a aby poznali nepravosti a oblíbené hříchy těch, kteří se hlásí k pravdě. Mají kolem nich šířit temnotu, aby přestali bdít a vydali se cestou, která by dílo, o němž prohlašují, že je milují, zneuctila a do církve přinesla zármutek. Tyto svedené duše, které nebděly, zachvátila rostoucí temnota a nebeské světlo se od nich vzdálilo. Nemohou odhalit své oblíbené hříchy a satan na ně vrhá svou síť tak dlouho, dokud se do ní nezamotají.

Bůh je naše síla. Od Něho musíme získat moudrost a Jím se máme nechat vést. Máme-li na zřeteli Jeho slávu, prospěch církve a záchranu vlastních duší, musíme zvítězit nad svými oblíbenými hříchy. Měli bychom se sami snažit získat každého dne nové vítězství. Musíme se učit stát sami a plně důvěřovat Bohu. Čím dříve se tomu naučíme, tím lépe. Každý by měl zjistit, kde koná chybu a pak věrně bdít, aby jej tento hřích nemohl porazit, ale aby nad ním zvítězil. Potom můžeme důvěřovat Bohu a církev bude uchráněna před velkými těžkostmi.

Boží poslové, kteří opuštějí své domovy, aby pracovali pro záchranu duší, věnují mnoho času těm, kteří již léta znají pravdu, ale jsou dosud slabí, protože bezdůvodně povolili otěže. Nebděli sami nad sebou, a někdy se domnívám, že lákali nepřítele, 106 aby je pokoušel. Upadají do různých nepatrných těžkostí a zkoušek, a Boží služebníci musí obětovat čas, aby je mohli navštívit. Často u nich stráví celé hodiny a někdy i dny, musí vyslechnout jejich nepatrné těžkosti a nepříjemnosti, které zarmocují a zraňují jejich duši. Každý se snaží podat svůj žal co

x) Z časopisu Review ze dne 11. srpna 1853.

nejvážněji, protože se bojí, že služebníci Boží by ho pokládali za tak malicherný, že by se tím nezabývali. Místo toho, aby obtěžovali Boží služebníky a ztěžovali jim jejich zkoušky, měli by se pokoušet před Bohem postit a modlit se tak dlouho, dokud se jejich problémy nevyřeší.

Zdá se, že se někteří domnívají, že Bůh povolal všechny své služebníky do díla jenom proto, aby splnili jejich přání a nosili je na rukou. Myslí si, že se mají starat především o to, aby je zbavili malicherných těžkostí a problémů, do nichž se dostali pro své nerozumné počínání, pro svou neústupnost a puničkářství, čímž otevřeli cestu nepříтели. Ale co se stane v této době s hladovějícími dušemi? Trpí nedostatkem chleba života. Ti, kteří znají pravdu a neřídí se podle ní - protože kdyby se jí řídili, nedostali by se do těžkostí - zdržují posly, kteří tak nemohou splnit úkol, ke kterému je Bůh povolal. Boží služebníci jsou zarmoceni těmito sborovými záležitostmi,

kteří jim odebírají zmužilost. Všichni by se měli snažit o to, aby k jejich břemenu nepřidali ani to nejmenší, ale přívětivými slovy a modlitbou víry by je měli podpírat. O kolik svobodnější by byli, kdyby to pochopili všichni, kteří se hlásí k pravdě, a kdyby se raději snažili o to, aby pomáhali jiným, než aby se sami dožadovali pomoci. Když potom Boží služebníci vstupují na temná místa, kde pravda ještě nebyla zvěstována, přicházejí tam již duchovně raněni zbytečnými těžkostmi svých bratří. K tomu všemu musí snášet nevěru a předsudky svých odpůrců a také potupování. 107

Jak mnohem snadněji by mohli působit na srdce, a o kolik více by Bůh mohl být oslaven, kdyby se Jeho služebníci nemuseli zabývat těžkostmi a problémy, takže by mohli svobodně hlásat pravdu v její plné kráse. Ti, kteří se často dožadovali pomoci Božích služebníků a zaměstnávali je těžkostmi, s nimiž se měli vypořádat sami, budou muset Bohu vydat počet za všechn čas a prostředky, které se spotřebovaly proto, aby se jim mohlo vyhovět, a takto vyhověli nepříteli. Oni sami měli pomáhat bratřím. Svými problémy a těžkostmi by nikdy neměli obtěžovat celé shromáždění, anebo čekat, až k nim přijde některý služebník, avšak sami by měli žít před Bohem spravedlivě, odstraňovat z cesty své překážky, a když přijdou pracovníci, měli by být připraveni, aby místo oslabování pouze podpírali jejich ruce.

NADĚJE CÍRKVE x)

Když jsem se nedávno ohlížela, abych našla skromné následovníky tichého a pokorného Ježíše, má mysl se velmi trápila. Mnozí, kteří vyznávají, že očekávají na Kristův druhý příchod, se přizpůsobují tomuto světu a touží spíše po uznání těch, kteří jsou kolem nich, než po uznání Božím. Jsou studení a povrchní, podobní formálním církvím, od nichž se nedávno oddělili. Jejich současný stav vystihují nejlépe slova, která jsou určena církvi Laodicejské. (Viz Zj.3,14-20). Nejsou "ani studení, ani horcí", ale "vlažní". Jestliže nepřijmou radu 108 "věrného a pravého Svědka", nebudou-li činit pokání a nekoupí-li si "zlata, ohněm zprubovaného", "roucho bílé" a "mast na oči", budou vyplivnuti z Jeho úst.

Nastala doba, kdy mnozí z těch, kteří se kdysi radovali a

x) Z časopisu Review ze dne 10. června 1852.

plesali při pohledu na brzký příchod svého Pána, se nacházejí v tomtéž stavu jako ti, kteří se posmívali jejich víře v Ježíšův příchod a rozšiřovali všechny možné lži, aby jim škodili a mařili jejich vliv. Jestliže nyní někdo touží po živém Bohu, a jestliže lační a žízňní po spravedlnosti a Bůh mu dává znát svou sílu a utišuje žádost jeho duše tím, že do jeho srdce rozlévá svou lásku, a jestliže on oslavuje Boha tím, že Ho vyvyšuje, pak je často od těch, kteří o sobě prohlašují, že věří v Kristův brzký příchod, odvíňován, že je oklamán, a že je ovlivňován mesmerismem nebo zlým duchem.

Mnozí z těchto formálních křesťanů se oblékají, hovoří a žijí jako tento svět. Liší se pouze svým vyznáním. I když prohlašují, že očekávají na Krista, nezabývají se nebeskými věcmi, nýbrž pozemskými. "Jací pak" musí být ti, kteří "v svatých obcováních a pobožnostech" vyznávají, že "očekávají a chvátají ku příští dne Božího?" 2.Pt.3,11-12. "A každý, kdo má takovou naději v něm, očistí se, jakož i on čistý jest." 1J 3,3. Skutečností však je, že mnozí, kteří se nazývají "advetisté", přemýšlejí více o tom, jak by ozdobili svá těla, aby se líbili světu, než aby se z Božího slova učili, jak by se mohli zalíbit Bohu.

Jak by to vypadalo, kdyby se mezi nimi a formálními věřícími objevil laskavý Ježíš, náš vzor, jako při svém prvním příchodu? On se narodil v chlévě. Následujme Jeho život a Jeho kazatelské 109 dílo. Byl mužem bolesti a znal utrpení. Tito formální křesťané by byli zahanbeni tichým a pokorným Spasitelem, který kdysi nosil roucho, které nebylo šité, a který neměl místa, kde by mohl sklonit svou hlavu. Jeho neposkvrněný život, plný sebezapření, by je odsoudil. Jeho svatá velebnost by byla bolestnou výčitkou pro jejich lehkomyšlnost a pošetilý smích. Jeho bezelstná řeč by učinila konec jejich světským a chamtivým rozhovorům, Jeho přesvědčující, nepřikrášlená, ostrá pravda, by zjevila jejich pravých charakter a oni by si přáli, aby tento vzor pokorného a laskavého Ježíše odstranili co nejdříve ze své cesty. Byli by mezi prvními, kteří by se Jej snažili chytit za slovo a hlasitě by volali: "Ukřížuj Ho! Ukřížuj Ho!"

Sledujme Ježíše, jak pokorně vjíždí do Jeruzaléma, když "počalo všecko množství učedníků radostně chválit Boha hlasem velikým, ... řkouce: Požehnaný král, kterýž se běře ve jménu Páně. Pokoj na nebi, a sláva na výsostech. Ale někteří z farizeů, kteříž tu byli v zástupu, řekli jemu: Mistře, potresci učedníků svých. I odpověděv, řekl jim: Pravím vám: Budou-li tito mlčeti, kamení hned bude volati." Lk.19,37-40. Mnozí z těch, kteří předstírají, že očekávají Krista, byli by právě tak připraveni, jako farizeové, aby bez jakékoli pochybnosti volali: "Fanatismus! Mesmerismus! Mesmerismus!" Učedníci, kteří na cestu kladli svá roucha a palmové ratolesti, byli také pokládáni za blouznivce. Ale Bůh nechce mít na zemi lid, který by byl chladný a mrtvý, ale lid, který jej chválí a oslavuje. Očekává, že Jeho lid Ho bude oslavovat. Ale když ti, které vyvolil, a kteří ostříhají Jeho přikázání, budou mlčet, pak bude volat kamení.

Ježíš brzy přijde, ale ne takovým způsobem, jak tomu bylo 110 při Jeho prvním příchodu, když se narodil jako děťátko v Betlémě. Nepřijde tak, jak vjížděl do Jeruzaléma, když učedníci hlasitě chválili Boha a volali "Hosanna", ale přijde ve slávě Otce a s Ním všichni svatí andělé, kteří Jej budou doprovázet na cestě k zemi. Celá nebesa budou prázdná, protože andělé je opustí, zatímco očekávající svatí Jej budou vyhlížet a budou hledět vzhůru do nebe, podobně jako muži z Galileje, když z hory Olivetské vystupoval do nebe. Potom pouze ti, kteří budou svatí, kteří cele následovali svůj Vzor pokory, budou radostně volat: "Aj, Bůh náš tento jest, očekávali jsme na něj, a vysvobodil nás." Iz.25,9. Potom budou proměněni "hned pojednou, v okamžení, k zatroubení poslednímu," 1Kor.15,51. k zatroubení, které vzbudí spící svaté z lože prachu. Budou oděni nesmrtelností a budou volat: "Vítězství! Vítězství nad smrtí i nad hrobem!" Proměnění svatí potom budou vytrženi spolu s anděly, aby se v povětří setkali s Pánem, a aby již nikdy nebyli odloučeni od Toho, kterého milovali.

Máme snad mlčet, když máme před sebou tak nádhernou budoucnost, tak slavnou naději a takové vykoupení, které pro nás Kristus dobyl svou vlastní krví? Nemáme "velikým hlasem" oslavovat Boha tak jako učedníci, když Ježíš vjížděl do Jeruzaléma? Není naše naděje mnohem vznešenější, než jejich? Kdo nám může zakázat, abychom hlasitě oslavovali Boha, když máme takovou naději slávy a nesmrtelnosti? My jsme pocítili moc budoucího světa a žádáme si ještě více. Celá má bytost touží po živém Bohu a nebudu spokojena, dokud nebudu úplně nasycena Jeho plností.

PŘÍPRAVA NA KRISTŮV PŘÍCHOD x) 111

Milí bratři a sestry, věříme celým srdcem, že Kristus brzy přijde, a že nyní neseme poslední poselství milosti, které máme zvěstovat tomuto hříšnému světu? Je náš příklad takový, jaký má být? Ukazujeme svým životem a svatým obcováním lidem kolem nás, že očekáváme na slavné zjevení našeho Pána a Spasitele

Ježíše Krista, který promění naše porušená těla, aby byla podobná Jeho slavnému tělu? Obávám se, že tak tomu nevěříme a nežijeme tak, jak bychom měli. Ti, kteří věří těmto důležitým pravdám, ke kterým se hlásí, mají podle své víry také žít. Velmi často se věnujeme zábavám a věcem, o než se zajímá tento svět. Často přemýšlíme o svém oděvu, často hovoříme o zbytečných a neužitečných věcech, což odporuje našemu vyznání, protože naše občanství je v nebi, odkud očekáváme našeho Spasitele.

Andělé nad námi bdí a chrání nás, avšak my je často zarmucujeme tím, že se oddáváme neužitečným rozhovorům, žertům a upadáme do stavu nezájmu a lhostejnosti. I když se někdy snažíme o to, abychom dosáhli vítězství, stejně ho nedosahujeme, protože upadáme zpět do stavu vlažnosti a lhostejnosti, a nejsme schopni zvítězit nad pokušením a odolat nepříteli. Pak naše víra, která je dražší než zlato, neobstojí ve zkoušce. Netrpíme pro Krista a nechlubíme se soužením.

Zde máme velký nedostatek křesťanské odvahy. Nesloužíme Bohu ze zásady. Nemáme se snažit o to, abychom se zalíbili sami sobě, 112 ale abychom oslavovali Boha a vzdávali Mu čest. Ve všem, co konáme a při každém rozhovoru se máme snažit o to, abychom tím oslavili Boha. Zapůsobí-li tato následující důležitá slova na naše srdce a budeme-li je mít vždy na mysli, neupadneme tak snadno do pokušení a nebudeme mluvit nerozvázně a zbytečně: "On

x) Z časopisu Review ze dne 17. února 1853.

pak raněn jest pro přestoupení naše, potřín pro nepravosti naše, kázeň pokoje našeho na něj vložena a zsinalostí jeho lékařství nám způsobeno." Iz.33,5. "Z každého slova prázdného, kteréž mluví budou lidé, vydají počet v den soudný." Mat.12,36. "Ty jsi Bůh vševidoucí." Gn.16,13.

Nemůžeme myslet na tato důležitá slova a uvědomovat si, jak Kristus trpěl pro ubohé hříšníky, aby mohli získat odpuštění a smíření s Bohem skrze Jeho drahou krev, a přitom necítit svatou zdrženlivost a také upřímnou touhu trpět pro Toho, který pro nás tolik podstoupil a vytrpěl. Budeme-li o těchto věcech uvažovat, pak naše já, kterého si tak vážíme, bude pokořeno a jeho místo zaujme dětinská prostota, která snáší výčitky jiných a nenechá se hned vyprovokovat. Pak nad námi nebude vládnout ani sobectví.

Praví křesťané se musí radovat z nebeských věcí. Toužící duše těch, kteří okusili sílu budoucího světa a nebeskou radost, se nespokojí s pozemskými věcmi. Ve volných chvílích budou mít vždy něco na práci. Jejich duše bude toužit po Bohu. Kde je jejich poklad, tam bude i jejich srdce a budou žít v radostném společenství s Bohem, kterého milují a kterému slouží. Budou se radovat z pokladu, který je čeká - Svatého Města, nové země, jejich věčného domova. Když budou přemýšlet a uvažovat o těchto věcech, nebe se k nim přiblíží a budou cítit sílu Ducha svatého. To je bude stále víc a více oddělovat od světa a tím se stane, že 113 se budu radovat a těšit z nebeských věcí a svého sladkého domova. Síla, která je bude přitahovat k Bohu a nebi, bude tak velká, že nic nebude moci odloučit jejich mysl od jistoty spasení, jakož i od chválení a vyvyšování Boha.

Když si uvědomím, co vše bylo vykonáno proto, abychom byli přivedeni k naší pravdě, musím zvolat: Ó, jakou lásku, jak podivuhodnou lásku měl Boží Syn k nám, ubohým hříšníkům! Máme být lhostejní a nevšímát si toho, že pro naše spasení bylo vykonáno vše, co mohlo být učiněno? Celá nebesa se o nás zajímají. Měli bychom si toho být vědomi a snažit se o to, abychom oslavili, vyvýšili a vzdali čest našemu velikému a vznešenému Bohu. Naše srdce by měla oplývat láskou a vděčností k Tomu, který nám prokázal tolik lásky a slitování. Měli bychom Jej oslavovat svým

životem a svou svatou a čistou řečí ukázat, že jsme znovuzrozeni, že tento svět není naším domovem, ale že zde jsme jen hosté a příchozí, kteří putují do lepší vlasti.

Mnozí, kteří se hlásí ke Kristovu jménu a tvrdí, že čekají na Jeho brzký příchod nevědí, co to znamená trpět pro Krista. Jejich srdce nejsou pokořena milostí a jejich vlastní já ještě není umrtveno tak, jak o tom hovoří. Někdy vypravují o tom, jaké mají zkoušky. Ale hlavní příčinou zkoušek je jejich nepokořené srdce, čímž je jejich já podrážděno, protože nemůže konat to, co by chtělo. Kdyby si takoví uvědomili, co to znamená být Kristovým pokorným následovníkem a pravým křesťanem, pak by na sobě začali pracovat, aby se změnili. Nejdříve by umrtvili své vlastní já, neustále by se modlili a skoncovali by s žádostmi svého srdce. Bratři, vzdejte se své sebedůvěry i soběstačnosti a následujte pokorného příkladu. Stále myslíte na Ježíše, na to, že On je vaším vzorem, a že musíte kráčet v Jeho šlépějích. Hleďte na Ježíše, 114 původce a dokonavatele naší víry, který místo radosti, která Mu byla nabízena, podstoupil kříž a nedbal na potupu. Snášel všechn odpor hříšníků. Pro naše hříchy se stal tichým, zabitým Beránkem, který byl raněn, zmrskán, trápen a potrestán.

Snášejme pro Ježíše radostně nějaké utrpení, denně ukřížujme své vlastní já a buďme již zde účastníky Kristova utrpení, abychom s Ním mohli být účastníky Jeho slávy, a abychom obdrželi korunu slávy, cti, nesmrtelnosti a život věčný.

VĚRNOST PŘI SPOLEČNÉM SHROMÁŽDĚNÍ

Pán mi ukázal, že ti, kteří světí sobotu, mají mít velký zájem o shromáždění a mají se snažit, aby byla zajímavá. Je velmi nutné, aby se v tomto směru vynaložilo více zájmu a energie. Každý by měl něco říci o svém Pánu, protože tím získá požehnání. O těch, kteří nezanedbávají návštěvu společných shromáždění, ale často spolu hovoří, je psána pamětná kniha. Ostatkově zvítězí skrze Beránkovu krev a slova svého svědectví. Mnozí si myslí, že zvítězí pouze skrze Beránkovu krev, aniž by sami vynaložili určité zvláštní úsilí. Viděla jsem, že Bůh nám ze své milosti dal dar řeči. Dal nám i jazyk a my jsme odpovědní za jeho využívání. Svými ústy máme oslavovat Boha, důstojně hovořit o Jeho nekonečné milosti a pravdě, a tak máme zvítězit skrze krev Beránkovu a slávou svého svědectví.

Když se shromáždíme, neměli bychom mlčet. Pán pamatuje pouze 115 na ty, kteří se shromáždí, aby mluvili o Jeho cti, slávě a Jeho pomoci. Takovým Bůh požehná a posílí je. Kdyby všichni žili tak jak mají, nikdo by nemusel být napomínán, že modlitby jsou dlouhé, a že se tím promarní drahocný čas, který by měl být využitý krátkými svědectvími a modlitbami. Proste, věřte a bude vám dáno. Z Pána si často činíme posměch, když k Němu vysíláme modlitby, které ani nejsou modlitbami, a neúčinné prosby, které unavují anděly a zneuctívají Boha. Nejdříve bychom měli poznat své potřeby, a potom máme Boha prosit o věci, které potřebujeme a věřit, že nám to dá, ještě když když o to prosíme. Potom naše víra poroste a všichni se tím vzdělají. Slabí budou posílněni, zastrašení a zmalomyslnění budou povzbuzeni a uvěří, že Bůh odplatí každému, kdo Jej opravdově hledá.

Ve shromáždění zůstávají někteří stranou, protože neznají nic nového, o čem by mohli hovořit, a jestliže o něčem mluví, pak musí opakovat tentýž příběh. Viděla jsem, že příčinou tohoto stavu je domýšlivost, ale Bůh i andělé pozorují svědectví svatých, radují se a jsou oslaveni i tímto opakováním. Pán miluje pokoru a jednoduchost, avšak nelíbí se Mu, a také andělé jsou

zarmoučení, jestliže ti, kteří o sobě prohlašují, že jsou dědicové Boží a spoludědicové Kristovi, dovolí, aby drahocenný čas během jejich shromáždění byl promarněn.

Kdyby bratři a sestry jednali tak, jak mají, pak by nebyli zaskočeni výzvou, aby řekli něco k oslavení Ježíše, který byl pro jejich hříchy ukřižován na Golgatě. Kdyby si lépe uvědomovali, jak velký je Bůh, který dal svého jediného Syna, kterého miloval, aby byl obětován za naše hříchy a přestoupení, kdyby poznali Ježíšovo utrpení a bolest, kterou zakusil, aby hříšnému lidstvu otevřel cestu, vedoucí k odpuštění a životu, pak by byli lépe připraveni k tomu, aby oslavili a vzdali čest Ježíši. Pak by 116 nemohli mlčet, ale chvalořečením a oslavováním by svědčili o Jeho cti a vypravovali o Jeho moci. Pak by na nich spočinulo Boží požehnání. I kdyby vypravovali tytéž příběhy, Bůh by tím byl oslaven. Anděl mi ukázal ty, kteří ve dne i v noci provolávají: "Svatý, svatý, svatý Pán Bůh všemohoucí." Anděl řekl: "Neustále se to opakuje, ale Bůh je tím oslaven." I když znovu a znovu vypravujeme totéž, sloužíme tím k Boží cti a dokazujeme, že nejsme bezcitní k Jeho dobrotě a milosrdenství.

Viděla jsem, že formální církve padly, protože v jejich středu panuje chlad a smrt. Kdyby se řídily Božím slovem, byly by pokornější, ale vyvyšují se nad Boží dílo. Pro ně je příliš pokořující, aby při shromáždění opakovaly tytéž prosté příběhy o Boží dobrotě. Hledají něco nového, něco velkého, aby se jejich slova líbila lidem, a proto je Duch Boží opouští. Budeme-li se řídit prostými biblickými radami, pak nás povede Duch Boží. Řídíme-li se touto jednoduchou pravdou, pak vše bude v dokonalém souladu. Jestliže cele důvěřujeme Bohu, pak nám nebude hrozit žádné nebezpečí ze strany zlých andělů. Ale když se lidé povyšují nad Ducha Božího a krácejí ve vlastní síle, andělé nad nimi přestanou bdít a budou vydáni satanovým útokům.

V Božím slově jsou zaznamenány některé povinnosti. Jestliže se Boží lid snaží o jejich splnění, pak bude pokorný, oddělí se od světa a nepadne tak, jako formální církve. Umývání nohou a večere Páně by se měly slavit častěji. Ježíš nám dal příklad a řekl, abychom činili to, co konal On. Viděla jsem, že máme co 117 nejvěrněji následovat Jeho příkladu. Avšak bratři a sestry si při umývání nohou nepočínali vždy tak rozumně, jak měli, což způsobilo zmatek. Na nových místech by se tento obřad měl zavést se vši péčí a moudrostí, zvláště tam, kde lidé ještě nebyli informováni o příkladu a učení našeho Pána o umývání nohou, a kde proti tomu mají předsudky. Mnohé upřímné duše získaly vlivem dřívějších učitelů, kterým důvěřovaly, zkrácené představy o této jednoduché povinnosti, avšak mělo by se jim to v pravou chvíli a vhodným způsobem vysvětlit.

V Božím slově nenacházíme žádný příklad toho, že bratři by měli umývat nohy sestrám, x) ale je tam příklad pro sestry, aby umývaly nohy bratřím. Marie umývala svými slzami nohy Pána Ježíše a utírala je svými vlasy. (Viz také 1.Tim.5,10). Viděla jsem, že Pán doporučil sestrám, aby umývaly nohy bratřím, a že je to v souladu s řádem evangelia. Všichni by si měli počínat rozumně a z umývání nohou by neměli učinit nutný obřad.

Měli bychom poznat pravý význam svatého pozdravu, o němž se v Ježíšově evangeliu zmiňuje apoštol Pavel. Je to svaté políbení. Měli bychom jej pokládat za znamení bratrství mezi křesťanskými přáteli když se loučíme, anebo když se znovu po několika týdnech nebo měsících setkáme. V 1.Tes.5,26 Pavel píše: "Pozdravte všech bratří s políbením svatým." V téže kapitole je napsáno: "Od všeliké zlé tvárnosti se varujte." (v.22). Jestliže se pozdravíme svatým políbením v pravý čas a na pravém místě, pak to nemůže být žádná zlá tvárnost.

Viděla jsem, že nepřítel vztáhl proti Božímu dílu svou silnou ruku, což si vyžaduje pomoc a sílu od každého, kdo miluje pravdu. Musíme projevovat hluboký zájem o ty, kteří obhajují pravdu a musíme podírat jejich ruce. Neustálou bdělostí můžeme porazit nepřítele. V díle by měli být všichni dokonale sjednoceni. Musíme vynaložit veškerou svou energii, protože to, co má být vykonáno, musí být vykonáno rychle.

x) Viz dodatečné poznámky.

Potom jsem viděla třetího anděla. Anděl, který mne 118 doprovázel, mi řekl: "Jeho dílo je ohromné. Jeho posláni je strašné. Je to anděl, který odděluje pšenici od koukole, a pšenici svazuje a shromažďuje pro nebeskou obilnici. Tyto věci by měly plně zaujat celou mysl a veškerou pozornost."

NEZKUŠENÝM

Viděla jsem, že někteří nechápou správně důležitost pravdy a její účel, a jednají podle toho, co je v dané chvíli napadne. Často následují své pocity a neřídí se církevním řádem. Jak se zdá, takoví si myslí, že náboženství spočívá hlavně v nějakém hluku.x) Někteří, kteří nedávno přijali pravdu třetího andělského poselství, by chtěli kárat a poučovat ty, kteří již několik let znají pravdu, kteří pro ni i trpěli a zakusili její posvěcující moc. Ti, kteří se působením nepřítele stali tak hrdými, budou muset poznat posvěcující vliv pravdy a musí správně pochopit, jak tato pravda nalezla je, kteří byli "bídni, mizerní, chudí, slepí a nazí." Když je oheň pravdy začne přechiřovat a odstraní z nich strusku a nečistotu, což se určitě stane, byla-li pravda přijata s láskou, pak ti, kteří prošli tímto důležitým procesem si nebudou myslet, že jsou bohatí a ničeho nepotřebují.

Ti, kteří se hlásí k pravdě a myslí si, že již všechno znají, i když byli teprve vyučeni jejím prvním zásadám, a chtějí zaujmout místo učitelů a kárat ty, kteří se několik let pevně drží pravdy, dávají tím najevo, že pravdě neporozuměli 119 a nepoznali její vliv, protože kdyby poznali její posvěcující moc, přinášeli by tiché ovoce spravedlnosti a pokořili by se pod její jemné a přece mocné působení. Přinášeli by ovoce k Boží slávě a poznali by, co pro ně pravda učinila a jiné by pokládali za důstojnější než sebe.

Viděla jsem, že ostatkové nejsou připraveni na události, které nastanou na této zemi. Zdálo se, že v myslích mnohých, kteří vyznávají, že máme poslední poselství, panuje bláznovství a lhovost. Anděl, který mne doprovázel, velmi vážně volal: "Připravte se! Připravte se! Připravte se, protože brzy se projeví Boží prudký hněv. Jeho hněv bude vylit bez milosti a vy nebudete připraveni. Roztrhněte svá srdce a ne rouche. Ostatkové musí vykonat velké dílo. Mnozí z nich se zabývají zbytečnostími." Potom mi anděl řekl: "Kolem vás jsou zástupy zlých andělů a snaží se o to, aby vás přikryli hroznou temnotou, oklamali a svedli. Dovolujete, aby vaše mysl byly rychle odvráceny od díla přípravy a od nejdůležitějších pravd pro tyto poslední dny. Zabýváte se zbytečnými těžkostmi a s nepatrnými maličkostmi chodíte k různým lidem, aby vám je vysvětlili." Nejsou-li srdce podřízena milosti, promrhá se takovými rozhovory mnoho hodin, a to nejen jejich, ale také mnoho hodin Božích služebníků, kteří to musí poslouchat. Kdyby byla odstraněna pýcha a sobectví, pak by se tyto těžkosti vyřešily během několika minut. Tím, že se tolik času věnuje sebeospravedlňování, jsou andělé zarmoučeni a Bůh je tím zneuctěn. Viděla jsem, že Bůh neposlouchá a nevěnuje se těmto dlouhým sebeospravedlňováním, a také od svých

služebníků nežádá, aby tak promarnili svůj 120

x) Viz dodatečné poznámky.

drahocenný čas, který má být využit k tomu, aby hříšníci poznali svůj hřích, a aby duše byly zachráněny před ohněm.

Viděla jsem, že Boží lid stojí na začarované půdě, a mnozí si neuvědomují hodnotu duší a skutečnost, že čas je velmi krátký. Mezi světitelé soboty se vloudila pýcha a objevila se i pýcha v odívání. Anděl řekl: "Světitelé soboty by měli umřít svému já, pýše a lásce k uznání."

Hladovějícímu lidu, který se nachází v temnotě, musí být dána pravda, zachraňující pravda. Viděla jsem, že mnozí prosili Boha, aby byli pokořeni. Ale kdyby Bůh měl spravedlivě odpovědět na jejich modlitby, pak by musel vykonat hrozné věci. Jejich povinností bylo, aby se sami pokořili. Viděla jsem, že když dojde k sebepovyšování, duše se zajisté dostanou na scestí, a pokud toto sebepovyšování nebude pokořeno, budou muset zahynout. Když se někdo začne povyšovat a myslit si, že něco může vykonat, Duch Boží se od něj vzdaluje a dále kráčí ve své vlastní síle, až bude poražen. Viděla jsem, že pokud jeden svatý žije správným životem, může pohnout Božím ramenem. Ale pokud velký zástup žije špatným životem, bude slabý a nemůže dokázat nic.

Mnozí mají vzdorovité, hrdé srdce a více přemýšlejí o svých malých bolestech a těžkostech než o duších hříšníků. Kdyby měli na zřeteli Boží slávu, mysleli by na ztracené duše, které jsou kolem nich. Kdyby si uvědomovali své nebezpečné postavení, posilnili by se, vzdělávali by svou víru a podpírali by ruce Božích služebníků, aby zmužile a s láskou zvěstovali pravdu a napomínali duše, aby ji přijali dříve, než utichne sladký hlas milosti. Anděl řekl: "Ti, kteří se hlásí k Jeho jménu, nejsou ještě připraveni." Viděla jsem, že sedm posledních ran bude vylito na nechráněné bezbožníky a ti, kteří šli jejich cestou, uslyší hořké výčitky hříšníků a ve svých srdcích budou 121 zastrašení.

Anděl řekl: "Zdržovali jste se maličkostmi, zabývali jste se malichernými věcmi, a proto musí hříšníci zahynout." Bůh chce pro nás pracovat v našich shromážděních a činí tak s radostí. Ale satan říká: "Já chci překazit toto dílo." Jeho následovníci odpovídají: "Amen." Ti, kteří vyznávají, že věří pravdě, se zabývají malými zkouškami a těžkostmi, které satan zveličuje. Čas plyne a již se nemůže navrátit. Nepřátelé pravdy pozorují naši slabost, Bůh je zarmoucen a Kristus raněn. Satan dosáhl svého cíle, jeho plán byl úspěšný, a tak vítězí.

SEBEZAPŘENÍ

Viděla jsem, že svatým hrozí nebezpečí, když vykonávají příliš velké přípravy na konference. Někteří byli při tom postiženi mnohými povinnostmi. Také jídlo musí být omezeno. Mnohým hrozí nebezpečí, že budou navštěvovat shromáždění jen kvůli chlebu a rybám. Viděla jsem, že všichni, kteří se vyžívají v používání tabáku, kouření, by měli tohoto zlovyku zanechat a své prostředky věnovat na užitečnější věci. Ti, kteří si sami odřeknou nějaké potěšení, a prostředky, které by věnovali na ukojení svých žádostí vloží do pokladnice Boží, přinášejí obět'. Na takové dary Bůh pohlíží jako na dva šarty vdovy. Darovaná částka může být malá, ale když všichni přinesou svůj dar, pak se to v pokladně pozná. Kdyby se všichni snažili o to, aby byli šetrní ve svém odívání, zřekli by se některých věcí, které tak nutně nepotřebují a opustili by škodlivé a

neužitečné zvyky, jako 122 je pití čaje nebo kávy, a kdyby prostředky, které vynakládají na tyto věci, věnovali dílu, pak by již zde měli větší požehnání a měli by také odměnu v nebesích. Mnozí si myslí, že když jim Bůh dal prostředky, mohou si dopřát více, než potřebují. Myslí si, že si mohou dopřát hodně jídla, drahé oděvy, a že to není žádná ctnost, kdyby zapřeli sami sebe, když mají všeho dostatek. Takoví lidé nepřinášejí oběti. Kdyby žili trochu skromněji, mohli by něco dát na Boží dílo, pomohli by šířit pravdu a tím by přinesli oběť. Když Bůh odplatí každému podle jeho skutků, pamatoval by i na ně.

NEUCTIVOST

Viděla jsem, že Boží svaté jméno by se mělo vyslovovat uctivě. Někteří spojují slova Bůh Všemohoucí dohromady, ve svých modlitbách je vyslovují nepozorně, a ani na to nemyslí, což se Bohu nelíbí. Takoví lidé nemají správnou představu o Bohu a pravdě, protože by nemohli mluvit tak neuctivě o velikém a hrozném Bohu, který je bude jednou soudit. Anděl řekl: "Nespojujte tato slova, protože Jeho jméno je hrozné." Ti, kteří poznali Boží velikost a slávu, budou Jeho jméno vyslovovat se svatou uctivostí. On přebývá v nepřístupném světle. Žádný člověk Jej nemůže vidět a přitom zůstat naživu. Viděla jsem, že tyto věci musí být pochopeny a napraveny dříve, než církev bude moci mít úspěch.

FALEŠNÍ PASTÝŘI 123

Viděla jsem, že falešní pastýři byli opilí, ale ne vínem. Vrávorali, ale ne vlivem opojných nápojů. Boží pravda je pro ně zapečetěna, nemohou ji pochopit. Když se jich někdo zeptá, zda sobota je nebo není sedmým dnem, anebo zda lze sobotu dokázat Biblií, pak začnou vykládat různé nesmysly. Viděla jsem, že tito proroci byli podobní liškám na poušti. Nesnažili se opravit trhliny a nepostavili ohradu, aby Boží lid mohl obstát v boji v den Hospodinův. Když si někteří neví rady, a ptají se těchto falešných pastýřů, co je pravda, pak se tito pastýři snaží o to, aby dosáhli svého cíle a zároveň vyhověli svým tazatelům. K tomu používají co nejsnadnějšího způsobu, i kdyby museli změnit své původní názory. Mnohým pastýřům bylo dáno světlo, ale nechtěli ho uznat a častokrát změnili svůj názor, aby se vyhnuli pravdě a nemuseli přijat závěry, k nimž by museli přijít, kdyby nadále zastávali své dřívější názory. Moc pravdy otřásla jejich základy, ale namísto toho, aby ustoupili, položili si jiné základy, a tak byli sami proti sobě.

Viděla jsem, že mnozí z těchto pastýřů zapřeli původní Boží učení. Zapřeli a zavrhli slavnou pravdu, kterou kdysi horlivě zastávali a podlehli mesmerismu a všem ostatním bludům. Viděla jsem, že byli opojeni bludem, a stádce, které jim bylo svěřeno, vedli na smrt. Mnozí odpůrci Boží pravdy vymýšleli v noci způsoby, kterými by mohli škodit pravdě a ve dne se snažili o jejich uskutečnění, aby přinesli něco nového, čím by upoutali lid, a aby jejich mysl odvrátili od vzácné a důležité pravdy. 124

Viděla jsem, že hrozné dílo kněží, kteří své stádce vedli na smrt, bude brzy zastaveno. Nastanou Boží rány, ale těmto falešným prorokům nebude stačit, že budou trápeni jednou nebo dvěma ranami. V této době Bůh vztáhne ve hněvu a spravedlnosti svou ruku, kterou nenavrátil, dokud nesplní svůj úmysl. Námezdní kněží se skloní k nohám svatých a poznají, že Bůh je miloval, protože byli věrni pravdě a ostříhali Boží přikázání, dokud nebudou ze země vyhlazeni všichni bezbožní.

Každá skupina, která se hlásí k adventním věřícím, má trochu pravdy, ale Bůh dal celou pravdu svým dítkám, které se připravují na den Hospodinův. Dal jim také pravdu, kterou žádná z těchto skupin nezná a ani jí nerozumí. Věci, které jsou pro ně zapečetěny, otevřel Pán těm, kteří jim chtějí rozumět. Jestliže Pán chce sdělit nové světlo, přeje si, aby mu jeho povolání a vyvolení rozuměli, k čemuž nepotřebují osvětlení těch, kteří se nacházejí v temnotě a bludu.

Bylo mi ukázáno, jak je důležité, aby ti, kteří věří, že máme poslední poselství milosti, byli odděleni od těch, kteří každý den přijímají nové bludy. Viděla jsem, že mladí ani staří by neměli navštěvovat jejich shromáždění. Není dobré je povzbuzovat, když zastávají blud, který je smrtícím jedem pro duše, a vyučují zásadám lidských přikázání. Vliv těchto shromáždění není dobrý. Jestliže nás Bůh vysvobodil z takové temnoty a bludu, měli bychom si vysoce vážit této svobody 125 a radovat se v pravdě. Bohu se nelíbí, když nasloucháme bludům, i když nás nikdo k tomu nenutí, a ani nás tam nebude chránit. Výjimkou je pouze situace, když nás pošle na shromáždění, kde někdo vnucuje lidem bludy. Jinak nás andělé nebudou chránit a budeme vydáni útokům nepříteli, abychom jeho mocí a silou zlých andělů byli zaslepeni. Pak bude světlo kolem nás poskvněno temnotou.

Viděla jsem, že nemáme času nazbyt, abychom poslouchali báchorky. Naše mysl nemá být naplněna takovými věcmi, ale přítomnou pravdou. Měli bychom hledat moudrost, abychom mohli lépe poznat své postavení a v tichosti vysvětlit z Písma základ naší naděje. Jestliže se mysl zabývá falešným učením a nebezpečnými bludy, pak se nemůže zabývat pravdou, která má připravit dům Izraelský, aby mohl obstát v den Hospodinův.

BOŽÍ DAR LIDSTVU

Byla mi ukázána veliká Boží láska a Jeho obětavost, která se projevila tím, že dal svého Syna, aby skrze Jeho smrt mohli lidé získat odpuštění a život. Viděla jsem Adama a Evu, kterým se dostalo přednosti dívat se na krásu a nádheru zahrady Eden, a kterým bylo dovoleno jíst ze všech stromů, jež se nacházely v zahradě, kromě jednoho. Ale had svedl ženu, ona svedla svého muže a oba jedli zakázané ovoce. Přestoupili Boží příkázání a stali se hříšny. Tato zpráva se roznesla po celém nebi a všichni andělé přestali hrát na harfy. Andělé se zarmoutili a báli se, aby Adam s Evou nejedli znovu ovoce stromu života, a tak by se stali nesmrtelnými hříšníky. Bůh však řekl, že přestupníky vyžene ze zahrady, a cestu ke stromu života bude střežit cherubín s plamenným mečem, aby se člověk nemohl k němu 126 přiblížit a jíst ovoce, které zaručuje nesmrtelnost.

Nebesa byla naplněna zármutkem, když nastala událost, z níž nebylo pro člověka východiska, a svět stvořený Bohem, měl být naplněn smrtelnými bytostmi, odsouzenými k bídě, nemoci a smrti, a pro něž nebyla možnost záchrany. Celá Adamova rodina musela zemřít. Potom jsem viděla Ježíše, v Jeho tváři se jevil výraz soucitu a žalu. Brzy jsem viděla, jak se blížil k velmi jasnému světlu, které obklopovalo Otce. Anděl, který mne doprovázel, mi řekl: "Má se svým Otcem tajný rozhovor." Mezi tím, co Ježíš hovořil se svým Otcem, bylo patrné, že andělé velmi zbystrili svou pozornost. Třikrát Jej zastřelo světlo, které obklopovalo Otce, a když potřetí vyšel od Otce, mohli jsme vidět Jeho postavu. Vypadal klidně, prostý vše rozpaků a starostí, a zářil laskavostí, kterou nelze slovy vyjádřit. Potom zástupům andělů oznámil, že se našla cesta k záchraně padlého člověka, že o této věci hovořil se svým Otcem, a bylo mu dovoleno, aby dal svůj život jako výkupné za lidstvo, aby nesl jejich hříchy a vzal na sebe rozsudek smrti. Tím byla otevřena cesta, aby pro zásluhy Jeho krve mohli získat odpuštění dřívějších přestoupení, a aby se

skrze poslušnost mohli vrátit do zahrady, z níž byli vyhnáni. Potom budou mít opět přístup k slavnému a nesmrtelnost poskytujícímu ovoci stromu života, k němuž ztratili všechna práva.

Pak se nebesa naplnila radostí, nevyslovitelnou radostí, a nebeské zástupy zpívaly píseň cti a chvály. Rozezvučely své harfy, a hlasitěji než dříve zpívaly o Boží veliké milosti a Jeho obětavosti, protože dal svého milovaného Syna, aby zemřel za 127 neposlušné lidstvo. Potom vzdaly čest a chválu za Ježíšovo sebezapření a Jeho obět', protože byl ochoten opustit lůno svého Otce a zvolil si život utrpení, bolesti, potupné smrti, aby mohl dát život jiným.

Anděl řekl: "Myslíš, že Otec dal svého milovaného Syna bez boje? Ne, ne!" I Bůh v nebi bojoval sám se sebou, zda má nechat ztraceného člověka zahynout, nebo dát svého milovaného Syna, aby pro něj zemřel. Andělé měli takový zájem o záchranu člověka, že by se mezi nimi našli takoví, kteří by za ztraceného člověka dali svou slávu i svůj život. "Avšak taková obět' by neměla žádný význam," řekl mi anděl, který mne doprovázel. Přestoupení bylo tak veliké, že život anděla by nemohl zaplatit tento dluh. Pouze smrt a přímluva Božího Syna mohly zaplatit tento dluh a spasit ztraceného člověka z beznadějného žalu a bídy.

Avšak andělé měli z nebe doručovat posilující balzám a potěšovat Božího Syna v Jeho životě, plném utrpení. Byli Ježíšovými pomocníky. Měli také bdít nad těmi, kteří se poddávají této milosti a chránit je před zlými anděly a před temnotou, kterou satan neustále kolem nich rozšiřuje. Viděla jsem, že Bůh nemohl změnit svůj zákon, aby zachránil ztracené a na smrt odsouzené lidstvo. Proto dovolil, aby Jeho milovaný Syn zemřel za přestoupení člověka.

DUCHOVNÍ DARY

ÚVOD 133

Dar prorocství se v církvi projevoval již ve starozákonní době. I když se pro porušený stav církve během několika posledních staletí před Kristem ztratil, v závěru se opět objevil, aby zvěstoval příchod Mesiáše. Zachariáš, otec Jana Křtitele, "naplněn jsa Duchem svatým, prorokoval." Spravedlivý a zbožný Simeon, "očekávající potěšení Izraelského", byl Duchem svatým puzen, aby přišel do chrámu a prorokoval o Ježíši jako o "světle k zjevení národům a slávě lidu svého Izraelského." Prorokyně Anna "o něm mluvila všechněm, kteříž čekali vykoupení v Jeruzalémě." Avšak nebylo většího proroka nad Jana Křtitele, kterého Bůh vyvolil, aby lidu Izraelskému zvěstoval "Beránka Božího, který snímá hříchy světa." J 1,29. Období křesťanství začalo vylitím Ducha, které způsobilo, že se mezi věřícími projevovaly různé duchovní dary. Tyto dary byly tak hojné, že Pavel mohl Korintskému sboru napsat: "Jednomu pak každému dáno bývá zjevení Ducha k užitku." Zde se jedná o každého člověka, který je členem církve, a ne o každého člověka ve světě, jak si to někteří mysleli. Od doby velkého odpadnutí se tyto dary projevovaly jen ojedinele, což je snad důvodem, proč ti, kteří se hlásí ke křesťanství, všeobecně věří, že tyto dary byly omezeny pouze na období apoštolské církve. Ale není nedostatek těchto darů důsledkem bludu a nevěry v církvi? A kdyby se lid Boží navrátil k původní víře a původním zvyklostem, což určitě nastane, jestliže budeme hlásat Boží přikázání a Ježíšovu víru, nepřinesl by pozdní dešť znovu tyto dary? Měli bychom to očekávat. I když 134 ve starozákonní době nastal úpadek, toto období bylo započato i ukončeno zvláštním zjevením Božího Ducha. Bylo by nerozumné, kdybychom se domnívali, že období křesťanství, které bylo zahájeno tak slavně, bude ukončeno tak žalostně. Jeho světlo je ve srovnání se starozákonním obdobím ve stejném poměru jako světlo slunce ke slabým paprskům, které se odrážejí na měsíci. Když bylo nutné, aby Duch vykonal tak

velké dílo pro přípravu lidu na Kristův první příchod, o co větší dílo musí být vykonáno před druhým příchodem. Vždyť tyto poslední dny jsou nebezpečnější než kdykoliv dříve a falešní proroci budou mít moc vykonávat velká znamení a zázraky, takže by svedli, kdyby to bylo možné, i vyvolené. Ale v Božím slově je napsáno: "A řekl jim: Jdouce po všem světě, kažte evangelium všemu stvoření. Kdo uvěří a pokřtí se, spasen bude, kdož pak neuvěří, bude odsouzen. Ti pak, kteří uvěří, znamenají tato míti budou: Ve jménu mém d'ábly budou vymítat, jazyky novými mluvit, hady bráti, a jestliže by co jedovatého pili, nikoliť jim neuškodí, na nemocné ruce vzkládati budou, a dobře se míti budou." Mar. 16,15-18. Jiný překlad hovoří: "Kdo uvěří, bude mít zázračnou sílu." Dary nebyly omezeny jen na apoštoly, ale byly dány všem věřícím. Kdo je bude mít? Ten, kdo věří. Jak dlouho? Zde neexistují hranice, Boží zaslíbení doprovází velký příkaz k zvěstování evangelia a potrvá až do konce. Ale mnozí namítají, že tato pomoc byla slíbena pouze apoštolům a těm, kteří uvěří skrze jejich kázání, že apoštolé splnili tento rozkaz, začli mocně hlásat evangelium, a že tímto pokolením se ztratily i dary. Avšak podívejme se, zda tento velký příkaz splnili jejich pokolení. "Protož jdouce, učte všechny národy, křtíce je ve jménu 135 Otce, Syna i Ducha svatého, učíce je zachovávat všecko, což jsem koli přikázal vám. A aj, já s vámi jsem po všechny dny, až do skonání světa." Mat. 28,19-20. Skutečnost, že kázání evangelia podle tohoto příkazu nebylo ukončeno v prvotní církvi, dokazuje zaslíbení: "A aj, já s vámi jsem po všechny dny, až do skonání světa." Ježíš neřekl: Apoštolé, já s vámi budu všude, na všech místech země, ale řekl: "Já s vámi jsem po v š e c k y dny, až do skonání světa." Tím se zde nemíní židovské období, protože to skončilo Kristovým ukřižováním. Z toho proto usuzuji, že kázání a víra původního evangelia budou vždy podporovány toutéž duchovní pomocí. Rozkaz, daný apoštolům, se vztahuje na celé křesťanské období. Z toho vyplývá, že dary se ztratily kvůli odpadnutí, a že mohou být získány návratem k původní víře a původním zvyklostem. V 1. epištole ke Korintským 12,28 jsem informován, že Bůh církvi dal určité duchovní dary a tím ji podpořil. V Písmu se nenachází žádný verš, který by nám dokázal, že tyto dary byly odňaty nebo zrušeny. Z toho musíme usuzovat, že existují i nadále. Kde je důkaz, že by byly odstraněny? V téže kapitole, kde je zrušena ž i d o v s k á sobota a ustanovena k ř e s ť a n s k á sobota, jsou popsány i skutky tajemství nepravosti a člověka hřícha. Avšak odpůrce pravdy uvádí biblický důkaz toho, že dary již zanikly: "Láska nikdy nevypadá, ješto buď že proroctví jsou, ta přestanou, buď jazykové, ti utichnou, buď učení, to v nic přijde. Z částky zajisté poznáváme, a z částky prorokujeme. Ale jakž by přišlo dokonalé, tehdyť to, což jest 136 z částky, vyhlazeno bude. Dokudž jsem byl malé dítě, mluvil jsem jako dítě, myslil jsem jako dítě, smýšlel jsem jako dítě, ale když jsem muž, opustil jsem dětinské věci. Nyní zajisté vidíme v zrcadle a skrze podobenství, ale tehdaž tváří v tvář. Nyní poznávám z částky, ale tehdy poznám, tak jakž i známostí obdařen budu. Nyní pak zůstává víra, naděje, láska, to tré, ale největší z nich jestiť láska." 1.Kor. 13,8-13. Tyto verše hovoří o ukončení darů a týkají se také víry a naděje. Avšak kdy budou ukončeny? Dosud nastala doba kdy "naděje se stane radostnou skutečností, víra se naplní a modlitba se stane chválou." Budou ukončeny, když přijde dokonalost, když vše již nebudeme vidět v temném zrcadle, nýbrž tváří v tvář. Ten dokonalý den, kdy spravedliví se stanou dokonalými a poznají vše, jak to vypadá ve skutečnosti, je ještě v budoucnosti. Je pravdou, že když hříšný člověk dospěl v muže, odložil "dětinské věci" jako jsou proroctví, jazyky, poznání, víra, naděje a láska prvních křesťanů. Ale v těchto věřších není ani zmínka o tom, že Bůh by chtěl církvi odejmout dary, které jí dal, dokud se nenaplní jejich naděje a víra, dokud neobyčejná sláva nesmrtelnosti nezastíní nejskvělejší projevy duchovní síly a poznání, zjevených v našem smrtelném stavu. Verš ve 2.Tim.3,16, který někteří používají jako argument, v tomto případě nezasluhuje větší pozornosti než jako obyčejná poznámka. Jestliže Pavel hovoří, že Písmo souží k tomu, aby se Boží člověk stal dokonalým, připraveným k jakémukoliv dobrému skutku, má tím snad na mysli, že již nemá být napsáno nic inspirovaného? Proč tedy k Písmu něco přidal? Proč neodložil pero, jakmile napsal tuto větu? A proč ještě o třicet let později psal

Jan knihu Zjevení? Tato kniha obsahuje jiný verš, který se 137 uvádí jako důkaz zániku duchovních darů: "Osvědčuji pak každému, kdož by slyšel slova proroctví knihy této, jestliže by kdo přidal k těmto věcem, žeť jemu přidá Bůh ran napsaných v knize této. A jestliže by kdo ujal od slov proroctví tohoto, odejmeť Bůh díl jeho z knihy života, a z města svatého a z těch věcí, kteréž jsou napsány v knize této." Zj.22,18-19. Tyto verše se pokládají za důkaz skutečnosti, že Bůh, který kdysi častokrát a různými způsoby hovořil skrze proroky a ve dnech evangelia skrze Ježíše a své apoštoly, slavnostně zaslíbil, že tímto způsobem nebude lidem nikdy nic oznamovat. Podle tohoto tvrzení musí být všechna pozdější proroctví falešná. Tvrdí se, že to byla poslední inspirovaná kniha. Je-li tomu tak, proč ještě psal Jan v Efezu po návratu z ostrova Patmos své evangelium? Přidal tím něco ke slovům proročké knihy, kterou napsal na ostrově Patmos? Tyto verše nedosvědčují, že výstraha proti přidání nebo zkrácení se vztahuje na celou Bibli, jak ji známe nyní. Týká se pouze této zvláštní knihy Zjevení, kterou napsal apoštol. A přece nemá žádný člověk právo, aby něco přidal nebo ubral z některé jiné knihy, napsané pod vlivem Boží inspirace. Přidal snad Jan něco ke knize Danielova proroctví, když napsal knihu Zjevení? Vůbec ne. Prorok nemá žádné právo k tomu, aby měnil Boží slovo. Ale Janova vidění potvrzují Danielova vidění a mnohé věci vysvětlují. Z toho vyplývá, že Pán nemusí mlčet, ale neustále k nám hovoří. Kéž by mé srdce pokaždé řeklo: "Mluv Hospodine, skrze koho chceš, tvůj služebník slyší." Tak každý pokus, kterým se kdokoli snaží z Písma dokázat, že duchovní dary pominuly, selže. Dokud nad církví nemají nadvládu 138 brány hrobu, protože Bůh má dosud na zemi lid, můžeme ve spojení s třetím andělským poselstvím očekávat rozvoj těchto darů. Toto poselství přivede církve k apoštolskému základu a způsobí, aby tomuto světu byla světlem a ne tmou. Jsme také předem varováni, že v posledních dnech povstanou falešní proroci a Bible nám dává zkušební kámen, kterým můžeme vyzkoušet jejich učení a rozeznat pravé od falešného. Tímto zkušebním kamenem je Boží zákon, pomocí něhož máme zkoumat proroctví a také charaktery proroků. Kdyby nyní v posledních dnech nemělo být pravé proroctví, jak mnohem snadnější by bylo, kdyby to bylo řečeno, a tím by se zabránilo všem příležitostem podvodu. Ale byl dán zkušební kámen, kterým se má prozkoumat, co je pravé a co falešné. U Izajáše 8,19.20 nalézáme proroctví, podle něhož máme dnes vše zkoumat zákonem. "K zákonu a svědectví, což oni neříkají takové slovo, že mu z něho nevzejde jitřní záře?" Proč tam je napsáno "což oni neříkají", jestliže v současné době nemají existovat pravé duchovní projevy nebo proroctví? Ježíš hovoří: "Pilně se pak varujte falešných proroků, ...po ovocích jejich poznáte je." Mat.7,15.16. Tato slova jsou součástí kázání na hoře blahoslovenství a všichni mohou vidět, že tyto verše se týkají církve, žijící v době hlásání evangelia. Falešné proroky poznáme podle jejich ovoce, jinými slovy podle jejich charakteru. Jediným měřítkem, pomocí něhož poznáme, zda jejich ovoce je dobré nebo špatné, je Boží zákon. Proto jsme odkázáni k zákonu a svědectví. U pravých proroků budou v souladu s tímto zákonem ne jen jejich slova, ale také jejich život. Proto neodsuzují žádného, kdo tak hovoří a také to dokazuje svým životem. Charakteristickou vlastností falešných proroků byla vždy 139 skutečnost, že měli vidění o pokoji a rádi hovoří o "pokoji a bezpečnosti", zatímco se k nim rychle blíží nebezpečí. Práví proroci směle vytýkají hřích a varují před přicházejícím hněvem. Proroctví, která nejsou v souladu s jasným a rozhodným prohlášením Božího slova, nemůžeme přijmout. Tak náš Spasitel učil své učedníky, když jim vysvětloval události, týkající se druhého příchodu. Když se učedníci dívali na Ježíše, který byl od nich vzat do nebe, andělé jim jasně řekli, že Ježíš přijde opět tak, jak Jej viděli odcházet do nebe. Proto Ježíš, když hovoří o práci falešných proroků v posledních dnech říká: "Protož řeknou-li vám: Aj, na poušti jest, nevycházejte. Aj, v skrýších, nevěřte." Mat.24,26. Všechna pravá proroctví, týkající se této události, musí dosvědčit, že Jeho příchod z nebe bude viditelný. Proč Ježíš neřekl: Nevěřte žádným proroctvím, protože v této době nebude žít ani jeden pravý prorok? "A on dal některé zajisté apoštoly, některé pak proroky, jiné pak evangelisty, jiné pak pastýře a učitele, pro spořádání svatých, k dílu služebnosti, pro vzdělání těla Kristova, až bychom se sběhli všickni v

jednotu víry a známosti Syna Božího, v muže dokonalého, v míru postavy plného věku Kristova." Ef.4,11-13. Z předcházejících veršů poznáváme, že když Kristus vstoupil do nebe, dal lidem dary. Jsou to apoštolé, proroci, evangelisté, pastýři a učitelé. Tyto dary byly dány pro zdokonalení svatých v jednotě a poznání. Někteří, kteří nyní vyznávají, že jsou pastýři a učitelé věří, že tyto dary splnily svůj účel před osmnácti sty léty, a potom zanikly. Proč se tedy tyto pastýři 140 a učitelé nezřeknou svého postavení? Jestliže se dar proroctví omezil pouze na prvotní církve, pak je tomu tak i s evangelisty a ostatními dary, protože zde jsou všichni na stejné úrovni. Přemýšlejme na chvíli o této věci. Všechny tyto dary byly pro zdokonalení svatých v jednotě, poznání i duchu. Při působení těchto darů byla v církvi po určitou dobu tato jednota: "Toho pak množství věřících bylo jedno srdce a jedna duše." Zdá se, že přirozeným důsledkem této jednoty byla skutečnost, že "mocí velikou vydávali apoštolé svědectví o vzkříšení Pána Ježíše, a milost veliká přítomná byla všechněm jim." Sk.4,32-33. Jak bychom si nyní přáli, abychom žili v takových podmínkách! Ale odpadnutí, se svým rozdělováním a zkázonosným vlivem, porušilo krásu čisté církve a důsledkem bylo rozdělení a nepořádek. V křesťanství nikdy neexistovalo tolik různých směrů jako nyní. Jestliže v prvotní církvi byly dary potřebné, aby se zachovala jednota, o kolik více jich potřebujeme nyní, abychom také dosáhli této jednoty! Bůh si přeje, aby i v poslední době byla církev jednotná, což jasně dokazují proroctví. Jsme si jisti, že strážníci na vlastní oči uvidí, že Hospodin se vrací na Sion, a také moudří v posledních dnech porozumí. Když se to naplní na všech, které Bůh považuje za moudré, pak nastane jednota víry, protože ti, kteří tomu správně porozumí, to musí chápat stejně. Co jiného může vytvořit tuto jednotu, než dary, které jsou k tomu účelu určeny? Z výše uvedeného vysvítá, že dokonalý stav církve, který je předpovězen, nastane teprve v budoucnosti, protože tyto dary ještě nesplnily svůj účel. Epištola k Efezským byla napsána v r. 141 64 po Kristu, asi dva roky dříve, než Pavel Timoteovi napsal, že je připraven, aby byl obětován, a že nastává čas jeho rozdělení. Símě odpadnutí klíčilo v církvi již v této době, protože Pavel již o deset let dříve ve své druhé epištole Tessalonicenským napsal: "Nebo již tajemství nepravosti působí." Pak přišli draví vlci, kteří stádece nešetřili. Církev se proto nezdokonalovala v jednotě, o níž se hovoří v tomto textu, ale byla rozervána a rozdělena různými neshodami. Apoštol o tom věděl, a proto se musel dívat do budoucnosti a viděl, že po velikém odpadnutí nastane doba, kdy ostatky Božího lidu budou shromážděny, když říká: "Až bychom se sběhli všickni v jednotu víry." Ef.4,13. Proto ještě ani v jejich době církvi nesloužily tyto dary. "Ducha neuhašujte, proroctvím nepohrdejte, všeho zkuste, což dobrého jest, toho se držte." 1 Te 5,19-21. V této epištole apoštol poukazuje na události, týkající se druhého Kristova příchodu. Pak píše o tom, jaký bude v této době stav v nevěřícím světě, který bude říkat "pokoj a bezpečnost", zatímco nastane den Páně a přijde zahynutí, které je zachváti jako zloděj v noci. Potom církev napomíná, aby v této věci byla opatrná, aby bděla a byla střízlivá. Mezi dalšími napomenutími jsou i slova, která byla citována: "Ducha neuhašujte...". Někteří by si mohli myslet, že tyto tři verše jsou od sebe odděleny, ale když známe souvislost celého textu, poznáváme, že patří k sobě. Ten, kdo uhašuje Ducha, bude pohrdat také proroctvím, které je ovocem Ducha. "I...vyleji Ducha svého na všeliké tělo, a budou prorokovati synové vaši a dcery vaše." Jl 2,28. Slova "všeho 142 zkuste" se vztahují právě na proroctví, a my bychom měli duchy zkoušet měřítkem, které nám Bůh dal ve svém Slově. V naší době se rozmáhají duchovní podvody a falešná proroctví. Proto má pro nás tento verš takový význam. Ale povšimněte si, že apoštol nehovoří "všechno zavrhněte", ale "všeho zkuste, což dobrého jest, toho se držte." "I stane se potom, že vyleji Ducha svého na všeliké tělo, i budou prorokovat synové vaši i dcery vaše, starci vaši sny mívati budou, mládenci vaši vidění vídati budou. Nýbrž i na služebníky i na služebnice v těch dnech vyleji Ducha svého, a ukáží zázraky na nebi i na zemi, krev a oheň a sloupy dýmové. Slunce obrátí se v tmu a měsíc v krev, prve než přijde den Hospodinův veliký a hrozný. Avšak stane se, že kdož by koli vzýval jméno Hospodinovo, vysvobozen bude, nebo na hoře Sion a v Jerusalemě bude vysvobození, jakož pověděl Hospodin,

totiž v ostatcích, kterýchž povolá Hospodin." JI 2,28-32. Toto Joelovo proroctví, které hovoří o vylití Ducha svatého v posledních dnech, se zcela nenaplnilo v apoštolské církvi. To vyplývá ze znamení na nebi i na zemi, o nichž se tyto verše zmiňují, a které mají předcházet "veliký a hrozný den Hospodinův." I když tato znamení již nastala, ten veliký a hrozný den je teprve v budoucnosti. Celé údobí, v němž je hlášáno evangelium, je možno nazvat poslední dobou, ale říci, že poslední dny byly již před osmnácti stoletími, by bylo směšné, protože sahají až ke dni Hospodinovu, kdy budou vysvobozeny ostatky Božího lidu. "Nebo na hoře Sion a Jerusalemě bude vysvobození, jakož pověděl Hospodin, totiž v o s t a t c í c h , kterýchž povolá Hospodin." Tito ostatkové, kteří žijí v době znamení a divů, jež 143 předcházejí veliký a hrozný den Hospodinův, jsou určitě ostatky semene ženy, o níž se zmiňuje Zjevení 12,17. Je to poslední generace v církvi, která se nachází na této zemi. "I rozhněval se drak na tu ženu, a šel bojovat s jinými z semene jejího, kteříž ostříhají přikázání Božích, a mají svědectví Ježíše Krista." Ostatkové církve, hlásající evangelium, budou mít tyto dary. Budou pronásledováni, protože ostříhají Boží přikázání a mají svědectví Ježíše Krista. Ve Zjevení 19,10 je napsáno: "Svědectví pak Ježíšovo jesti' duch proroctví." Anděl řekl: "Jsem spoluslužebník tvůj i bratří tvých, těch, kteříž mají svědectví Ježíšovo." Ve Zjevení 22,9 hovoří v podstatě totéž: "Jsem spoluslužebník tvůj a bratří tvých proroků." Při srovnání těchto veršů poznáváme moc těchto slov: "Svědectví pak Ježíšovo jesti' duch proroctví." Avšak Ježíšovo svědectví v sobě zahrnuje všechny dary tohoto Ducha. Pavel říká: "Děkuji Bohu svému vždycky z vás pro tu milost Boží, kteráž dána jest vám v Kristu Ježíši, že všemi věcmi obohaceni jste v něm, každým slovem i všelikým uměním, jakož svědectví Kristovo upevněno jest mezi vámi, takže nemáte žádného nedostatku v žádném daru, očekávající zjevení Pána našeho Jezukrista." 1.Kor 1,4-7. V Korintském sboru se projevovalo Ježíšovo svědectví, a jaký byl výsledek? Neměli nedostatku v žádném daru. Nemáme i my oprávněně očekávat, že když se mezi ostatky plně projeví Ježíšovo svědectví, nebudou mít nedostatku v žádném daru, když čekáme na příchod našeho Pána Ježíše Krista?

R.F.COTTREL

SATANŮV PÁD 145

Satan byl kdysi v nebesích slavným andělem, nejbližším Kristu. Jeho obličej, podobně jako obličej jiných andělů, zářil štěstím a vlídností. Jeho čelo bylo vysoké a široké, což svědčilo o vysoké inteligenci. Měl dokonalou postavu, šlechtné a vznešené chování. Ale když Bůh svému Synu řekl: "Učiňme člověka k obrazu našemu," začal satan na Ježíše žárlit. Přál si, aby se ho také zeptali o radu, jak učinit člověka. Ale když se to nestalo, byl naplněn závistí, žárlivostí a rozněval se. Chtěl, aby měl v nebi nejvyšší čest hned po Bohu. Až do té doby byl v nebi úplný pořádek, soulad a dokonalá podřízenost Boží vládě. Byl to ten největší hřích, neboť se našel někdo, kdo nesouhlasil s Božími rozkazy a Jeho vůlí. Zdálo se, že se vzbouřila celá nebesa. Andělé byli rozděleni do skupin, a každá divize měla v čele anděla, který je vedl. Satan usiloval o sebepovýšení a nechtěl se podrobit Ježíšově autoritě. Proto pomlouval Boží vládu. Mnozí andělé podporovali satanovu vzpouru, ale jiní uznávali Boží slávu a moudrost, a souhlasili s tím, že Bůh svěřil vládu svému Synu. Mezi anděly nastal spor. Satan a jeho následovníci chtěli změnit Boží vládu. Přáli si, aby mohli prozkoumat Boží nekonečnou moudrost a zjistit, proč vyvýšil Ježíše a dal Mu takovou neomezenou moc a vládu. Vzbouřili se 146 proti autoritě Syna. Všechny nebeské bytosti byly vyzvány, aby přišly před Otce, aby bylo rozhodnuto o každém případě. Rozhodlo se, že satan a všichni andělé, kteří souhlasili s jeho vzpourou, budou z nebe vyhnáni. V nebi nastal boj. Tohoto boje se zúčastnili i andělé. Satan chtěl porazit Božího Syna i ty, kteří se podrobili Jeho vůli. Ale dobří a věrní andělé zvítězili a satan i jeho následovníci byli z nebe vyhnáni. Když byl satan se svými následovníky z nebe vyloučen a poznal, že navždy ztratil všechnu svou čistotu

a slávu, litoval toho a přál si, aby opět mohl přijít do nebe. Byl ochoten přijmout své dřívější postavení anebo i nějaké jiné, které by mu bylo v nebi určeno. Ale to nebylo možné, nemohlo být dovoleno, aby v nebi nastalo takové nebezpečí. Celá nebesa by mohla být zničena, kdyby se tam vrátil, protože byl původcem hříchu a v něm vyrostl zárodek vzpoury. Satan a jeho následovníci plakali a prosili, aby znovu získali Boží přízeň. Avšak jejich hřích-nenávist, hněv a závist-byli tak veliký, že Bůh jej nemohl vymazat. Nemohl být odpuštěn a museli přijmout svou konečnou odplatu. Když byl satan plně přesvědčen, že si nemůže znovu získat Boží přízeň, začal projevovat svou zlomyslnost a hněv. Radil se společně se svými anděly, a tak byl vytvořen plán boje proti Boží vládě. Když Adam a Eva žili v krásné zahradě, satan se rozhodl, že je zničí. Tato šťastná dvojice nemohla ztratit své štěstí, kdyby poslouchala Boha. Satan na ně neměl žádný vliv, dokud byli poslušní a neztratili Boží přízeň. Musel být vytvořen plán, aby byli svedeni k neposlušnosti a ztratili Boží přízeň. Tak by se 147 ocitli pod vlivem satana a jeho andělů. Bylo rozhodnuto, že satan přijme jinou podobu a bude ukazovat, jaký má o člověka zájem. Musí vytvořit předsudky vůči Boží pravdě a vzbudit pochybnost, zda Bůh opravdu myslel na to, co řekl. Nejdříve musí vzbudit jejich zvědavost a přimět je k tomu, aby se snažili poznat Boží nevyzpytatelné plány. Byl to tentýž hřích, kterým se provinil satan. Pak měli přemýšlet o důvodu, proč jim Bůh přikázal, aby nejedli ze stromu vědění dobrého a zlého.

PÁD ČLOVĚKA

Svatí andělé často navštěvovali zahradu a dávali Adamovi a Evě rady, týkající se jejich zaměstnání. Také jim hovořili o satanově vzpouře a jeho pádu. Andělé je varovali před satanem a napomínali je, aby se při své práci od sebe nevzdalovali, protože by mohli přijít do styku s padlým nepřítelem. Také jim doporučovali, aby se řídili podle nařízení, která jim Bůh dal, protože jen tehdy, budou-li poslušní, budou bezpeční. Pak padlý nepřítel nebude mít nad nimi žádnou moc. Satan započal své dílo u Evy, a to tím, že ji svedl k neposlušnosti. Nejprve učinila chybu v tom, že se vzdálila od svého manžela, potom se začala procházet kolem zakázaného stromu, naslouchala pokoušitelovu hlasu a pochybovala o Božích slovech: "V který bys koli den z něho jedl, smrtí umřeš." Domnívala se, že Bůh to snad nemíní tak, jak to řekl, a proto se odvážila vztáhnout svou ruku, utrhla ovoce a jedla. Na pohled bylo ovoce velmi krásné a mělo lahodnou chuť. Potom začala na Boha žárlit, že jim nedopřál toho, co bylo ve skutečnosti k jejich dobrému 148 a nabídla ovoce svému muži, a také ho pokoušela. Vyprávěla Adamovi o všem, co jí had řekl a obdivovala jeho schopnost mluvit. Viděla jsem, jak byl Adam smutný. Zdálo se, že byl zastrášen a udiven, v jeho mysli nastal boj. Cítil, že to byl určitě nepřítel, před nímž byli varováni, že jeho žena musí zemřít. Tím by museli být rozloučeni. Měl Evu velmi rád a se zvláštní obavou se rozhodl, že bude sdílet její osud. Vzal ovoce a rychle je snědl. Satan jásal. Již v nebi se vzbouřil a našel si společníky, kteří jej milovali a stali se jeho následovníky. Padl, a s ním padli i jiní. A nyní pokoušel ženu, aby nedůvěřovala Bohu, aby pochybovala o jeho moudrosti a snažila se poznat jeho nekonečné plány. Satan věděl, že žena nepadne sama. Adam z lásky k Evě přestoupil Boží přikázání a zhřešil s ní. Zpráva o pádu člověka se roznesla po celém nebi. Všichni andělé přestali hrát na harfy. Andělé byli zarmouceni a sňali koruny ze svých hlav. Celá nebesa byla vzrušena. Byla svolána rada, aby se rozhodlo, co bude s dvojicí, která zhřešila. Andělé měli obavu, aby znovu nejedli ovoce stromu života a tak by se stali nesmrtelnými hříšníci. Ale Bůh řekl, že přestupníky vyžene ze zahrady. Andělům bylo ihned přikázáno, aby střežili cestu ke stromu života. Satan si přál, aby Adam s Evou neposlouchali Boha, aby ztratili Boží přízeň, potom jedli ovoce ze stromu života, na věky žili v hříchu a neposlušnosti, a tak by se hřích stal nesmrtelný. Ale byli poslání svatí andělé, kteří je vyhnali ze zahrady a zamezili jim přístup ke stromu života. Každý z těchto silných andělů měl ve své ruce předmět, podobný

plamennému meči. 149 Satan se radoval ze svého vítězství. Svým pádem způsobil utrpení i jiným. Byl svržen z nebe a lidé byli vyhnáni z ráje.

PLÁN SPASENÍ

Nebesa byla naplněna zármutkem, když nastala událost, z níž pro člověka nebylo východisko a svět, stvořený Bohem, měl být naplněn smrtelnými bytostmi, odsouzenými k bídě, nemoci a smrti, a pro něž nebyla možnost záchrany. Celá Adamova rodina musela zemřít. Potom jsem viděla laskavého Ježíše, v jehož tváři byl patrný soucit a žal. Brzy jsem viděla, jak se blížil k velmi jasnému světlu, které obklopovalo Jeho Otce. Anděl, který mne doprovázel mi řekl, že má se svým Otcem tajný rozhovor. Mezi tím, co Ježíš hovořil se svým Otcem, bylo patrné, že andělé velmi zbystrili svou pozornost. Třikrát Jej zastřelo světlo, které obklopovalo Otce, a když potřetí vyšel od Otce, bylo vidět Jeho postavu. Vypadal klidně, prostý všech rozpaků a starostí a zářil laskavostí, kterou slovy není možno vyjádřit. Potom oznámil zástupům andělů, že se našla cesta k záchraně padlého člověka. Řekl jim, že o této věci hovořil s Otcem a nabídl svůj život jako výkupné, aby vzal na sebe rozsudek smrti, a že skrze Něj člověk získá odpuštění. Skrze zásluhu Jeho krve a poslušnost Božího zákona je možné, aby lidé získali Boží přízeň, přístup do krásné zahrady a mohli opět jíst ovoce stromu života. Andělé se zpočátku nemohli z toho radovat, protože jejich Velitel před nimi nic nezatajil, ale jasně jim vysvětlil plán 150 spasení. Ježíš jim řekl, že se postaví mezi hněv svého Otce a hříšného člověka, že na sebe vezme nepravosti a posměch, ale že pouze málo lidí Jej přijme jako Božího Syna. Téměř všichni Jej budou nenávidět a opovrhnu Jím. Chce opustit všechnu svou slávu, kterou má v nebi, přijít na zem jako člověk, ponížít se jako člověk, z vlastní zkušenosti pozná různá pokušení, jimž je člověk vystaven, aby věděl, jak pomoci těm, kteří budou pokoušeni. Až skončí jeho učitelské poslání, bude vydán do rukou lidí a podstoupí všechny urážky a utrpení, k jejichž vykonání budou bezbožníci navedeni satanem. Bude muset podstoupit nejkrutější smrt, bude viset mezi nebem a zemí jako provinilý hříšník. Musí vytrpět dlouhé hodiny smrtelného zápasu, na který se andělé ani nebudou moci dívat a přikryjí svou tvář. Nebude prožívat jen tělesné utrpení, ale také duševní zápas, který není možno srovnat s tělesným utrpením. Bude na Něj vložena tíha hříchů celého světa. Řekl jim, že zemře, ale třetího dne opět vstane a vstoupí ke svému Otcovi, aby se přimlouval za padlého, hříšného člověka. Andělé padli k Jeho nohám a chtěli obětovat své životy. Ježíš řekl, že Jeho smrtí budou mnozí spaseni, avšak život anděla nemohl zaplatit tak velký dluh. Pouze Jeho život může Otec přijmout jako výkupné za člověka. Ježíš jim také řekl, že v tomto díle budou mít svůj úkol, že budou s Ním a budou Jej posilovat. Vezme na sebe přirozenost padlého člověka a Jeho síla nebude rovna jejich síle. Mají být svědky Jeho pokoření a velikého utrpení. Když potom uvidí Jeho utrpení a lidskou nenávist, budou 151 mít s Ním hluboký soucit a z lásky k Němu si budou přát, aby Ho mohli zachránit a vysvobodit z rukou Jeho vrahů. Nebudou však moci zakročít, aby zabránili tomu, co uvidí, ale budou mít účast na Jeho vzkříšení. Plán spasení byl vytvořen a Jeho Otec ho schválil. S posvátným zármutkem Ježíš těšil a povzbuzoval anděly. Oznámil jim, že všichni, kdo budou vykoupeni, budou žít s Ním a svou smrtí zachrání mnohé. Také zničí toho, kdo má moc nad smrtí. Jeho Otec Mu dá království a moc nad celým nebem a toto království bude trvat na věky věků. Satan a hříšníci budou vyhlazeni, aby již nikdy nemohli narušit pokoj na nebi nebo na obnovené zemi. Vyzval anděly, aby souhlasili s plánem, který přijal Jeho Otec, a aby se radovali, že Jeho smrtí může být člověk opět smířen s Bohem a získá nebeskou radost. Pak byla nebesa naplněna radostí, nevýslovnou radostí. Nebeské zástupy zazpívaly píseň cti a chvály. Rozezvučely své harfy a hlasitěji než dříve zpívaly o Boží veliké milosti a Jeho obětavosti, protože dal svého milovaného Syna, aby zemřel za neposlušné lidstvo. Potom vzdaly čest a chválu za Ježíšovo sebezapření a Jeho obětí, protože byl choten opustit lůno

svého Otce a zvolil si život utrpení, bolesti a potupné smrti, aby mohl dát život jiným. Anděl řekl: "Myslíš, že Otec dal svého drahého, milovaného Syna bez boje? Ne, ne. I Bůh v nebi bojoval sám se sebou, zda má vinného člověka nechat zahynout, a nebo dát svého milovaného Syna, aby pro něj zemřel." Andělé měli takový zájem o záchranu 152 člověka, že by se mezi nimi našli i takoví, kteří by za ztraceného člověka dali svou slávu i svůj život. "Avšak taková oběť by neměla žádný význam," řekl můj provázející anděl. "Přestoupení bylo tak veliké, že život anděla by nemohl zaplatit tento dluh. Pouze smrt a přímluva Božího Syna mohly zaplatit tento dluh a spasit ztraceného člověka z beznadějného žalu a bídy." Avšak andělé měli z nebe doručovat posilňující balzám a potěšovat Božího Syna v jeho utrpení a sloužit Mu. Měli také bdít nad těmi, kteří se poddávají milosti a chránit je před zlými anděly a temnotou, kterou satan kolem nich neustále šíří. Viděla jsem, že Bůh nemohl změnit svůj zákon, aby zachránil ztracené a na smrt odsouzené lidstvo. Proto dovolil, aby Jeho milovaný Syn zemřel za přestoupení člověka. Potom se satan se svými anděly radoval, že pro pád člověka mohl připravit Božího Syna o Jeho vznešené postavení. Řekl svým andělům, že když Ježíš na sebe vezme lidskou přirozenost, bude moci nad Ním zvítězit a zmařit dokonalý plán spasení. Bylo mi ukázáno, jakým šťastným a vznešeným andělem byl kdysi satan. Potom mi bylo ukázáno, jak vypadá nyní. Dosud má královskou postavu. Rysy jeho obličeje jsou dosud ušlechtilé, protože je andělem, i když padl. Avšak jeho obličej je plný úzkosti, starosti, neštěstí, zlomyslnosti, nenávisti, škodolibosti, klamu a všeho zlého. Zvláště jsem si všimla jeho čela, které kdysi bylo tak vznešené. Jeho čelo ustupovalo od očí dozadu. Viděla jsem, že klesal stále hlouběji, až byly zničeny všechny dobré vlastnosti a vyvinuly se zlé. Jeho oči byly lstivé a svědčily o velké bystrosti. Měl mohutnou postavu, ale svalstvo na ruce i na tváři bylo volné. Když jsem ho uviděla, levou rukou 153 si podpíral bradu. Zdálo se, že o něčem přemýšlí. Na jeho tváři se objevil úsměv, který mnou otřásl, protože to byl úsměv plný zla a satanské lsti. Tak vypadá tehdy, když si je svou obětí jistý, a jestliže již chytil oběť na svou léčku, jeho úsměv je strašný.

KRISTŮV PRVNÍ PŘÍCHOD

Byla jsem uvedena do minulosti, do doby, kdy Ježíš na sebe vzal lidskou přirozenost, snížil se na úroveň člověka a byl vystaven satanovým pokušením. Jeho narození nebylo doprovázeno světskou slávou. Narodil se ve stáji a byl položen do jeslí. Ale Jeho narození bylo slavnější, než narození kteréhokoli syna pozemských rodičů. Dokonce nebeští andělé informovali pastýře o Ježíšově příchodu a jejich svědectví bylo provázeno Boží slávou a světlem. Nebeské zástupy rozezněly své harfy a oslavovaly Boha. Andělé zvěstovali, že na tento padlý svět přišel Boží Syn, aby naplnil dílo spasení a svou smrtí přinesl lidem pokoj, štěstí a věčný život. Sám Bůh pocítil příchod svého Syna, i andělé se Mu klaněli. Při křtu se nad Ním vznášel Boží anděl, v podobě holubice na Něj sestoupil Duch svatý. Spočinul na NĚm, a když lid, který stál kolem v úžasu na Něj obrátil svůj zrak, ozval se z nebe Otcův hlas: "Tentot' jest ten můj milý Syn, v němž mi se dobře zalíbilo." Mat.3,17 Jan si nebyl jist, zda Ten, kdo k němu přišel, aby byl od něj v Jordánu pokřtěn, je Spasitel. Ale Bůh mu zaslíbil, že mu dá znamení, podle něhož pozná Božího Beránka. Tímto znamením byla nebeská holubice, která na NĚm spočinula, a pak Jej ozářila Boží sláva. Jan pozvedl svou ruku, ukázal na Ježíše a mocným hlasem 154 zvolal: "Aj Beránek Boží, kterýž snímá hřích světa!" J 1,29. Jan svým učedníkům řekl, že Ježíš je zaslíbeným Mesiášem, Spasitelem světa. Když se jeho dílo schylovalo ke konci, učil je, aby se obrátili k Ježíši a následovali tohoto velkého učitele. Janův život byl plný žalu a sebezapření. Zvěstoval Kristův první příchod, ale nebylo mu dopřáno, aby byl svědkem Jeho divů, a aby se radoval z moci, která se v NĚm projevovala. Jan věděl, že když Ježíš vystoupí jako učitel, bude muset zemřít. Jeho hlas byl slyšet většinou na poušti. Žil osamoceným životem. Nežil společně s rodinou svého otce, aby

se těšil z jejich společenství, ale opustil je, aby splnil své poslání. Zástupy opustily rušná města i vesnice a shromáždily se na poušti, aby slyšely slova předivného kazatele. Jan přiložil sekeru ke kořeni stromu. Vytýkal hřích, přičemž neměl strach z následků a připravoval cestu Božimu Beránkovi. Herodes byl ovlivněn Janovým mocným a přímým svědectvím. S velkým zájmem se tázal, co musí vykonat, aby se mohl stát jeho učedníkem. Jan věděl, že Herodes si chce vzít manželku svého bratra, i když její manžel ještě žil, a věrně ho napomenul, že to je proti zákonu. Ale Herodes nebyl ochoten přinést jakoukoli oběť. Oženil se s manželkou svého bratra a na její přání Jana zajal a nechal jej uvěznit, přičemž měl v úmyslu, že jej někdy propustí. Během uvěznění Jan od svých učedníků slyšel o Ježíšových mocných skutcích. Nemohl slyšet Jeho laskavá slova, ale jeho učedníci jej o všem informovali a potěšovali ho tím, co slyšeli. Brzy byl na přání Herodesovy manželky Jan sťat. Viděla jsem, že nejpokornější učedníci, kteří následovali Ježíše, byli 155 svědky Jeho divů a slyšeli potěšující slova, vycházející z Jeho úst, byli větší než Jan Křtitel, to znamená, že jiní si jich více vážili a v životě měli více radosti. Jan přišel v duchu a moci Eliášově, aby zvěstoval Kristův první příchod. Byly mi ukázány poslední dny a viděla jsem, že Jan představoval ty, kteří půjdou v duchu a moci Eliášově, aby zvěstovali den Božího hněvu a Ježíšův druhý příchod. Po křtu v Jordáně byl Ježíš veden Duchem na poušť, aby byl pokoušen d'áblem. Duch svatý Jej připravil pro tato zvláštní a těžká pokušení. Satan Ho pokoušel čtyřicet dní a během této doby nic nejedl. Okolí, ve kterém se nacházel, bylo tak nepříjemné, že by působilo nepříznivě na každého člověka. S divokou zvěří a s d'áblem se nacházel na pustém, osamělém místě. Po postu a utrpení byl Boží Syn bledý a hubený. Ale Jeho cesta byla již určena a musel vykonat dílo, kvůli němuž přišel na tuto zem. Satan využil utrpení Božího Syna a přišel k Němu s různými pokušeními. Doufal, že nad Ním zvítězí, protože se snížil na úroveň člověka. Přišel k Němu s tímto pokušením: "Jestliže jsi Syn Boží, rci kameni tomuto, ať jest chléb." Pokoušel Ježíše, aby se snížil a dal důkaz, že je Vykupitelem tím, že zjeví svou božskou moc. Ale Ježíš klidně odpověděl: "Psáno jest, že ne samým chlebem živ bude člověk, ale každým slovem Božím." Satan se chtěl s Ježíšem přit o to, zda je Božím Synem. Poukazoval na Jeho slabost i utrpení a vychloubal se, že je 156 silnější než On. Ale Otcova slova - "tentot' jest ten můj milý Syn, v němž mi se dobře zalíbilo" - posilovala Ježíše ve všech Jeho utrpeních. Viděla jsem, že by bylo zbytečné, aby Kristus satana přesvědčoval o své moci nebo o tom, že je Sapsitelem. Satan měl dostatek důkazů o Jeho vznešeném postavení a autoritě Božího Syna. Právě proto, že nechtěl uznat Kristovu autoritu, byl vyloučen z nebe. Aby ukázal svou moc, vedl satan Ježíše do Jeruzaléma, postavil Ho na vrchol chrámu a pokoušel Jej, aby skočil z této velké výšky dolů, a tím podal důkaz o tom, že je Božím Synem. Satan citoval slova Písma: "Nebo psáno jest, že andělům svým přikáže o tobě, aby tě ostříhali, a že tě na ruce uchopí, abys neurazil o kámen nohy své." Lk. 4,10-11. Ježíš mu odvětil: "Povědino jest: Nebudeš pokoušeti Pána Boha svého." Satan chtěl Ježíše svést, aby spoléhal na milost svého Otce a vydal svůj život v nebezpečí dříve, než splní své poslání. Doufal, že plán vykoupení zklame, ale tento plán byl velmi dobře promyšlen a satan jej nemohl zmařit. Kristus je příkladem pro všechny křesťany. Dostanou-li se do pokušení, anebo jsou-li pošlapávána jejich práva, mají to trpělivě snášet. Nemají se domnívat, že mají právo volat k Pánu, aby zjevil svou moc, aby mohli zvítězit nad nepřítelem, pouze v případě, kdyby tím byl Bůh oslaven a poctěn. Kdyby Ježíš skočil z vrcholu chrámu, tím by neoslavil svého Otce, protože nikdo by nebyl svědkem tohoto činu než satan a andělé Boží. Tím by byl Pán pokoušen, aby ukázal svou moc svému největšímu nepříteli. Ježíš 157 by se tak podřídil nepříteli, nad kterým měl zvítězit. "I vedl jej Dábel na horu vysokou, a ukázal mu všechna království okrlšku země pojednou. I řekl jemu d'ábel: Tobě dám tuto všechnu moc i slávu, nebo mně dána jest, a komuž bych kolí chtěl, dám ji. Protož ty pokloníš-li se přede mnou, budeť všechno tvé. I odpověděl Ježíš, řekl jemu: Jdi pryč ode mne, satanáši, nebo psáno jest: Pánu Bohu svému budeš se klaněti, a jemu samému sloužiti." Lk 4,5-8. Satan ukázal Ježíši království celého světa v nejpřitažlivější podobě. Sliboval, že kdyby se před ním poklonil, dal by Mu celou zemi.

Satan věděl, že pokud se plán spasení uskuteční a Kristus zemře, aby vykoupil lidstvo, jeho moc bude zlomena, bude mu odňata a on zahyne. Proto se nyní snažil, aby, pokud to bude možné, zmařil veliké dílo, které Boží Syn započal. Kdyby byl plán vykoupení člověka zmařen, satanovi by bylo ponecháno království, na něž si činil nárok. Lichotil si, že pokud bude mít úspěch, bude vládnout navzdory Bohu na nebi. Satan zajásal, když se Ježíš zřekl své moci i slávy a opustil nebesa. Domníval se, že Boží Syn bude potom vydán jeho moci. V Edenu podlehla svatá dvojice tak snadno jeho pokušení, a proto doufal, že svou satanskou mocí a chytrostí zvítězí i nad Božím Synem a tak zachrání svůj život a své království. Kdyby mohl Ježíše svést, aby nesplnil vůli svého Otce, pak by zvítězil. Ale Ježíš porazil satana slovy: "Jdi pryč ode mne, satanáši." Poklonil se jen svému Otci. Satan prohlašoval, že všechna 158 království tohoto světa patří jemu a snažil se Ježíše přesvědčit, že se může vyhnout všem utrpením, že nemusí zemřít, aby získal všechna království tohoto světa, a kdyby se mu poklonil, mohl by získat všechnen pozemský majetek a slavně nad ním vládnout. Ale Ježíš se nedal přesvědčit. Věděl, že nastane čas, kdy svým životem vykoupí království z moci satana, a že po určité době bude vládnout nad celým nebem i zemí. Vyvolil si život utrpení a potupné smrti jako cestu, ustanovenou Jeho Otcem, aby se stal zákonným dědicem pozemských království, která budou navždy Jeho vlastnictvím. Také satan Mu bude vydán, aby byl skrze smrt zničen a už nikdy neobtěžoval Ježíše a svaté ve slávě.

KRISTOVA SLUŽBA

Když satan přestal pokoušet Ježíše, na určitou dobu od Něho odešel. Andělé připravili Ježíši na poušti pokrm, posilnili Jej a pak Mu Otec požehnal. Satan byl i se svými velkými pokušeními poražen, ale měl naději, že během Kristovy služby bude moci proti Němu v různých situacích použít své nástrahy. Stále doufal, že nad Ním zvítězí a to tím, že proti Němu vyšle ty, kteří Jej nepřijmou, aby se Mu protivili a snažili se Ho zahubit. Satan měl se svými anděly zvláštní poradu. Byli zklamáni a rozlobeni, protože nemohli vykonat nic proti Božímu Synu. Rozhodli se, že musí být chytřejší a využít veškerou svou sílu, aby v myslích jeho vlastního lidu zaseli nevěru vůči Spasiteli světa a zbavili Ježíše Jeho odvahy v Jeho poslání. Nezáleželo na tom, jak přesně Židé vykonávali obřady a přinášeli oběti, ale hlavně, že 159 nerozuměli prorocství a věřili, že Mesiáš přijde jako mocný pozemský král. Proto byli tak zaslepeni, že Ježíšem opovrhovali a nepřijali Jej. Bylo mi ukázáno, že satan a jeho andělé měli během Kristovy služby mnoho práce, protože sváděli lid k nevěře, nenávisti a hněvu. Když jim Ježíš často řekl čistou pravdu, která je obviňovala z hříchu, lidé se velmi rozhněvali. Satan a jeho andělé je popouzeli, aby zabili Božího Syna. Častokrát zvedali kameny, aby Jej ukamenovali, ale andělé Jej skryli a z rozhněvaného zástupu Jej přenesli na bezpečné místo. Jindy, když Jeho svaté rty vyslovily pravdu, zástup Jej uchopil a vedl na okraj hory, aby Ho shodili dolů. Ale lidé se začali mezi sebou hádat, co s Ním udělají a tehdy Jej andělé skryli, aby Ho zástup neviděl. Pak prošel mezi nimi a dál kráčel svou cestou. Satan neustále doufal, že velký plán spasení se nesplní. Vynaložil veškerou svou sílu, aby zatvrdil srdce lidí a vnutil jim odpor k Ježíši. Měl naději, že jen několik lidí Jej přijme jako Božího Syna a budou přemýšlet o tom, že Jeho utrpení a oběť jsou příliš velké pro tak malou skupinu. Ale viděla jsem, že kdyby pouze dva lidé přijali Ježíše jako Božího Syna a uvěřili Mu, i tehdy by spasil jejich duše a splnil vypracovaný plán. Na počátku své činnosti Ježíš zlomil satanovu moc nad trpícími. Uzdravoval nemocné, slepým vracel zrak a léčil chromé, takže všichni se radovali a oslavovali Boha. Uzdravil i ty, kteří byli slabí a dlouhá léta svázáni satanovou mocí. Milosrdnými 160 slovy potěšoval mdlé, ztrápené a sklíčené. Slabé a trpící, nad nimiž satan zvítězil, Ježíš vytrhnul z jeho moci, dával jim tělesné zdraví, velkou radost a štěstí. Probouzel k životu mrtvé, kteří slavili Boha za projev Jeho velké moci. Vykonal velké dílo pro všechny, kteří Mu uvěřili. Kristův život byl naplněn dobrými a soucitnými slovy, skutky a

láskou. Vždy byl ochoten vyslechnout těžkosti těch, kteří k Němu přišli a pomáhal jim. Mnozí nosili na svém vlastním těle důkazy Jeho božské moci. I když pro ně tak mnoho vykonal, přece se mnozí styděli za pokorného, a přesto mocného učitele. Protože zákoníci Mu neuvěřili, lid nechtěl přijmout Ježíše. Byl mužem bolesti a poznal zármutek. Lidé se nechtěli řídit Jeho skromným životem, plným sebezapření. Toužili po světské slávě. Ale přece mnozí následovali Božího Syna, naslouchali Jeho radám a těšili se slovům, vycházejícím z Jeho rtů. Jeho slova v sobě skrývala velké bohatství, i když byla tak prostá, že jim každý mohl porozumět. Satan a jeho andělé zaslepili oči a zatemnili rozum Židům. Nabádali starší lidu a zákoníky, aby Spasitele usmrtili. Byli posláni služebníci, aby Jej zajali, ale když se k Němu přiblížili, byli velmi udiveni. Poznali, že má soucit a lítost nad lidskou bídou. Slyšeli, s jakou láskou a něžností hovoří se slabými a trpícími, a jak je povzbuzuje. Také Jej slyšeli, s jakou autoritou trestal satanovu moc a rozkazoval, aby své zajatce propustil na svobodu. Poslouchali slova moudrosti, která vycházela z Jeho úst. To vše je zaujalo a nemohli na Něj vztáhnout své ruce. Vrátili se zpět ke starším a kněžím, ale 161 Ježíše nepřivedli. Když se jich zeptali, proč Jej nepřivedli, vypravovali o divech, které viděli a také o svatých slovech moudrosti, lásky a poznání, která slyšeli a nakonec dodali: "Nikdy tak člověk nemluvil, jako tento člověk." J 7,45-46. Farizeové je obviňovali, že i oni jsou svedeni, a někteří služebníci se styděli, že Jej nezajali. Kněží se hněvivě tázali, zda v Něj uvěřil i někdo z knížat. Viděla jsem, že mnozí starší a knížata věřili v Ježíše, ale satan je zdržoval, aby to nevyznali, protože se více báli lidských výčitek než Boha. Ale satan nemohl svou lstí a hněvem zadržet plán spasení. Přiblížil se čas, kdy Ježíš splnil své poslání na tomto světě. Satan se radil se svými anděly a rozhodli se, že Kristův vlastní lid navedou k tomu, aby žádali Jeho krev, a aby s Ním zacházeli co nejhůře. Doufali, že Ježíš nesnese takové jednání a nebude stále pokorný a tichý. Zatímco satan připravoval své plány, Ježíš opatrně hovořil svým učedníkům o svém nastávajícím utrpení. Také jim řekl, že bude ukřižován a třetího dne vstane z mrtvých. Ale zdálo se, že jejich mysl je zaslepena a nechápali, o čem jim hovoří.

PROMĚNĚNÍ 162

Když při proměnění bylo učedníkům dovoleno, aby viděli Kristovu slávu a slyšeli z nebe hlas, který potvrzoval Jeho božský původ, jejich víra tím byla velmi posílněna. Bůh chtěl dát Ježíšovým následovníkům přesvědčující důkaz, že je zaslíbeným Mesiášem, aby při svém hořkém zklamání a žalu, když bude ukřižován, úplně neztatili svou důvěru. Při proměnění Pán poslal Mojžíše a Eliáše, aby s Ježíšem hovořili o Jeho utrpení a smrti. Nevybral anděly, aby hovořili s Jeho Synem, ale místo nich poslal ty, kteří sami prožili pozemské těžkosti. Eliáš chodil s Bohem. Jeho dílo bylo těžké a namáhavé, protože skrze něj Pán káral hříchy Izraele. Eliáš byl Božím prorokem, a přece musel často utíkat, aby si zachránil život. Jeho vlastní lid jej honil jako divou zvěř, aby ho mohl zničit. Ale Bůh si vzal Eliáše. Andělé jej slavně a vítězně nesli do nebe. Mojžíš měl větší přednosti, než kdokoliv před ním. Bůh mu prokázal velkou čest, protože měl přednost hovořit s Pánem tváří v tvář, podobně jako když člověk hovoří se svým přítelem. Bylo mu dovoleno pohlédnout na jasné světlo a nádhernou slávu, která obklopuje Otce. Skrze Mojžíše Pán vysvobodil syny Izraelské z egyptského otroctví. Mojžíš byl prostředníkem svého lidu a často stál mezi tímto lidem a Božím hněvem. Když se Bůh rozhněval na Izraelské pro jejich nevěru, reptání a těžké hříchy, tehdy byla vyzkoušena Mojžíšova láska k tomuto lidu. Bůh mu 163 navrhl, že tento lid zničí a z něho vytvoří veliký národ. Ale Mojžíš prosil za Izraele a tím, ukázal, jak miluje svůj lid. Ve svém zármutku volal k Bohu, aby odvrátil svůj hněv a nezničil Izraele, ale aby raději vymazal jeho jméno ze své knihy. Když Izrael reptal proti Bohu a proti Mojžíšovi, protože neměli vodu, obviňovali Mojžíše, že je vyvedl proto, aby je zabil i s jejich dětmi. Ale Bůh slyšel jejich reptání a přikázal Mojžíšovi, aby promluvil ke skále, aby lid mohl

mít dostatek vody. Ale ve svém hněvu Mojžíš udeřil do skály a tím oslavil sám sebe. Trvalá neústupnost a reptání synů Izraelských mu způsobovaly největší těžkosti a v tu chvíli zapoměl, jak dlouho měl Pán s nimi trpělivost, a že nereptali proti němu, ale proti Bohu. Myslel jen na sebe, co všechno už pro ně vytrpěl a jak malou vděčností se mu odplatili za velkou lásku, kterou k nim projevoval. Bůh měl v úmyslu, že svůj lid přivede častěji do těžké situace, a že je potom svou silou vysvobodí z jejich těžkostí, aby tak mohli poznat Jeho lásku a péči, kterou jim prokazoval, a aby Mu sloužili a ctili Jej. Ale Mojžíš učinil chybu, protože nevzdal Bohu čest a nevyšel před lidem Jeho jméno, aby Jej mohli oslavovat. Tím si na sebe přivolal Boží nelibost. Když Mojžíš sestupoval z hory se dvěma kamennými deskami a uviděl, že se Izrael klaní zlatému teleti, velmi se rozhněval. Hodil kamenné desky na zem a rozbil je. Viděla jsem, že tím Mojžíš nezhrěšil. Rozhněval se pro Boha a horlil pro Jeho slávu. Ale když se nechal vést přirozenými city svého srdce a přivlastnil si čest, která patřila Bohu, zhrěšil, a pro tento hřích Bůh nepřipustil, aby vešel do Kanánu. Satan se snažil najít něco, z čeho by mohl obvinít Mojžíše 164 před anděly. Zajásal nad svým úspěchem, že jej přivedl tak daleko, že Bůh projevil vůči němu svou nelibost a andělům řekl, že by mohl nad Spasitelem světa zvítězit, kdyby přišel, aby vykoupil člověka. Pro své přestoupení se Mojžíš dostal pod satanovu moc, pod vládu smrti. Kdyby zůstal pevně stát, Pán by jej uvedl do zaslíbené země. Pak by nepoznal smrti, ale byl by přenesen do nebe. Mojžíš zemřel, ale sestoupil k němu Michal a dal mu život dříve, než se jeho tělo začalo rozkládat. Satan se pokoušel držet jeho tělo a tvrdil, že patří jemu, ale Michal vzkřísil Mojžíše a vzal jej do nebe. Satan se velmi rouhal Bohu a obviňoval Jej z nespravedlnosti, protože dovolil, aby mu byla vzata jeho kořist. Ale Kristus nezlořečil svému odpůrci, i když Boží služebník padl pro jeho pokušení. Trpělivě jej odkázal na svého Otce a řekl: "Ztrestciž tě Pán." Juda 9. Ježíš svým učedníkům řekl, že někteří z těch, kteří stojí při Něm, neokusí smrti, dokud neuvidí Boží království, přicházející s mocí. Toto zaslíbení se splnilo při proměnění. Ježíšova tvář se změnila jako slunce. Jeho roucho bylo bílé a třpytilo se. Mojžíš byl přítomen jako zástupce těch, kteří při Ježíšově druhém příchodu budou vzkříšeni z mrtvých. Eliáš, který byl vzat do nebe a neokusil smrti, představuje ty, kteří při Kristově druhém příchodu budou proměněni k nesmrtelnosti a budou vzati do nebe, přičemž neuzří smrti. Učedníci byli naplněni úžasem a s bázní se dívali na Ježíšovu velikou slávu a také na oblak, který je zastíňoval a slyšeli Boží mocný, slavnostní hlas: "Tentof' jest ten Syn můj milý, toho poslouvejte." Lk 9,35.

KRISTUS JE ZRAZEN 165

Byla mi ukázána doba, kdy Ježíš se svými učedníky seděl u velikonoční večeře. Satan oklamal Jidáše, aby si myslel, že je pravým Kristovým učedníkem. Ale jeho srdce nebylo nikdy změněno. Viděl Ježíšovy mocné skutky, žil s Ním během Jeho služby a po těchto přesvědčujících důkazech přiznal, že je Mesiášem. Ale Jidáš byl uzavřený a chamtivý, miloval peníze. Rozhořčeně si stěžoval, že na Ježíše byla vylita drahá mast. Marie milovala svého Pána. Odpustil jí mnohé hříchy, vzkřísil z mrtvých jejího milovaného bratra a ona cítila, že pro Ježíše není nic příliš drahé. Čím dražší byla mast, tím lépe mohla vyjádřit vděčnost vůči svému Spasiteli, když Mu přinesla takovou oběť. Jidáš, který se snažil omluvit své lakomství tvrdil, že tato mast mohla být prodána a peníze mohly být dány chudým. To neřekl proto, že by měl soucit s chudými, ale protože byl lakomý a často si přivlastnil peníze, které mu byly svěřeny, aby byly rozdány chudým. Jidáš se nestaral o Ježíšovo pohodlí a Jeho potřeby, a aby omluvil své lakomství, často se odvolával na chudé. Štědrost Marie byla pravým opakem jeho sobecké povahy. Tím byla otevřena cesta pro satanovo pokušení, pro něž bylo Jidášovo srdce již připraveno. Kněží a židovští představitelé nenáviděli Ježíše. Ale shromažďovaly se velké zástupy, aby slyšely Jeho slova modrosti a byly svědky Jeho mocných skutků. Lidé projevovali hluboký zájem a rádi přicházeli za Ježíšem, aby

slyšeli učení podivuhodného učitele. I mnozí z knížat Mu uvěřili, ale neměli odvahu k vyznání 166 své víry, protože se báli, že budou vyloučeni ze synagogy. Kněží a starší se rozhodli, že musí nějak zakročit, aby odvrátili pozornost lidu od Ježíše. Báli se, že všichni v Něj uvěří. Nikde se necítili bezpeční. Buď budou muset ztratit své postavení, anebo Ježíš bude muset zemřít. Ale kdyby ukončili Jeho život, byli by zde ještě ti, kteří budou živými památníky Jeho moci. Ježíš vzkřísil Lazara, a proto se báli, že i kdyby Ježíše zabili, Lazar bude svědčit o Jeho moci. Lidé se shromáždili, aby viděli také toho, který byl vzkříšen z mrtvých a knížata se rozhodla, že zabijí i Lazara, aby se zapomnělo na tuto vzrušující událost. Potom chtěli obrátit pozornost lidí k tradicím a lidskému učení, aby dávali desátky z máty a kopru, a aby znovu na ně měli vliv. Rozhodli se, že Ježíše zajmou tehdy, když bude sám, protože, kdyby se o to pokusili před všemi lidmi, kteří Mu se zájmem naslouchali, byli by ukamenováni. Jidáš věděl, že by se Ho chtěli zmocnit, a proto se kněžím a starším nabídl, že Jej za několik stříbrných zradí. Láska k penězům jej zavedla tak daleko, že zradil svého Pána a vydal Jej do rukou Jeho největších nepřátel. Satan mocně působil na Jidáše a během dojímavých událostí poslední večere si Jidáš promýšlel plány, jak by mohl zradit svého Mistra. S hlubokým zármutkem oznámil Ježíš svým učedníkům, že v tu noc Jej všichni opustí. Ale Petr Ho přesvědčoval, že i kdyby Jej všichni opustili, on Ho neopustí. Ježíš Petrovi řekl: "Aj, satan vyprosil, aby vás tříbil jako pšenici. Ale já jsem prosil za tebe, aby nezhylnula víra tvá. A ty někdy obrátě se, potvrzuj bratří svých." Lk 22,31-32. Viděla jsem Ježíše, který byl spolu se svými učedníky 167 v zahradě. S hlubokým zármutkem je prosil, aby bděli a modlili se, aby nepodlehli pokušení. Věděl, že jejich víra bude zkoušena, jejich naděje bude zklamána, a že budou potřebovat veškerou sílu, kterou mohou získat bdělostí a na vroucích modlitbách. Se slzami v očích se Ježíš hlasitě modlil: "Otče, chceš-li, přenes kalich tento ode mne, avšak ne má vůle, ale tvá staň se." Lk 22,42. Boží Syn se modlil ve smrtelném zápase. Po Jeho tváři stékaly veliké krůpěje krvavého potu a padaly na zem. Nad místem se vznášeli andělé a byli svědky této události, ale pouze jednomu bylo přikázáno, aby šel a posilnil Božího Syna v Jeho smrtelném zápase. V nebi nastal smutek. Andělé odložili své koruny i harfy a s hlubokým zájmem tiše pozorovali Ježíše. Chtěli obklopit Božího Syna, ale vedoucí andělé jim to nedovolili, protože kdyby viděli, jak bude zrazen, mohli by Jej vysvobodit. Plán byl vytvořen a musel být splněn. Když se Ježíš pomodlil, přišel ke svým učedníkům, ale oni spali. V této hrozné hodině s Ním Jeho učedníci vůbec necítili a ani se s Ním nemodlili. Petr, který se chlubil svou věrností, tvrdě spal. Ježíš mu připomenul jeho tvrzení a řekl: "Tak-liž jste nemohli jediné hodiny bdíti se mnou?" Mt 26,40. V tomto smrtelném zápase se Boží Syn třikrát modlil. Potom se objevil Jidáš se skupinou ozbrojených mužů. Jako obvykle přistoupil ke svému Mistru, aby Jej pozdravil. Ježíše obklíčil zástup, ale když jim řekl, že tím, koho hledají, je On sám, projevil svou božskou moc. Po těchto slovech ustoupili a padli k zemi. Ježíš jim to řekl, proto, aby poznali Jeho moc, a aby měli důkaz, že kdyby chtěl, mohl by se vysvobodit z jejich rukou. Učedníci dostali novou naději, když viděli, že tento zástup 168 ozbrojený meči a kyji, byl tak rychle poražen. Když povstali a opět obklíčili Božího Syna, Petr vytáhl svůj meč, uděřil služebníka nejvyššího kněze a uťal mu ucho. Ale Ježíš Petrovi rozkázal, aby schoval svůj meč a řekl: "Zdali míníš, že bych nyní nemohl prositi svého Otce a vydal by mi více nežli dvanácte houfů andělů?" Mt 26,53. Viděla jsem, že když byla vyslovena tato slova, na tváři andělů se objevila nová naděje. Chtěli obklopit svého Velitele a rozptýlit tento rozzuřený zástup. Ale opět se jich zmocnil zármutek, když Ježíš dodal: "Kterakž by se pak naplnila písma, svědčící, že tak musí býti?" Mt 26,54. Také srdce učedníků byla naplněna zoufalstvím a hořkým zklamáním, když Ježíš dovolil, aby Ho nepřátelé odvedli. Učedníci se báli o svůj vlastní život, a proto Jej všichni opustili a utekli. Ježíš zůstal sám v rukou zástupu, který Jej chtěl zavraždit. Ó, jak se satan těšil ze svého vítězství! Ale jak zarmoceni a zklamáni byli Boží andělé! Mnohé zástupy andělů, z nichž každý měl ve svém čele mocného anděla, který je vedl, byly poslány, aby byly svědky této události. Měli zaznamenat každou urážku a surovost, spáchanou na Božím Synu a zapsat všechna tělesná a duševní utrpení,

která Ježíš prožil, protože mužové, kteří se zúčastnili této hrozné události, mají to vše v živém obraze vidět ještě jednou tak, jak se to přesně událo.

VÝSLECH PÁNA JEŽÍŠE 169

Když andělé opouštěli nebesa, v hlubokém zármutku odkládali své třpytící se koruny. Nemohli je nosit během doby, kdy jejich Velitel trpěl a musel nést trnovou korunu. Satan a jeho andělé měli mnoho práce v budově, kde probíhal soud, protože chtěli zničit lidský soucit. Vlivem jejich přítomnosti bylo ovzduší těžké a nečisté. Nabádali kněze a starší, aby Ježíše týrali a zacházeli s Ním co nejhruběji a nejhůře. Satan doufal, že tímto posměchem a násilím způsobí, aby Boží Syn naříkal, reptal, a nebo zjevil svou božskou moc a vysvobodil se z rukou tohoto zástupu. Takto chtěl zmařit plán spasení. Petr následoval svého Pána, když byl zrazen. Byl zvědav, co učiní s Ježíšem. Ale když ho obviňovali, že je jedním z Jeho učedníků, dostal strach a řekl, že tohoto člověka nezná. Učedníci byli známí čistotou své řeči a Petr, aby přesvědčil své žalobce, že není Kristovým učedníkem, Jej třikrát zapřel a potřetí se dokonce proklínal a zapřísahal. Ježíš, který stál nedaleko od Petra, se na něj smutně a vyčítavě podíval. Tu učedník vzpomněl na Ježíšova slova, která slyšel v hořejší místnosti a také na své ujištění: "Byť se pak všickni zhoršili nad tebou, jáť se nikdy nezhorším." Mt 26,33. S přísahou a proklínáním zapřel svého Pána, ale když se Ježíš na něho podíval, bylo jeho srdce obměkčeno a byl zachráněn. Hořce plakal a činil pokání za svůj velký hřích. Obrátil se, a pak byl připraven, aby posiloval své bratry. 170 Veliký zástup se křikem dožadoval Ježíšovy krve. Byl pořádně zmrskán, potom Jej oblékli do starého purpurového královského pláště a na Jeho hlavu vložili trnovou korunu. Do ruky Mu dali třtinu, klaněli se před Ním a posměšně Jej zdravili: "Zdráv buď, králi židovský." Mar 15,18. Potom Mu vzali z ruky třtinu, kterou Ho pak bili po hlavě, čímž se Mu trnitá koruna zabodávala do čela a po Jeho obličejích a vousech začaly téct krůpěje krve. Andělé se nemohli dívat na tento obraz. Chtěli Ježíše vysvobodit, ale andělé, kteří je vedli, jim to zakázali a vysvětlili jim, že za lidstvo musí být zaplácena veliká cena. Ale ona bude zaplácena a způsobí smrt toho, který má moc nad smrtí. Ježíš věděl, že andělé jsou svědky Jeho pokoření. I kdyby byl poslán nejslabší, přemohl by zástup, který Ježíše potupoval a mohl by Jej osvobodit. Věděl, že kdyby o to poprosil Svého Otce, andělé by Ho ihned osvobodili. Avšak bylo nutné, aby snášel násilí bezbožných lidí, aby naplnil plán spasení. Ježíš stál tiše a pokorně před rozhněvaným zástupem, který s Ním zacházel tím nejhorším způsobem. Plivali do Jeho obličejů, do obličejů, před nímž se jednoho dne budou chtít ukrýt. Tento obličej bude osvěcovat Boží město a bude zářit jasněji než slunce. Na ty, kteří Jej potupovali, se Kristus ani špatně nepodíval. Na hlavu Mu hodili starý kus oděvu, zavázali mu oči, bili Ho do tváře a ptali se Ho: "Prorokuj, kdo jest, kterýž tebe udeřil?" Luk 22,64. Andělé tím byli otřeseni a chtěli Jej ihned osvobodit, ale jejich vedoucí andělé jim to zakázali. Někteří z Jeho učedníků si dodali odvahy a vstoupili do 171 místa, kde byl Ježíš vyslýchán. Očekávali, že zjeví Svou božskou moc, že se vysvobodí z rukou svých nepřátel a potrestá je za jejich surovost. Jejich naděje rostly a klesaly podle toho, jak se měnily události. Někdy pochybovali a báli se, že byli oklamáni. Ale hlas, který slyšeli na hoře proměnění a sláva, kterou viděli, posilovaly jejich víru, že je Božím Synem. Připomínali si události, jichž byli svědky, divy, které konal Ježíš, když uzdravoval nemocné, otvíral oči slepých a uši hluchých, když trestal a vymítal ďábly, mrtvé křísil k životu a utišil bouře i moře. Nemohli uvěřit tomu, že by musel zemřít. Stále doufali, že použije své moci a velitelským hlasem rozežene tento krvelačný zástup jako v době, kdy z chrámu vyhnal ty, kteří z Božího domu vytvořili tržiště, a kteří před Ním utíkali, jako kdyby byli pronásledováni skupinou ozbrojených vojáků. Učedníci doufali, že Ježíš zjeví svou moc a všechny přesvědčí, že je izraelským králem. Jidáš měl velké výčitky svědomí a styděl se za svůj ošklivý čin, když nyní viděl potupování, které musel Spasitel vytrpět, byl tím přemožen. Miloval Ježíše, ale více miloval

peníze. Nenapadlo ho, že Ježíš dovolí, aby byl zajat zástupem, který přivedl. Očekával, že vykoná nějaký div a osvobodí se z jejich rukou. Ale když v soudní síni viděl rozružený zástup, jak touží po Jeho krvi, uvědomil si, jak velký byl jeho zločin. Zatímco mnozí se snažili Ježíše obvinít, Jidáš se tlačil zástupem a vyznával, že zhřešil a zradil nevinnou krev. Dával kněžím zpět peníze, 172 které mu vyplatili. Řekl, že Ježíš není vůbec vinen a prosil je, aby Ho propustili. Z této hrůzy a zmatku byli kněží na chvíli jako němí. Nechtěli, aby bylo známo, že jeden z Ježíšových následovníků byl podplacen, aby Ho zradil a vydal jim Ho. Chtěli zatajit, že Ježíše hledali jako zloděje a tajně Ho dali zajmout. Ale Jidášovo vyznání i jeho vyjevený a zločinecký pohled odhalily kněží před všemi lidmi a ukázaly, že pouze jejich nenávist je přivedla k tomu, aby Ježíše nechali zajmout. Když Jidáš hlasitě prohlásil, že Ježíš je nevinný, kněží odpověděli: "Co nám do toho? Ty viz." Mat. 27,4. Měli Ježíše ve své moci a již se rozhodli, co s Ním učiní. Jidáš přemohla úzkost. Odhodil peníze, které si nyní zošklivil, k nohám těch, kteří si jej najali, a s bolestí a strachem odešel a oběsil se. V zástupu, který obklopoval Ježíše byli mnozí, kteří s Ním cítili a lidé byli ohromeni tím, že neodpídal na mnohé otázky, které Mu byly kladeny. Přes všechny posměch a násilí lidí nebylo na Jeho tváři vidět žádný výraz, který by naznačoval zasmušilost nebo trápení. Byl stále vážný a klidný. Všichni se na Něho dívali s údivem. Srovnávali Jeho dokonalou postavu a pevné a důstojné chování se vzezřením těch, kteří Jej soudili. Jeden druhému říkal, že je podobnější králi, než kdokoliv z knížat. Vůbec nevypadal na to, že by se něčím provinil. Jeho oči byly něžné, jasné a beze strachu. Jeho čelo bylo široké a vysoké. Každý rys Jeho obličeje silně odrážel Jeho dobrotu a vznešený původ. Jeho trpělivost a shovívavost byla tak veliká, jakoby nepatřila člověku, a mnozí se před Ním třásli. Také Herodes a Pilát byli velmi znepokojeni při pohledu na Jeho vznešené a božské chování. Pilát byl hned od začátku přesvědčen, že Ježíš není obyčejným 173 člověkem. Věřil, že má zvláštní charakter, a že je úplně nevinný. Andělé, kteří pozorovali tyto události, si všimli i přesvědčení římského vladaře. Aby ho zachránili před strašným rozhodnutím vydat Krista na ukřižování, byl k Pilátově manželce poslán jeden anděl, který jí ve snu oznámil, že ten, kterého její manžel soudí, je Božím Synem, a že trpí nevinně. Ihned poslala k Pilátovi list, ve kterém psala, že ve snu pro Ježíše mnoho trpěla a varovala ho, aby s tímto svatým mužem nic nečinil. Posel se protlačil zástupem a odevzdal Pilátovi list jeho manželky. Když jej četl, tak se chvěl a zbledl. Najednou se rozhodl, že nechce mít nic společného s Kristovou smrtí. Kdyby si Židé přáli Jeho smrt, nechtěl jim dát k tomu svolení, ale chtěl usilovat o Jeho vysvobození. Když Pilát slyšel, že v Jeruzalémě je Herodes, velmi mu to vyhovovalo. Doufal, že se zbaví veškeré odpovědnosti za vyslýchání a odsouzení Ježíše. Ihned Jej poslal k Herodesovi i s Jeho žalobci. Tento vladař byl usvědčen z těžkého hříchu. Poprava Jana Křtitele zanechala v jeho svědomí skvrnu, které se nemohl zbavit. Když slyšel o Ježíši a Jeho mocných skutcích, tak se bál a chvěl, protože Ho pokládal za Jana Křtitele, který vstal z mrtvých. Když Pilát vydal Ježíše do jeho rukou, považoval to za uznání své moci, autority a svého úsudku. Tento Pilátův čin způsobil, že oba tyto vladaři, kteří byli kdysi nepřáteli, se nyní spřátelili. Herodes se zaradoval, když uviděl Ježíše a očekával, že k jeho uspokojení před Ním vykoná nějaké velké divy. Ale Ježíš nepřišel proto, aby uspokojil něčí zvědavost, 174 anebo aby se zachránil. Jeho božská moc ke konání divů byla určena k záchraně jiných a ne k vlastní záchraně. Ježíš neodpídal na mnohé Herodesovy otázky. Neodpídal ani svým nepřátelům, kteří Jej falešně obviňovali. Herodes se velmi rozlobil nad tím, že Ježíš neměl strach z jeho moci. I se svými vojáky se vysmíval, ponižoval a potupoval Božího Syna. Avšak přesto vyjádřil svůj údiv nad Ježíšovým vznešeným, božským zjevením, i když byl tak zneuctěn. Protože se Ho bál odsoudit, poslal Ho zpět k Pilátovi. Satan i jeho andělé pokoušeli Piláta a snažili se, aby byl přiveden do záhuby. Našeptávali mu, že pokud on neodsoudí Ježíše, učiní tak jiní, a jestliže Jej neodsoudí k smrti, ztratí svou moc a světskou čest a bude pokládán za přívržence podvodníka. Zástup si přál, aby zemřel. Když se Pilát obával, že ztratí svou moc i postavení, souhlasil s Ježíšovou smrtí. Avšak Ježíšovým žalobníkům řekl, že oni jsou vinni jeho

krví. Zástup s tím souhlasil a volal: "Krev jeho na nás i na naše dítky." Mat.27,25. Ale Pilát se tím neočistil, byl vinen Ježíšovou krví. Pro své sobecké zájmy a z lásky ke slávě, kterou mu prokazovali vysoce postavení lidé, vydal na smrt nevinného člověka. Kdyby Pilát jednal podle svého vlastního přesvědčení, pak by nechtěl mít nic společného s odsouzením Ježíše. Ježíšův vzhled a Jeho slova během vyslýchání učinily hluboký dojem na mysl mnohých, kteří se zúčastnili této události. Následky tohoto vlivu se zjevily po Jeho zmrtvýchvstání. Mezi těmi, kteří se potom připojili k církvi byli mnozí, kteří se přesvědčili již v době Ježíšova vyslýchání. Satan velmi zuřil, když viděl, že všechno surové zacházení, 175 k němuž byli Židé nabádáni, a které uplatňovali na Ježíši nevyvolalo u Něj ani známku reptání. I když přijal lidskou přirozenost, byl podporován božskou odvahou a neustále plnil vůli svého Otce.

KRISTOVO UKŘIŽOVÁNÍ

Boží Syn byl vydán lidu, aby byl ukřižován. S pokřikem vítězství odváděli drahého Spasitele. Byl slabý a zemdený, protože trpěl únavou, bolestí a ztratil mnoho krve při bičování a bití. A přesto byl na Něj vložen těžký kříž, na který měl být brzy přibit. Třikrát byl na Jeho rameno vložen kříž a třikrát Ježíš omdlel pod jeho tíhou. Jeden z Jeho následovníků, který se k Němu sice veřejně nepřiznal, ale přece v Něj věřil, byl nyní popaden a přinucen, aby nesl kříž. Nesl ho až na místo poprav. Nad tímto místem se vznášely zástupy andělů. Mnozí učedníci následovali Krista cestou na Golgatu. Byli velmi zarmoucení a hořce plakali. Vzpomínali na Jeho vítězný vjezd do Jeruzaléma, který se uskutečnil jen před několika dny, kdy Jej následovali s radostným provoláváním: "Hosana na výsostech!", kladli na zem svá roucha a palmové ratolesti. Tehdy si mysleli, že se ujme království a jako dočasný vladař bude panovat nad Izraelem. Ale jak se události změnil! Jak radostné byly jejich představy! Ale nyní nešli s radostí a s velkými nadějemi, ale se sklíčeným srdcem. S bázni a zoufalstvím následovali pomalu a smutně Toho, který byl tak zneuctěn, ponížen a měl zemřít. Byla tu i Ježíšova matka. Její srdce bylo naplněno bolestí, 176 kterou nikdo nepocítuje tak, jako milující matka. A přece spolu s učedníky stále doufala, že Kristus vykoná nějaký velký zázrak a vysvobodí se z rukou svých vražedníků. Nemohla se smířit s myšlenkou, že dovolí, aby byl ukřižován. Ale už bylo vše připraveno a Ježíš byl položen na kříž. Bylo přineseno kladivo a hřeby. Učedníci z toho byli zdrceni. Ježíšova matka téměř podlehla duševnímu utrpení, i když byla trpělivá. Než byl Spasitel přibit na kříž, učedníci s ní odešli, aby neviděla tuto hroznou scénu a neslyšela tlukot kladiva, zabíjejícího hřeby přes kosti a svaly Jeho něžných rukou a nohou. Ježíš nereptal, ale tiše sténal pro své smrtelné utrpení. Jeho tvář byla bledá a na čele se objevily velké krůpěje potu. Satan jásal nad utrpením, které musel snášet Boží Syn, ale obával se, že jeho úsilí o zmaření plánu spasení je marné, že jeho království je ztraceno a nakonec bude zničen. Když byl Ježíš přibit na kříž, byl tento kříž vyzdvížen a velkou silou zaražen do připravené jámy. Tím Jeho tělo utrpělo zranění, které Mu způsobilo největší utrpení. Aby Kristova smrt byla co nejhanebnější, byli spolu s Ním ukřižováni i dva lotři, každý po jedné straně. Protože tito lotrové se velmi bránili, museli být násilně chyceni, roztáhli jim ruce a přibili je ke kříži. Ale Ježíš se jim pokorně poddal. Nikdo Mu nemusel násilím roztáhnout ruce a položit na kříž. Zatímco lotři proklínali své katy, Spasitel se ve svém utrpení modlil za své nepřátele: "Otče, odpusť jim, neboť nevědí co činí." Luk.23,34. Kristus nemusel snášet pouze tělesné utrpení, ale byly na Něho vloženy hříchy celého světa. Když Ježíš visel na kříži, chodili kolem někteří, kteří se 177 Mu rouhali, klaněli se před Ním jako před králem a říkali: "Hej, ty jako rušíš chrám a ve třech dnech vzděláváš jej, pomoziš sám sobě. Jsi-li Syn Boží, sestupiž z kříže." Mat.27,40. Když satan pokoušel Krista na poušti, použil také těchto slov: "Jsi-li Syn Boží." Kněží, starší a zákoníci se Mu posmívali slovy: "Jiným pomáhal, sám sobě nemůže pomoci. Jestliže jest král izraelský, nech ať nyní sestoupí s kříže, a uvěříme jemu." Mat.27,42.

Andělé, kteří se vznášeli nad místem Kristova ukřižování, byli naplněni hněvem, když Mu posměvači říkali, aby se zachránil, když je Božím Synem. Chtěli Ježíši pomoci a vysvobodit Ho. Ale nebylo jim to dovoleno. Jeho poslání ještě nebylo splněno. I když Ježíš visel dlouhé hodiny ve smrtelných mukách na kříži, nezapomněl na svou matku. Opět se vrátila na místo, kde se odehrávala tato hrozná událost, protože nemohla být již déle odloučena od svého syna. I v poslední chvíli života Ježíš prokázal svůj soucit i laskavost. Pohlédl na zarmoucený obličej své matky a potom na svého milovaného učedníka Jana. Matce řekl: "Ženo, aj, syn tvůj." Potom řekl učedníkovi: "Aj, matka tvá" Jan 19,26.27. Pak ji Jan přijal do svého domu. Během svého utrpení Ježíš dostal žízeň, ale dali Mu napít octa, smíchaného se žlučí. Když tento nápoj ochutnal, odmítl jej. Andělé pozorovali utrpení svého milovaného Vůdce, ale pak to již nemohli vydržet a zastřeli svou tvář před tímto pohledem. Ani slunce se nechtělo dívat na tuto hroznou scénu. Mocným hlasem, kterým byli Ježíšovi vraždníci naplněni hrůzou, zvolal: "Dokonáno jest!" Jan 19,30. Pak se chrámová opona po celé délce roztrhla. Země se třásla a skály pukaly. Na zemi nastala hustá tma. Když Ježíš zemřel, zdálo se, že zmizely i poslední naděje Jeho učedníků. Mnozí z Jeho následovníků byli svědky Jeho utrpení a smrti. Byli hluboce zarmouceni. Satan se již neradoval jako dříve. Doufal, že zmaří plán vykoupení, ale tento plán měl pevné základy. Nyní, když Kristus zemřel, poznal, že i on bude muset jednou zemřít a království bude svěřeno Ježíši. Radil se i se svými anděly, ale proti Božím Synu nic nezmohli. Proto chtěli vynaložit ještě větší úsilí, které mělo být namířeno proti Jeho učedníkům. Pokud by to bylo možné, chtěli všem zabránit, aby nepřijali spasení, které jim Kristus získal. Tímto způsobem mohl satan i nadále pracovat proti Boží vládě. Přál si, aby co nejvíce lidí odvrátil od Ježíše, protože hříchy těch, kteří jsou vykoupeni Ježíšovou krví, budou nakonec vloženy na původce hříchu a bude muset vytrpět jejich trest. Ale ti, kteří nepřijmou spasení v Ježíši Kristu, budou muset snášet odplatu za své hříchy. Za svého pozemského života se Kristus netěšil světské přízni, bohatstvím a přepychem. Jeho pokora a sebezapření byly zřejmým protikladem k pýše a požitkářství kněží a starších. Jeho neposkvrněná čistota byla stálou výčitkou jejich hříchům. Opovrhovali Jím právě pro tuto pokoru, svatost a čistotu. Avšak ti, kteří Jím zde pohrdali, Jej jednoho dne uvidí v nebeské kráse a nekonečné slávě Jeho Otce. V soudní síni byl obklopen nepřáteli, kteří žíznilo po Jeho krvi. Ale tito tvrdošíjní jedinci, kteří volali: "Krev jeho na nás i na naše děti." Mat. 27,25., Jej uvidí jako slavného krále. 179 Všechny nebeské zástupy Jej budou doprovázet písněmi vítězství, a budou vzdávat slávu a moc Tomu, který byl zabit, znovu ožil a stal se mocným vítězem. Chudí, slabí a bídni lidé plivali Králi slávy do obličeje, zatímco se ozýval surový jásot, kterým se zástup radoval z této ponižující urážky. Krutými ranami zohyždili obličej, který obdivovala celá nebesa. Avšak uvidí opět tento obličej, zářící jako polední slunce. Budou před ním utíkat, aby se skryli. Namísto surové radosti, budou pro Něj plakat. Ježíš ukáže své ruce, které ponosí stopy po ukřižování. Tato znamení budou navždy připomínat tento krutý čin. Jizvy po hřebecích budou hovořit o dějinách vykoupení člověka a o drahé ceně, která byla za něj zaplácena. Mužové, kteří Pána života bodli kopím do boku, uvidí znamení po tomto bodnutí a s hlubokým zármutkem budou litovat, že tak zohyždili Jeho tělo. Jeho vrahům velice vadilo, že nad Jeho hlavou byl umístěn nápis "Král Židovský". Ale jednou budou muset vidět Jeho slávu a královskou moc. Pohlédnou na Jeho roucho a bedra, kde bude napsáno "Král králů a Pán pánů". Zj. 19,16. Když visel na kříži, posměšně na Něj volali: "Jestliže jest král izraelský, nech ať nyní sestoupí s kříže, a uvěříme jemu." Jednou Jej uvidí s královskou mocí a autoritou. Pak se nebudou dožadovat žádného důkazu o tom, že je izraelským králem, ale přemožení Jeho slávou a majestátem budou nuceni zvolat: "Požehnaný, kterýž se běře ve jménu Páně." Mar. 11,9. Zemětřesení, praskání skal, tma, přikrývající zemi, Ježíšovo 180 hlasité, pronikavé zvolání: "Dokonáno jest!" když umíral, znepokojilo Jeho nepřátele, a zatřáslo těmi, kteří Jej zavraždili. Učedníci se divili těmito zvláštními úkazem, ale jejich naděje byla stále slabší. Obávali se, že Židé budou chtít zabít také je. Měli za to, že nenávisť, kterou projevíli vůči Božím Synu, bude trvat i nadále. Celé hodiny plakali pro své

zklamání. Očekávali, že Ježíš bude vládnout jako kníže, ale s Jeho smrtí zemřely i jejich naděje. Ve svém zármutku a zklamání se domnívali, že snad byli podvedeni. Dokonce i Jeho matka přestávala věřit, že byl Mesiášem. I když byla naděje Ježíšových učedníků zklamána, nadále Jej milovali a přáli si, aby Jej mohli důstojně pochovat, ale nevěděli, jak by to mohli vykonat. Josef z Arimatie, zámožný a vlivný člen židovské velerady a Ježíšův věrný učedník zašel k Pilátovi a směle jej požádal o tělo Spasitele. Neodvážil se však jít k němu veřejně, protože Židé jej nenáviděli. Učedníci sami nevynaložili žádné úsilí, protože se obávali, že by nebylo dovoleno, aby Kristovo tělo bylo uloženo k odpočinku na nějaké důstojné místo. Pilát vyhověl této žádosti a učedníci snali z kříže toto mrtvé tělo, zatímco v hlubokém zármutu truchlili nad tím, že jejich naděje byly zmařeny. Tělo bylo opatrně zabaleno do jemného plátna a vloženo do Josefovy nové hrobky. Ženy, které pokorně následovaly Krista během Jeho života, Jej nechtěly opustit, dokud neviděly, jak leží v hrobě, a jak byl ke vchodu přivalen veliký, těžký kámen, aby Jeho nepřátelé nemohli vzít Jeho tělo. Viděla jsem, že se toho nemuseli obávat, protože zástupy andělů s velikým zájmem střežili místo Ježíšova odpočinku. S velkým napětím očekávali na rozkaz, aby vykonali svůj 181. podíl při vysvobození Krále slávy z Jeho vězení. Ti, kteří Krista zavraždili se obávali, že by mohl ožít a znovu by jim unikl. Proto žádali Piláta, aby určil stráž, která by třetího dne hlídala hrob. Jejich žádosti bylo vyhověno a kvůli učedníkům byl kámen u vchodu zapečetěn, aby nemohli tajně vzít Jeho tělo a potom hovořit, že vstal z mrtvých.

KRISTOVO VZKŘÍŠENÍ

V sobotu učedníci odpočívali. Byli velmi smutni, protože jejich Pán zemřel, zatímco Ježíš, Král slávy, ležel v hrobě. Když se blížila noc, byli vybráni vojáci, kteří měli hlídat místo Spasitelova odpočinku. Avšak na tomto svatém místě již byli andělé, i když je nikdo neviděl. Noc pomalu ubíhala. Ještě byla tma, ale andělé, kteří strážili toto místo věděli, že se přiblížila doba vysvobození Božího Syna, jejich milovaného Velitele. Zatímco se plně soustředili na hodinu Jeho vítězství, z nebe rychle přiletěl jeden silný anděl. Jeho obličej zářil jako blesk a jeho roucho bylo bílé jako sníh. Jeho zář rozpustila temnotu z jeho cesty. Zlí andělé, kteří si mysleli, že zvítězili a činili si nárok na Ježíšovo tělo, zděšeně prchli před jeho jasem a slávou. Jeden ze zástupů andělů, kteří byli svědky Ježíšova ponížení a hlídali místo Jeho odpočinku, se přidal k tomuto silnému andělu a společně šli k hrobu. Když se tam blížili, země se zachvěla a nastalo mohutné zemětřesení. Římská stráž byla naplněna hrůzou. Kam se ztratila jejich 182. síla, pomocí níž chtěli chránit Ježíšovo tělo? Nemysleli na svou povinnost ani na skutečnost, že by Jej učedníci mohli ukrást. Když římskou stráž obklíčilo světlo andělů, jasnější než slunce, padli k zemi jako mrtví. Jeden z andělů uchopil kámen, odvalil jej od dveří hrobky a posadil se na něj. Druhý vstoupil dovnitř a odstranil závoj z Ježíšovy hlavy. Potom silný anděl hlasitě zvolal: "Synu Boží, tvůj Otec tě volá, pojď ven." Tento hlas otfásl i zemi. Smrt již nad Ním nemohla déle vládnout. Ježíš vstal z mrtvých jako mocný vítěz. Tuto scénu pozoroval zástup andělů s posvátnou úctou. Když Ježíš vystoupil z hrobky, tito zářící andělé padli k zemi a klaněli se Mu. Slavně Jej uvítali písňemi vítězství. Satanovi andělé museli utíkat před pronikavým světlem, obklopujícím nebeské anděly a s hořkým zklamáním si stěžovali svému králi, že jejich kořist jim byla násilně vyrvána, a že Ten, kterého tak nenáviděli vstal z mrtvých. Satan a jeho andělé se radovali, že jejich moc nad padlým lidstvem položila Pána života do hrobu. Avšak jejich vítězství netrvalo dlouho. Když Ježíš vyšel ze svého vězení jako slavný vítěz, satan věděl, že jednou bude muset zemřít a jeho království bude dáno do rukou Toho, kterému právem náleží. Naříkal a zuřil, že navzdory všemu svému úsilí Ježíš nebyl poražen, ale otevřel cestu k vysvobození lidí, aby každý, kdo po ní bude kráčet, mohl být spasen. Zlí andělé se spolu se svým vůdcem radili o možnosti, jak by 183. ještě mohli pracovat proti Boží vládě. Satan poslal své anděly ke kněžím a starším. Rekl: "Úspěšně

jsme je oklamali, zaslepili a zatvrdili jejich srdce proti Ježíši. Přiměli jsme je k tomu, aby Ho pokládali za podvodníka. Ale římská stráž roznese toto nepřijemné poselství, že Kristus byl vzkříšen. Svedli jsme kněze a starší, aby Ježíše nenáviděli a zamordovali. Nyní jim řekněte, že pokud bude známo, že Ježíš byl vzkříšen, budou ukamenováni, protože zabili nevinného člověka." Když zástup nebeských andělů opustil hrobku, a světlo i sláva zmizely, římská strážcové se opět odvážili pozvednout své hlavy, aby se rozhlédli. Byli zděšeni, když viděli, že velký kámen byl odvalen od dveří hrobky a Ježíšovo tělo bylo pryč. Spěchali do města, aby kněžím a starším oznámili co viděli. Když vrahové uslyšeli tuto podivuhodnou zprávu, jejich tváře zbledly. Když pomysleli na to, co vykonali, zmocnil se jich strach. Kdyby se tato zpráva potvrdila, jsou ztraceni. Na chvíli mlčky seděli, dívali se jeden na druhého a nevěděli, co udělat nebo co říci. Kdyby tuto zprávu přijali, odsoudili by tím sami sebe. Proto odešli stranou, aby se poradili co mají dělat. Věděli, že kdyby se zpráva, kterou přinesla stráž, rozšířila mezi lid, pak ti, kteří Krista zabili, budou muset sami, jako Jeho vrahové, zemřít. Proto se rozhodli, že vojáky podplatí, aby tuto zprávu nezveřejňovali. Kněží a starší jim nabídli velký obnos peněz a řekli jim: "Řekněte, že v noci přišli Jeho učedníci a ukradli Ho, protože jsme spali." Když se muži ptali, co se s nimi stane, když během hlídání zaspali, židovští úředníci jim slíbili, že přemluví guvernéra, aby jim zaručil bezpečí. Za peníze prodali římské strážcové svou čest a uposlechli rady kněží a starších.

184 Když Ježíš visel na kříži a zvolal: "Dokonáno jest," ve skalách se objevily trhliny, země se zatřásla, a otevřelo se několik hrobů. Když pak povstal jako vítěz nad smrtí a hrobem, země se opět třásla. V okolí tohoto svatého místa se zaskvěla nebeská sláva, a mnozí spravedliví mrtví, kteří uslyšeli Jeho volání, vyšli ze svých hrobů a byli svědky Jeho vzkříšení. Tito vyvolení svatí, byli při svém vzkříšení oslaveni. Byli to lidé z každého století, které uběhlo od stvoření světa až do doby, kdy na této zemi žil Kristus. Židovští představitelé chtěli zatajit skutečnost Kristova vzkříšení, ale Bůh si vybral mnohé, kteří vyšli ze svých hrobů, aby podali svědectví o Ježíšově vzkříšení a Jeho slávě. Tito vzkříšení lidé se od sebe velmi lišili jak postavou, tak podobou. Někteří vypadali vznešeněji, než ostatní. Bylo mi zjeveno, že obyvatelé země upadají stále níž a níže a ztrácejí svou sílu a půvab. Satan má moc nad nemocí i smrtí. V každém dalším století jsou následky této kletby větší, a satanova moc se projevuje v širším měřítku. Ti, kteří žili v době Noeho a Abrahama, měli postavu podobnou andělům. Ale každé další pokolení bylo slabší, stále víc a více podléhalo nemoci a jejich život byl kratší. Satan se již poučil a ví, jak má lidstvo trápit a oslabovat. Ti, kteří při Ježíšově vzkříšení vyšli ze svých hrobů, se ukázali mnohým lidem a hovořili jim o tom, že oběť za lidstvo už byla vykonána, že Ježíš, kterého Židé ukřižovali, vstal z mrtvých. Jako důkaz pravdivosti svého tvrzení uvedli: "My jsme vstali s Ním." Přesvědčivě hovořili o tom, že skrze Jeho velkou moc byli povoláni ze svých hrobů. Satan, Jeho andělé, ani 185 židovští vůdcové, kteří rozhlašovali svou lež, nemohli utajit Ježíšovo vzkříšení, protože tento svatý zástup, který vyšel ze svých hrobů, přinášel zprávu o tomto podivuhodném, radostném poselství. Sám Ježíš se ukázal svým truchlícím, zarmouceným učedníkům. Zahnal jejich bázeň a jejich mysl naplnil radostí a štěstím. Zpráva se šířila od jednoho města ke druhému. Proto se Židé začali obávat o své životy a skrývali svou nenávist vůči učedníkům. Jejich jedinou nadějí bylo šíření falešné zprávy, kterou přijímali jen ti, kterým vyhovovala. Pilát se chvěl, když se dověděl, že Kristus vstal. Nemohl pochybovat o pravdivosti tohoto svědectví a od této chvíle neměl pokoje. Pro světskou čest a ze strachu, že by ztratil své postavení i svůj život, vydal Ježíše na smrt. Plně si uvědomil, že Ten, jehož krví byl vinen, nebyl pouze nevinným člověkem, ale Božím Synem.

HerodesovoX) srdce bylo ještě zatvrzelejší, když uslyšel, že Kristus vstal z mrtvých. Nedělal si s tím velké starosti. Nechal 186 zavraždit Jakuba, a když viděl, že Židé si ho tím oblíbili, dal do vězení i Petra s úmyslem, že jej také nechá popravit. Ale Bůh měl pro Petra určitý úkol, a proto k němu poslal svého anděla. Heroda stihl Boží soud. Zatímco se v přítomnosti velkého zástupu povyšoval, byl raněn Božím andělem a zemřel nejhroznější smrtí. Časně z rána prvního dne týdne

se k hrobu vydaly svaté ženy, které si vzaly s sebou vzácné masti, aby pomazaly Ježíšovo tělo. Když došly k hrobu, uviděly, že těžký kámen u vchodu hrobu je odvalen a Ježíšovo tělo tam nebylo. Jejich srdce se zachvělo, a obávaly se, že tělo ukradli jejich nepřátelé. Avšak najednou uviděly v bílém rouchu dva anděly se zářícími obličejí. Tyto nebeské bytosti věděly, proč ženy přišly a hned jim oznámily, že Ježíš už není v hrobě. Vstal z mrtvých, ale mohly si prohlédnout místo, kde byl Ježíš uložen. Andělé je nabádali, aby šly k Jeho učedníkům a řekly jim, že je předejde do Galileje. S bázní a velkou radostí ženy spěchaly, aby řekly učedníkům, co viděly a slyšely. Učedníci nemohli uvěřit, že Ježíš vstal z mrtvých, ale spolu se ženami, které jim přinesly tuto zprávu, rychle utíkaly k hrobu. Zjistili, že Ježíš tam není. Viděli, že prostěradla, jimiž byl ovinut, byla složena, ale nemohli uvěřit této radostné zprávě, že vstal z mrtvých. Vrátili se domů a velmi se divili všemu, co viděli, a co jim řekly ženy. Ale Marie se rozhodla, že 187 zůstane u hrobu a přemýšlela o tom, co viděla. Zachvěla se při pomýšlení, že snad byla oklamána. Cítila, že ji čekají ještě další těžkosti. Její bolest byla tak velká, že začala hořce plakat. Naklonila se, aby se znovu podívala do hrobu a uviděla tam dva anděly v bílém rouchu. Seděli na místě, kde leželo Ježíšovo tělo, jeden u hlavy, druhý u nohou. Přívětivě ji oslovili a zeptali se, proč pláče. Odpověděla: "Vzali Pána mého a nevím, kam Ho položili." Jan 20,13. Pak se obrátila a viděla, že blízko ní stojí Ježíš, ale nepoznala Ho. Přívětivě se jí zeptal, co je příčinou jejího zármutku, a koho hledá. Domnívala se, že hovoří se zahradníkem, a proto Mu odpověděla, že pokud On odnesl Pána, ať jí řekne, kam Ho položil, aby Jej mohla přinést. Tu ji Ježíš oslovil svým nebeským hlasem. "Maria!" Poznala tón Jeho milého hlasu a rychle odpověděla. "Mistře!" Ve své radosti Jej chtěla obejmout, ale Ježíš jí řekl: "Nedotýkej se mne, nebo jsem ještě nevstoupil k Otci svému. Ale jdiž k bratřím svým a pověz jim: Vstupuji k Otci svému a k Otci vašemu, k Bohu svému a k Bohu vašemu." Jan 20,16.17.

X) Pozn.: Na Kristově smrti měl podíl Herodes Antipas. Jakuba nechal zavraždit Herodes Agrippa I, který byl švagrem Herodese Antipy.

Se srdcem naplněným radostí spěchala k učedníkům, aby jim přinesla toto radostné poselství. Ježíš rychle vstoupil ke svému Otci, aby z Jeho rtů uslyšel ujištění, že přijal Jeho oběť, a aby Mu byla dána veškerá moc na nebi i na zemi. Andělé se shromáždili okolo Božího Syna a dokořán otevřeli večné brány, aby mohl vejít Král slávy. Viděla jsem, že když se Ježíš nacházel mezi nebeskými zástupy v Boží přítomnosti, a když byl obklopen Jeho slávou, nezapoměl na své učedníky, kteří byli 188 na zemi, ale od svého Otce přijal moc, aby se k nim mohl vrátit a dát jim část své moci. Ještě téhož dne se vrátil a ukázal se svým učedníkům. Pak jim dovolil, aby se Jej dotýkali, protože už byl u svého Otce a přijal moc. Tehdy tam Tomáš nebyl přítomen. Nechtěl pokorně přijmout zprávu od učedníků, ale s určitou sebedůvěrou tvrdil, že neuvěří, dokud se svými prsty nedotkne jizev po hřebech, a dokud svou ruku nevloží do rány na Jeho boku. Tím dokázal, že nedůvěruje svým bratřím. Kdyby všichni chtěli mít tyto důkazy, pak by nyní nikdo nepřijal Ježíše a nevěřil by, že vstal z mrtvých. Ale Boží vůlí bylo, aby zpráva, kterou podali učedníci, byla přijata i těmi, kteří neviděli ani neslyšeli Spasitele, který byl vzkříšen. Tomášova nevěra se Bohu nelíbila. Když se Ježíš znovu setkal se svými učedníky, byl přítomen i Tomáš, a jakmile uviděl Ježíše, uvěřil. Prohlásil, že nebude spokojen, dokud neuvidí jasné důkazy, a Ježíš mu tyto důkazy poskytl. Tomáš zvolal: "Pán můj a Bůh můj!" Jan 20,28. Ale Ježíš ho pokáral za jeho nevěru a řekl: "Zes mne viděl, Tomáši, uvěřil jsi. Blahoslavení, kteří neviděli a uvěřili." Jan 20,29. Podobně i ti, kteří neprožili žádné zkušenosti během hlásání poselství prvního a druhého anděla, musí je přijmout od jiných, kteří je prožili a řídili se těmito poselstvími. Viděla jsem, že podobně jak bylo opovrhováno Ježíšem, budou zavržena i tato poselství. Jako apoštolé hlásali, že pod nebem není jiného jména, zjeveného lidem, jímž by bylo možné získat spasení, tak i Boží služebníci budou věrně a nebojácně varovat ty, kteří přijímají jen část pravdy, týkající se třetího poselství, že musí radostně 189 přijmout všechna Boží poselství, jinak nemohou získat spasení.

Zatímco svaté ženy rozšiřovaly zprávu o Ježíšově vzkříšení, římsí vojáci šířili lež, kterou jim do úst vložili starší a přední kněží. Tvrdili, že zatímco v noci spali, přišli učedníci a ukradli Ježíšovo tělo. Tuto lež vložil satan do srdcí a myslí předním kněžím, a lid ochotně přijímal tato slova. Ale Bůh zařídil, aby nikdo neměl žádné pochybnosti o této důležité události, na níž je založeno naše spasení, a kněží nemohli utajit tuto skutečnost. Byli vzkříšení svědkové, kteří svědčili o Kristově zmrtvýchvstání. Ježíš zůstal se svými učedníky ještě čtyřicet dní, a když jim lépe vysvětlil skutečnosti, týkající se Božího království, jejich srdce byla naplněna radostí a nadějí. Prikázal jim, aby svědčili o tom, co viděli a slyšeli o Jeho utrpení, smrti a vzkříšení, o tom, že přinesl oběť za hříchy, a že všichni, kteří chtějí, mohou přijít k Němu a získat život. Důvěrně a nežně jim hovořil o tom, že budou muset prožít pronásledování a soužení, ale když si budou připomínat zkušenosti a slova, která k nim hovořil, naleznou pomoc. Řekl jim, že nepodlehne satanovým pokušením a skrze pokušení a soužení získal vítězství. Satan již nad Ním nemá žádnou moc, ale se svými pokušeními nyní přijde k nim a všem, kteří uvěří v Jeho jméno. Avšak mohou nad ním zvítězit tak, jak zvítězil On. Ježíš dal svým učedníkům moc k vykonávání zázraků a řekl jim, že když budou pronásledováni bezbožnými lidmi, pošle k nim někdy své anděly, aby byli zachráněni. Jejich život nebude vzat, dokud nesplní své poslání. 190 Pak může být od nich žádáno, aby svá svědectví zpečetili svou krví. Jeho horliví následovníci rádi naslouchali Jeho učení a toužebně přijímali každé slovo, které vycházelo z Jeho svatých rtů. Nyní si byli jisti, že byl Spasitelem světa. Jeho slova zapustila hluboké kořeny v jejich srdcích. Litovali, že se brzy budou muset rozloučit se svým nebeským Učitelem a již nebudou moci naslouchat povzbuzujícím a milostivým slovům, vycházejícím z Jeho rtů. Ale jejich srdce znovu hořela láskou a nevýslovnou radostí, když jim Ježíš oznámil, že odchází, aby jim připravil místo a pak se znovu navrátí a vezme je k sobě, aby navždy mohli žít s Ním. Zaslíbil, že jim pošle Utěšitele, Ducha svatého, který je uvede do veškeré pravdy. "A pozdvih rukou svých dal jim požehnání." Lk 24,50.

KRISTOVO NANEBEVSTOUPENÍ

Celá nebesa očekávala hodinu vítězství, kdy měl Ježíš přijít ke svému Otci. Andělé přišli přivítat Krále slávy, aby Jej doprovázeli při slavném vstupu do nebe. Když Ježíš požehnal svým učedníkům, byl od nich vzat do nebe. Když vystupoval vzhůru, následoval Jej zástup těch, které vysvobodil ze zajetí smrti, při svém vzkříšení. Doprovázely Jej nebeské zástupy, zatímco v nebi očekávalo Jeho příchod nesčíslné množství andělů. Když se blížili ke Svatému Městu, pak andělé, kteří doprovázeli Ježíše, zvolali: "Pozdvihnětež, ó brány, svrchků svých, pozdvihnětež se vrata věčná, aby vjíti mohl král slávy." Andělé ve městě se s jásotem otázali: "Kdož jest to ten král slávy?" Doprovázející andělé s jásotem odpověděli: "Hospodin silný a mocný, Hospodin udatný válečník. Pozdvihnětež, ó brány, svrchků svých, pozdvihněte se vrata věčná, aby vjíti mohl král slávy." A očekávající andělé se znovu ptají: "Kdož jest to ten král slávy?" Provázející andělé 191 melodickým nápěvem odpověděli: "Hospodin zástupů, onť jest král slávy." Ž 24,7-10. Potom celý nebeský průvod vešel do Božího města. Všechny nebeské zástupy obklopily svého slavného Velitele, s hlubokou úctou se před Ním sklonily a k Jeho nohám kladly své třpytící se koruny. Potom rozezněly své zlaté harfy a nádherné, melodické tóny naplnily celá nebesa hudbou a zpěvem na počest Beránka, který byl zabit, ale nyní znovu žije ve slávě a velebnosti. Když učedníci smutně hleděli do nebe, aby viděli ještě poslední záblesk svého odcházejícího Pána, přistoupili k nim dva andělé v bílém rouchu a řekli jim: "Muži Galilejští, co stojíte, hledíce do nebe? Tento Ježíš, kterýž vzhůru vzat jest od vás do nebe, takť přijde, jakž jste spatřili způsob jeho jdoucího do nebe." Sk. 1,11. Učedníci a Ježíšova matka, která byla také svědkem nanebevstoupení Božího Syna, pak prožili celou následující noc rozmluvou o Jeho

podivuhodných činech a zvláštních i slavných událostech, které se odehrály v tak krátké době. Satan se znovu radil se svými anděly. Plný nenávisti vůči Boží vládě jim řekl, že pokud má moc a autoritu na této zemi, musí vynaložit desetkrát větší úsilí proti Ježíšovým následovníkům. Proti Kristu nic nezmohli, ale pokud to bude možné, musí porazit Jeho následovníky. V každé generaci musí dbát o to, aby svedli ty, kteří věří v Ježíše. Svým andělům řekl, že Ježíš 192 dal učedníkům moc, aby je kárali a vymítali, a aby uzdravovali ty, které budou trápit. Potom satanovi andělé vyšli jako řvoucí lvi, aby hubili Ježíšovy následovníky.

JEŽÍŠOVI UČEDNÍCI

Učedníci kázali s velkou mocí o ukřižovaném a vzkříšeném Spasiteli. V Ježíšově jménu konali znamení a divy, uzdravovali nemocné. Jeden muž, který byl od svého narození chromý, byl uzdraven a s Petrem a Janem vstoupil do chrámu. Chodil, skákal radostí a před očima všech lidí chválil Boha. Brzy se to rozneslo a lidé se začali shromažďovat kolem učedníků. Přiběhli mnozí, kteří velmi žasli nad tím, že chromý byl uzdraven. Když Ježíš zemřel, kněží si mysleli, že se už nebudou vyskytovat žádné divy, že hnutí brzy zanikne a lid bude nadále zachovávat lidská ustanovení. Ale nebylo tomu tak. Právě v jejich středu učedníci konali zázraky a lidé žasli. Ježíš byl ukřižován, a proto se divili, kde získali Jeho následovníci tuto moc. Domnívali se, že jim dával moc jen během svého života, ale když zemřel, předpokládali, že tím skončí i tyto zázraky. Petr pochopil, proč jsou tak zmateni, a proto jim řekl: "Muži Izraelští, co se divíte tomuto? Anebo co na nás tak pilně hledíte, jako bychom my svou vlastní mocí aneb nábožností učinili to, aby tento chodil? Bůh Abrahamův a Izákův a Jákobův, Bůh otců našich, oslavil Syna svého Ježíše, kteréhož jste vy vydali, a odepřeli se před tváří Pilátovou, kterýž ho soudil býti hodného propuštění. Vy pak toho svatého a spravedlivého odepřeli jste se, 193 a prosili jste za muže vražedníka, aby vám byl dán. Dárce pak života zamordovali jste. Kteréhož Bůh vzkřísil z mrtvých, čehož my svědkové jsme. A skrze víru ve jméno jeho, tohoto, kteréhož vidíte a znáte, utvrdilo jméno jeho." Sk. 3,12-16. Velekněz a starší byli rozhořčeni nad jejich slovy a na jejich rozkaz byli Petr a Jan zajati a uvězněni. Ale skrze tuto jedinou řeč učedníků byly obráceny tisíce těch, kteří pak uvěřili v Kristovo vzkříšení a nanebevzetí. Kněží a starší byli velmi znepokojeni. Nechali Ježíše ukřižovat v naději, že si opět získají pozornost lidí. Ale nyní to bylo ještě horší než dříve. Učedníci je veřejně obvinili z vraždy Božího Syna a nevěděli jak se teď budou lidé na ně dívat, a do jaké míry se tyto věci mohou rozšířit. Nejraději by nechali usmrtit i Petra a Jana, ale neudělali to, protože se báli lidu. Následujícího dne byli apoštolé vedeni před veleradu. Byli zde přítomni titíž mužové, kteří nedávno jako posedlí křičeli, aby byla prolita krev spravedlivého. Slyšeli, jak se Petr zaklínal a s přísahou zapřel svého Pána, když byl otázan, zda je také jedním z učedníků. Nyní doufali, že ho opět zastráší. Ale Petr se obrátil a nyní se mu naskytla příležitost, aby napravil tento ukvapený a zbabělý čin, a aby vyvýšil jméno, které zneuctil. Se svatou odvahou a s mocí Ducha svatého nebojácně vyznal: "Ve jménu Ježíše Krista Nazaretského, kterého jste vy ukřižovali, jehož Bůh vzkřísil z mrtvých, skrze toto jméno tento stojí před vámi zdravý. Toť jest ten kámen za nic položený od vás stavitelů, kterýž jest v hlavu úhelní. A neníť v žádném jiném 194 spasení, neboť není jiného jména pod nebem daného lidem, skrze kteréž bychom mohli spasení býti." Sk. 4,10-12. Lidé se divili, že Petr a Jan jsou tak smělí a poznali, že bývali s Ježíšem, protože jejich odvaha a inteligentní chování byly podobné Ježíši, když stál před svými nepřáteli. Když Petr zapřel Ježíše, byl pokárán Jeho jediným žalostným pohledem, když Petr směle vyznal svého Pána, přiznal se k němu i Pán a požehnal mu. Důkazem Ježíšova přiznání byla skutečnost, že byl naplněn Duchem svatým. Kněží se neodvážili dát učedníkům najevo svou nenávist. Rozkázali jim, aby opustili místnost, v níž rada zasedala a pak se radili: "Co učiníme lidem těmto? Nebo že zjevný zázrak stal se skrze ně, všechněm přebývajícím v

Jerusalémě známé jest, aniž můžeme zapřítí." Sk.4,16. Kneží se obávali, že zpráva o této události se rozšíří mezi všemi lidmi, čímž by ztratili svou moc. Pak by se na ně poukazovalo jako na ty, kteří zavraždili Ježíše. Zmohli se pouze k tomu, že učedníkům pohrozili a přikázali jim, aby už nic nečinili v Ježíšově jménu, protože jinak by museli zemřít. Ale Petr směle prohlásil, že nemohou jinak, než hovořit o tom, co viděli a slyšeli. Ježíšovou mocí učedníci i nadále uzdravovali nemocné, kteří k nim byli přinášeni. Denně byly získány stovky těch, kteří se postavili pod korouhev Spasitele, který byl ukřižován, vzkříšen a vstoupil do nebe. Kněží, starší a jejich přívrženci zneklidněli a znovu zavřeli učedníky do vězení. Doufali, že se tím celá situace uklidní. Satan a jeho andělé jásali. Ale Boží anděl 195 otevřel dveře vězení a právě proti příkazu nejvyššího kněze a starších nabádal učedníky: "Jděte a postavice se, mluďte lidu v chrámě všecka slova života tohoto." Sk. 5,20. Velerada se znovu shromáždila a bylo rozkázáno, aby učedníci byli přivedeni z vězení. Služebníci otevřeli dveře vězení, ale ty, které tam hledali, nenašli. Vrátili se zpět ke kněžím a starším a řekli: "Žalář zajisté našli jsme zavřený se vši pilností a strážné vně stojící u dveří, ale otevřevše, žádného jsme tam nenalezli. A přišed kdosi, pověděl jim řka: Aj, muži, kteréž jste vsázeli do žaláře, v chrámě stojí a učí lid. Tehdy odšed úředník s služebníky, přivedl je bez násilí, (nebo se báli lidu, aby nebyli ukamenováni). A přivedše je, postavili je v radě. I otázal se jich nejvyšší kněz řka: Zdalíž jsme vám přísně nepřikázali, abyste neučili v tom jménu? A aj, naplnili jste Jerusalema učením svým, a chcete na nás uvésti krev člověka toho." Sk.4,23-28. Židovští vůdcové byli pokrytci. Lidská sláva jim byla přednější než Boží. Jejich srdce byla tak zatvrzelá, že i nejmocnější skutky, které apoštolé vykonali, je pouze rozzuřily. Věděli, že pokud Ježíšovi učedníci budou kázat o Jeho ukřižování, zmrtvýchvstání a nanebevstoupení, budou tím stále více obviňováni, že Jej zavraždili. Nechtěli, aby byli vinni Ježíšovou krví tak, jak rozhořčeně volali: "Krev jeho na nás i na naše dítky." Mat.27,25. Apoštolé směle prohlásili, že více je třeba poslouchat Boha než lidi. Petr řekl: "Bůh otců našich vzkřísil Ježíše, kteréhož jste vy zamordovali, pověsivše na dřevě. Toho Bůh, kníže a Spasitele povýšil pravici svou, aby bylo dáno lidu Izraelskému 196 pokání a odpuštění hříchů. A my jsme svědkové toho, což mluvíme, ano i Duch svatý, kteréhož dal Bůh těm, kteříž jsou poslušni jeho." Sk.5,30-32. Když tito vražedníci slyšeli tato odvážně pronesená slova, rozlobili se a rozhodli se, že své ruce znovu poskvrní krví a apoštolu zavraždí. Už to měli naplánováno, avšak Boží anděl působil na Gamalielovo srdce, aby kněžím a starším předložil tento návrh: "Dejte pokoj těmto lidem a nechte jich. Nebo jestliže jest z lidí rada tato, aneb dílo toto, rozprchneť se, pakli jest z Boha, nebudete moci toho zkaziti. Abyste snad i Bohu odporni nalezení nebyli." Sk.5,38.39. Zlí andělé chtěli přimět kněze a starší, aby apoštolu usmrtili. Ale Bůh poslal svého anděla, aby tomu zabránil tím, že mezi židovskými vůdci vzbudil jeden hlas, který hovořil ve prospěch Jeho služebníků. Dílo, které konali apoštolé, ještě nebylo dokončeno. Měli být přivedeni ještě před krále, aby svědčili o Ježíšově jménu a o tom, co viděli a slyšeli. Kněží propustili své vězně velmi neochotně, ale nejdříve je zmrskali a přikázali jim, aby už nikde nehovořili v Ježíšově jménu. "Oni pak šli z toho shromáždění, radující se, že jsou hodni učiněni trpěti protivensství pro jméno Pána Ježíše. Na každý pak den nepřestávali v chrámě i po domích učiti a zvěstovati Ježíše Krista." Sk.5,41.42. Boží slovo se šířilo a rostlo. Učedníci směle podávali svědectví o všem co viděli a slyšeli a v Ježíšově jménu konali velké zázraky. Bez bázně prohlásili, že Ježíšovou krví jsou vinni ti, na jejichž popud byl Boží Syn zavražděn. Viděla jsem, že Božím andělům bylo přikázáno, aby se zvláštní péčí opatrovali tyto svaté, důležité pravdy, které měly všem generacím Kristovým následovníkům sloužit jako pevná kotva. 197 Duch svatý byl vylit především na apoštolu, kteří byli svědky důležitých pravd o ukřižování, vzkříšení a nanebevstoupení našeho Pána. To jsou pravdy, které měly být nadějí Izraele. Na Spasitele světa se měli všichni dívat jako na svou jedinou naději a kráčet po cestě, kterou otevřel tím, že obětoval svůj život. Všichni měli zachovávat Boží zákon a žít. Viděla jsem Ježíšovu moudrost a laskavost, která se projevila v tom, že učedníkům dal sílu, aby pokračovali v díle, pro které Ho Židé nenáviděli a zavraždili. V Jeho

jménu měli moc nad satanovými skutky. Doba, kdy Ježíš zemřel a vstal z mrtvých, byla ozářena světlem a slávou, aby bylo věčně známo, že je Spasitelem světa.

ŠTĚPÁNOVA SMRT

Počet učedníků v Jeruzalémě velmi vzrostl. Uvěřili také mnozí kněží. Štěpán, který byl plný víry, konal mezi lidmi velké divy a zázraky. Židovští vůdcové byli velmi rozhněvani, když viděli, že i kněží opustili jejich ustanovení přinášení obětí a přijali Ježíše jako jedinou velkou oběť. Štěpán mocně káral nevěřící kněze i starší a vyvyšoval před nimi Ježíše. Nemohli odolat moudrosti a moci, se kterou hovořil, a když zjistili, že proti němu nic nezmohou, podplatili několik mužů, aby falešně přísahali že slyšeli, jak se rouhal proti Mojžíši a Bohu. Vzbouřili lid, přivedli Štěpána a falešní svědci ho obžalovali, že hovořil proti chrámu a zákonu. Tvrdili, že slyšeli, jak řekl, 198 že Ježíš z Nazareta změnil ustanovení, která jim vydal Mojžíš. Když Štěpán stál před svými soudci, na jeho obličej spočinula Boží sláva. "A pilně patřice na něj všickni, kteříž seděli v radě, viděli tvář jeho, jako tvář anděla." Sk. 6,15. Když ho vyzvali, aby odpověděl na žalobu, která byla proti němu vznesena, začal hovořit o Mojžíši a prorocích, shrnul dějiny izraelského národa i Božího jednání s tímto národem a ukázal, jak již proroci prorokovali o Kristu. Poukázal na dějiny chrámu a řekl, že Bůh nepřebývá v chrámech vytvořených lidskýma rukama. Židé uctívali chrám, a jestliže někdo něco řekl proti této budově, velmi se rozhněvali, jakoby byl řekl něco proti Bohu. Když Štěpán hovořil o Kristu a poukázal také na chrám, viděl, že lidé nepřijali jeho slova. Proto je směle pokáral: "Tvrdošíjná a neobřezaná srdce a uši, vy jste se vzděky Duchu svatému protivili, jakž otcové vaši, tak i vy." Sk. 7,51. Zatímco dbali o vnější obřady svého náboženství, jejich srdce byla zkažená a plná smrtelného zla. Poukázal na ukrutnost jejich otců, kteří pronásledovali tyto proroky, a prohlásil, že ti, ke kterým hovoří, se dopustili ještě většího hříchu, protože nepřijali Krista a ukřižovali Je. "Kterému z proroků otcové vaši se neprotivili? Zmordovali zajisté ty, kteříž předzvěstovali příchod spravedlivého tohoto, jehož vy nyní zrádci a vražedníci jste." Sk. 7,52. Když jim řekl pravdu do očí, kněží a starší se velmi rozhněvali. Obořili se na něho a zlostí zatínali zuby. "On pak pln jsa Ducha svatého, pohleděv do nebe, uzřel slávu Boží a Ježíše stojícího na pravici Boží." A řekl: "Aj, vidím nebesa otevřená a Syna člověka stojícího na pravici Boží." Sk. 7,55.56. 199 Ale lidé ho nechěli ani slyšet. "A oni zkríkše hlasem velikým, zacpali uši své, a obořili se jednomyslně na něj." Avšak Štěpán poklekl a hlasitě zvolal: "Pane, nepokládej jim toho za hřích." Sk. 7,57.60. Viděla jsem, že Štěpán byl silným Božím mužem, který v církvi zaujímal důležité postavení. Satan se těšil z jeho smrti, protože věděl, že učedníci těžce ponесou jeho ztrátu. Ale jeho radost netrvala dlouho, protože v zástupu, který byl svědkem Štěpánovy smrti byl jedem muž, kterému se brzy zjeví Ježíš. Saul se nezúčastnil kamenování Štěpána, ale souhlasil s jeho smrtí. Horlivě pronásledoval Boží církev, pátral po jejich členech, které zatýkal v jejich domovech a přiváděl je k těm, kteří je mordovali. Saul byl nadaným a vzdělaným mužem. Židé si ho vážili pro jeho horlivost, ale mnozí Kristovi učedníci se ho obávali. Jeho talentu satan účinně využíval k odboji proti Božímu Synu a proti těm, kteří Mu uvěřili. Ale Bůh může zlomit moc velkého protivníka a vysvobodit ty, které zajal. Kristus si Saule vybral jako "vyvolenou nádobu", aby hlásal Jeho jméno a utvrzoval učedníky v jejich práci a měl ještě větší úspěch než Štěpán.

SAULOVO OBRÁCENÍ 200

Když se Saul vydal na cestu do Damašku, doprovázeli ho zlí andělé. Vezl s sebou listiny, které ho zmocňovaly k tomu, aby muže i ženy, kteří se přiznávali ke Kristu, přivedl svázané do

Jeruzaléma. Ale náhle ho obklopilo světlo z nebe, které zaplašilo zlé anděly a přinutilo ho, aby padl k zemi. Uslyšel, že se ho někdo ptá: "Sauli, Sauli, proč se mi protivíš?" Saul odpověděl: "I kdo jsi Pane?" A Pán řekl: "Já jsem Ježíš, jemuž ty se protivíš. Tvrdoť jest tobě proti ostnům se zpěčovati." Saulem to zatřásl, protože se bál a řekl: "Pane, co chceš, abych činil?" Pán mu odpověděl: "Vstaň a jdi do města a bude tobě povědíno, co bys ty měl činiti." Sk.9,4-6. Muži, kteří ho doprovázeli, stáli jako mrtví, protože slyšeli hlas a nikoho neviděli. Když světlo zmizelo, Saul vstal ze země, otevřel oči, ale zjistil, že vůbec nic nevidí. Sláva nebeského světla ho oslepila. Muži ho proto vedli za ruce do Damašku, kde byl tři dny slepý, přičemž nic nejedl a nic nepil. Pán poslal svého anděla k jednomu muži, který měl být Saulem zajat, a ve vidění mu sdělil: "Vstaň a jdi do ulice, kteráž slove přímá, a hledej v domě Judově Saule jménem Tarsenského. Nebo aj, modlí se, a viděl u vidění muže, Ananiáše jménem, an jde k němu, a vzkládá naň ruku, aby prohlédl." Sk.9,11.12. Ananiáš se obával, že se stal nějaký omyl, a začal Pánu vysvětlovat, co o Saulovi slyšel. Ale Pán Ananiášovi řekl: "Jdi, neboť jest on má nádoba vyvolená, aby nosil jméno mé před pohany i krále, i před syny Izraelské. Já zajisté ukáži jemu, kterak on mnoho musí trpěti pro jméno mé." Sk.9,15.16. Ananiáš poslechl svého Pána, vešel do onoho domu, vložil na Saule své ruce a řekl: "Sauli, bratře, Pán Ježíš poslal mne, kterýž se ukázal tobě na cestě po níž jsi šel, abys prohlédl, a naplněn byl Duchem svatým." Sk.9,17. Saulovi se ihned vrátil zrak, vstal a byl pokřtěn. Hned začal v synagogách kázat, že Ježíš je Božím Synem. Všichni, kteří ho slyšeli, žasli a říkali: "Zdaliž toto není ten, kterýž hubil v Jerusalemě ty, kteříž vzývali jméno toto, a sem na to přišel, aby je svázané vedl k předním kněžím." Sk.9,21. Ale Saul kázal čím dál mocněji a svými důkazy zahanboval Židy. Nyní jim nastaly nové těžkosti. Všichni věděli, jak Saul bojoval proti Ježíši a jak horlivě se snažil vypátrat ty, kteří uvěřili v Jeho jméno, aby je vydal na smrt. Jeho podivuhodné obrácení mnohé přesvědčilo, že Ježíš byl Božím Synem. S mocí Ducha svatého Saul vyprávěl o své zkušenosti. Během jeho působení museli mnozí zemřít, mnohé nechal svázat a zavřít do vězení, muže i ženy, ale když cestoval do Damašku, náhle jej obklopilo nebeské světlo a zjevil se mu sám Ježíš, který mu řekl, že je Božím Synem. Když Saul směle kázal o Ježíši, měl velký úspěch. Znal Písmo a po obrácení mu Bůh dal moudrost, aby pochopil proroctví, týkající se Krista, která mu pomohla k lepšímu a jasnějšímu zvěstování pravdy, jakož i k vysvětlení nepochopených částí Písma. Když byl naplněn Duchem svatým, mohl svým posluchačům 202 jasně a zřetelně vysvětlit proroctví o době prvního Kristova příchodu a poukázal jim také na naplnění proroctví, týkajícího se Jeho utrpení, smrti a vzkříšení.

ROZHODNUTÍ ŽIDŮ O PAVLOVĚ SMRTI

Když kněží a starší viděli, jaký účinek má Pavlovo svědectví o jeho obrácení, měli na něho vekou zlost. Viděli, jak odvážně kázal o Ježíši a v Jeho jménu konal divy. To způsobilo, že jej poslouchaly celé zástupy, které se odvrátily od jejich ustanovení a židovské vůdce pokládaly za vrahy Božího Syna. Jejich hněv byl tak velký, že se shromáždili, aby se poradili jakým způsobem by nejučinněji zabránili tomuto hnutí. Rozhodli se, že nejjistější bude, když Pavla zabijí, ale Bůh znal jejich záměr. Proto pověřil anděly aby chránili Pavla, aby mohl žít a splnit své poslání. Nevěřící Židé, kteří byli vedeni satanem, hlídali ve dne i v noci všechny damašské brány. Kdyby Pavel chtěl vyjít z města, mohli jej ihned zabít. Ale Pavel se dověděl, že Židé ho chtějí zabít. Proto ho v noci učedníci tajně spustili v koši po provazech dolů přes hradby. Tím byli Židé zahanbeni, protože jejich plán se nepodařil a satanův úmysl byl zmařen. Pavel odešel do Jeruzaléma, aby se připojil k učedníkům, ale všichni se ho báli. Nemohli uvěřit, že i on je učedníkem. V Damašku ho Židé chtěli zabít a jeho vlastní bratři jej nechtěli přijmout. Ale ujal se ho Barnabáš, který s ním přišel k apoštolům a vyprávěl jim, jak se cestou do Damašku setkal s Pánem a jak tam potom odvážně kázal v Ježíšově jménu. 203 Ale i v Jerusalemě satan nabádal

Židy, aby Pavla odstranili, a Ježíš mu řekl, aby z tohoto města odešel. Společně s Barnabášem šel do jiných měst, kde kázal o Kristu, činil zázraky, a mnozí byli obráćeni. Když uzdravili jednoho chromého muže, pak lidé, kteří sloužili modlám, chtěli učedníkům přinášet oběti. To Pavla velmi zarmoutilo a řekl jim, že on i jeho spolupracovník jsou jen lidé, a že mají uctívat pouze Boha, který stvořil nebe, zemi, moře a všechno, co je v nich. Tak Pavel před lidmi vyvýšil Boha, ale jen ztěží mohl zabránit jejich úmyslům. Poprvé slyšeli o víře v pravého Boha, o Jeho uctívání a oslavování. Zatímco poslouchali Pavla, satan ovlivňoval nevěřící Židy v jiných městech, kteří chodili za Pavlem, aby ničili dobré dílo, které konal. Různými pomluvkami strhli tyto modloslužebníky na svou stranu proti Pavlovi. Údiv těchto lidí se nyní obrátil v nenávist. Ti, kteří před chvílí chtěli učedníkům přinášet oběti, začali Pavla kamenovat, a když si mysleli, že už je mrtev, vyvěkli jej za město. Ale když se kolem Pavla shromáždili učedníci, kteří začali nad ním truchlit, tu k jejich radosti Pavel povstal a šel s nimi do města. Jindy, když Pavel a Silas kázali o Ježíši, šla za nimi jistá žena, která měla věšteckého ducha a volala: "Tito lidé jsou služebníci Boha nejvyššího, kteříž zvěstují nám cestu spasení." Sk.16,17. To dělala mnoho dní, ale Pavlovi to bylo proti mysli, protože toto volání odvracelo mysl lidí od pravdy. Když ji satan 204 k tomu nabádal, chtěl tím lidem znechutit a zmařit vliv učedníků. Pavla to velmi trápilo. Obrátil se a tomuto duchu řekl: "Přikazuji tobě, ve jménu Ježíše Krista, abys vyšel z ní. I vyšel hned té chvíle." Sk.16,18. Jejím pánům se líbilo, když tak volala na učedníky, ale když jí zlý duch opustil a viděli, že se stala pokornou učednicí Pána Ježíše, byli rozhněvaní. Svým věštěním jim zajistila mnoho peněz, ale nyní neměli žádnou naději na nový zisk. Satanův úmysl byl zmařen, avšak jeho služebníci chytili Pavla a Sílas, vedli je na náměstí před městskou správou a řekli: "Tito lidé bouří město naše, jsou Židé." Sk.16,20. Dav se obrátil proti nim, úředníci z nich strhli oděv a rozkázali, aby byli bičovani. Když je pořádně zbičovali, zavřeli je do vězení a strážnému poručili, aby je dobře hlídal. Ten je podle tohoto rozkazu zavřel do nejbezpečnější cely a pro jistotu jim dal nohy do klády. Ale za zdi vězení je doprovázeli také Boží andělé a způsobili, aby jejich uvěznění posloužilo k Boží slávě a lidem mohlo být ukázáno, že Bůh chrání své dílo i své vyvolené služebníky. O půlnoci se Pavel a Sílas modlili a zpěvem chválili Boha. Náhle nastalo velké zemětřesení, takže základy vězení se pohnuly. Viděla jsem, že Boží anděl ihned uvolnil všechna pouta. Když se strážný vězení probudil a uviděl, že dveře vězení jsou otevřeny, zděsil se. Domníval se, že všichni vězňové utekli a on bude potrestán smrtí. Ale ve chvíli, kdy chtěl spáchat sebevraždu Pavel hlasitě zvolal: "Nečiň sobě nic zlého, však jsme teď všichni." Sk.16,28. Boží moc přesvědčila strážného vězení. Požádal, aby mu 205 přinesli světlo, vběhl dovnitř, přičemž se celý třásl. Padl Pavlovi a Sílovi k nohám, vyvedl je ven a zeptal se: "Páni, co já mám činiti, abych spasen byl? A oni řekli: Věř v Pána Ježíše Krista a budeš spasen ty i dům tvůj." Sk.16,30.31. Potom strážný vězení shromáždil celou svou rodinu a Pavel jim hovořil o Ježíši. Tak se srdce strážného spojilo se srdcem bratří. Umyl jim rány a s celou svou rodinou byl ještě v noci pokřtěn. Pak je pohostil a s celou rodinou se radoval, že uvěřili v Boha. Tato podivuhodná zvěst o projevu Boží moci při otevření dveří vězení a obráćení strážného i jeho rodiny se brzy rozšířila. Když to úředníci uslyšeli, dostali strach. Ke strážnému poslali služebníky s rozkazem, aby Pavla a Sílas propustil, ale Pavel nechtěl opustit vězení tajně. Nechtěl, aby bylo zatajeno, jak se projevila Boží moc. Řekl jim: "Zmrskavše nás zjevně a bez vyslyšení, lidi římany, vsázeli do žaláře, a nyní nás chtějí tajně vyhnati? Nikoli, ale nechať sami přijdou a vyvedou nás." Sk.16,37. Když se úředníci dověděli, že apoštolé jsou římané, obávali se, že by mohli být u císaře obžalováni za své nezákonné jednání. Pak k nim přišli, omluvili se, vyvedli je ven a prosili je, aby opustili město.

Po svém obrácení Pavel navštívil Jeruzalém, kde kázal o Ježíši a dílech Jeho milosti. Vyprávěl o svém podivuhodném obrácení a to kněze a starší tak rozhněvalo, že mu chtěli vzít život. Ale aby mohl být zachráněn, Ježíš se mu opět zjevil. Když se Pavel modlil, Ježíš mu ve vidění řekl: "Pospěš a vyjdi rychle z Jeruzaléma, neboť nepřijmou svědectví tvého o mně." Pavel odpověděl: "Pane, oniť vědí, že jsem já do žaláře dával, a bil jsem v školách ty, kteříž věřili v tebe. A když vylévali krev Štěpána, svědka tvého, já také jsem tu stál a přivolil jsem k usmrcení jeho, a ostříhal jsem roucha těch, kteříž jej mordovali." Pavel si myslel, že Židé v Jeruzalémě nebudou moci odporovat jeho svědectví, a že si uvědomí, že tato velká změna, kterou prožil mohla být vykonána pouze Boží mocí. Ale Boží odpověď byla ještě naléhavější než předtím: "Jdi, neboť já ku pohanům daleko pošlu tebe." Sk.22,18-21. Během své nepřítomnosti v Jeruzalémě Pavel napsal na různá místa mnohé dopisy, ale mnozí se snažili zmařit jejich vliv. Museli uznat, že jeho dopisy měly svou moc a důležitost, ale prohlásili, že jeho osobní přítomnost není tak mocná, a nestáli ani o to, aby jim něco zvěstoval. Ale nikdo nemohl popřít skutečnost, že Pavel byl vzdělaný a svou moudrostí i svým chováním si uměl získat posluchače. Učenliví lidé se těšili z toho, že jej mohli poznat a mnozí z nich uvěřili v Ježíše. Když stál před králi a velkým shromážděním, svou řečí na ně tak zapůsobil, že byli všichni okouzleni. To kněze a starší velmi rozhněvalo. Pavel snadno 207 přivedl lid k přemýšlení o nejvznešenějších věcech. Vysvětlil jim veliké bohatství Boží milosti a Kristovu přenesmírnou lásku. Také se dovedl snížit na úroveň chápání lidu, nejmocnějším způsobem jim vyprávěl o své zkušenosti, a to v nich vyvolávalo přání stát se Kristovými učedníky. Pán se znovu ukázal Pavlovi a zjevil mu, že musí jít do Jeruzaléma, kde bude svázán a bude trpět pro Jeho jméno. I když byl dlouhodobě vězněn, přece Pán skrze něj vykonal zvláštní dílo. Jeho okovy byly prostředkem k rozšíření známosti o Kristu a k Božím oslavení. Když byl od jednoho města k druhému poslán k výslechu, vydával svědectví o Ježíši a o svém podivuhodném obrácení před králi i vládci, kteří jednou budou před Ježíšem bez výmluvy. Tisíce uvěřily Ježíši a radovaly se v Jeho jménu. Viděla jsem, že Pavlovou plavbou po moři byl splněn Boží zvláštní záměr. Chtěl, aby i námořníci a cestující byli svědky Jeho moci, a aby také pohané mohli slyšet o Ježíši. Skrze Pavlovo učení a divy, které konal, mohli být obráceni. Králové a vládcové byli uchváteni jeho řečí, a když horlivě a s mocí Ducha svatého kázal o Ježíši a vyprávěl o své zajímavé zkušenosti, byli tím uchváteni a přesvědčeni, že Ježíš je Božím Synem. Zatímco mnozí s úžasem poslouchali Pavla, jeden zvolal: "Téměř bys mne k tomu naklonil, abych byl křesťanem." Sk. 26,28. Ale většina posluchačů si myslela, že někdy později se rozhodnou o svém postoji k tomu, co 208 slyšeli. Když odkládali svá rozhodnutí a promeškali příležitost, kdy jejich srdce hořela, využil toho satan. Jejich srdce byla zatvrzena a byli navždy ztraceni. Bylo mi ukázáno, že satan zahájil své dílo mezi Židy tím, že je zaslepil, aby Ježíše nepřijali jako svého Spasitele. Potom je vedl k tomu, aby si z nenávisti k Jeho mocným skutkům vyžádali Jeho smrt. Satan vstoupil do srdce jednoho z Kristových následovníků, kterého přiměl, aby Krista zradil a vydal do rukou Jeho nepřátel, aby ukřižovali Pána života a slávy. Když Ježíš vstal z mrtvých, Židé se dopustili dalšího hříchu, protože chtěli zatajit, že vstal z mrtvých. Podplatili římskou stráž, aby rozšiřovala lež. Ale Ježíšovo zmrtvýchvstání bylo potvrzeno svědectvími mnohých, kteří byli vzkříšeni s Ním. Po zmrtvýchvstání se Ježíš ukázal svým učedníkům a pak najednou více než pětistům bratřím, zatímco mnozí z těch, kteří byli vzkříšeni s Ním, svědčili o Jeho vzkříšení. Satan nabádal Židy, aby se vzbouřili proti Bohu tím, že nepřijali Jeho Syna a své ruce potřísnilo Jeho drahou krví. Bez ohledu na mocné důkazy, že byl Božím Synem a Spasitelem světa, nenechali se ničím přesvědčit a zavraždili Jej. Podobně jako satan po svém pádu, i oni měli naději, že nad Božím Synem zvítězí. Ve své vzpouře pokračovali pronásledováním Jeho učedníků, které také vydávali na smrt. Nejvíce byli pohoršeni, když slyšeli o Ježíši, kterého ukřižovali, a nenechali se přesvědčit žádným důkazem. Když Duch svatý uvedl skrze Štěpána mocný důkaz, že Ježíš Kristus je Božím Synem, zacpali si uši, aby nemohli být 209 přesvědčeni. Satan měl pevně ve své moci tyto Ježíšovy vrahy. Svými zlými skutky se sami

stali jeho nástroji. Když pronásledovali ty, kteří uvěřili v Krista, pracoval skrze ně satan. Skrze Židy štvál i pohany proti Ježíši a Jeho následovníkům. Ale Bůh poslal své anděly, aby posilovali učedníky v jejich díle, a aby svědčili o tom, co viděli a slyšeli. Svou statečnost nakonec zpečetili svědectvím své vlastní krve. Satana těšilo, že Židé se jím nechali tak snadno svést. Pokračovali ve svých marných zvyklostech, ustanoveních a obětech. Když Ježíš visel na kříži a zvolal: "Dokonáno jest," opona v chrámě se roztrhla na dvě poloviny. Tím bylo zřejmé, že Bůh se již nebude setkávat s kněžími v chrámě, aby přijímal jejich oběti a obřady. Také bylo ukázáno, že dělící hradba mezi Židy a pohany byla již zbořena. Ježíš se obětoval za Židy i pohany. Všichni, kteří chtějí být spaseni, musí v Něj uvěřit. On je jedinou obětí za hřích a Spasitelem světa. Když Ježíš visel na kříži a vojáci probodli kopím Jeho bok, vyšly z rány dva proudy - krev a voda. Jeho krev měla omýt hříchy těch, kteří uvěří v Jeho jméno, a voda představuje živou vodu, kterou Ježíš dává život věřícím.

VELKÉ ODPADNUTÍ 210

Byla mi ukázána doba, kdy křesťané byli krutě pronásledováni a vražděni pohanskými modloslužebníky. Teklo mnoho krve. Ušlechtilí, vzdělaní i prostí lidé byli bez milosti zabíjeni. Bohaté rodiny se staly nuznými, protože se nechtěly vzdát svého náboženství. Avšak navzdory všemu pronásledování a utrpení, které museli křesťané prožít, nevzdali se svého přesvědčení. Zachovali si čisté náboženství. Viděla jsem, jak se satan těšil ze svého vítězství, když pozoroval jejich utrpení. Ale Bůh si velmi vážil věrnosti těchto mučedníků. Velmi miloval křesťany, kteří žili v této nebezpečné době, protože ochotně pro Něj trpěli. Každé utrpení, které prožili, rozhojňovalo jejich nebeskou odměnu. I když se satan radoval, že svatí musí trpět, nebyl spokojen. Nechtěl pro sebe získat jejich tělo, ale i jejich mysl. Utrpení je přivedlo blíž k Pánu, vzájemně se více milovali a mnohem více se snažili, aby proti Němu nehřešili. Satan si přál, aby se Bohu zpronevěřili, pak by ztratili svou moc, odvahu i stálost. Tisíce jich byly povražděny, ale povstali další, kteří zaujali jejich místa. Satan viděl že ztratil své poddané. I když vytrpěli pronásledování a smrt, byli Ježíšem Kristem ujištěni, že získali Jeho království. Proto satan připravil nové plány, jejichž uskutečněním chtěl lépe bojovat proti Boží vládě a zvítězit nad církví. Přiměl pohanské modloslužebníky, aby přijali část křesťanského učení. Pak vyznávali, že věří 211 v Kristovo ukřížování i vzkříšení a Jeho následovníkům navrhli, že se k nim připojí, ale jejich srdce zůstala nezměněna. Ó, jak velké nebezpečí pro církev. Byla to doba duševní úzkosti. Někteří si mysleli, že pokud učiní ústupky a spojí se s těmito modloslužebníky, kteří si osvojili pouze část křesťanské víry, poslouží to k jejich úplnému obrácení. Satan chtěl poskvnit čistotu biblického učení. Viděla jsem, že křesťanství začalo upadat a později se spojilo s pohanskou modloslužbou. I když tito modloslužebníci vyznávali, že jsou obrácení, stejně přinesli do církve své modly, pouze zaměnili předměty své úcty za obrazy svatých a přišli dokonce i s obrazy Krista a Marie, Jeho matky. Když se Kristovi následovníci s nimi postupně spojili, křesťanské náboženství začalo upadat, a církev ztratila svou čistotu a moc. Ale někteří se s nimi nechtěli spojit. Ti zachovali svou čistotu a sloužili pouze Bohu. Nechtěli se klanět obrazům něčemu, co je nahoře na nebi nebo dole na zemi. Satan se radoval, že tak mnozí padli. Potom vedl padlou církev k tomu, aby ty, kteří si chtěli zachovat čistotu svého náboženství, přinutila, že buď přijmou její ceremonie a budou se klanět obrazům nebo budou muset zemřít. Znovu vzplanul oheň pronásledování, aby zničil pravou Kristovu církev a miliony jejích členů byly bez milosti povražděny. Ve vidění jsem viděla velký zástup, zástup modloslužebníků, který nesl černý prapor, na němž bylo zobrazeno slunce, měsíc a hvězdy. Zdálo se, že tento zástup je velmi rozzuřen. Potom jsem viděla jiný zástup, který nesl čistý bílý prapor, na němž byl nápis: "Čistota a svatost Hospodínova." Těm, kteří nesli tento bílý prapor, vyzařoval z obličeje výraz statečnosti

a odevzdanosti. Viděla jsem, jak se k nim blížili pohanští 212 modloslužebníci a nastalo velké krveprolévání. Počet křesťanů byl stále menší, ale byli si bližší a ještě pevněji drželi svůj prapor. I když mnozí padli, kolem praporu se znovu shromáždili jiní, aby zaujali jejich místa. Viděla jsem, jak se zástup modloslužebníků radí. Jelikož si nemohli křesťany podmanit, dohodli se na jiném plánu. Viděla jsem, že svůj prapor sklonili, blížili se k dokonale sjednocenému zástupu křesťanů a začali s nimi vyjednávat. Zpočátku byly jejich návrhy rozhodně zamítnuty. Potom jsem viděla, že se také křesťané spolu radili. Někteří říkali, že souhlasí s tím, aby také sklonili svůj prapor, přijali jejich návrhy a tak si zachránili život. Snad později budou zase dostatečně silní, aby mohli opět vztyčit mezi pohany svůj prapor. Někteří však nesouhlasili s tímto plánem. Byli pevně rozhodnuti, že raději zemřou, ale budou pevně držet svůj prapor a nikdy jej neskloní. Potom jsem viděla, že mnozí sklonili prapor a spojili se s pohany, ale ti, kteří byli pevní a stateční, jej znovu pozvedli a vztyčili. Viděla jsem, jak stále někteří opouštěli zástup, který držel čistý bílý prapor a přidávali se k modloslužebníkům, shromážděným pod černým praporem, aby pronásledovali ty, kteří nesli bílý prapor. Mnozí z nich padli, ale bílý prapor byl neustále vztyčen a znovu povstávali věřící, kteří se shromáždili kolem tohoto praporu. Židé, kteří kdysi vzbudili hněv pohanů proti Ježíši, neušli svému trestu. Když Pilát v soudní síni nechtěl Ježíše odsoudit, rozzuření Židé volali: "Krev jeho na nás i na naše děti." Na tomto národu se splnila hrozná kletba, kterou na sebe sami svolávali. Pohané i formální křesťané se stali jejich nepřáteli. Tito křesťané si ve své horlivosti mysleli, že čím více utrpení 213 způsobí Židům, kteří ukřižovali Krista, tím to bude Bohu příjemnější. Mnozí nevěřící Židé byli proto zabiti a jiní byli vyháněni z jednoho místa na druhé a různým způsobem pronásledováni. Byli potřísněni krví Krista a Jeho učedníků, které zavraždili, a postihl je hrozný soud. Provázela je Boží kletba a opovržení jak ze strany pohanů, tak ze strany falešných křesťanů. Ztratili svou čest, lidé se jim vyhýbali a nenáviděli je, jakoby měli Kainovo znamení. Ale viděla jsem, že Bůh přece podivuhodným způsobem zachoval tento lid a rozptýlil po celém světě, aby lidé viděli, že právě tento národ postihlo Boží prokletí. Viděla jsem, že jako národ Bůh Židy zavrhl, ale jsou mezi nimi jednotlivci, kteří se obrátí, změní své srdce a uvidí, jak se naplnilo proroctví o jejich národu. Ti přijmou Ježíše jako Spasitele světa a poznají, jak velkého hříchu se dopustil jejich národ, když Jej zavrhl a ukřižoval.

TAJEMSTVÍ NEPRAVOSTI

Satan se vždy snažil o to, aby mysl lidí byla odvrácena od Ježíše a zaměřena na člověka, aby lidé ztratili pocit osobní odpovědnosti. Když satan pokoušel Božího Syna, tento záměr se mu nepodařil, ale když přišel k padlému člověku, měl větší úspěch. Křesťanství začalo upadat. Papežové a kněží se domnívali, že jim bylo svěřeno tak vysoké postavení, že učili lidi, aby o odpuštění svých hříchů nežádali Krista, ale aby přicházeli k nim. Lidé byli úplně svedeni. Učilo se, že papežové a kněží jsou 214 Kristovými zástupci, ale ve skutečnosti zastupovali satana a ti, kteří se před nimi klaněli, sloužili satanovi. Lidé chtěli číst Bibli, ale kněží v tom viděli určité nebezpečí. Kdyby jim dovolili, aby sami četli Bibli, našli by tam lidé pravdu a poznali by hříchy svých vůdců. Lidé byli učeni, že vše, co jim tito podvodníci hovoří, mají přijímat jako z Božích úst. Přivlastnili si moc nad svědomím jiných, která patřila pouze Bohu. Pokud chtěl někdo žít podle vlastního přesvědčení, vzplanula proti němu tak velká nenávisť, jakou satan a Židé projevíli proti Ježíši, když usilovali o Jeho smrt. Byla mi ukázána doba, kdy satan si byl jist svým vítězstvím. Velké množství křesťanů bylo krutě zavražděno, protože si chtěli zachovat čistotu svého náboženství. Bible byla nenáviděna, a bylo vynaloženo úsilí, aby byla úplně zničena. Pod trestem smrti bylo lidem zakázáno číst tuto knihu, a všechny opisy, které byly nalezeny, byly spáleny. Ale viděla jsem, že Bůh měl zvláštní péči o své Slovo. On je opatroval. V některém

období existovalo pouze několik opisů Bible, ale Bůh nedopustil, aby se Jeho Slovo ztratilo, a v posledních dnech bude tak rozmnoženo, že je bude moci vlastnit každá rodina. Viděla jsem, že v době, kdy existovalo pouze několik opisů Bible, byla pro jejich vlastníky vzácnou a potěšující knihou. Byla tajně čtena, a ti, kdož měli tuto přednost, cítili, že rozmlouvají s Bohem, Jeho Synem Ježíšem a s Jeho učedníky. Ale za tuto vzácnou přednost museli mnozí zaplatit svými životy. Když byli prozrazeni, bývali vedeni na popraviště, na hranice, a nebo do hlubokých vězení, kde zemřeli hladem. Satan nemohl překazit plán vykoupení. Ježíš byl ukřižován 215 a třetího dne byl opět vzkříšen. Avšak satan svým andělům řekl, že i ukřižování a zmrtvýchvstání využije ve svůj prospěch. Přál si, aby ti, kteří vyznávají víru v Krista a věří, že Kristovou smrtí skončila platnost o židovských obětech, věřili také tomu, že Jeho smrtí skončila i platnost Desatera Božích přikázání. Viděla jsem, že mnozí podlehlí tomuto satanovu klamu. Celá nebesa byla rozhořčena, když viděla, že Boží svatý zákon je pošlapáván. Ježíš a všechny nebeské zástupy znaly podstatu Božího zákona. Věděli, že nebyl změněn ani zrušen. Beznadějný stav člověka po jeho pádu vyvolal v nebi nejhlubší zármutek a přiměl Ježíše, aby se nabídl, že umře za přestupníky Božího svatého zákona. Ale kdyby tento zákon mohl být zrušen, pak člověk mohl být zachráněn bez Ježíšovy smrti. Jeho smrtí nebyl zákon Jeho Otce zrušen, ale vyvýšen a zveleben. Tím byla zdůrazněna poslušnost vůči všem Jeho svatým předpisům. Kdyby si církve zachovala svou čistotu a věrnost, satan by ji nemohl svést, aby pošlapávala Boží zákon. Tímto troufalým plánem satan vedl boj přímo proti základům Boží vlády v nebi i na zemi. Pro svou vzpuru byl satan svržen z nebe. Když se vzbouřil, přál si poté, aby byl zachráněn a proto prosil Boha, aby změnil svůj zákon. Avšak všem nebeským zástupům bylo oznámeno, že Boží zákon je nezměnitelný. Satan ví, že pokud svede jiné, aby přestoupili Boží zákon, pak je získá na svou stranu. Protože každý, kdo přestoupí tento zákon musí zemřít. Satan se rozhodl, že půjde ještě dál. Svým andělům řekl, že 216 někteří budou tak horlit pro Boží zákon, že tímto způsobem nebudou moci být svedeni. Desatero Božích přikázání je tak jasné, že mnozí budou věřit, že dosud je závazné, a proto se musí snažit, aby zrušil alespoň jedno z těchto přikázání. Pak jim předložil své záměry. Měli se pokusit, aby změnili čtvrté, neboli sobotní přikázání. To je jediné z deseti přikázání, které zjevuje pravého Boha, Stvořitele nebe i země. Pak jim poukázal na Ježíšovo slavné zmrtvýchvstání a řekl jim, že svým zmrtvýchvstáním prvního dne v týdnu Ježíš přeložil sobotu ze sedmého dne na první den v týdnu. Tak satan využil vzkříšení ve svůj prospěch. Spolu se svými anděly se radoval, že bludy, které připravili, byly brzy přijaty těmi, kteří o sobě tvrdili, že jsou Kristovými přáteli. Na co jeden pohlíží s náboženskou bází, jiný přijme. Tak byly přijaty různé bludy, které byly později horlivě obhajovány. Boží vůle, která je v Jeho Slově tak jasně zjevena, byla zakryta bludy a tradicemi, o nichž se učí, že jsou Božími přikázáními. I když tento zřejmý podvod bude trvat až do Ježíšova druhého příchodu, po celou tuto dobu bludu a podvodu zde Bůh má své svědky. Uprostřed temnosti a pronásledování církve se vždy našli praví a věrní jedinci, kteří zachovávali všechna Boží přikázání. Viděla jsem, že zástup andělů byl naplněn velikým úžasem, když viděl ta utrpení a smrt Krále slávy. Avšak viděla jsem také, že to pro ně nebyl žádný zážrak, když Pán života a slávy, který naplnil celá nebesa radostí a nádherou, zlomil okovy smrti a jako slavný vítěz vyšel ze svého vězení. Měla-li by tedy některá tato událost být slavena jako den odpočinku, pak by to měl být den ukřižování. Avšak viděla jsem, že žádná z těchto událostí nebyla 217 určena k tomu, aby zákon Boží byl změněn nebo zrušen. Ba naopak jsou mocnějším důkazem jeho nezměnitelnosti. Dnes si připomínáme obě tyto důležité události. Účastí na večeři Páně, lámáním chleba a přijímáním kalicha zvěstujeme smrt Páně dokud nepřijde. Tím vzpomínáme na události, které se odehrály při Jeho utrpení a smrti. Kristovo zmrtvýchvstání si připomínáme tím, když při křtu jsme s Ním pohřbeni a pak vstáváme z vodního hrobu podobně, jako vstal On, abychom žili novým životem. Bylo mi ukázáno, že Boží zákon bude stát pevně na věky a bude existovat po celou věčnost i na nové zemi. Když při stvoření byly kladeny základy země, Boží synové s obdivem pozorovali

Stvořitelovo dílo a všechny nebeské zástupy se radovaly. Tehdy byl položen základ soboty. Na závěr šesti dnů stvoření Bůh sedmého dne odpočinul od všeho svého díla, které konal. Tento sedmý den požehnal a posvětil, protože v tento den odpočinul od všeho svého díla. Sobota byla ustanovena v zahradě Eden před pádem a světil ji Adam, Eva i všechny nebeské zástupy. Bůh odpočinul sedmého dne, který požehnal a posvětil. Viděla jsem, že sobota nebude nikdy zrušena. Vykoupení svatí a všechny zástupy andělů ji budou světit po celou věčnost na počest velikému Svořiteli.

SMRT, NE VĚČNÝ ŽIVOT V MUKÁCH 218

První lež satan vyslovil v zahradě Eden. Evě řekl: "Nikoli, nezemřete smrtí." 1.Moj.3,4. To bylo první satanovo učení o nesmrtnosti duše. Od té doby v tomto klamu pokračuje až dodnes, a bude v něm pokračovat tak dlouho, dokud zajetí Božích dítek nebude ukončeno. Byla jsem upozorněna na Adama a Evu v ráji, kteří vzali ovoce ze zakázaného stromu. Potom byli vyhnáni ze zahrady a cestu ke stromu života střežil cherubín s plamenným mečem. Protože jinak by mohli jíst ovoce ze stromu života a stali by se nesmrtelnými hříšníky. Ovoce stromu života poskytovalo nesmrtnost. Slyšela jsem, jak se jeden anděl tázal: "Kdo z Adamovy rodiny prošel plamenným mečem a jedl ze stromu života?" Potom jsem slyšela, jak jiný anděl odpověděl: "Žádný člen Adamovy rodiny neprošel plamenným mečem a nejedl z tohoto stromu. Proto hříšníci nejsou nesmrtelní." Duše, která zhřeší, zemře věčnou smrtí. Je to smrt, z níž neexistuje žádná naděje na vzkříšení. Pak bude Božímu hněvu učiněno zadost. Velmi jsem se divila tomu, že satan tak úspěšně oklamal lidi, aby věřili, že veršem z Božího Slova, který říká "Duše, která hřeší umře," Ez.18,20. se míní, že duše, která hřeší nezemře, ale žije ve věčných mukách. Anděl řekl: "Život je životem buď v bolesti nebo v radosti. Smrt je bez bolesti, bez radosti, bez nenávisti." Satan svým andělům řekl, aby vynaložili velké úsilí k šíření lži, kterou řekl poprvé Evě v zahradě Eden: "Nikoli, nezemřete smrtí." Když lidé přijali tuto lež a začali věřit, že člověk je nesmrtelný, satan je svedl i k tomu, aby věřili, že hříšník bude 219 žít ve věčných mukách. Tak byla pro satana připravena cesta, aby mohl být činný prostřednictvím svých zástupců, kteří lidem představovali Boha jako pomstychtivého tyrana, který všechny, kteří se Mu nelíbí, hodí do propasti, kde budou věčně snášet Boží hněv. Bůh je představován jako ten, kdo se na ně shora spokojeně dívá, zatímco oni trpí velkými bolestmi a svíjejí se ve velkých mukách. Satan věděl, že kdyby tento blud byl přijat, pak mnozí by Boha spíše nenáviděli, místo aby Jej milovali a uctívali. Mnozí budou zase svedeni k tomu, aby věřili, že hrozby, o nichž hovoří Boží Slovo se nesplní doslovně, protože by se to neshodovalo s Božím charakterem, neboť Bůh shovívavý a laskavý nebude věčně mučit bytosti, které stvořil. Satan svádí lidi i k takovému extrému, aby zcela přehlíželi Boží spravedlnost i pohružky o nichž hovoří Boží Slovo, a aby si mysleli, že Bůh je samá milost, takže nikdo nebude trestán, ale všichni, svatí i hříšníci, budou nakonec spaseni a dostanou se do Jeho království. Jelikož bludy o nesmrtnosti duše a nekonečných mukách jsou velmi populární, satan toho využívá a jinou třídu vede k tomu, aby Bibli nepovažovali za inspirovanou knihu. Tito lidé si myslí, že v Bibli je mnoho dobrých věcí, ale nedůvěřují jí, a ani si ji neoblíbili, protože obsahuje učení o věčném trápení. Jinou třídu satan vede ještě dále. Tito lidé dokonce popírají i Boží existenci. Jestliže Bůh dovolí, aby jedna část lidské rodiny snášela po celou věčnost věčná muka, pak se neshoduje s Boží povahou, jak je popsána v Bibli. Proto nevěří v Bibli, ani v jejího autora a smrt pokládají za věčný spánek. Existuje ještě jedna třída, k níž patří lidé, kteří jsou 220 bázlívi a ostýchaví. Ty satan svádí ke hříchu, a když zhřeší, pak je přesvědčuje, že odplatou za hřích není smrt, ale život v hrozných mukách, který trvá nekonečnou věčnost. Když satan těmto slabomyslným lidem zveličuje hrůzy nekonečného pekla, ovládne jejich myšlení, a tito lidé pak ztrácejí rozum. Pak se satan a jeho andělé radují, a nevěřící lidé i

ateisté svalují všechnu vinu na křesťanství. Prohlašují, že toto zlo je přirozeným důsledkem víry v Bibli i jejího autora, i když jsou to ve skutečnosti následky přijatých bludů. Viděla jsem, že nebeské zástupy byly rozhořčeny, když viděly toto satanovo drzé jednání. Zeptala jsem se, proč bylo dovoleno, aby tyto podvody měly tak velký vliv na lidskou mysl, když andělé Boží jsou tak mocní a mohli by snadno zničit satanovo dílo, kdyby k tomu dostali rozkaz. Potom jsem viděla, že Bůh věděl, že satan využije všech svých schopností, aby zničil lidstvo. Proto nechal napsat své Slovo, v němž jasně vyložil své záměry s lidským pokolením, takže ani nejslabší člověk nemusí bloudit. Od té doby, kdy dal lidem své Slovo, pečoval o to, aby satan, jeho andělé, nebo kdokoliv z jeho služebníků či zástupců nemohli tuto knihu zničit. I když jiné knihy mohou být zničeny, Jeho Slovo je nezničitelné. V poslední době, kdy se satanovy klamy budou rychle šířit, bude Bible tak rozšířena, že každý, kdo si to bude přát, ji bude moci vlastnit, a pokud bude chtít, může se každý sám vyzbrojit proti satanovým svodům a jeho falešným zázrakům. Viděla jsem, že Bůh má velkou péči o své Slovo. A přece, když zpočátku existovalo jen několik opisů, našli se vzdělaní lidé, kteří v některých případech změnili některá slova, protože si mysleli, že tím to bude jasnější. Ale ve skutečnosti to, co bylo pochopitelné, udělali nesrozumitelným. Protože si to vysvětlovali podle svých názorů, ovlivněných tradicemi. Ale 221 viděla jsem, že Boží Slovo jako celek představuje dokonalý řetěz v němž jeden článek zapadá do druhého, přičemž jedna část Písma vysvětluje druhou. Ti, kteří opravdově hledají pravdu, nemohou zabloudit, protože to není pouze Boží Slovo, které jasně a zřetelně osvětluje cestu života, ale také Duch svatý jako průvodce, který vysvětluje cestu života, jež je v Něm zjevena. Viděla jsem, že Boží andělé nikomu nic nevnucují. Bůh předkládá člověku život i smrt. Člověk si může vybrat. Mnozí chtějí žít, ale stále krácejí po široké cestě. Rozhodli se, že se nepodřídí Boží vládě, i když ve své velké milosti a slitování dal svého Syna, aby za ně zemřel. Ti, kteří nechtějí přijmout vykoupení, za něž byla zaplácena tak velká cena, musí být potrestáni, ale viděla jsem, že Bůh je neuvrhne do pekla, aby trpěli nekonečnými bolestmi, ani je nevezme do nebe, protože kdyby byli přivedeni k čistému a svatému zástupu, byli by velmi nešťastní. Bůh je úplně zničí a naloží s nimi tak, jakoby nikdy nežili. Pak bude Jeho spravedlnosti učiněno zadost. Bůh vytvořil člověka z prachu země, neposlušní a bezbožní budou stráveni ohněm a znovu z nich zbude jenom prach. Viděla jsem, že tato Boží shovívavost a slitování by měly vést všechny k tomu, aby obdivovali Boží charakter a uctívali Jeho svaté jméno. Až bezbožní budou vyhlazeni ze země, pak všechny nebeské zástupy zvolají: "Amen!" Satan se velmi spokojeně dívá na ty, kteří se chlubí Kristovým jménem a přitom se nechali oklamat jeho svody. Neustále vymýšlí nové bludy a jeho schopnosti a dovednosti v tomto směru jsou stále vynalézavější. Svě zástupce - papeže a kněze svádí, aby se sami vyvyšovali a nabádali lidi, aby tvrdě pronásledovali 222 a hubili ty, kteří nechtějí přijmout jeho bludy. Ó, jaká utrpení a jakou duševní úzkost museli prožít Ježíšovi následovníci. Andělé vše pečlivě zaznamenali. Andělům, kteří sloužili trpícím svatým, satan a jeho zlí andělé vychloubačně říkali, že všichni budou pobiti, takže na zemi nebude ani jediného pravého křesťana. Viděla jsem, že v té době byla Boží církev čistá. Nehrozilo nebezpečí, že by do ní vstoupili lidé s převráceným srdcem, protože praví křesťané, kteří měli odvahu vyznat svou víru, se vydávali do nebezpečí, že zemřou na skřipci, na hranici, a nebo budou jinak mučeni způsoby, které vymyslel satan a jeho zlí andělé.

REFORMACE

I když svatí byli pronásledováni, všude povstávali noví svědkové Boží pravdy. Boží andělé vykonávali dílo, které jim bylo svěřeno. Prohledali ta nejtemnější místa a z temnosti vybrali muže s upřímným srdcem. Tito mužové původně žili v bludu, ale Bůh je povolal stejně jako Saule, aby se stali Jeho vyvolenými nádobami, aby nesli Jeho pravdu a pozvedli svůj hlas proti hříšníkům

lidu, který vyznával, že věří v Boha. Na srdce Martina Luthera, Melanchtona a jiných mužů na různých místech působili andělé, jejichž vliv byl příčinou velké touhy těchto mužů po živém svědectví Božího Slova. Vliv nepřítele se šířil jako veliká povodeň, proti níž bylo třeba rychle zakročit. Proto byl povolán Luther, který se měl postavit jako pevná hráz proti hněvu padlé církve a měl být oporou několika jedincům, kteří se věrně drželi svého svatého vyznání. Luther se vždy snažil aby nezhřešil proti Bohu. Svými skutky si chtěl získat Boží přízeň, ale stále necítil plné uspokojení. Teprve, když do jeho mysli pronikl paprsek nebeského světla, tehdy si uvědomil, že Boží přízeň si nezíská 223 svými skutky, ale skrze zásluhy Kristovy krve. Potom mohl osobně přicházet k Bohu, a ne prostřednictvím papeže nebo zpovědníků, ale pouze prostřednictvím Ježíše Krista. Ó, jak vzácné bylo pro Luthera toto nové a slavné světlo, které osvítilo jeho zatemnělou mysl a odstranilo jeho pověřčivost! Toto světlo mu bylo dražší než jakékoliv pozemské poklady. Boží Slovo se mu stalo nečím novým. Vše se změnilo. V knize, ze které měl strach, protože v ní neviděl nic krásného nyní našel život věčný. Přinášela mu radost, útěchu a stala se jeho požehnanou učitelkou. Už neměl žádné překážky, které by mu nedovolovaly tuto knihu číst. Báł se i smrti, ale když četl Boží Slovo, všechn strach zmizel. Obdivoval Boží charakter a miloval Boha. Zpočátku studoval Bibli pouze sám pro sebe a radoval se z pokladů, které v ní objevil. Ale později ji studoval v zájmu církve. Nemohl se dívat na hříchy těch, u nichž dříve hledal své spasení. Když viděl, že i mnozí jiní lidé žijí v takové temnotě, v jaké žil kdysi i on, snažil se o to, aby jim co nejdříve poukázal na Božího Beránka, který snímá hřích světa. Když Luther začal kázat proti bludům a hříchům papežské církve, horlivě se snažil o to, aby rozptýlil temnotu, která obklopovala tisíce lidí, kteří si chtěli spasení zajistit svými skutky. Přál si, aby nějakým způsobem mohl lidem otevřít mysl, aby poznali pravé bohatství Boží milosti a slavné spasení, které je možno získat v Ježíši Kristu. V moci Ducha svatého Luther vystoupil proti hříchům církevních vůdců, a když u kněží narazil na odpor, neztratil svou odvalu, protože pevně věřil v Boží moc a s důvěrou očekával, že s Ním zvítězí. Když pokračoval ve svém 224 boji, setkával se stále s větším odporem kněží. Nechtěli přijmout reformaci. Raději chtěli žít v pohodlí, prostopášnosti a bezbožnosti. Přáli si, aby církev žila i nadále v temnotě. Viděla jsem, že když Luther káral hřích a hájil pravdu, dělal to s nadšením a horlivostí, nebojácně a statečně. Neměl obavu z bezbožných lidí ani ďábla, protože věděl, že Ten, který je s ním, je mocnější než všichni ostatní. Ale někdy byl Luther v nebezpečí, že se svou horlivostí, odvahou a statečností se dostane do extrémů. Proto Bůh povolal Melanchtona, který byl pravým opakem Lutherovy povahy. Tento muž měl být Lutherovi nápomocen v díle reformace. Melanchton byl spíše ostýchavý, opatrný a velmi trpělivý. Bůh si jej velmi oblíbil. Dobře znal Písmo a byl velmi moudrý a rozvážný. Stejně jako Luther miloval i on Boží dílo. Pán spojil srdce těchto mužů, kteří se stali nerozlučnými přáteli. Luther byl Melanchtonovi velkou pomocí, když mu hrozilo nebezpečí, když by jednal velmi opatrně a se strachem, a naopak Melanchton byl pro Luthera velkou pomocí, když hrozilo nebezpečí, že by si počínal příliš ukvapeně. Melanchtonova prozíravost často zabránila těžkostem, které by mohly nastat, kdyby byla dána možnost pouze Lutherovi, někdy by dílo nešlo zdárně kupředu, kdyby bylo svěřeno pouze Melanchtonovi. Bylo mi ukázáno, jak moudře Bůh vybral tyto dva muže, kteří měli stát v čele reformačního díla. Potom mi byla ukázána doba, kdy žili apoštolé. Viděla jsem, že Bůh vybral horlivého, nadšeného Petra, a také mírného, trpělivého Jana. Petr byl někdy prudký a často bylo třeba, aby jej milovaný učedník zadržel. A přece jej to nezměnilo. Avšak, když Petr zapřel svého Pána, činil pokání a byl obrácen, 225 posloužilo to všechno k tomu, aby ovládl svou prudkost a horlivost, k čemuž stačila Janova mírná domluva. Kristovu dílu by často neprospělo, kdyby bylo svěřeno pouze Janovi, byla nutná také Petrova horlivost. Jeho odvalu a rozhodnost je často vysvobodily z těžkostí a jejich nepřátelé tak byli pokořeni. Jan dovedl zapůsobit svou shovívavostí a hlubokou oddaností získal mnohé pro Krista. Bůh vzbudil muže, kteří měli povstat proti hříchům papežské církve a vést dílo reformace. Satan chtěl umlčet tyto živé svědky, ale Pán je chránil. Bylo dovoleno, aby k oslavení Božího jména

mnozí zpečetili své svědectví krví. Ale žili i jiní vlivní mužové, jako Luther a Melanchton, kteří mohli nejlépe oslavit Boha tím, že žili a odhalovali hříchy kněží, papežů i králů, kteří když slyšeli hlas Luthera nebo jeho spolupracovníků, chvěli se. Tito vyvolení mužové se stali jasnými paprsky světla, které rozptýlily temnotu. Mnozí přijímali toto světlo a nechali se jím vést. Když byl jeden svědek zabit, povstali dva nebo i více dalších, kteří zaujali jeho místo. Ale to satanovi nestačilo. Měl moc pouze nad tělem. Nemohl vzít věřícím jejich víru a naději. I když zemřeli, měli radostnou naději, že při vzkříšení spravedlivých získají nesmrtelnost. Neměli pouze lidskou odvahu, měli mnohem víc. Neustále bděli a měli Boží výzbroj. Nebyli připraveni bojovat pouze s duchovními nepřáteli, ale také se satanem, který si jako své nástroje používal lidi, jež na ně neustále křičeli: "Vzdejte se své víry, protože jinak zemřete." Těchto několik křesťanů mělo Boží sílu a byli Bohu dražší než polovina světa těch, kteří sice měli Kristovo jméno, ale v Jeho díle byli zbabělí. Když byla církev pronásledována, její členové byli sjednoceni a milovali se, byli silní v Bohu. Hříšníci se nemohli připojit k církvi. Pouze ti, 226 kteří pro Krista vše ochotně opustili se mohli stát Jeho učedníky. Rádi se stali chudými a pokornými lidmi, podobnými Kristu.

SPOJENÍ CÍRKVE SE SVĚTEM

Potom jsem viděla, jak se satan radí se svými anděly a uvažuje, co vlastně získal. Je pravdou, že ze strachu před smrtí některé bázlivé duše zdržel, aby nepřijali pravdu, ale mnozí, i ti nejbázlivější, přijali pravdu, a tím je všechen strach a obavy ihned opustily. Když byli svědky smrti svých bratří a pozorovali jejich odvahu a trpělivost, věděli, že Bůh a andělé jim pomáhali snášet tato utrpení, a jejich odvaha a statečnost rostla. Jestliže potom měli položit svůj vlastní život, zachovali si svou víru s takovou trpělivostí a odvahou, že jejich vrahové se přitom zachvěli. Satan a jeho andělé poznali, že existuje mnohem úspěšnější metoda k ztracení duší, která bude nakonec mnohem jistější. I když křesťané prožili mnohá utrpení, jejich statečnost a radostná naděje, která je povzbuzovala, dávala odvahu i těm nejslabším a uschopňovala je k tomu, aby šli neohroženě vstříc plamenům a jiným místům, kde byli mučeni. Vzali si příklad z Kristova vznešeného chování, před Jeho vrahy. Při pohledu na jejich vytrvalost a Boží slávu, která na nich spočinula, byli mnozí přesvědčeni o pravdě. Proto se satan rozhodl, že musí pracovat mnohem mírněji. Vždyť už změnil mnohé biblické pravdy a dal lidem tradice, které již zapustily hluboké kořeny, jež milióny přivedly do záhuby. Proto zmírnil svůj hněv a rozhodl se, že nebude pokračovat v tomto krutém pronásledování, ale přiměje církev k tomu, aby se spokojila s různými tradicemi a neusilovala o víru, která byla jednou dána svatým. Když církev přemluvil, aby přijímala světskou 227 čest a jeho přízeň, čímž jí nabízel různé výhody, církev začala ztrácet Boží přízeň. Postupně ztratila i svou moc, protože nehlásala čistou pravdu, která byla v rozporu s jejím požitkářstvím a přátelstvím se světem. Ani nyní církev není odděleným a zvláštním lidem, jak tomu bylo v době, kdy proti ní vzplanul oheň pronásledování. Ó, jak temné je toto zlato, jak se toto nejčistší zlato změnilo! Viděla jsem, že kdyby si církev vždy zachovala svůj zvláštní a svatý charakter, pak by dosud měla moc Ducha svatého, která byla dána učedníkům. Nemocní by byli uzdravováni, ďáblové by se jí poddávali a byli by vymítáni, a její nepřátelé by viděli, že je to mocná a hrozná církev. Viděla jsem velký zástup těch, kteří si přivlastňovali Kristovo jméno, ale Bůh je nepokládá za své vlastnictví ani si je neoblíbil. Zdálo se, že i satan přijal náboženský charakter a velmi si přál, aby si lidé mysleli, že jsou křesťané. Dokonce mu záleželo i na tom, aby lidé věřili v Ježíše, v Jeho ukřižování a vzkříšení. Také satan a jeho andělé tomu věří, avšak třesou se. Ale pokud výsledkem této víry nejsou dobré skutky a nevede-li její vyznavače k tomu, aby si vzali příklad z Krista, který zapřel sám sebe, pak je satan úplně klidný, protože takoví lidé se pouze nazývají křesťany, ale jejich srdce nebylo změněno. V

tomto stavu mu mohou sloužit mnohem lépe, než kdyby vůbec nevěřili. Svou porušenost skrývají pod jméno křesťan, a proto je i lidé pokládají za křesťany, i když mají neposvěcené vlastnosti a zlé, neovládané vášně. Tím je věřícím poskytnuta příležitost, aby Kristu vyčítali jejich nedokonalosti, a tak se stává, že i ti, kdož mají čisté a neporušené náboženství, mají špatnou pověst. Kazatelé hovoří o věcech, které neobráceným věřícím zcela 228 vyhovují. Nedovolí si kázat o Kristu a jasných biblických pravdách, protože jinak by tito neobrácení lidé vystoupili z církve. Ale jelikož mnozí z nich jsou zámožní, nikdo je nemůže z církve vyloučit, přestože se k ní hodí asi tak, jako satan a jeho andělé. A právě to je satanovým cílem. Ježíšovo náboženství je mezi lidmi stále populárnější a čestnější. O lidech, kteří jsou věřící, se hovoří, že si jich svět více váží. Ale to není v souladu s Kristovým učením. Svět nikdy nepřijme Ježíšovo učení. Ti, kteří Jej chtějí následovat, se musí tohoto světa vzdát. Původcem těchto příjemných věcí je satan a jeho andělé. Ti vytvořili plán, a formální křesťané jej začali provádět. Bývají vyprávěny krásné básně, které jsou ochotně přijímány. Do církve vstupují i pokrytci a hříšníci, kteří nečinili pokání. Kdyby byla jasně hlásána čistá pravda, pak by tato třída lidí musela být vyloučena. Avšak mezi těmi, kdož tvrdí, že jsou Kristovými následovníky a mezi světem není žádný rozdíl. Viděla jsem, že kdyby členům církve byla odňata rouška, která přikrývá jejich nepravosti, vyšla by najevo jejich nepravost, zlo a porušenost, takže i to nejnedůvěřivější Boží dítě by tyto formální křesťany bez váhání nazvalo jejich pravým jménem. Jsou to synové svého otce, ďábla, protože konají jeho skutky. Ježíš a všechny nebeské zástupy s nechtí pozorovali tento stav, ale Bůh měl pro církev svatou a důležité poselství. Kdyby bylo přijato, způsobilo by v církvi důkladnou reformaci, probudilo by živé svědectví, takže pokrytci a hříšníci by byli vyloučeni a církev by se opět těšila Boží přízni.

WILLIAM MILLER x) 229

Bůh poslal svého anděla, aby působil na srdce farmáře, který nevěřil Bibli, ten ho měl vést, aby bádal v prorocích. Boží andělé často navštěvovali tohoto vyvoleného muže, aby usměrnili jeho myšlení a odkryli před ním prorocství, která dříve Boží lid nechápal. Byl mu dán počátek řetězu pravdy a pak byl veden, aby hledal dál článek za článkem. Boží Slovo se stalo předmětem jeho obdivu, protože v něm našel dokonalý řetěz pravdy. Toto Slovo, které dříve nepokládal za inspirovanou knihu, se mu nyní otevřelo v plné kráse a slávě. Viděl, že jedna část Písma vysvětluje druhou, a pokud mu některý verš nebyl jasný, našel jiný verš, který mu to vysvětlil. S radostí přijímal svatou Boží Slovo, jehož si velmi vážil. Když studoval prorocství, zjistil, že obyvatelé této země, aniž si to uvědomují, žijí na konci světových dějin. Když pozoroval život církví, které tehdy existovaly, poznal jejich úpadek, protože si nazamilovaly Ježíše, ale tento svět. Tyto církve netoužily po slávě nebeské, ale po světské. Svůj poklad si neukládaly v nebi, ale na tomto světě. Všude viděl pouze pokrytectví, temnotu a smrt. Nebyl spokojen ani sám se sebou. Bůh jej povolal, aby opustil svou farmu, podobně jako povolal Elizea, aby opustil dobytek a pole, na němž pracoval, a následoval Eliáše. S velkými obavami začal William Miller lidem odhalovat tajemství Božího království. Svým posluchačům vysvětloval prorocství, která ukazovala na Kristův druhý příchod. Musel na to 230 vynaložit velké úsilí, ale stále získával novou sílu. Podobně jako Jan Křtitel, který hlásal Kristův první příchod a připravoval Mu cestu, tak i William Miller spolu se svými přáteli kázal o druhém příchodu Božího Syna. Byla mi ukázána doba, v níž žili apoštolé. Viděla jsem, že Bůh připravil pro milovaného Jana zvláštní úkol. Satan chtěl zabránit splnění tohoto úkolu a k tomu si použil své služebníky, kteří měli Jana odstranit. Bůh však poslal svého anděla, který Jana podivuhodně zachránil. Každý, kdo byl svědkem velké Boží moci, která se projevila při Janově vysvobození se tomu divil, a mnozí byli přesvědčeni, že s ním byl Bůh, a že Ježíšovo svědectví, které přinášel, bylo pravé. Ti, kteří ho chtěli odstranit

dostali strach a podruhé neusilovali o jeho smrt, ale bylo dovoleno, aby dál trpěl pro Ježíše. Byl falešně obžalován svými nepřáteli a brzy byl vypovězen na osamělý ostrov, kam Pán poslal svého anděla, aby mu zjevil události, které měly na zemi nastat. Také mu byl ukázán stav církve až do doby konce. Viděl její úpadek, ale i vlastnosti, které musí mít, pokud se chce líbit Bohu a nakonec zvítězit. K Janovi přišel z nebe slavný anděl, jehož obličej zářil Boží slávou. Zjevil Janovi události, které měly hlubký a dalekosáhlý význam v dějinách Boží církve a ukázal mu nebezpečné boje, kterými budou procházet Kristovi následovníci. Jan viděl, že budou muset prožít velké pokušení, aby byli očištěni a vyzkoušeni a mohli vyjít jako vítězové, kteří budou slavně zachráněni pro Boží království. Tvář anděla se rozzářila radostí a slávou, když Janovi ukázal konečné vítězství Boží církve. Když apoštol viděl konečné vysvobození církve, byl touto

x) Viz dodatečné poznámky

slavnou scénou uchvácen a s hlubokou úctou a bázní padl k nohám anděla a klaněl se mu. Ale nebeský posel jej okamžitě pozvedl a laskavě jej napomenul: "Hleď, abys toho nečinil. Jsem spoluslužebník tvůj, i bratří tvých, kteří mají svědectví Ježíšovo. Svědectví pak Ježíšovo jestiť duch prorockví." Zj.19,10. Potom anděl Janovi ukázal nebeské město v jeho plné 231 nádheře a oslňující slávě. Tímto pohledem byl tak nadšen a uchvácen, že zapoměl na andělovo napomenutí a znovu padl k jeho nohám, aby se mu klaněl. Opět byl laskavě napomenut: "Hleď, abys toho nečinil. Neboť jsem spoluslužebník tvůj a bratří tvých proroků a těch, kteří ostříhají slov knihy této. Bohu se klaněj." Zj.22,9. Kazatelé i jejich posluchači se na knihu Zjevení dívají jako na tajemnou knihu, která nemá tak velký význam jako jiné části Písma svatého. Ale já jsem viděla, že tato kniha je opravdu zjevením, které bylo dáno jako kniha, která je potřebná především pro ty, kdož budou žít v posledních dnech, aby je vedla k poznání jejich pravého stavu a jejich povinností. Bůh obrátil pozornost Williama Millera na prorockví a dal mu velké světlo, aby mohl pochopit knihu Zjevení. Kdyby lidé rozuměli Danielovým viděním, lépe by mohli porozumět viděním, která byla dána Janovi. Ale Bůh v pravý čas působil na svého vyvoleného služebníka, který jasně a v moci Ducha svatého odhaloval prorockví a ukazoval soulad mezi Danielovými viděním, Janovými viděním a jinými částmi Bible. Účinně působil na lidská srdce tímto svatým vážným varováním Božího Slova, aby je připravil na příchod Syna člověka. Jeho slova vyvolala hluboké a vážné přesvědčení v mysli jeho posluchačů. Kazatelé i prostí lidé, hříšníci i nevěřící se obrátili k Pánu a chtěli se připravit, aby obstáli u soudu. Boží andělé doprovázeli Williama Millera při jeho díle. Byl 232 to pevný a neohrožený muž, který směle hlásal poselství, jež mu bylo svěřeno. Svět, který ležel v bezbožnosti, jakož i studená a zesvetačtělá církev, byli dostatečným impulsem, který jej přiměl k tomu, aby na toto dílo vynaložil veškerou svou energii a byl veden, aby ochotně snášel námahu, nouzi i utrpení. I když se proti němu postavili formální křesťané i svět a musel čelit satanovi a jeho andělům, stále kázal věčné evangelium, aby všude, kam byl povolán, mocně zaznělo volání. "Bojte se Boha a vzdejte jemu chválu, neboť přišla hodina soudu Jeho." Zj.14,7.

POSELSTVÍ PRVNÍHO ANDĚLA x)

Viděla jsem, že Bůh souhlasil s hnutím, které probíhalo v roce 1843. Chtěl, aby lid byl probuzen a přiveden k okamžiku, kdy se měl rozhodnout buď pro nebo proti pravdě. Kazatelé byli přesvědčeni o správnosti výkladu prorockého údobí. Někteří se zřekli pýchy, vzdali se svého platu a opustili své církve, aby chodili z jednoho místa na druhé a zvěstovali toto poselství. Avšak toto nebeské poselství přijali do svých srdcí pouze nemnozí kazatelé, kteří vyznávali svou víru v Krista. Proto bylo dílo vloženo na mnohé, kteří nebyli kazateli. Aby mohli zvěstovat

poselství, mnozí opustili svá pole, jiní zase své obchody a zboží. Dokonce i někteří řemeslníci byli puzeni k tomu, aby

x) Viz dodatečné poznámky.

opustili svá zaměstnání a začali pracovat v tomto nepopulárním díle zvěstování poselství prvního anděla. Kazatelé opustili své zvláštní názory a cítění a připojili se k zvěstování Kristova příchodu. Všude, kde toto poselství bylo hlášáno, mocně zapůsobilo na lidi. Hříšníci činili pokání, plakali a prosili za odpuštění, a ti, kteří něco získali 233 nepoctivě snažili se o odškodnění. Rodiče cítili velikou zodpovědnost za své děti. Ti, kteří přijali poselství, pracovali se svými neobrácenými přáteli a příbuznými. Zatímco jejich duše nesly tíhu slavného poselství, varovali je a naléhavě prosili, aby se připravili na příchod Syna člověka. To je zatěžovalo nejvíce, protože neměli dostatek účinných důkazů pro potvrzení tohoto varování. Toto dílo, které očistilo duše, odvrátilo pozornost od světských věcí k posvěcení, jaké nikdy dříve neprožili. Tisíce přijímaly pravdu, kterou jim ve svých kázáních přinášel William Miller. V duchu a moci Eliášově povstávali Boží služebníci, aby zvěstovali poselství. Ti, kteří kázali toto slavné poselství cítili podobně jako Kristus předchůdce Jan, že musí přiložit sekeru ke kořeni stromu, a tak vyzývat lidi, aby přinášeli ovoce, které by svědčilo o jejich pokání. Svým svědectvím chtěli probudit a zatrást církvemi a ukázat jejich pravých charakter. Když zaznělo vážné varování, které poskytovalo možnost záchranu před Božím hněvem, pak mnozí členové různých církví toto poselství přijali. Poznali svůj pravý stav a s hořkými slzami pokání po těžkém duševním zápasu se pokořovali před Bohem. Když na nich spočinul Duch Boží, pak se také připojili k hlásání poselství "Bojte se Boha, a vzdejte jemu chválu, neboť přišla hodina soudu jeho." Zj.14,7. Kázání o přesné době příchodu vyvolalo ve všech třídách lidí velký odpor, jak u kazatelů, tak i ze strany nejhorších a nejopovážlivějších hříšníků. Pokrytečtí kazatelé i odvážní posměvači říkali. "Žádný člověk nezná dne ani hodiny." Nikdo nechtěl být poučován a napomínán od těch, kteří hovořili o roku, ve kterém, jak tomu věřili, mělo být ukončeno prorocké údobí. 234 Nechtěli slyšet o znameních, které ukazovaly, že Kristus je blízko, dokonce přede dveřmi. Mnozí pastýři stáde, kteří vyznávali, že milují Ježíše, říkali, že jim nevadí, když se káže o Kristově příchodu, ale byli proti určování přesné doby. Avšak Bůh viděl až do jejich srdcí. Nepřáli si, aby Ježíš přišel. Věděli, že jejich nekřesťanský život by neobstál ve zkoušce, protože nebyli pokorní jako Ježíš. Tito nepraví pastýři se postavili Božímu dílu do cesty. Když lidé slyšeli přesvědčující a mocnou pravdu, pak na ně hluboce působila a podobně jako žalářník se ptali: "Co máme činit, abychom byli spaseni?" Ale tito pastýři se postavili mezi pravdu a lid. Kázali jim o příjemných věcech, aby je odvedli od pravdy. Společně se satanem a jeho anděly, říkali "Pokoj, pokoj," ale žádný pokoj nebyl. Ti, kteří milovali své pohodlí a nevadilo jim odloučení od Boha si nepřáli, aby je někdo vyrušoval. Viděla jsem, že Boží andělé to všechno zaznamenávali. Roucho těchto neposvěcených pastýřů bylo potřísněno krví duší. Kazatelé, kteří sami nechtěli přijmout toto poselství záchranu, bránili v tom jiným, kteří by toto poselství přijali, a proto se budou zodpovídat za jejich zahynutí. Lidé se spolu s kazateli postavili na odpor tomuto nebeskému poselství a snažili se umlčet Williama Millera i jeho spolupracovníky. Za tímto účelem byly rozšiřovány různé falešné zprávy. Jestliže v kázání hovořil o Božích záměrech a svým posluchačům předkládal čistou pravdu, někdy se stalo, že tito lidé se na něho velmi rozhněvali, a když opouštěl shromáždění, někteří si na něho počkali a chtěli mu vzít život. Ale Bůh poslal své anděly, aby jej ochraňovali a bezpečně jej provedli skrze rozzuřený zástup. Jeho dílo ještě nebylo ukončeno. Avšak ti nejvěrnější přijímali poselství s radostí. 235 Věděli, že je to Boží poselství, které jim bylo dáno v pravý čas. Andělé s hlubokým zájmem pozorovali, jaký bude výsledek nebeského poselství. Když je církev nechtěla přijmout, byli zarmoucení a radili se s Ježíšem. Ježíš se odvrátil od těchto církví a nabádal své anděly, aby věrně bděli nad vzácnými jedinci, kteří toto svědectví nezavrhlí, protože jim mělo být dáno ještě další světlo. Viděla jsem, že kdyby formální křesťané s láskou očekávali

příchod Spasitele a věnovali Mu svou pozornost, a kdyby si také uvědomovali, že na tomto světě se Mu nemůže nic vyrovnat, pak by se radovali hned při první zvěsti o Jeho příchodu. Ale tím, že projevíli svou nelibost, když slyšeli o příchodu svého Pána, dokázali, že Jej nemilovali. Satan i jeho andělé se radovali a vysmívali se Kristu a Jeho svatým andělům, že lid, který vyznává, že v Něho věří, miluje Ježíše tak málo, že ani netouží po Jeho druhém příchodu. Viděla jsem, že Boží lid radostně vyhlížel a očekával svého Pána. Ale Bůh měl v úmyslu, že jej vyzkouší. Jeho ruka přikryla jednu chybu, která byla učiněna ve výpočtu prorockého údobí. Ti, kdož očekávali svého Pána ji neobjevili. Dokonce ani nejvzdělanější mužové, kteří se postavili proti stanovenému času, ji také neviděli. Bůh dopustil, aby Jeho lid prožil zklamání. Čas uplynul, a ti, kteří radostně očekávali svého Spasitele byli smutní a zbaveni odvahy, zatímco ti, kteří netoužili po Kristově příchodu a poselství přijali jen ze strachu, se radovali, že nepřišel ve stanovenou dobu. Jejich vyznání nemělo žádný vliv na jejich srdce, ani nezměnilo jejich život. Tato událost byla dobrá k tomu, že každý ukázal, co je v jeho srdci. A tak byli mezi 236 prvními, kteří se odvrátili a posmívali se zarmouceným a zklamaným věřícím, kteří s opravdovou láskou očekávali příchod svého Spasitele. Viděla jsem, že Bůh ve své moudrosti vyzkoušel svůj lid, aby se ukázali ti, kteří se v hodině pokušení zalekli a vrátili se zpět. Ježíš a všechny nebeské zástupy se soucitě a láskou pohlíželi na ty, kteří toužebně očekávali, aby viděli Toho, kterého jejich duše tak milovala. V hodině zkoušky k nim přicházeli andělé, kteří je posilovali. Ti, kdož zavrhlí nebeské poselství, zůstali v temnotě. Proti nim se obrátí Boží hněv, protože nechtěli přijmout světlo, které jim bylo posláno z nebe. Věrní a zklamaní věřící, kteří nemohli pochopit proč jejich Pán nepřišel, nezůstali v temnotě. Znovu byli vedeni k tomu, aby četli Bibli, a prověřili si prorocké údobí. Pán jim už nezakrýval chybu v jejich výpočtu, a proto poznali svůj omyl. Poznali, že prorocké údobí sahá až do roku 1844. Tentýž důkaz, kterým potvrzovali, že prorocké údobí končí rokem 1843, dokazoval, že by mohlo končit v roce 1844. Jejich postavení bylo objasněno světlem Božího Slova a objevili dobu prodlévání: "Jestliže by pak prodlilo (vidění), posečkej na ně, neboť jistotně dojde, aniž bude meškati." Ab.2,3. Ve své lásce pro blízký příchod Kristův přehlédli ono prodlení prorocství, čímž se měli ukázat praví věřící, kteří na Kristův příchod opravdu čekali. Byl znovu určen čas, avšak viděla jsem, že mnozí z nich se nemohli vyrovnat s tímto krutým zklamáním a již nezískali horlivost a sílu, kterou se vyznačovala jejich víra v roce 1843. Satan a jeho andělé z nich měli radost, a ti, kteří nepřijali poselství se těšili z toho, že měli tak dobrý úsudek a moudrost, že se nedali zlákat podvodem, jak nazývali toto poselství. Avšak neuvědomovali si, že jsou sami proti sobě, 237 protože opovrhovali Boží radou a připojili se k satanovi a jeho andělům, aby zmátli Boží lid, který věřil nebeskému poselství. Církve se postavily proti všem, kdož věřili tomuto poselství. Ti, kdo ho nepřijali, byli zpočátku zdrženliví, protože nechtěli uskutečnit, co cítili ve svých srdcích. Avšak zanedlouho se zjevil jejich pravý charakter. Ve svém nitru si přáli, aby bylo zamlčeno svědectví, že prorocké údobí sahá až do roku 1844. Ale praví věřící cítili svou odpovědnost a chtěli zvěstovat toto poselství. Věřící jasně vysvětlili svou chybu a uvedli důvody, které je vedly k očekávání druhého příchodu v roce 1844. Jejich odpůrci jim je nemohli vyvrátit. A přece se proti nim pozvedla vlna hněvu ze strany církví, které nechtěly uvěřit jejich důkazům. Věrní svědkové si nechtěli nechat světlo, které dostali od Boha, jen pro sebe. Aby jejich svědectví nemohli slyšet jiní, byli z církví vyloučeni. Ale Ježíš byl stále s nimi. Světlo Jeho přítomnosti jim přinášelo radost. Tak byli připraveni, aby mohli přijmout poselství druhého anděla.

POSELSTVÍ DRUHÉHO ANDĚLA x)

Tím , že církve nechely přijmout poselství prvního anděla, opovrhly světlem z nebe a ztratily Boží přízeň. Spoléhaly na svou vlastní moc, a když odporovaly prvnímu poselství, pak už

nemohly vidět světlo poselství druhého anděla. Ale Boží milí, kteří byli lidmi opovrhováni, přijali poselství "Padl, padl, Babylon", a opustili tyto církve. Když se poselství druhého anděla blížilo ke svému závěru,xx) 238 viděla jsem, že z nebe svítí na Boží lid velké světlo. Zdálo se, že paprsky tohoto světla jsou jasnější než slunce. Pak jsem slyšela hlas anděla, který zvolal: "Aj, ženich jde, vyjděte proti němu!" Mat.25,6.

Bylo to půlnoční volání, které dávalo moc poselství druhého anděla. Z nebe byli vysláni andělé, kteří měli povzbuzovat svaté, kteří už byli zbaveni odvahy a měli je připravit pro velké dílo, které je před nimi. Prvními, kteří přijali toto poselství, nebyli nejnadanější lidé. Andělé byli poslání k pokorným a věrným lidem, kteří byli vybízeni, aby volali: "Aj, ženich jde, vyjděte proti němu!" Byli nabádáni, aby spěchali a v moci Ducha svatého hlásali poselství, kterým měli být povzbuzeni jejich bratři, kteří už ztráceli odvalu. Toto dílo nebylo závislé na lidské moudrosti nebo lidském učení, ale na moci Boží. Jeho svatí, kteří slyšeli toto volání, mu nemohli odolat. Nejdříve je přijali duchovně

x)xx) Viz dodatečné poznámky.

nejvyspělejší jedinci a ti, kteří již dříve pracovali v díle, byli mezi posledními, jenž přijali a pomáhali hlásat poselství "Aj, ženich jde, vyjděte proti němu!" Poselství druhého anděla bylo hlášáno do všech částí země a dotklo se srdcí tisíců lidí. Šli od města k městu, z jedné vesnice do druhé, dokud Boží očekávající lid nebyl zcela probuzen. V mnohých církvích nebylo dovoleno, aby bylo hlášáno toto poselství. Ale živé svědectví přijal velký zástup těch, kteří opustili tyto padlé církve. Půlnočním voláním bylo vykonáno veliké dílo. Poselství zpytovalo lidská srdce a věřící byli vedeni, aby prožili osobní zkušenost. Věděli, že nikdo nemůže být závislý na druhém. Svatí toužebně očekávali na svého Pána v půstu, bdění a na vytrvalých modlitbách. Dokonce i někteří hříšníci hleděli s hrůzou do budoucnosti. Ale velké množství lidí, kteří 239 projevovali satanova ducha, se postavilo proti tomuto poselství. Tito lidé se jim posmívali a všude hovořili, že "nikdo neví dne ani hodiny." Působením zlých andělů zatvrdili svá srdce a opovrhovali každým paprskem nebeského světla, a tak se stali obětí jeho svodu. Mnozí, kteří vyznávali, že čekají na Krista, se nezúčastnili hlásání poselství. Byli svědky Boží slávy, viděli pokoru a plnou odevzdanost očekávajících jedinců a byli přesvědčeni mocnými důkazy. To vše je vedlo k vyznání, že přijali pravdu, ale nebyli obráceni. Nebyli připraveni na příchod svého Pána. Mezi svatými se projevoval duch slavnostních a vážných modliteb. Cítili posvátnou vážnost. S hlubokým zájmem bděli andělé nad úspěchem poselství, pozvedali ty, kteří poselství přijali a odváděli je od pozemských věcí, aby se mohli dostatečně napít ze spasitelného zdroje. Pak Bůh přijal svůj lid. Ježíš se z nich těšil, protože odráželi Jeho podobu. Vše obětovali, byli dokonale posvěceni a očekávali, že budou proměněni k nesmrtelnosti. Ale ještě jednou měli být bolestně zklamáni. Doba, kdy očekávali své vysvobození, minula. Stále byli na této zemi a zdálo se jim, že následky kletby se nikdy neprojeví tak jasně jako tehdy. Svou pozornost zaměřili k nebi a ve své mysli už prožívali sladký život v nesmrtelnosti, ale jejich naděje se neuskutečnily. Bázeň, která byla patrna na ostatních lidech, nevymizela ihned. Neradovali se hned, když viděli zklamané věřící. Když však neviděli žádné zjevné znamení Božího hněvu, jejich obavy se postupně ztrácely a znovu se začali věřícím posmívat. Boží lid byl znovu zkoušen. Svět se jim smál a urážel je. Ti, kteří 240 věřili, že Ježíš určitě přijde, aby vzkřísil mrtvé, proměnil žijící svaté a ujal se svého království, aby v něm věčně vládl, se cítili asi tak, jako učedníci u Kristova hrobu: "Vzali Pána mého, a nevím kde ho položili." Jan 20,1

POPIS ADVENTNÍHO HNUTÍ

Viděla jsem několik skupin lidí a zdálo se, že jsou navzájem spojeny silným provazem. V těchto skupinách se mnozí nacházeli v úplně temnotě. Jejich zrak byl skloněn k zemi. Vypadalo to, jakoby mezi nimi a Ježíšem neexistovalo žádné spojení. Ale našli se mezi nimi i takoví, kteří se dívali vzhůru k nebi a jejich obličejové zářily, protože na ně dopadaly paprsky světla od Ježíše, podobné slunečním paprskům. Anděl mi řekl, abych se dívala pozorněji. Viděla jsem, že nad každým člověkem, na něhož dopadaly paprsky světla, bděl jeden anděl, ti však, kteří se nacházeli v temnotě, byli obklíčeni zlými anděly. Pak jsem slyšela jednoho anděla jak volá: "Bojte se Boha a vzdejte jemu chválu, neboť přišla hodina soudu jeho." Zj. 14,7. Pak nad těmito skupinami zazářilo velmi krásné, slavné světlo, aby každý, kdo by je přijal, mohl v tomto světle žít. Mnozí z těch, kteří se nacházeli v temnotě, přijali toto světlo a radovali se z něj. Jiní toto nebeské světlo nepřijali a tvrdili, že bylo dáno proto, aby byli svedeni. Pak je toto světlo opustilo a oni se znovu ocitli v temnotě. Ti, kteří přijali Ježíšovo světlo, byli šťastni, protože toto nádherné světlo bylo stále jasnější. Jejich tváře zářily svatou radostí, 241 s hlubokým zájmem pozorovali Ježíše a bylo slyšet, jak spolu s andělem hlásají: "Bojte se Boha a vzdejte jemu chválu, neboť přišla hodina soudu jeho." Když se přidali k hlásání tohoto poselství, viděla jsem, že lidé, kteří se nacházeli v temnotě, začali jimi opovrhovat. Mnozí, kteří přijali toto svaté světlo, přetrhli provaz, který je vázal k ostatním, a odloučili se od těchto skupin. Když to vykonali, pak příslušníci jiných skupin, kterých si dříve vážili, přicházeli mezi ně, a někteří laskavými slovy, jiní s hněvem, začali ty, kteří se uvolnili, znovu svazovat. Tito mužové jim stále říkali: "Bůh je s námi. My se nacházíme se světle a my máme pravdu." Zeptala jsem se, kdo jsou tito muži. Bylo mi řečeno, že to jsou kazatelé a vedoucí, kteří sami nepřijali světlo, a velmi jim vadilo, že ho přijali jiní. Viděla jsem, že ti, kteří přijali světlo, hleděli vzhůru a toužebně očekávali, že Ježíš přijde a vezme je k sobě. Brzy se nad nimi objevil tmavý oblak, který je zarmoutil. Zeptala jsem se, co představuje tento oblak a bylo mi ukázáno, že je to jejich zklamání. Doba, kdy očekávali svého Spasitele uplynula, a Ježíš nepřišel. Když prožívali toto zklamání, pak kazatelé a vedoucí, které jsem dříve pozorovala, se radovali stejně jako všichni, kteří nepřijali světlo. Také satan a jeho andělé byli velmi šťastni. Potom jsem slyšela, jak jiný anděl zvolal: "Padl, padl Babylon!" Na zmalomyslněný zástup zazářilo světlo, a s touhou po Jeho příchodu se znovu dívali na Ježíše. Viděla jsem několik andělů, jak rozmlouvali s andělem, který přinášel zvěst o pádu Bybylona a pak společně s ním volali: "Aj, ženich jde, vyjděte 242 proti němu." Zdálo se, že harmonický hlas těchto andělů zaznívá na každém místě. Nad těmi, kteří milovali světlo, jež jim bylo dáno se objevila neobyčejně krásná a slavná záře. Jejich tváře zářily neobyčejnou slávou a pak se přidali k andělům, kteří volali: "Aj, ženich jde." Když jejich provolání zaznělo i mezi různými skupinami, pak ti, kteří zavrhli světlo, se na ně hněvali a s opovržením se jim vysmívali. Satan a jeho andělé je obklíčili a chtěli je odvést od nebeského světla do temnoty. Ale Boží andělé je chránili. Pak jsem slyšela, že těm, kterým se jiní posmívali a byli utlačováni bylo řečeno: "Vyjděte z prostředku jejich a nečistého se nedotýkejte." II.Kor.6,17. Několik lidí uposlechlo a přetrhlo provaz, kterým byli svázáni. Opustili společnosti, které se nacházely v temnotě a přidali se k těm, kteří se již dříve osvobodili a radovali se s nimi. Slyšela jsem, jak někteří z těch, kteří nevyšli, se vážně a horlivě modlili. Mezi lidmi chodili stále kazatelé a vedoucí, kteří upevňovali provazy. Ale stále jsem slyšela hlas vážné modlitby. Potom jsem viděla, že ti, kdož se modlili, vztahovali své ruce ke svobodným lidem, jež se radovali v Bohu. Ti vážně pohlédli k nebi, pozvedli svou ruku a odpověděli jim: "Vyjděte z prostředku jejich a nečistého se nedotýkejte." Viděla jsem jedince, kteří zápasili o svou svobodu a nakonec přetrhli provaz, kterým byli svázáni. Nedovolili, aby provazy byly upevněny, a nepodlehli falešnému tvrzení: "Bůh je s námi, my máme pravdu." Lidé neustále opouštěli ty zástupy, které se nacházely 243 v temnotě, a připojovali se k zástupu, který žil svobodně po celé zemi. Jejich pohled směřoval vzhůru, spočívala na nich Boží sláva a s radostí Jej oslavovali. Byli sjednoceni a osvětlovalo je nebeské světlo. Kolem tohoto zástupu se nacházeli mnozí, kteří se dostali pod vliv světla, ale úplně se s tímto zástupem

nespojili. Všichni, kdož milovali světlo, jež jim bylo dáno se s hlubokým zájmem dívali vzhůru a Ježíš si je velmi zamiloval. Čekali, že přijde a toužili, aby se již zjevil. Už neváhali a nedívali se na zem. Avšak znovu se nad nimi objevil tmavý oblak a viděla jsem, jak znaveně sklopily své oči. Chtěla jsem vědět, co se stalo. Anděl, který mne doprovázel, mi řekl: "Znovu se ve svém očekávání zklamali. Ježíš ještě nemůže přijít na zem. Musí pro Něj vytrpět ještě větší zkoušky. Musí se vzít bludného učení a tradic, které přijali od lidí a musí se cele obrátit k Bohu a Jeho slovu. Musí být očištěni, zbíleni a protříbeni. Ti, kdož obstojí v těchto těžkých zkouškách, dosáhnou věčného vítězství." Ježíš nepřišel na zemi, jak očekávala tato radující se skupina, aby očistil svatyni tím, že zem očistí ohněm. Viděla jsem, že jejich výpočet prorockého údobí byl správný, v roce 1844 se proroctví naplnilo a Ježíš vstoupil do svatyně svatých, aby v posledních dnech očistil svatyni. Jejich omyl spočíval v tom, že nepochopili co je svatyně, a co znamená její očištění. Když jsem znovu pohlédla na očekávající zklamáný zástup, vypadal velmi smutně. Znovu zkoumali důkazy své víry a ověřili si výpočet prorockého údobí, ale nemohli najít žádnou chybu. Čas se naplnil, ale kde je jejich Spasitel? Byl pro ně ztracen. 244 Bylo mi ukázáno, jak byli zklamáni učedníci, když přišli ke hrobu a nenašli tam Ježíšovo tělo. Marie řekla: "Vzali Pána mého a nevím kde ho položili." Jan 20,13. Zklamáným učedníkům andělé řekli, že Pán vstal, a že je předejde do Galileje. Viděla jsem, že Ježíš pohlížel s hlubokým soucitem na ty, kteří očekávali Jeho příchod. Poslal své anděly, aby řídili jejich myšlenky a následovali Jej tam, kde se nachází. Ukázal jim, že tato země není svatyní, ale že musí vstoupit do svatyně svatých v nebeské svatyni, aby vykonal dílo smíření za svůj lid a přijal království od svého Otce. Potom se pro ně vrátí na tuto zemi, aby mohli být navždy s Ním. Zklamání prvních učedníků dobře znázorňuje zklamání těch, kteří očekávali svého Pána v roce 1844. Byla jsem uvedena do doby, kdy Kristus vítězně vjížděl do Jeruzaléma. Učedníci tehdy věřili, že se ujme království a bude vládnout jako dočasný vládce. Šli za svým Králem s velkými nadějemi. Nasekali krásné palmové ratolesti, sňali svá roucha a s nadšením je pokládali na cestu. Někteří šli vpředu, jiní šli za Ním a volali: "Hosanna Synu Davidovu. Požehnaný, kterýž se běře ve jménu Páně. Hosanna na výsostech." Mat. 21,9. Tento rozruch farizee znepokojoval a přáli si, aby Ježíš pokáral své učedníky. Ale On jim řekl: "Budou-li tito mlčeti, kamení hned bude volati." Luk. 19,40. Zachariášovo proroctví se muselo naplnit (Zach.9,9), ale přece učedníky čekalo hořké zklamání. Po několika dnech 245 následovali Ježíše na Golagatu a viděli, jak zkrvavený a zohavený visí na krutém kříži. Byli svědky Jeho hrozného smrti a uložili Jej do hrobu. Jejich srdce byla zlomena žalem, jejich očekávání se ani částečně nesplnilo, a jejich naděje umřely s Ježíšem. Ale když vstal z mrtvých a ukázal se svým učedníkům, tu jejich naděje ožily. Opět našli svého Pána. Viděla jsem, že zklamání těch, kdož věřili, že v roce 1844 přijde Ježíš, nebylo tak velké, jako zklamání prvních učedníků. Hlásáním poselství prvního i druhého anděla se splnilo proroctví. Byla zvěstována v pravý čas a vykonal dílo, které bylo v souladu s Božím plánem.

JINÝ POPIS ADVENTNÍHO HNUTÍ

Bylo mi ukázáno, jaký zájem mají celá nebesa o dílo, které se koná na zemi. Jednomu silnému andělu Ježíš přikázal, aby sestoupil na zemi a varoval obyvatele země, aby se připravili na Jeho druhý příchod. Když anděl v nebi opustil Ježíšovu přítomnost, předcházelo jej neobyčejně krásné a slavné světlo. Bylo mi řečeno, že má osvitit zemi svou slávou a varovat lidi před nastávajícím Božím hněvem. Mnozí přijali toto světlo. Zdálo se, že někteří z nich jsou velmi vážní, zatímco jiní byli radostní a nadšení. Všichni, kdož přijali světlo, obrátili svou tvář k nebi a oslavovali Boha. I když světlo zářilo na všechny, pouze někteří se jím nechali ovlivnit, ale upřímně je nepřijali. Mnozí byli naplněni velkým hněvem. Kazatelé i jejich posluchači se spojili s nejhroššími lidmi a rozhodně se postavili na odpor světlu, které šířil tento silný anděl. Ale všichni, kdo přijali

246 toto světlo se odvrátili od světa a sjednotili se. Satan a jeho andělé měli mnoho práce, protože se snažili odtáhnout od světla co nejvíce lidí. Zástup, který zavrhl světlo, byl zanechán v temnotě. Viděla jsem, jak Boží anděl s hlubokým zájmem pozoruje lid, který vyznával, že věří v Krista, aby zaznamenal, jakým způsobem lidé reagovali na nebeské poselství, které jim bylo hlášáno. Když mnozí, kteří vyznávali, že milují Ježíše se s posměchem, opovržením a nenávistí odvrátili od nebeského poselství, pak anděl, který měl pergamen v ruce, zaznamenal jejich špatný postoj. Celá nebesa byla rozhořčena nad tím, že lidé, kteří o sobě tvrdili, že jsou Jeho následovníky, si Ježíše vůbec nevážili. Viděla jsem, jak věřící byli zklamáni, když neviděli svého Pána v době, když Jej očekávali. Bůh měl v úmyslu, že skryje budoucnost, a svůj lid přivede k rozhodnutí. Kdyby nebyla kázána přesná doba Kristova příchodu, pak by se Boží záměr nesplnil. Satan vedl mnohé k tomu, aby si mysleli, že velké události, týkající se soudu a poslední zkoušky, jsou v daleké budoucnosti. Bylo nutné, aby byl lid přiveden k tomu, že jejich současná příprava musí být vykonána co nejpečlivěji. Když se čas naplnil, pak ti, kteří opravdově nepřijali světlo anděla se spojili s těmi, kteří pohrdli poselstvím a posmívali se zklamaným. Andělé zaznamenali chování lidí, kteří o sobě tvrdili, že jsou Kristovými následovníky. Tím, že stanovený čas uplynul, byli vyzkoušeni. Byli zváženi a zjistilo se, že jsou lehčí. Hlasitě vyznávali, že jsou Kristovými následovníky, ale ve skutečnosti Jej v ničem nenásledovali. Satan se radoval ze stavu, v jakém se tito Ježíšovi následovníci nacházeli. Nechali se satanem oklamat. Veštinu z nich svedl, aby 247 opustili úzkou cestu a pokusili se přijít do nebe jinou cestou. Andělé viděli, že na Sionu se spolu s čistými a svatými nacházejí také hříšníci a pokrytci, kteří milují svět. Andělé bděli nad Ježíšovými věrnými učedníky. Ale i hříšníci měli na svaté velký vliv, a tak těm, kteří ve svém srdci měli upřímnou touhu vidět Ježíše a hovořili o tom se svými bratřími, to zakazovali. Andělé pozorovali tuto situaci a měli soucit s ostatky, kteří s láskou očekávali svého Pána. Pak dostal jiný silný anděl rozkaz, aby sestoupil na zem. Ježíš mu podal list s poselstvím, a když přišel na zem, zvolal: "Padl, padl, Bybylon." Potom jsem viděla, jak zklamaní opět pohlédli k nebi a s vírou i nadějí očekávali příchod svého Pána. Ale zdálo se, že mnozí jsou nějak otupělí, jakoby spali. Přece jsem však viděla výraz hlubokého zármutku na jejich obličejích. Tito zklamaní zjistili z Písma svatého, že jsou v čase prodlévání, a že musí trpělivě čekat na splnění vidění. Tentýž důkaz, který je přiměl aby svého Pána očekávali v roce 1843 je vedl k tomu, aby Jej očekávali v roce 1844. Viděla jsem, že většina z nich už neměla sílu, kterou se vyznačovala jejich víra v roce 1843. Po zklamání byla jejich víra zmalomyslněna. Když se Boží lid připojil k hlásání poselství druhého anděla, nebeské zástupy s velikým zájmem zaznamenávaly úspěch tohoto poselství. Viděly však, že mnozí formální křesťané se posmívali a opovrhovali těmi, kteří byli zklamaní. Posměvači říkali: "Vy ještě nejste v nebi?" Anděl to všechno zaznamenal a řekl: "Oni se posmívají Bohu." Bylo mi ukázáno, že podobný hřích byl páchán už ve starozákonní době. Eliáš byl vzat do nebe 248 a jeho plášť padl na Elizea. Když ho viděli bezbožní chlapi, jejichž rodiče je navedli, aby pohrdali Božím mužem, šli za ním a křičeli: "Jdi lysý, jdi lysý!" Tím, že uráželi Božího služebníka, uráželi vlastně Boha. Proto byli ihned potrestáni. Podobně i ti, kteří tupili svaté a posmívali se jim, že ještě nejsou v nebi, budou potrestáni Božím hněvem a poznají, že posmívat se Stvořiteli, není žádná maličkost. Ježíš poslal jiného anděla, aby rychle letěl a osvěžil i posílil umdlévající víru Jeho lidu a připravil jej, aby porozuměl poselství druhého anděla a důležité události, která brzy nastane v nebi. Viděla jsem, že Ježíš dal těmto andělům velkou moc a světlo, a rychle letěli na zem, aby splnili svou povinnost a pomohli druhému andělu v jeho práci. Když andělé zvolali: "Aj, ženich jde, vyjděte proti němu", zazářilo na Boží lid veliké světlo. Potom jsem viděla, jak zklamaní povstali a společně s druhým andělem hlásali: "Aj, ženich jde, vyjděte proti němu." Světlo těchto andělů proniklo temnotou. Satan a jeho andělé se snažili zabránit šíření tohoto světla a nechtěli dovolit, aby splnilo svůj účel. Přeli se s nebeskými anděly a říkali jim, že Bůh svůj lid oklamal, a že se vším tímto světlem a mocí nemohou svět přimět k tomu, aby uvěřil, že Kristus přijde. Ale navzdory satanovu úsilí, zatarasit cestu a

odvrátit mysl lidí od světla, Boží andělé pokračovali ve svém díle. Ti, kteří přijali světlo, vypadali velmi šťastně. Vytrvale vzhlíželi k nebi a toužili po tom, aby se Ježíš zjevil. Někteří plakali a horlivě se modlili. Svě oči však měli upřeny na sebe 249 a neměli odvahu podívat se vzhůru. Nebeské světlo však rozptýlilo temnotu, která je obklopovala, a pak se nedívali na sebe, ale vzhůru, a na každém obličejí se objevila vděčnost a svatá radost. Ježíš a všechny zástupy andělů se těšili při pohledu na tyto

věrné a čekající věřící. Ti, kteří nepřijali a zavrhli poselství prvního anděla ztratili světlo i druhého poselství a nemohli mít užitek z moci a slávy, jež doprovázely poselství "Aj, ženich jde, vyjděte k němu." Ježíš se od nich znechuceně odvrátil, protože si Ho nevážili a opovrhli Jím. Ti, kdož přijali poselství byli zahaleni oblakem slávy. S velikou bází se snažili, aby Boha nějak neurazili. Čekali, bděli a modlili se, aby poznali Jeho vůli. Viděla jsem, že satan a jeho andělé se snažili zastřít Božímu lidu toto Božské světlo, avšak pokud si očekávající jedinci vážili světla, nedívali se na zem a oči měli upřeny jen na Ježíše, satan neměl moc oloupit je o tyto nádherné paprsky světla. Když bylo hlášáno toto nebeské poselství, satan a jeho andělé se rozhněvali a ti, kteří vyznávali, že milují Ježíše, ale pohrdali Jeho příchodem, byli vedeni k tomu, aby se posmívali a pohrdali věrnými věřícími. Ale anděl zapisoval každou urážku, každé opovržení a každou křivdu, kterou zakusili Boží dítky ze strany svých formálních bratří. Mnozí se připojili k hlásání poselství "Aj, ženich přichází." Opustili své bratry, kteří netoužili po Ježíši a nechtěli se zabývat Jeho druhým příchodem. Viděla jsem, že Ježíš odvrátil svou tvář od těch, kteří opovrhují Jeho příchodem a nabádal anděly, aby vyvedli Jeho lid ze středu nečistých lidí, aby se od nich neposkvrnili. Ti, kteří uposlechli poselství, 250 vyšli a sjednotili se. Svítlo na ně svaté světlo. Zřekli se světských věcí, posvětili své pozemské zájmy, vzdali se svých pozemských pokladů a svůj pohled zamířili cele k nebi, protože očekávali, že spatří svého milovaného Vysvoboditele. Z jejich obličejů vzařovalo svaté světlo, které svědčilo o jejich pokoji a radosti. Ježíš přikázal svým andělům, aby šli k nim a posilovali je, protože se blížila hodina jejich zkoušky. Viděla jsem, že tito čekatelé ještě neprožili takovou zkoušku, kterou musí prožít. Ještě se nezbavili bludů. Viděla jsem Boží milost a dobrotivost v tom, že opětovně posílal lidu na zemi varování a opakoval jim poselství, aby je přivedl k pečlivějšímu zpytování srdce a studiu Písma svatého, aby se mohli zbavit bludů, které zavedli pohané a papežství. Skrze tato poselství Bůh svému lidu ukazuje, jak by pro ně mohl mocněji působit a jak může Jeho lid zachovávat všechna Jeho přikázání.

SVATYNĚ

Viděla jsem, jak hořké bylo zklamání Božího lidu, když Ježíš nepřišel v době, kdy Jej očekávali. Nevěděli, proč jejich Spasitel nepřišel, protože neměli žádný důkaz o tom, že by prorocké údobí ještě neskončilo. Anděl řekl: "Je snad chyba v Božím slově? Nezapoměl Bůh splnit svá zaslíbení? Ne, splnil vše, co zaslíbil. Ježíš povstal a v nebeské svatyni zavřel dveře vedoucí do svatyně, ale otevřel dveře do svatyně svatých, a vstoupil dovnitř aby, očistil svatyni. Všichni, kteří trpělivě očekávali porozumí tomuto tajemství. Chybu učinil člověk, ale Bůh neučinil žádnou chybu. Všechna Boží zaslíbení se splnila, ale 251 člověk se mylně domníval, že svatyní je země. Věřil, že na konci prorockého údobí bude země očištěna. Boží zaslíbení se splnilo, ale nesplnily se lidské představy." Ježíš poslal své anděly, aby mysl zklamaných duší obrátili ke svatyni svatých, kam vešel, aby očistil svatyni a vykonal pro Izraele zvláštní dílo smíření. Ježíš andělům řekl, že všichni, kteří Jej naleznou, porozumí dílu, které konal. Viděla jsem, že během své služby ve svatyni svatých bude Ježíš oddán s Novým Jeruzalémem. Když bude Jeho dílo ve svatyni svatých skončeno, přijde na tuto zemi jako mocný Král a vezme k sobě všechny ty, kteří trpělivě očekávali Jeho příchod. Bylo mi ukázáno, co se odehrálo v nebi v roce 1844, když prorocké

údobí skončilo. Když Ježíš ukončil svou službu ve svatyni a zavřel dveře, které ji oddělovaly od druhé části, pak ti, kteří slyšeli poselství o Jeho příchodu a zavrhli je, zahalila temnota, a Ježíš se jim ztratil. Potom si Ježíš oblékl nádherné roucho na jehož spodním okraji se střídavě nacházely zvonečky a granátová jablka. Z Jeho ramenou splýval nádherně zhotovený náprsník. Když se pohyboval, třpytil se jako diamanty, a tím na něm vynikala písmena, která na něm byla napsána nebo vyryta. Na Jeho hlavě bylo něco, co vypadalo jako zvláštní koruna. Když měl na sobě tento oděv, obklopili Jej andělé a v ohnivém voze se odebral za druhou oponu. Pak jsem byla vyzvána, abych věnovala pozornost oběma oddělením nebeské svatyně. Opona, či dveře byly otevřeny a bylo mi dovoleno, abych vstoupila dovnitř. V prvním oddělení jsem viděla sedmiramenný svícen, stůl s chleby předložení, kadidlový oltář a kadidelnici. Všechny předměty v tomto oddělení vypadaly jako nejčistší zlato a odrážely podobu Toho, který vstoupil dovnitř. Opona, která oddělovala obě oddělení měla neobvyklé barvy. Byla zhotovena ze zvláštního materiálu s nádherným okrajem. Na oponě byly vyšity zlaté obrazy, znázorňující anděly. Opona byla poodhrnuta, a tak jsem nahlédla i do druhého oddělení. Viděla jsem tam truhlu, která byla tak nádherná, že se zdálo, že je zhotovena z nejjemnějšího zlata. Na víku truhly byl velmi krásně zhotoven okraj, který připomínal řadu korun. V truhle se nacházely kamenné desky, na nichž bylo vyryto desatero Božích přikázání. Na obou krajích truhly stáli dva krásní cherubínové, jejichž křídla byla roztažena nad truhlou. Když Ježíš stál před slitovnicí, vzájemně se dotýkali nad Jeho hlavou. Stáli proti sobě a dívali se dolů na truhlu. Tito cherubínové zastupují všechny zástupy andělů, kteří se zájmem pozorují Boží zákon. Mezi cherubíny se nacházela zlatá kadidelnice. Když byly k Ježíši s vírou vysílány modlitby svatých, které předkládal svému Otci, z kadidla se šířila vůně v podobě oblaku dýmu, který měl nejkrásnější barvy. Nad místem, kde se nacházel Ježíš, stojící před truhlou, se rozprostírala neobvyklá zář slávy, na niž jsem se nemohla podívat. Vypadala jako Boží trůn. Když k Otci vystupoval dým z kadidla, od trůnu přicházela na Ježíše velká sláva, která se od Něj dále rozlévala nad těmi, jejichž modlitby vystupovaly vzhůru jako příjemná vůně kadidla. K Ježíši proudilo bohaté světlo, které zastíňovalo slitovnici. Chrám byl naplněn slávou. Nemohla jsem se dlouho dívat na tuto neobvyklou zář. Slovy se to nedá popsat. Byla jsem tím přemožena a musela jsem se obrátit, protože jsem už nemohla snést pohled na tutu velkou slávu. Byla mi ukázána i pozemská svatyně, která měla také dvě oddělení. Podobala se nebeské svatyni a bylo mi řečeno, že byla 253 její napodobeninou. Zařízení, které se nacházelo v první části pozemské svatyně, bylo podobné jako v nebeské svatyni. Byla odhrnuta opona a podívala jsem se do svatyně svatých. Viděla jsem, že její zařízení bylo stejné jako ve svatyni svatých, která je v nebeské svatyni. V pozemské svatyni konal kněz službu v obou odděleních. Do první části vcházel každý den, ale do svatyně svatých vstupoval pouze jednou do roka, aby ji očistil od hříchů, které tam byly přenášeny. Viděla jsem, že Ježíš konal službu v obou částech nebeské svatyně. Do pozemské svatyně vstupovali kněží s krví zvířat, které byla obětována za hřích. Do nebeské svatyně vstoupil Kristus s obětí své vlastní krve. Do pozemské svatyně vstupovali smrtelní kněží, kteří tam nemohli sloužit trvale, ale Ježíš je knězem na věky. Přinášením darů a obětí do pozemské svatyně získali Izraelité představu o významu příchodu Spasitele. Z Boží moudrosti bylo toto dílo zjeveno i nám, abychom při pohledu na tyto služby mohli pochopit Ježíšovo dílo v nebeské svatyni. Když Ježíš zemřel na Golgotě, zvolal: "Dokonáno jest." Opona v chrámě se roztrhla na dvě části. Tím bylo ukázáno, že služby v pozemské svatyni jsou navždy ukončeny. Bůh se již nechce scházet s kněžími v jejich pozemském chrámu a nebude přijímat jejich oběti. Ježíšova krev byla vylita, aby s ní sám vstoupil do nebeské svatyně. Tak jako kněz vstupoval jednou v roce do svatyně svatých, která se nacházela na této zemi, tak i Ježíš vstoupil v nebi do svatyně svatých. Bylo to v roce 1844, na konci 2 300 dnů, o nichž hovoří 8. kapitola Danielova proroctví, aby vykonal konečné dílo smíření za všechny, pro něž je Jeho příměluva prospěšná, a tak očistil svatyni.

Když Ježíš skončil svou službu ve svatyni a vešel do svatyně svatých, kde se postavil před truhlu, v níž se nachází Boží zákon, poslal na zem dalšího mocného anděla s třetím poselstvím. Anděl měl v ruce pergamen, a když s mocí a slávou sestoupil na zem, hlásal strašné varování s nejhroznější hrozbou, jaké se kdy lidstvu dostalo. Účelem tohoto poselství bylo upozornění Božích dítek na nastávající hodinu pokušení a úzkosti. Anděl řekl: "Budou muset tvrdě bojovat se šelmou a jejím obrazem. Jejich jedinou nadějí na věčný život je vytrvalost. I když jim hrozí nebezpečí smrti, musí se pevně držet pravdy." Třetí anděl končil své poselství slovy: "Tuť jest trpělivost svatých, tu jsou ti, kteříž ostříhají příkázání Božích a víry Ježíšovy." Zj.14,12. Když opakoval tato slova, ukázal na nebeskou svatyni. Všichni, kteří přijímají toto poselství, se v mysli zaměřují na svatyni svatých, kde Ježíš stojí před truhlou a naposledy se přimlouvá za všechny, pro něž ještě platí milost, a za ty, kteří nevědomě přestupovali Boží zákon. Toto smíření je vykonáno jak za

x) Viz dodatečné poznámky.

spravedlivé, kteří již zemřeli, tak i za spravedlivé, kteří ještě žijí. Vztahuje se na všechny, kteří zemřeli s důvěrou v Krista, avšak tím, že jim nebylo poskytnuto světlo o Božím zákonu nevědomě hřešili, když se neřídili jeho předpisy. Když Ježíš otevřel dveře do svatyně svatých, bylo zjeveno světlo o sobotě a Boží lid byl zkoušen tak, jako kdysi národ izraelský, aby se ukázalo, zda bude zachovávat Boží zákon. Viděla jsem, jak třetí anděl pozvedl svou ruku a ukazoval zklamaným lidem cestu do svatyně svatých, která se nachází v nebeské svatyni. Pokud vírou vstoupí do svatyně svatých, naleznou Ježíše, a opět budou žít v naději a radosti. Viděla jsem, jak se dívali zpět a uvažovali o minulosti, jak kázali o Kristově druhém příchodu a o tom, co prožili, když se v roce 1844 nic nestalo. Poznali, proč byli zklamáni, a znovu je povzbuzovala radost a jistota. Třetí anděl jim vysvětlil minulost, současnost i budoucnost, a oni poznali, že Bůh je ve své prozřetelnosti vedl opravdu podivuhodně. Bylo mi ukázáno, že ostatkové následovali Ježíše do svatyně svatých, viděli truhlu i slitovnici a upoutala je jejich sláva. Pak Ježíš zvedl víko truhly a hle, byly tu kamenné desky, na nichž bylo napsáno deset Božích příkázání. Prohlíželi si ta živá slova, ale když mezi těmito deseti svatými předpisy viděli čtvrté příkázání, strhlo je to zpět. Toto příkázání zářilo mnohem jasněji než ostatních devět, a bylo obklopeno slavnou svatou září. Neviděli tam nic, co by jim sdělovalo, že sobota byla zrušena, nebo změněna na první den týdne. Příkázání jsou stále stejná, jak tomu bylo v době, kdy je sám Bůh oznámil na hoře se slavnostní a hroznou důstojností za hřímání a blýskání. Zní stále stejně jako v době, kdy svým vlastním prstem na kamenných deskách napsal: "Šest dní pracovati budeš, a dělati všeliké dílo své, ale dne sedmého odpočinutí jest Hospodina Boha tvého." II.Moj.20,9.10. Velmi se divili, když viděli, s jakou pečlivostí se zachází s desaterem příkázání. Viděli, že tyto složené desky se nacházejí blízko Hospodina a jsou obklopeny a chráněny Jeho svatostí. Viděli, že čtvrté příkázání desatera pošlapávali, a na 256 místo dne, který posvětil Hospodin, zachovávali den ustanovený pohany a papežstvím. Pokořili se před Bohem a litovali svého přestoupení. Viděla jsem, že když Ježíš předkládal svému Otci jejich vyznání a modlitby, z kadidelnice vystupoval dým a na Ježíši a slitovnici spočinulo jasné světlo. Horlivě modlícím se duším, které byly zarmouceny, protože zjistily, že přestupovaly Boží zákon, bylo požehnáno a jejich tváře zazářily radostí a nadějí. Připojily se k činnosti třetího anděla a hlasitě zvěstovaly slavnou výstrahu. Zpočátku jich bylo jen několik, ale věrně pokračovaly v mocném hlásání tohoto poselství. Potom jsem viděla mnohé, kteří přijali poselství třetího anděla. Jejich hlasy se spojily s těmi, kteří jako první přijali tuto výstrahu. Oslavovali Boha tím, že světili den Jeho

odpočinku. Mnozí, kteří přijali třetí poselství neměli žádné zkušenosti z doby, kdy byla hlásána první dvě poselství. Satan to věděl, a proto je chtěl srazit k zemi, ale třetí anděl jim ukázal na svatyni svatých a ti, kteří měli zkušenosti z předcházejících poselství, jim ukazovali cestu k nebeské svatyni. V poselstvích andělů viděli mnozí dokonalý řetěz pravdy a s radostí je přijali tak, jak následovala, a s vírou následovali Ježíše do nebeské svatyně. Tato poselství mi byla představena jako kotva Božího lidu. Ti, kteří jim porozumí a přijmou je, nebudou svedeni mnohými satanovými svody. Po velkém zklamání v roce 1844 měli satan i jeho andělé velmi mnoho práce, kdy různými nástrahami chtěli podlomit víru mnohých lidí. Ovlivňovali mysl lidí, kteří nabyli určité 257 zkušenosti během hlásání poselství a mysleli si, že jsou pokorní. Mnozí si mysleli, že první i druhé poselství se splní v budoucnosti, zatímco jiní prohlašovali, že se již splnila dávno v minulosti. Tito lidé ovlivnili nezkušené a podlomili jejich víru. Někteří zkoumali Bibli, aby si sami postavili svou vlastní víru, která by nebyla závislá na ostatních. Satan měl z toho velkou radost, protože věděl, že na ty, kteří přetrhli lano, které je spojovalo s kotvou, bude moci působit různými bludy a různým učením. Mnozí, kteří vedli hlásání prvního i druhého poselství je nyní popírali a mezi ostatními šířili zmatek a rozkol. Potom byla moje pozornost zaměřena na Williama Millera. Byl z toho všeho zmaten a velmi se obával o svůj lid. Zástup těch, kteří v roce 1844 byli v lásce sjednoceni, ztrácel svou lásku. Byli v neustálém sporu, jejich láska chladla a byli na pokraji odpadnutí. Když to viděl, byl zarmoucen a ztrácel svou sílu. Viděla jsem, že vedoucí mužové jej pozorovali a obávali se, že také přijme poselství třetího anděla a Boží přikázání. Když chtěl přijmout nebeské světlo, tito mužové vymýšleli různé plány a snažili se zmařit jeho záměr. Působili na něj různí lidé, aby byl udržen v temnosti, a aby svým vlivem působil mezi těmi, kteří odporovali pravdě. Nakonec se William Miller postavil proti nebeskému světlu. Tím, že nepřijal poselství, které by plně vysvětlilo jeho zklamání, učinil chybu. Nakonec ztratil světlo a slávu, které by oživily jeho vyčerpané síly, daly mu novou naději a přivedly by jej k oslavování Boha. Spoléhal na lidskou moudrost, ne na Boží. Ale po těžké práci, kterou vykonal pro svého Mistra, a pro své stáří, nenesl tak velkou zodpovědnost jako 258 ti, kteří mu bránili v přijetí pravdy. Oni jsou odpovědní za tento hřích. Kdyby William Miller mohl vidět jasné světlo třetího poselství, mnohé věci, které se mu zdály temné a tajemné, by měl vysvětleny. Ale jeho bratři mu projevovali tak velkou lásku a zájem, že se od nich nemohl odtrhnout. Jeho srdce by se přiklonilo k pravdě, ale bral ohled na své bratry, kteří jí odpírali. Mohl opustit ty, kteří s ním tak úzce spolupracovali při hlásání Kristova druhého příchodu? Domníval se, že jej přece nemohou vést špatnou cestou. Bůh dovolil, aby se dostal pod satanovu moc, vládu smrti a skryl jej v hrobě před těmi, kteří se stále snažili o to, aby jej odvrátili od pravdy. Mojžíš učinil chybu těsně před vstupem do zaslíbené země. Viděla jsem, že William Miller se rovněž dopustil chyby těsně před vstupem do nebeského Kanánu, protože dovolil, aby svým vlivem působil proti pravdě. K tomu jej svedli jiní, kteří jsou za to zodpovědní. Ale Boží andělé bdí nad prachem tohoto Božího služebníka a při posledním zatroubení vstane z mrtvých.

PEVNÉ ZÁKLADY

Viděla jsem zástup lidí, kteří bděli a byli pevní. Nedali se ovlivnit těmi, kteří chtěli zničit základ jejich víry. Bůh si jich velmi vážil. Viděla jsem tři stupně - první, druhé a třetí andělské poselství. Anděl, který mne doprovázel řekl: "Běda tomu, kdo by se snažil pohnout byt' i tím nejmenším kamenem. Je velmi důležité, aby tato poselství byla dobře chápána. Budoucnost duší 259 záleží na tom, jaký postoj k nim zaujmou." Potom mi byla znovu ukázána doba, kdy tato poselství byla hlásána, a viděla jsem, jak těžce nabýval Boží lid své zkušenosti. Byly získány mnohými utrpeními a těžkými zápasy. Bůh jej vedl krok za krokem až na místo, které bylo postaveno na pevných, neochvějných základech. Viděla jsem, jak se mnozí blížili k tomuto místu a zkoušeli

jeho základy. Někteří vystoupili s radostí nahoru. Jiní začali vyhledávat chyby v jeho základech. Chtěli vykonat některá zlepšení, která měla přispět k jeho zlepšení i ke štěstí lidí, kteří na něm stáli. Někteří vystoupili nahoru, aby tuto stavbu prozkoumali a prohlásili, že není postavena správně. Ale já jsem viděla, že na tomto místě stáli všichni pevně a ty, kteří odcházeli napomínali, aby si nestěžovali, protože Stavitelem je Bůh a protestovali by tak vlastně proti Němu. Vyprávěli jim o Božím podivuhodném díle, které je přivedlo na toto pevné místo, všichni společně pohlédli vzhůru k nebi a hlasitě oslavovali Boha. Někteří z těch, kteří dříve protestovali a opustili toto místo tím byli dojatai a znovu se pokorně vrátili a vystoupili nahoru. Byla jsem uvedena do doby, kdy byl hlásán Kristův první příchod. Jan byl poslán v duchu a moci Eliášově, aby Ježíši připravil cestu. Ti, kteří nepřijali Janovo svědectví, neměli žádný prospěch ani z Ježíšova učení. Jejich odpor k poselství, které předpovídalo Jeho příchod, je zavedl tak daleko, že pak již nebyli připraveni přijmout ani nejmocnější důkazy o tom, že je Mesiášem. Ty, které nepřijali Janovo poselství, vedl satan ještě dále, aby zavrhl i Krista a ukřižovali Jej. Pak už nemohli přijmout požehnání, jež bylo dáno o letnicích, a které by jim ukázalo cestu do nebeské svatyně. Když se opona v chrámě 260 roztrhla, bylo tím ukázáno, že židovské oběti a obřady již nebudou přijímány. Veliká oběť, která byla přinesena, byla přijata. O letnicích sestoupil na zem Duch svatý, který obrátil mysl učedníků od pozemské k nebeské svatyni, kam Ježíš vstoupil se svou vlastní krví, aby na učedníky vylil požehnání svého smíření. Ale Židé byli ponecháni v naprosté temnotě. Ztratili veškeré světlo o plánu vykoupení a stále věřili, že jejich oběti a dary pro ně mají veliký význam. Úlohu pozemské svatyně plně převzala nebeská svatyně, ale o této změně vůbec nic nevěděli. Proto pro ně Kristovo prostřednické dílo, konané ve svatyni, nemělo žádný význam. Na Židy se mnozí dívají s hrůzou, protože zavrhl i Krista a ukřižovali Ho. Když čtou události, které hovoří o Jeho ponížení, myslí si, že oni by Jej milovali a nezapřeli by Krista jako Petr, a nemohli by Ho ukřižovat jako Židé. Ale Bůh, který čte v každém lidském srdci, je vyzkoušel, aby se ukázalo, jak veliká je jejich láska k Ježíši. Celá nebesa s hlubokým zájmem pozorovala, jak bude přijato poselství prvního anděla. Ale mnozí, kteří vyznávali, že milují Ježíše a při čtení pasáží o Jeho ukřižování plakali, zavrhl radostné poselství o Jeho příchodu. Toto poselství měli radostně přijmout, ale oni prohlašovali, že je to blud. Ty, kteří milovali Ježíše, nenáviděli a vyloučili je z církve. Když nepřijali první poselství, nemohli mít užitek ani z druhého poselství. Půlnočního volání si ani nevšimli, i když je mělo připravit k tomu, aby vírou s Ježíšem vstoupili do svatyně svatých v nebeské svatyni. Když zavrhl první dvě poselství, jejich mysl byla tak zatemnělá, že nemohli vidět světlo poselství třetího anděla, které jim mělo ukázat cestu do svatyně svatých. Viděla jsem, že podobně jako Židé ukřižovali Ježíše, tak 261 i formální církve ukřižovaly toto poselství. Proto vůbec neznají cestu, vedoucí do svatyně svatých a nemohou mít žádný užitek z Ježíšovy prostřednické služby. Jako Židé, kteří zbytečně přinášeli své oběti, i oni vysílají zbytečně své modlitby na místo, které Ježíš opustil. Satan má radost, že jsou podvedeni. Předstírá svůj náboženský charakter a svou mocí, znameními a falešnými zázraky vede mysl formálních křesťanů, aby je chytil do svých osidel. Na každého působí jinak. Vymyslel si různé svody, aby měl vliv na mysl různých lidí. Někteří lidé jeden podvod s hrůzou zavrhnou, ale jiní ochotně přijímají. Mnohé satan svádí skrze spiritismus. Přichází také jako anděl světlosti a svůj vliv šíří po zemi prostřednictvím falešné reformace. Církve jsou hrdé a myslí si, že Bůh pro ně vykonal podivuhodné dílo, ale ve skutečnosti je to dílo jiného ducha. Vzrušení časem zmizí a svět i církve se pak nacházejí v ještě horším stavu než předtím. Viděla jsem, že mezi formálními adventisty i mezi padlými církvemi má Bůh upřímné dítky, a než budou vylity rány, budou z těchto církví povoláni jak kazatelé tak i prostí členové a s radostí přijmou pravdu. Satan o tom ví. Než zazní hlasité volání třetího anděla, vyvolá mezi těmito náboženskými společnostmi určité oživení, a ti, kteří zavrhl pravdu si budou myslet, že Bůh je s nimi. Satan má naději, že svede i upřímné členy, aby si mysleli, že Bůh stále pracuje pro tyto

církve. Ale zazáří světlo a všichni věrní budou z těchto padlých církví vyvedeni a připojí se k ostatkům.

SPIRITISMUS 262

Byl mi ukázán podvod, který se projevuje při klepání. Viděla jsem, že satan má moc ukázat nám postavy našich příbuzných nebo přátel, kteří zesnuli v Pánu Ježíši. Bude to vypadat tak, jakoby tyto přátelé byli opravdu přítomní. Budou používat výrazů, jež nám budou dobře známy, protože jsme je slyšeli za jejich života, a také tón jejich hlasu nám bude velmi blízký. To vše bude konáno proto, aby lidé byli oklamáni a uvěřili, že je to pravda. Viděla jsem, že svatí musí být dobře obeznámeni s přítomnou pravdou, kdy tuto známost získají studiem Písma. Musí vědět, jaký je stav člověka po smrti, protože jinak se jim budou zjevovat ďábelští duchové, kteří o sobě budou tvrdit, že jsou jejich milými příbuznými nebo přáteli, a budou jim přinášet nebiblická učení. Budou činit vše, co bude v jejich moci, aby si získali jejich náklonnost, a své výroky budou potvrzovat konáním zázraků. Boží lid musí být připraven, aby těmto duchům mohl odporovat pravdou, která je zjevena v Bibli, která nám zjevuje, že mrtví nevědí nic a ti, kdož se za ně vydávají, jsou duchové ďábelští. Musíme si dobře prověřit základ naší naděje, neboť jej budeme muset obhájit Písmem svatým. Tento klam se bude rozšiřovat a je na nás, abychom se s ním vypořádali. Nebudeme-li připraveni, budeme svedeni a přemoženi. Avšak vykonáme-li část práce, na kterou stačíme, abychom se připravili na boj, který je před námi, Bůh vykoná ostatní, a Jeho všemohoucí rámě nás ochrání. Spíše by poslal všechny anděly z nebeské slávy, aby se postavili jako zeď kolem věrných duší, než by je nechal svěst falešnými satanovými zázraky. Viděla jsem, jak rychle se tento podvod šířil. Byl mi ukázán 263 vlak ujíždějící rychlostí blesku. Anděl mne nabádal, abych vlaku věnovala pozornost. Zdálo se, jakoby v něm cestoval celý svět. Pak mi byl ukázán průvodčí, který vypadal krásně a vznešeně. Všichni cestující si ho vážili. Velmi jsem se tomu divila a ptala se doprovázejícího anděla, kdo to je. Odpověděl mi: "To je satan. Je průvodčím, který vypadá jako anděl světla. On zajařil svět. Obyvatelé světa jsou vydáni mocným podvodům, aby uvěřili lži a tak byli zatraceni. Agent, který má po něm druhé nejvyšší postavení, je strojuvůdce. Jiní jeho pomocníci mají různé funkce, pro satana velmi důležité. Ti všichni jedou rychlostí blesku do zahynutí. Tázala jsem se anděla, zda ve vlaku jedou všichni lidé. Vybídl mne, abych se podívala opačným směrem, kde jsem viděla malý zástup, který kráčet úzkou cestou. Zdálo se, že všichni jsou pevně spojeni pravdou. Tento malý zástup vypadal ustaraně, jakoby prošel těžkými zkouškami a boji. Zdálo se, jakoby právě vyšlo slunce, které bylo přikryto mraky, a osvítilo jejich tváře, aby vypadali vítězně, protože jejich vítězství je velmi blízko. Viděla jsem, že Pán dal světu příležitost, aby odhalil podvod spiritismu. I kdyby neexistoval žádný jiný důkaz, pak alespoň jedna věc by měla být pro křesťana dostatečným důkazem, a tím je skutečnost, že spiritismus nečiní žádný rozdíl mezi dobrem a zlem. Thomas Paine, jehož tělo se již rozpadlo na prach, a který vstane při druhém vzkříšení na konci tisíciletí, aby vzal svou odplatu a trpěl druhou smrtí, je satanem představován jako ten, který je v nebi a má tam vysoké postavení. Satan ho na zemi využíval tak dlouho, dokud mohl, a nyní v tomto díle pokračuje 264 a předstírá, že Thomas Paine má v nebi vysoké a vznešené postavení. Tím chce satan ukázat, že jak učil zde na zemi, tak učí i v nebi. Jsou mnozí, kteří se za jeho života s hrůzou dívali na jeho život, smrt i jeho zavrženíhodné učení, ale nyní se nechávají poučovat od tohoto, jednoho z nejnešlechetnějších lidí, který pohrdl Bohem i jeho zákonem.

Ten, který je otcem lži, zaslepuje a svádí svět tím, že posílá své anděly, kteří hovoří tak jako apoštolé a tím vytvářejí zdání, že popírají to, co napsali během svého pozemského života pod vlivem Ducha svatého. Tito padlí andělé vytvářejí zdání, že apoštolé zavrhlí svá učení a prohlásili

je za falešná. Tímto způsobem vede satan ty, kdož vyznávají, že jsou křesťané a také i ostatní lidi k pochybování o Božím Slovu. Tato svatá kniha křížuje jeho cesty a překáží jeho úmyslům. Proto vede lidi k tomu, aby pochybovali o božském původu Bible. Potom nevěřícím představuje Thomase Paina jako člověka, který byl při své smrti vzat do nebe a nyní společně se svatými apoštolů, které na zemi nenáviděl, poučuje svět.

Satan dává všem svým andělům určitý úkol. Nabádá je, aby všichni byli lstiví, opatrní a chytří. Některým přikazuje, aby zaujali místo apoštolů a hovořili jako oni, zatímco jiní zaujmají postavení nevěřících a bezbožných lidí, kteří se až do své smrti rouhali Bohu, ale nyní se zjevují jako velmi nábožní lidé. Nečiní se rozdíl mezi nejsvětějším apoštolem a nejbezbožnějším nevěrcem, přičemž oba učí totéž. Satanovi nazáleží na tom, koho nechá mluvit, chce pouze splnit svůj cíl. Na zemi byl s Painem ve velmi úzkém spojení, protože sám mu pomáhal v jeho práci, takže není pro něj problémem znát jeho slova, která používal, nebo i rukopis svého služebníka, který tak 265 věrně plnil jeho úmysly. Satan nadiktoval Painemu mnohé z jeho spisů, a proto nyní může snadno oznámit svým andělům myšlenky a podat je tak, aby se zdálo, že jejich autorem je Thomas Paine. Je to však satanovo mistrovské dílo. Všechna tato učení, která zdánlivě přinášejí apoštolé, svatí a bezbožní lidé, kteří zemřeli, pocházejí přímo od satana.

Již sama skutečnost, kdy satan předstírá, že ten, kdo jej tak velmi miloval, a Boha zcela nenáviděl, žije nyní ve slávě svatých andělů a apoštolů, by měla stačit k tomu, aby osvětlila lidem mysl a odhalila jim temné a tajemné satanovo dílo. Celému světu, i nevěřícím, se snaží namluvit: "Nezáleží na tom, jak jste bezbožní, zda věříte v Boha a Bibli nebo nevěříte. Můžete žít jak chcete, nebe je vaším domovem. Neboť všichni jsou přesvědčeni, že když Thomas Paine zaujímá v nebi tak vysoké postavení, pak se tam dostanou také." Tento blud je tak jasný, že každý, kdo chce, jej může rozeznat. Skrže takové jednotlivce, jako je Thomas Paine, se satan snaží pokračovat v díle, které začal po svém pádu. Svou mocí a falešnými zázraky odnímá křesťanům základ jejich naděje a zhasíná světlo, které svítí na jejich úzké stezce, vedoucí k nebesům. Snaží se to, aby svět uvěřil, že Bible není inspirovanou knihou, že není o nic lepší než pohádkové knížky a místo této knihy nabízí lidem projevy spiritismu.

Má tak zcela volnou cestu, kterou sám spravuje a světu dává takovou víru, která mu vyhovuje. Knihu, podle níž bude souzen i se svými následníky, staví do takového stínu, v jakém ji chce právě mít. O Spasiteli světa učí, že byl pouze obyčejným člověkem. A tak jako římská stráž, která hlídala Ježíšův hrob, rozšiřovala lež podle příkazu předních kněží a starších, tak i ubozí, svedení následovníci těchto falešných projevů spiritismu 266 budou rozhlašovat, a dokazovat, že na narození, smrti a vzkříšení našeho Spasitele není nic podivuhodného. Když takto zatlačí Ježíše do pozadí, obrátí pozornost světa na sebe, své divy a falešné zázraky, o nichž budou tvrdit, že jsou mnohem větší, než Kristovy skutky. Takto svět podlehne satanovým nástrahám a ukolébán pocitem bezpečnosti nepozná tento kolosální podvod, dokud nebude vylito sedm posledních ran. Satan se raduje, když vidí, jak úspěšný je jeho plán a jak svět podlehl jeho nástrahám.

LAKOMSTVÍ (ŽÁDOSTIVOST)

Viděla jsem, že satan přikazuje svým andělům, aby do svých osidel chytali zejména ty, kteří očekávají druhý příchod Kristův a zachovávají všechna Boží přikázání. Satan řekl svým andělům, že církve ztratily svou bdělost, a že on rozšíří svou moc a své lživé zásady, a tím je bude mít pevně v rukou. "Ale sektu sobotářů nenávidíme", řekl, "oni ustavičně pracují proti nám a berou nám naše poddané, aby zachovávali nenáviděný zákon Boží. Jděte a působte na ty, kteří mají

pozemky a peníze, aby všechnu svou pozornost věnovali jen jim. Podaří-li se vám je přimět, aby k těmto věcem přilnuli, budeme je mít tam, kde je chceme mít. Ať si hlásají co chtějí, jen je přiměte, aby pečovali víc o peníze než o budování království Božího nebo o šíření pravdy, kterou nenávidíme. Ukazujte jim svět z té nejlákavější stránky, aby si jej zamilovali a lpěli na něm. My si musíme udržet nadvládu nad co největším množstvím peněz, neboť čím více prostředků obětují 267 Kristovi následovníci pro službu Jemu, o to víc získají našich poddaných a budou tak škodit našemu království. Schůzky, které mají na mnoha místech jsou pro nás velmi nebezpečné. Buďte tedy bdělí a znepokojte je a přivádějte do zmatku, kde jen můžete. Narušujte jejich vzájemnou lásku, působte na jejich kazatele, aby pozbývali odvahy a byli sklíčení, protože my je nenávidíme. Svádějte ke všem možným výmluvám ty, kdo mají peněžité prostředky, aby je nevydávali. Můžete-li, získejte nadvládu nad peněžními záležitostmi a uveďte jejich kazatele do nedostatku a bídy. To oslabí jejich odvahu a horlivost. Bojujte o každou píď země. Učiňte, aby se lakota a láska k pozemským statkům staly hlavními rysy jejich povahy. Dokud budou tyto rysy převládat, nebude pro ně milost Boží ani spasení důležité. Obklopte je všemožnými lákadly, aby se stali naší kořistí. Tak si jimi budeme jisti a oni již nebudou působit svým vlivem na spásu jiných. Jestliže se někteří budou přece pokoušet dávat peníze, působte na ně, aby dávali co nejméně."

Viděla jsem, že satan provádí své plány úspěšně. Když se Boží služebníci dohodnou na shromáždění, satan se všemožně snaží překazit dílo Boží tím, že lidu Božimu neustále něco našeptává. On ovlivňuje každého nějak jinak, neustále využívá záporných povahových rysů bratří a sester tím způsobem, že podněcuje a rozdmýchává jejich přirozené sklony. Jsou-li náchylní k sobectví a lakotě, satan se jim postaví po boku a užije veškeré své moci k tomu, aby podlehlí tomu hříchu, který je nejvíc pokouší. Milost Boží a světlo pravdy zapudí možná na chvíli jejich chtivost a sobeckost, ale pokud nad těmito vlastnostmi nezvítězí docela, aby byli pod posvěcující mocí, satan je ovládne a umlčí jakoukoliv ušlechtilou zásadu, takže pak nabudou dojmu, že se od nich požaduje příliš mnoho. Unaví je jednat podle Boží vůle a oni 268 zapomenou na velikou oběť, kterou Pán Ježíš přinesl, aby je vykoupil z moci satanovy a z bídy beznaděje.

Satan využil Jidášovy lakoty a sobectví, a přiměl ho, aby reptal, když Marie vylila na Ježíše drahou mast. Jidáš to pokládal za velkou marnotratnost a prohlásil, že mast se mohla prodat a peníze za ni se mohly dát chudým. On neměl ve skutečnosti starost o chudé, ale tato štědrá oběť pro Ježíše mu připadala marnotratná. Pro Jidáše neměl jeho Mistr větší cenu, než několik stříbrných. Viděla jsem, že mezi těmi, kteří tvrdí, že očekávají na svého Pána, jsou někteří stejní jako Jidáš. Satan je má ve své moci, ale oni si toho nejsou vědomi. Bůh nemůže schvalovat sebemenší lakotu nebo sobectví, a má v ošklivosti modlitby a napominání těch, kdo se poddávají těmto svým zlým povahovým rysům. Protože satan vidí, že času je málo, svádí člověka ke stále většímu sobectví a lakotě, a potom jásá, když vidí, že se takový člověk stará jen o sebe a uzavírá se do své lakoty a sobectví. Kdyby mohli takoví lidé prohlédnout, viděli by, že satan má pekelnou radost, jásá nad nimi a směje se bláznovství těch, kteří přijali jeho našeptávání a uvízli v jeho pasti.

Satan i jeho andělé si zapisují všechny nízké i hrabivé činy těchto lidí, ukazují je Pánu Ježíši i Jeho andělům a vyčítavě volají: "Toto jsou Kristovi následovníci! Takoví se domnívají, že budou proměněni!" Satan ukazuje na příkladech z Písma, kde se takové počínání, jako jejich, velmi kárá, a pak tupí nebeské anděly, když jim takové lidi znovu připomíná: "Ti jsou poslušni Krista a Jeho slova! Toto je ovoce Kristovy oběti a Kristova vykoupění!" Andělé se s odporem od takových výjevů odvracejí. Bůh vyžaduje od svého lidu, aby ustavičně pracoval, a jestliže oni

ustanou konat dobro, pak skončí i Boží shovívavost. Viděla jsem, že Boha uráží sebemenší projev sobectví u lidu, který Jej 269 vyznává, a pro nějž Pán Ježíš obětoval Svůj život.

Každý sobecký, chamtivý člověk zůstane ležet u cesty. Jako Jidáš, který prodal svého Pána, prodají i oni správné zásady i svou šlechtnost a štedrost za trochu pozemského zisku. Všichni takoví lidé budou z Božího lidu třibením odstraněni. Ti, kdo chtějí být jednou přijati v nebesích, musí s veškerou svou energií uskutečňovat nebeské zásady. Jejich duše by neměly hynout v sobectví, ale růst ke stále větší dobročinnosti. Každé příležitosti by se mělo využít k tomu, aby jeden druhému pomáhal, aby se tak pěstovaly nebeské zásady. Bylo mi ukázáno, že dokonalým vzorem je Pán Ježíš. On neznal sobectví, Jeho život se vždy vyznačoval dobrotivostí, která nehledala vlastního prospěchu.

TŘÍBENÍ

Viděla jsem, jak někteří, kteří měli pevnou víru, v úzkostech zápasili o Boha. Jejich obličejové byly bledé, strhané vnitřním bojem, ale zračila se v nich odhodlanost a veliká vážnost. Na čele jim vystávaly velké krůpěje potu. Chvillemi zazářila z jejich tváří Boží milost, ale vzápětí se na nich znovu objevil onen slavnostní, vážný, úzkostlivý výraz.

Kolem nich se tlačili zlí andělé a obestírali je temnotou, která jim měla zakrýt pohled na Ježíše. Jejich oči měly hledět do tmy, která je obklopovala, aby tak pozbyli důvěry v Boha a reptali proti Němu. Jejich jediné bezpečí bylo v tom, že své oči měli upřeny neustále vzhůru. Andělé Boží bděli nad Jeho lidem, a když zhoubný vliv zlých andělů se rozhostil kolem těchto duší, naplněných úzkostí, pohybovali nebesští andělé nad nimi neustále 270 svými křídly, aby zapudili tmu.

Tváře těchto modlících se věřících, kteří neustávali ve svém volání k Bohu, ozářil chvillemi paprsek světla seslaný od Pána Ježíše k povzbuzení jejich srdcí. Viděla jsem, že někteří se těchto úpěnlivých prosb neúčastnili, ani nebyli v takové duševní úzkosti. Vypadali duchovně lhostejní a bezstarostní. Nebránili se tmě kolem sebe, a proto touto temnotou byli zcela zahaleni. Boží andělé je opustili a šli na pomoc těm, kteří se opravdově modlili. Viděla jsem, jak spěchají k těm, kteří zápasili ze všech sil, aby se ubránili zlým andělům a svou pomoc hledali v tom, že neustávali vzývat Pána. Andělé opustili ty, kteří se nesnažili sami o pomoc, a již jsem je neviděla.

Ptala jsem se, jaký význam má toto třibení, které jsem viděla a bylo mi ukázáno, že je způsobeno přímým svěděním Věrného svědka k církvi Laodicejské. Ono bude působit na srdce toho, kdo je přijímá a povede jej k tomu, aby si vytkl vysoký cíl a zvěstoval přímou pravdu. Někteří toto přímé svědectví nesnesou, postaví se proti němu, a tato různá reakce na toto svědectví způsobí třibení mezi lidem Božím.

Viděla jsem, že svědectví Věrného svědka se nedbá ani z poloviny. Toto vážné svědectví, na němž závisí osud církve, bylo oceňováno jen povrchně nebo dokonce zcela přehlíženo. Ono však musí vést k upřímnému pokání. Všichni, kdo je opravdově přijmou, budou se jím řídit a budou očištěni.

Anděl mi řekl: "Dobře poslouvej!" Brzy jsem uslyšela hlas, připomínající zvuk mnoha hudebních nástrojů, které zněly lahodně a v dokonalém souzvuku. Tento hlas byl krásnější, než všechna hudba, kterou jsem kdy slyšela, a mně se zdálo, že je v něm milosrdenství, soucit, i

svatá, povznášející radost. Pronikal 271 celým mým nitrem. Anděl řekl: "Pohleď sem!" Má pozornost pak byla obrácena k zástupu, který jsem viděla již předtím, a který jevil velké pohnutí. Byli mi ukázáni ti, které jsem prve viděla plakat a v duševní úzkosti se modlit. Počet ochraňujících andělů, stojících kolem, oblečených oděním od hlavy až k patě se zdvojnásobil. Pohybovali se v dokonalém pořádku jako nějaký vojenský oddíl. Výraz jejich obličejů svědčil o tuhém zápase a smrtelné úzkosti, kterou prošli. Nyní však jejich rysy, poznamenané touto vnitřní duševní trýzní, zazářily světlem a slávou nebes. Dosáhli vítězství, a to je naplnilo pocitem nesmírné vděčnosti a posvátné radosti.

Zástup se značně zmenšil. Někteří byli vytříbeni a zůstali daleko vzadu. Bezstarostní a lhostejní, kteří se nepřipojili k těm, kteří si tolik vážili vítězství a spasení, že o ně vytrvale prosili a mučili se úzkostí, ti vítězství nedosáhli a byli zanecháni v temnotách. Na jejich místo přišli jiní, kteří se drželi pravdy a rychle zaplnili prořídle řady. Zlí andělé nepřestávali na ně dotírat, neměli však nad nimi moci.

Slyšela jsem, jak ti, kteří měli na sobě oděni, s velikou mocí zvěstovali pravdu. A to mělo úspěch. Mnozí nebývali dříve volni, některé ženy byly závislé na mužích a některé děti na svých rodičích. Ti opravdoví, kterým bylo bráněno, aby slyšeli pravdu, se jí nyní horlivě chopili. Přestali se bát svých příbuzných a pravda jim byla nade vše. Lačněli a žíznilo po pravdě a pravda jim byla dražší a cennější než život. Na mou otázku, čím byla způsobena tato změna, mi jeden anděl odpověděl: "Je to pozdní déšť, nebo-li občerstvení od tváře Páně, hlasité volání třetího anděla."

Tyto vyvolené provázela veliká moc. "Podívej se," řekl anděl. 272 Moje pozornost byla obrácena na bezbožné neboli nevěřící, na nichž bylo vidět vzrušení. Horlivost a moc Božího lidu je vyburcovala a rozzušila. Zmatek vládl mezi nimi i všude kolem. Viděla jsem, jak se činila opatření proti tomuto zástupu, který měl světlo a moc Boží. Tma kolem nich houstla, oni však stáli pevně, důvěřovali Bohu, a Bůh je uznával. Viděla jsem, že byli v nesnázích. Potom jsem je slyšela, jak naléhavě volají k Bohu a jejich volání neustávalo ani v noci: "Buď Pane vůle tvá! Bylo-li by tím Tvé jméno oslaveno, učin, aby Tvůj lid šťastně vyvázl z nebezpečí. Vysvobod' nás od pohanů, kteří nás obkličují a ukládají nám o život. Tvé rámě nám může přinést vysvobození." To je vše, co mi z jejich slov zůstalo v paměti. Zdálo se mi, že všichni jsou hluboce přesvědčeni o své neohodnosti, a že se cele oddávají vůli Boží. Avšak podobně jako kdysi Jákob, se každý bez výjimky naléhavě modlil a zápasil s Bohem, aby byl vysvobozen.

Brzy nato, kdy začali tak naléhavě volat, je chtěli andělé Boží, pohnuti soucitem, vysvobodit. Avšak jeden veliký anděl, který udílel rozkazy, jim to nedovolil. Řekl jim: "Vůle Boží ještě není vykonána. Oni musí ještě pít z kalicha hořkosti a být pokřtěni křtem."

Za chvíli jsem uslyšela hlas Boží, který zachvíval nebem i zemí. Nastalo velké zemětřesení, při němž se na všech stranách řítily domy. Potom jsem uslyšela vítězné volání, které znělo jako líbezná hudba, a když jsem pohlédla na zástup, který byl ještě před chvílí v takové nesnazi a soužení, viděla jsem, že jejich zajetí skončilo, a že je osvítilo nádherné světlo, které jim propůjčilo nevídanou krásu. Z jejich tváře zmizela starost a zármutek a zářilo z nich zdraví a štěstí. Jejich nepřátelé, ti 273 pohané, kteří byli kolem nich, padli na zem jako mrtví, neboť nemohli snést světlo, které obestíralo vysvobozené svaté. Toto světlo a tato sláva zůstaly na nich až do chvíle, kdy se zjevil Pán Ježíš v nebeském oblaku. Pak byl tento zástup věrných a zkoušených v jediném okamžiku proměněn "od slávy v slávu" 2.Kor.3,18. Hroby se otvíraly a svatí, oblečení v nesmrtelnost z nich vycházeli a volali: "Zvítězili jsme nad smrtí i nad hrobem!" Spolu s žijícími svatými byli vyzdvíženi do oblak vstříc svému Pánu, a každý z těchto nesmrtelných provolával z plna hrdla vítězství a slávu. Jejich volání znělo jako hudba.

HŘÍCHY BABYLONA

Viděla jsem, že porušenost církví se od doby, kdy druhý anděl zvěstoval jejich pád, neustále zvětšovala. Jejich členové jsou sice podle jména následovníky Kristovými, ale od ostatního světa se ničím neliší. Kazatelé sice čerpají své texty ze Slova Božího, ale jejich kázání jsou líbivá. Přirozené srdce proti tomu nic nenamítá. Tělesné srdce nenávidí ducha Kristova i moc Jeho pravdy a spasení. Líbivá kázání nijak neprobouzejí satanův hněv, neotřesou hříšníkem a nemohou zasáhnout srdce a svědomí posluchačů hroznou skutečností o nastávajícím soudu. Zlí lidé se obyčejně spokojují s jakousi formou zbožnosti bez pravé bázně Boží, a jen takové náboženství budou podporovat a pomáhat mu k rozmachu.

Anděl řekl: "Nic, než úplné odění spravedlností dokáže způsobit, že člověk může přemoci moci temna a zvítězí nad nimi. Satan dokonale ovládl církve jako celek. Místo, aby se mluvilo 274 o jasných ostrých pravdách Slova Božího, mluví se o tom, co lidé řekli nebo udělali. Duch a přízeň tohoto světa jsou Bohu nepřátelské. Jakmile pravda ve své jednoduchosti a přesvědčivosti, jak je v Ježíši, vystoupí proti světu, dochází ihned k pronásledování. Je velmi mnoho křesťanů podle jména, kteří Boha nikdy nepoznali. Přirozené srdce se nezměnilo a tělesné smýšlení zůstává Bohu nepřátelské. Jsou to věrní služebníci satanovi, i když se nazývají jiným jménem."

Viděla jsem, že od té doby, co Pán Ježíš opustil svatyni nebeské svatyně a vešel za druhou oponu, naplňují se církve stále víc "nečistým a ohyzdným ptactvem". Viděla jsem velkou nepravost a nešlechtnost v církvích, jejichž členové přesto vyznávali, že jsou křesťany. Jejich vyznávání, modlitby a napomínání jsou v očích Božích ohavností. Anděl řekl: "Bůh si nelibuje v jejich shromážděních. Bez výčitek svědomí páchají sobectví, klam a podvod a všechno toto zlo přikrývají pláštěm zbožnosti." Byla mi ukázána pýcha církví, které jsou jimi jen podle jména. U nich se na Boha nemyslí, jejich tělesné smýšlení je obráceno jen k nim samým. Ony zdobí svá smrtelná těla a pak se se zalíbením a radostí prohlížejí. Pán Ježíš i andělé na ně pohlížejí s hněvem. Anděl pravil: "Jejich hříchy a jejich pýcha dosáhly až k nebi. Dostane se jim odměny dle zásluh. Spravedlnost a soud spaly dlouho, ale brzy procitnou. Má jest pomsta, já odplatím, praví Pán." Stašlivé hrozby třetího anděla se uskuteční a všichni bezbožní budou pít kalich Božího hněvu. Nesčíslný zástup zlých andělů se rozšiřuje po celé zemi a vniká do církví. Tito satanovi agenti hledí s nadšením na církevní společenství neboť pod pláštěm zbožnosti se skrývají největší zločiny a hříchy. 275

Celá nebesa hledí s rozhorlením na to, jak lidé, stvoření Boží, jsou svými bližními snižováni na nejnižší stupeň svého lidství, a že se s nimi zachází jako se zvířaty. Domnělí následovníci našeho drahého Spasitele, který byl vždy pln soucitu při pohledu na lidské utrpení, se velmi horlivě podílejí na tomto strašlivém hříchu. Kupčí s lidmi a jejich dušemi jako s otroky a muka lidí nemají konce. Andělé o tom podali zprávu a vše je zapsáno v knize. Všechny slzy zbožných otroků a otrokyň, ať otců, matek, dětí, bratří či sester, jsou schovány v nebeských lahvích. Jen krátký čas zadrží ještě Bůh svůj hněv, který v Něm plane proti tomuto lidu, především proti těm církvím, které k tomuto strašlivému kupčení daly souhlas, a samy na něm měly účast. Mnozí z těch, kdo se prohlašují za následovníky pokorného a tichého Ježíše, hledí naprosto netečně na takovou nespravedlnost, utiskování a utrpení. Někteří z nich dokáží sami s pocitem uspokojené nenávisti způsobovat všechna tato nepopsatelná muka a ještě se odvažují vzývat Boha. Toto je pokrytectví nejhoršího druhu. Satan nad tím jásá a ukazuje Pánu Ježíši i Jeho andělům na tento rozpor, když říká s pekelnou radostí: "Toto jsou Kristovi následovníci!"

Tito domnělí křesťané čtou o utrpení mučedníků a slzy dojetí jim stékají po tvářích. Nedovedou pochopit, že lidé kdy mohli být tak bezcitní a páchat takové ukrutnosti na svých bližních. Avšak ti sami lidé, kteří takto smýšlejí a mluví, jsou zároveň otrokáři jiných lidí. Ale to není ještě všechno. Oni přetrhávají přirozené svazky a krutě utiskují své bližní, dovedou mučit lidi se stejnou krutostí, s jakou kdysi vystupovali pohané a papeženci 276 proti následovníkům Ježíšovým. Anděl řekl: " V den Božího soudu bude pohanům a papežencům lépe, než těmto lidem." Nářek utiskovaných pronikl do nebes a andělé stojí v úžasu nad nevyhovitelným utrpením, jaké člověk, stvořený k obrazu Božímu, způsobuje svému bližnímu. Anděl řekl: "Jména mučitelů jsou zapsána krví, napříč přeškrtnána a zalita horkými slzami utrpení. Boží hněv neustane, dokud tato země světla nebude donucena pít z koflíku Jeho hněvu a dokud se Babylonu nedostane dvojnásobné odplaty. Dejtež jemu, jakož i on dával vám a dejte jemu dvojnásob podle skutků jeho. V kalich, kterýž naléval, nalijte jemu dvojnásob."

Viděla jsem, že otrokář se bude muset zodpovídat za duši svého otroka, jehož udržoval v nevědomosti, a hříchy tohoto otroka padnou na hlavu jeho pána. Bůh nemůže přijmout do nebe otroka, úmyslně drženého v nevědomosti, který nic neví o Bohu ani o Bibli, bojí se jedině biče svého pána a stojí níže než nemá tvář. Učiní však pro něj to nejlepší, co může soucitný Bůh učinit: Dovolí, že jeho smrtí navždy skončí jeho existence. Jeho pán však bude muset vytrpět sedm posledních ran a pak při druhém zmrtvýchvstání procitne, aby vytrpěl druhou, hroznou smrt. Tehdy se uskuteční pravá Boží spravedlnost.

HLASITÉ VOLÁNÍ 277

Viděla jsem anděly, jak pobíhají v nebesích sem a tam, sestupují na zem a znovu vystupují vzůru. Zřejmě se chystali něco důležitého vykonat. Pak jsem uviděla jiného mocného anděla, který dostal příkaz, aby sestoupil na zem, spojil svůj hlas s hlasem třetího anděla a dodal tak jeho poselství více síly a důrazu. Tomuto andělu byla dána taková moc a sláva, že když sestoupil, byla země ozářena jeho slávou. Světlo, které tohoto anděla obklopovalo, pronikalo všude, když volal velikým hlasem: "Padl, padl, Babylon ten veliký, i učiněn jest příbytkem d'áblů a skryší každého ducha nečistého a skryší všelikého ptactva nečistého a ohyzdného." Poselství o pádu Babylona, jak je zvěstoval druhý anděl, se opakuje rozšířené o dodatečnou zmínku o porušenostech, které se vloudily do církvi po roce 1844. Volání tohoto anděla přichází v pravý čas, aby se připojilo k hlásání posledního velikého poselství třetího anděla, a spolu s jeho voláním zesílilo v jediné mohutné volání. Lid Boží je takto připravován, aby obstál v hodině pokušení, která brzy přijde. Viděla jsem, že z nich vyzařuje veliké světlo, když se spojili, aby bez bázně zvěstovali poselství třetího anděla.

Tomu mocnému andělu z nebe byli poslání na pomoc andělé a já jsem zaslechla hlas, který se rozléhal do všech končin: "Vyjděte z něho lide můj, abyste neobcovali hříchům jeho a abyste nepřijali z jeho ran. Neboť dosáhly hříchové jeho až k nebi a rozpomenul se Bůh na nepravosti jeho." Toto poselství se zdálo být jakýmsi dodatkem k poselství třetího anděla, stejně jako jím bylo půlnoční volání, připojené k poselství druhého anděla v r. 1844. Boží sláva spočívala na trpělivě čekajících svatých, 278 kteří bez bázně volali poslední vážnou výstrahu oznamující pád Babylona a vyzývající lid Boží, aby vyšel z tohoto města a unikl tak strašlivé záhubě.

Světlo, které obestíralo čekající, pronikalo všude. Lidé v církvích, kterým se dostalo trochu světla, a kteří ta tři poselství ještě neslyšeli a nezavrhlí, uposlechli volání a opustili padlé církve.

V době, kdy byla tato poselství hlášána, byli mnozí již dospělí a tedy za sebe plně odpovědni. Dostalo se jim světla a oni měli možnost volit život nebo smrt. Někteří zvolili život a připojili se k těm, kteří hledali svého Pána a zachovávali všechna Jeho příkázání. Třetí poselství mělo splnit své poslání. Všichni jím měli být prověřeni a ti, kdož se osvědčili, měli být vyzváni, aby vystoupili z církvi. Jakási neodolatelná síla zapůsobila na ty opravdové, zatímco jejich nevěřící příbuzné a přátele pojala bázeň a nedůvěra při projevu Boží moci, takže se neodvážili bránit těm, kteří na sobě pocítili působení Ducha Božího. Neměli k tomu ani sil. Poslední volání se dostalo i k ubohým otrokům. Ti poslušní mezi nimi s nadšením zpívali písně jásavé radosti, hledíce vstříc svému vysvobození. Jejich páni je nedokázali zadržet, neboť bázeň a úžas jim nedovolily promluvit. Děly se veliké zázraky: Nemocní nabývali zdraví, znamení a divy provázeli veřící. Projevovala se moc Boží. Každý svatý bez jakýchkoliv obav před následky šel za svým přesvědčením spolu s těmi, kteří zachovávali Boží příkázání a všichni s velikou mocí zvěstovali poselství třetího anděla. Viděla jsem, že síla a moc tohoto poselství nakonec daleko předčí půlnoční volání.

Boží služebníci oděni mocí z výsosti, vyšli se zjasněnou 279 tváří a zářice svatým posvěcením hlásali poselství z nebes. Duše, které byly dosud rozptýleny v nejrůznějších církvích, odpověděly na toto volání a nejvzácnější z nich byly spěšně vyvedeny z odsouzených církví, jako byl kdysi Lot vyveden ze Sodomy, než byla zahubena. Boží lid byl posílen všepřesahující slávou, která na nich v hojné míře spočívala a umožňovala jim obstát v hodině pokušení. Ze všech stran bylo slyšet hlasy, které říkaly: "Tuť jest trpělivost svatých, tuť jsou ti, kteříž ostříhají příkázání Božích a víry Ježíšovy."

KONEC POSELSTVÍ TŘETÍHO ANDĚLA

Byla jsem uvedena do doby, kdy se končilo poselství třetího anděla. Moc Boží spočívala na Jeho lidu, který ukončil své dílo a byl připraven na hodinu zkoušky, která měla přijít. Všichni přijali pozdní déšť, neboli rozvlažení od tváře Páně, a živé svědectví opět ožilo. Poslední veliké varování bylo slyšet ze všech stran a znepokojovalo a přivádělo v zuřivost ty obyvatele země, kteří nechtěli poselství přijmout.

Viděla jsem anděly v nebi, jak pobíhají sem a tam. Jeden anděl s kalamářem po boku se vrátil ze země a oznamoval Pánu Ježíši, že Jeho dílo je dokonáno, a že svatí jsou sečtení a označeni. Potom jsem viděla Pána Ježíše, vykonávajícího službu u truhly, která obsahuje deset Božích příkázání, jak odhodil kadidelnici. Pozdvihl své ruce vzhůru a řekl mocným hlasem: "Stalo se." Všichni andělé odložili své koruny když Pán Ježíš učinil 280 slavnostní prohlášení: "Kdo jest odporný, budiž nadále odporným, a kdo jest nečistým, budiž nadále nečistým, ale kdož jest Bohu libý, budiž nadále Bohu libým, a kdo jest svatý, budiž nadále svatý."

O každém případě se rozhodovalo zvlášť, zaslouží-li život nebo smrt. Zatímco Pán Ježíš konal službu ve svatyni, konal se soud nad spravedlivými zemřelými a pak nad spravedlivými žijícími. Kristus obdržel své království neboť On přinesl oběť smíření za svůj lid a smazal jejich hříchy. Nebeští poddaní byli přítomní v plném počtu. Svatba Beránkova byla vykonána, a království, síla i moc pod veškerým nebem byla dána Pánu Ježíši a dědicům spasení. Pán Ježíš měl panovat jako Král králů a Pán pánů.

Když vycházel Pán Ježíš ze svatyně svatých, slyšela jsem zvonění zvonečků na Jeho rouchu, a když pak odešel, zastřel všechny obyvatele země jakýsi temný mrak. Mezi hříšníkem a uraženým

Bohem nebylo již žádného prostředníka. Dokud mezi Bohem a hříšníkem stál Pán Ježíš, byla tu pro lid jakási zábrana když však opustil své místo Prostředníka mezi Otcem a člověkem, byla tato zábrana odstraněna a satan plně ovládl nekající hříšníky.

Pokud konal Pán Ježíš službu ve svatyni, nemohly být rány vylity. Jakmile však Jeho dílo a s Ním i Jeho úřad Prostředníka skončí, nebude již nic bránit tomu, aby se Boží hněv s veškerou prudkostí nevytil na nechráněnou hlavu hříšníka, který pohrdl spasením a nenáviděl kárání. V té hrozné době, kdy skončila prostřednická služba Pána Ježíše, žili svatí před tváří svatého Boha bez Přímlovce. Každý případ byl rozhodnut, všechny vzácné kameny byly spočteny. Pán Ježíš se chvíli zdržel v předsíni nebeské svatyně, a hříchy, které byly vyznány za Jeho působení ve 281 svatyni svatých, byly vloženy na původce hříchu satana, který za ně musí nést trest.

Potom jsem viděla, jak Pán Ježíš odložil své kněžské roucho a oblékl královský oděv. Na Jeho hlavě bylo několik korun, jedna koruna v druhé. Pak, obklopen nebeskými anděly, opustil nebesa. Když na obyvatele země začaly dopadat rány, žalovali někteří na Boha a zlořčili Mu. Jiní spěchali k Božímu lidu, a prosili o poučení, jak by mohli uniknout Jeho soudu. Avšak svatí jim už nemohli pomoci, neboť poslední slzy za hříšníky byly již vylity, poslední prosebné modlitby vyslány k nebesům, poslední břímě naloženo a poslední výstraha dána. Sladký hlas milosti již nikoho nezval, neboť když svatí spolu s veškerými nebesy usilovali o jejich spasení, neměli oni ani nejmenší zájem. Byl jim předložen život i smrt. Mnozí si přáli život, ale neusilovali o něj ani v nejmenším. Ne zvolili život, a nyní tu již nebyla krev smíření, aby smyla jejich vinu, ani soucitný Spasitel, který by za ně prosil a volal: "Ušetři, ušetři ještě tohoto hříšníka!" Veškerá nebesa se s Pánem Ježíšem spojila, jakmile uslyšela ta strašlivá slova: "Stalo se, dokonáno jest." Plán spasení byl splněn, ale jen nemnozí jej přijali. Když nyní dozněl líbezný hlas milosti, zachvátila bezbožné bázeň a hrůza. "U že je pozdě, už je pozdě," ozývalo se s děsivou určitostí ze všech stran.

Ti, kteří si kdysi nevážili Božího Slova, pobíhali sem a tam, od moře k moři, od jednoho konce světa ke druhému, aby je našli. Anděl pravil: "Nenajdou je. Na zemi nastal hlad, ne hlad po chlebě, ani žízeň po vodě, ale po Slově Hospodinově. Co všechno by nyní dali za jediné slovo souhlasu od Boha! Musí však i nadále žíznit a hladovět. Den za dnem pohrdali spásou, více si cenili 282 pozemských statků a světských radovánek, než pokladů nebeských a napomínání. Zavrhli Pána Ježíše a pohrdali Jeho svatými. Kdo je nečistý, musí zůstat nečistým navždy."

Mnozí bezbožní se velmi rozhněvali, když museli snášet účinky ran. Byl to hrozný pohled. Rodiče hořce vyčítali svým dětem a děti svým rodičům, bratři svým sestrám a sestry svým bratřím, na všech stranách se ozývaly hlasité nářky: " To tys mi bránil, abych přijal pravdu, která by mne uchránila od této strašné hodiny." Lidé se obraceli s nenávistí proti svým kazatelům a vyčítali jim: " Vy jste nás nevarovali. Vy jste nám říkali, že celý svět má být obrácen a volali jste: Pokoj, pokoj, abyste potlačili každou vzniklou bázeň. Vy jste nám o této hodině nic neřekli a o těch, kteří nás před ní varovali jste říkali, že jsou to blouznivci a zlí lidé, kteří nás chtějí uvrhnout do záhuby!" Viděla jsem však, že kazatelé neušli Božímu hněvu. Jejich utrpení bylo desetkrát horší, než utrpení jejich lidu.

ČAS SOUŽENÍ

Viděla jsem, jak svatí opouštěli města i vesnice, drželi se pohromadě a přebývali na osamělých místech. Andělé jim opatřovali jídlo a pití, zatímco bezbožní trpěli hladem a žízni. Potom jsem

viděla muže, kteří měli ve svých rukou správu země, jak se radí a satan se svými pletichářskými anděly stojí kolem nich. Viděla jsem písemnou zprávu, která byla v opisech rozšiřována do různých částí země. V ní se lidu dovolovalo, aby usmrtil po jisté době ty svaté, kteří se nevzdali své zvláštní víry, neupustili od soboty a nezachovali místo ní první den týdne. Avšak svatí byli v této 283 hodině zkoušky klidní a rozvázní. Důvěřovali Bohu a spoléhali na Jeho zaslíbení, že jim bude ukázána cesta, jak vyváznout. Na některých místech se zlí lidé vrhli na svaté ještě dříve, než se mělo nařízení provádět, aby je zahubili, avšak andělé v podobě vojáků bojovali za ně. Satan jako první chtěl hubit svaté Nejvyššího, ale Pán Ježíš přikázal svým andělům, aby nad nimi bděli. Bůh chtěl být ctěn tím, že před tváří pohanů učinil smlouvu s těmi, kdo zachovávali Jeho zákon, Ježíš bude oslaven tím, že vezme k sobě ony věrné, kteří na Něj tak dlouho čekali, aniž by okusili smrti. Brzy jsem uviděla, že svatí trpí velikou úzkostí. Zdálo se, že jsou obklopeni zlými obyvateli země, a že všechno svědčí proti nim. Někteří se začínali obávat, že Bůh je nakonec opustil, aby zahynuli rukou bezbožných. Kdyby však byli mohli být jejich oči otevřeny, byli by viděli, že je obklopují andělé Boží. Pak přišlo množství rozhněvaných bezbožníků spolu se spoustou zlých andělů, kteří je pobízeli, aby svaté zahubili. Než se však mohli bezbožní přiblížit k Božimu lidu, museli nejprve projít oním množstvím svatých andělů. To však nebylo možné. Boží andělé způsobili, že bezbožní ustoupili a s nimi i zlí andělé, kteří na svaté z těsné blízkosti dotírali.

Toto byla pro svaté doba nevýslovné úzkosti. Dnem i nocí volali k Bohu o vysvobození, ale situace se zdála být beznadějná. Bezbožní se již začali radovat z vítězství a pokřikovat: "Proč už vás ten váš Bůh nevysvobodí z našich rukou? Proč nevystoupíte do nebes, abyste zachránili své životy?" Svatí si jich však 284 nevšímali. Jako kdysi Jákob, i oni zápasili s Bohem. Andělé toužili je vysvobodit, museli však ještě počkat, neboť lid Boží musel vypít kalich utrpení a být křtěn křtem. Andělé plnili věrně svůj úkol a bděli nad nimi i nadále. Bůh neměl v úmyslu strpět, aby Jeho jméno bylo od pohanů haněno. Velmi rychle se blížila doba, kdy měl zjevit svou velikou moc a slavně vysvobodit své svaté. On chtěl pro slávu svého jména vysvobodit každého z těch, kdo na Něj trpělivě čekali a jejichž jména byla zapsána v knize života.

Byl mi připomenut věrný Noe. Když se spustil déšť a nastala potopa, vešel se svou rodinou do korábu a Bůh za nimi zavřel. Noe věrně varoval obyvatele předpotopního světa, zatímco oni se mu posmívali a tupili jej. Když se však vody vylévaly na zem a oni jeden za druhým tonuli, pohlíželi na koráb, jemuž se předtím tolik posmívali, který bezpečně plul na vodách i s věrným Noem i jeho rodinou. Viděla jsem, že stejně tak bude zachován lid Boží, který věrně varoval svět před příchodem Božího hněvu. Bůh nestrpí, aby bezbožní zahubili ty, kteří očekávali, že budou vzati na nebesa, a kteří se nechtěli klanět příkazu šelmy ani přijmout její znamení. Viděla jsem, že kdyby bylo bezbožným dovoleno zahubit svaté, bylo by to velikým potěšením pro satana s jeho zástupem zlých andělů, i pro všechny, kdo nenávidí Boha. Jaký by to byl pro satana triumf, kdyby v posledním zápase získal moc nad těmi, kteří tak dlouho čekali, aby uviděli Toho, kterého milovali. Ti, kteří se vysmívali myšlence, že by svatí měli vstoupit na nebesa, uvidí na vlastní oči, jak Bůh pečuje o svůj lid a uzří jejich slavné vysvobození.

Když svatí odešli z měst a vesnic, bezbožní je pronásledovali a snažili se je zabít. Avšak meče, pozvednuté 285 proti Božimu lidu se lámaly a padaly k zemi jako stébla slámy. Andělé Boží chránili svaté, kteří dnem i nocí volali o vysvobození. I uslyšel Bůh jejich volání.

VYSVOBOZENÍ SVATÝCH

Byla půlnoc, když se Bůh rozhodl, že vysvobodí Svůj lid. Zatímco bezbožní se jim všude kolem posmívali, vysvitlo znenadání slunce v plné své síle a měsíc se zastavil. Bezbožní na to vše hleděli v úžasu, zatímco svatí naplnění radostí i vážností chvíle hleděli na znamení svého vysvobození. Znamení a divy následovaly rychle za sebou. Bylo zřejmé, že všechno se vymklo ze svého obvyklého řádu. Řeky přestaly téci, temné, těžké mraky vystupovaly na nebi a srážely se. Existovalo však určité místo, kde se jevila Boží sláva a odkud vycházel hlas Boží jako hukot vod mnohých, hlas otřásající nebem i zemí. Nastalo obrovské zemětřesení. Hroby se otvíraly a věřící, kteří zemřeli v době hlásání poselství třetího anděla a zachovávali sobotu, vycházeli oslaveni z prachu míst svého odpočinku, aby uslyšeli smlouvu pokoje, kterou Bůh měl učinit s těmi, kdo zachovávali Jeho zákon.

Nebesa se neustále otvírala a zavírala, hory se chvěly jako třtina a veliké balvany z nich padaly všude kolem. Moře vřelo jako v nějakém hrnci a vyhazovalo kamení na pevninu. Když Bůh oznamoval den a hodinu Ježíšova příchodu a činil se svým lidem věčnou smlouvu, promluvil jednu větu, pak ustal, zatímco Jeho slova zněla dál jako ozvěna po celé zemi. Izrael Boží stál, zraky upřeny vzhůru a naslouchal těm slovům, jež vycházela ze rtů Hospodinových a zněla zemí jako dunění hromu. Zavládla jakási 286 děsivá velebnost. Na koci každé věty zvolali svatí: "Sláva! Halelujah!" Jejich tváře ozářila Boží sláva, podobně jako zářil obličej Mojžíšův, když sestoupil z hory Sinai. Bezbožní nemohli na ně pro tuto slávu hledět. A když bylo vyřčeno věčné požehnání nad těmi, kdo oslavovali Boha zachováváním Jeho svaté soboty, zaznělo vítězné volání nad šelmou a jejím obrazem.

Pak započalo milostivé léto, kdy má země odpočívat. Viděla jsem, jak zbožný otrok povstává ve vítězném plesání a setřásá okovy, které ho poutaly, zatímco jeho bezbožný pán nevěděl ve svém zoufalství co počít. Bezbožní totiž nemohli rozumět slovům Hospodinovým.

Brzy se objevil veliký bílý oblak, na němž seděl Syn člověka. Zdálo se, že tento oblak zdál velmi malý. Anděl řekl, že je to znamení Syna člověka. Když se oblak blížil k zemi, mohli jsme spatřit neobyčejnou slávu a velebnost Ježíšovu, který vyjel, aby zvítězil. Zástup svatých andělů, se zářícími korunami na hlavách, Jej provázeli na Jeho cestě. Žádná lidská slova nedokáží vylíčit slávu tohoto pohledu. Ten živý oblak velebnosti a nevystižitelné slávy se stále více přibližoval, takže jsme mohli zřetelně vidět milostnou postavu Ježíšovu. Neměl již korunu trnovou, ale na Jeho svatém čele spočívala koruna slávy. Na Jeho oděvu a bedrech bylo napsáno: "Král všech králů a Pán všech pánů." Jeho tvář byla jasná jako slunce o poledni, Jeho oči byly jako plameny ohně a Jeho nohy měly barvu přetavené mosazi. Jeho hlas připomínal zvuk mnoha hudebních nástrojů. Země se před Ním zachvěla, nebe ustoupilo 287 jako stočený svitek pergamenu a každá hora i ostrov se pohnuly ze svého místa. "A králové zemští, velmoži, boháči i hejtmané a mocní, i každý nevolník či svobodný se skryli ve skrýších a jeskyních a volali k horám a skalám: Padněte na nás a skryjte nás před tváří toho, který sedí na trůnu a před hněvem Beránkovým. Neboť přišel veliký den Jeho hněvu, kdo bude moci obstát?" Ti, kteří ještě nedávno předtím chtěli vyhladit ze země věrné dítky Boží, viděli nyní na vlastní oči slávu Boží, která na nich spočívala. A uprostřed vši své hrůzy slyšeli hlasy svatých, a jejich radostné plesání: "Aj, Bůh náš tento jest, očekávali jsme Ho, a vysvobodil nás." Iz.25,9.

Země se mocně zatřásla, když hlas Božího Syna vyvolával zesnulé svaté. Oni uslyšeli toto volání, vyšli oděni slavnou nesmrtností a volali: "Vítězství, vítězství nad smrtí a hrobem! Ó smrti, kde jest tvůj osten? Ó hrobe, kde jest tvé vítězství?" Potom žijící svatí a ti vzkříšení pozdvihli svůj hlas k vítěznému, dlouhotrvajícímu a všudepronikajícímu volání. Těla, která klesla kdysi do hrobu, poznamenaná nemocí a smrtí, vyšla z nich nyní v nesmrtném zdraví a síle. Žijící svatí byli v

jediném okažiku proměnění a uchvácení spolu se vzkříšenými vzhůru vstříc Pánu. Jaké přeslavné setkání! Přátelé, které rozdělila smrt, byli nyní spojeni, aby již nikdy nebyli rozloučeni.

Po obou stranách oblakového vozu byla křídla a pod nimi živá kola. Když stoupal vůz vzhůru, volala jeho kola: "Svatý!" Také křídla při pohybu volala: "Svatý!" A zástup svatých andělů 288 kolem oblaku rovněž volal: "Svatý, svatý, svatý Bůh ten Všemohoucí." Svatí v oblaku volali: "Sláva! Halelujah!" A vůz stoupal vzhůru do svatého města. Nežli do něj vstoupili, byli svatí postaveni do čtyřúhelníku, v jehož středu stál Pán Ježíš, který hlavou i rameny převyšoval svaté i anděly. Jeho vznešenou postavu a laskavou tvář mohli všichni zřetelně vidět.

ODPLATA SPRRAVEDLIVÝCH

Pak jsem uviděla velký počet andělů přinášet z města nádherné koruny, z nichž každá nesla jméno jednoho svatého. Na žádost Pána Ježíše Mu je andělé podávali a On je vlastní pravicí posazoval na hlavy svatých. Andělé přinesli také harfy, které Pán Ježíš rovněž podával svatým. Anděl, udílející rozkazy, jako první udeřil do strun a pak se všichni, jako jedním hlasem, dali do vděčného, radostného chvalozpěvu, při němž dovedl každý svou harfu tak rozehrát, že vyluzovala tu nejlíbeznější hudbu. Pak jsem viděla, jak Pán Ježíš vedl ten vykoupený zástup k městské bráně. Dotykem ji rozevřel ve svých třpytících se stěžejích a vyzval lid, který zachovával Jeho pravdu, aby vstoupil. Všechno, co bylo uvnitř města, bylo určeno k potěše oka. Potom pohleděl Pán Ježíš na své vykoupené svaté, z jejichž tváří vyzařovala Boží sláva, kterou viděli všude kolem sebe. Když na ně upřel své laskavé oči, pravil svým zvučným hlasem, jenž zněl jako hudba: "Vidím dílo své duše a jsem spokojen. Tato hojnost slávy náleží vám navěky. Vaše utrpení je skončeno. Již nebude smrti, ani 289 utrpení, ani nářku, ani bolesti." Viděla jsem, jak se ten vykoupený zástup sklání, aby položil své skvoucí koruny k nohám Ježíšovým, a když je pak Jeho milostná ruka opět pozvedla, rozehráli své zlaté hrafy, takže naplnili celá nebesa svou hudbou i svými chvalozpěvy Beránkovi.

Pak jsem viděla, jak Pán Ježíš vede svůj lid ke stromu života, a znovu jsme slyšeli Jeho milostný hlas, líbeznější než jakákoliv hudba, které kdy lidské ucho slýchalo: "Listí tohoto stromu slouží ke zdraví národů. Jezte z něho všichni." Na stromě života viselo nejkrásnější ovoce, z něhož si směli svatí volně brát. Ve městě stál nadherný trůn, od něhož vytékala řeka vody živé, čisté jako křišťál. Po obou stranách této řeky stál strom života a na březích té řeky stály jiné krásné stromy plné chutného ovoce.

Žádná lidská slova nedokáží popsat nebesa. Když jsem ten obraz spatřila, byla jsem unesena. Překonána nepopsatelnou nádherou a slávou, odkládám pero a volám: "Ach, jaká láska! Jaká podivuhodná láska! Ani ta nejvznešenější slova nedokáží vystihnout slávu nebes a hloubku Spasitelovy lásky."

ZPUSTOŠENÁ ZEMĚ

Moje pozornost byla opět obrácena k zemi. Bezbožní byli zahubeni a jejich mrtvá těla ležela všude kolem. Boží hněv postihl posledními sedmi ranami obyvatetele země tou měrou, že se kousali bolestí do jazyků a rouhali se Bohu. Hlavní příčinou Božího hněvu byli nepraví pastýři. Stáli sice ještě na nohou, ale jejich oční důlky byly bez očí a jejich ústa bez jazyka. Když 290 byli

svatí vysvobození Božím hlasem, obrátila se zuřivost bezbožníků proti nim samým. Země byla doslova zaplavena krví a těla mnohých ji pokrývala od jednoho konce ke druhému.

Země se podobala poušti, města i vesnice byly zemětřesením obráceny v sutiny. Hory se pohnuly ze svého místa, a tak se vytvořily velké jeskyně. Beztvaré balvany, vyvržené mořem nebo vyrvané ze země, ležely roztroušeny po celém jejím povrchu. Veliké stromy ležely vyvráceny všude kolem. To má být po tisíc let domov satana a jeho zlých andělů. Na tomto místě bude omezen, bude bloudit sem a tam po zničeném povrchu země a hledět na následky své vzpoury proti zákonu Božímu. Po tisíc let se bude moci těšit z ovoce kletby, kterou způsobil. Bude omezen pobytem pouze na zemi a nebude mít možnost dostat se na jiné planety, aby tam pokoušel a znepokojoval ty, kteří nepadli do hříchu. Po celou tuto dobu bude muset velmi trpět, neboť od svého pádu konal neustále jen zlo. Potom však bude této své zlé moci zbaven a bude mít příležitost přemýšlet o tom, co konal od svého pádu a s chvěním a hrůzou bude hledět vstříc hrozným budoucnosti, kdy bude muset trpět, a za všechno zlo, které činil, bude potrestán za všechny hříchy, jichž byl původcem.

Slyšela jsem vítězné volání andělů i vykoupených svatých, které připomínalo zvuk tisíců nástrojů. Nikoho z nich už nemohl totiž satan znepokojoval ani pokoušet. Rovněž obyvatelé jiných světů byli zbaveni jeho přítomnosti i jeho pokušení.

Potom jsem uviděla trůny, na nichž seděl Pán Ježíš i Jeho vykoupení svatí, kteří vládli s Bohem jako králové a kněží. Kristus a Jeho lid soudil bezbožné mrtvé. Srovnávali jejich činy s knihou zákona, slovem Božím, a rozsoudili každý případ podle 291 skutků, jichž se tito dopouštěli. Potom určili bezbožníkům tresty, každému podle jeho skutků a zapsali je k jejich jménu v knize smrti. Také satana a jeho anděly soudil Pán Ježíš spolu se svatými. Jeho trest měl být mnohem větší, než trest těch, které svedl, proto jeho utrpení nebude možno srovnat s utrpením jejich. Satan bude žít ještě i potom, když zahynou všichni ti, které on oklamal a bude trpět mnohem déle.

Když pak byl na konci tisíciletí pronesen rozsudek nad bezbožnými, opustil Pán Ježíš město a s Ním i andělé a svatí. Sestoupil na vysokou horu, která se rozestoupila ve velikou rovinu, jakmile se jí dotkla Jeho noha. Když jsme pak pohlédli vzhůru, viděli jsme to veliké a nádherné město, založené na dvanácti základech s dvanácti branami. Na každé straně byly tři brány a u každé brány stál anděl. Zvolali jsme: "Město, to veliké město! Ono sestupuje od Boha z nebe!" Město se sneslo dolů v celé své nádheře a oslňující slávě, a zůstalo stát na obrovské pláni, kterou pro ně Pán Ježíš připravil.

DRUHÉ VZKŘÍŠENÍ 292

Potom Pán Ježíš s celým průvodem svatých andělů i všech vykoupených svatých opustil město. Andělé obklopili svého Velitele a provázeli Ho na Jeho cestě. Průvod vykoupených svatých šel za nimi. Pán Ježíš s děsivou velebností vyvolal bezbožné mrtvé. Tito vyšli s týmiž slabými, nemocnými těly, s jakými byli uloženi do hrobů. Jaký to pohled! Jaký to obraz! Při prvním vzkříšení vyšli všichni ve své nesmrtelné kráse, ale při druhém jsou na všech viditelná znamení kletby. Králové a velmoži země, prostí i nízcí, učené i neučené vycházejí společně z hrobů. Všichni vidí Syna člověka a titíž mužové, kteří Jím pohrdali a Jemu se posmívali, kteří Mu na hlavu vsadili trnovou korunu a bili Jej pruty, Ho vidí ve vsí Jeho královské slávě. Ti, kteří Mu v hodině Jeho výslechu plivali do tváře, se nyní odvracejí od Jeho pronikavého pohledu a

skvoucího obličej. Ti, kteří probíjeli hřeby Jeho ruce a nohy, hledí teď na známky Jeho ukřižování. Ti, kteří vbodli kopí do Jeho boku, vidí teď známky své ukrutnosti na Jeho těle a vědí, že je to Ten, kterého ukřižovali a Jemuž se v Jeho mukách umírání posmívali. A pak s velikým bědováním prchají, aby se skryli před Králem všech králů a Pánem všech pánů.

Všichni se snaží skrýt se ve skalách, aby se uchránili před hroznou slávou Toho, kterým kdysi pohrdli. Nyní, překonání a poražení Jeho velebností a slávou, pozdvihnou svých hlasů a všichni najednou volají slova, jež nelze přeslechnout: "Požehnaný, který se běře ve jménu Páně."

Pak se Pán Ježíš i se svatými anděly a všemi svými svatými 293 vrátil zpět do města. Všude se ozýval hořký nárek a bědování odsouzených bezbožníků. Viděla jsem, že satan pak znovu začal konat své dílo. Šel ke svým poddaným, posiloval slabé a neduživé a říkal jim, že on a jeho andělé jsou velmi mocní. Poukazoval na nesčíslné miliony těch, kteří vstali z mrtvých. Byli mezi nimi mocní válečníci a králové, kteří byli způsobili v bojích a dobyli četných království, dále mocní obři a udatní muži, kteří nikdy v boji neprohráli. Byl tam pyšný, ctižádostivý Napoleon, před nímž se kdysi zachvívala království. Byli tam muži vysokého vzrůstu a důstojného chování, kteří padli v boji, když usilovali o vítězství. Jakmile ti všichni vyjdou ze svých hrobů, budou dále rozvíjet své myšlenky, které byly přerušeny smrtí. Jejich touha po vítězství, kterou měli než padli, trvá dál. Satan se radil se svými anděly a pak s oněmi králi, podmaniteli a mocnými muži. Potom přehlédl očima toto početné vojsko a řekl, že zástup ve městě je jen malý a slabý, že tam vtrhnou, města se zmocní, jeho obyvatele vypudí a sami se zmocní jeho bohatství a slávy.

Satanovo svádění má úspěch a všichni se ihned chystají k boji. V tomto mohutném vojsku je mnoho způsobilých mužů, kteří si dovedou pořídit rozličné zbraně. Pak zástup, se satanem v čele, postupuje kupředu. Králové a válečníci následují hned za satanem a ostatní zástup je následuje v oddílech. Každý oddíl má svého vůdce, a tak postupují v pořádku zničenou zemí ke svatému městu, jehož brány Pán Ježíš uzavřel. Obrovská armáda obkloží město a seřadí se k boji v očekávání prudkého úderu. Ježíš se svým 294 velebným zástupem i všemi svatými, všichni se zářícími korunami na hlavách, vstoupí na zdi svatého města. Pán Ježíš zvolá hlasem, v němž zní všechno Jeho majestát: "Vizte, vy hříšníci, tu odplatu spravedlivých! A vizte, moji vykoupení, tu odplatu bezbožných!" Celá obrovská armáda hledí na slavný zástup stojících na zdech města. A jak tak pozorují krásu jejich korun a vidí zář jejich tváří, v nichž se zrcadlí obraz Ježíšův, a vidí nevýslovnou slávu a velebnost Krále všech králů a Pána všech pánů, začne se jejich odhodlanost vytrácet. Nyní začínají chápat, jaký poklad slávy ztratili a uvědomují si, že odplatou za hřích je smrt. Vidí ten svatý, blažený zástup, jímž pohrdali, oděný slávou, poctou a nesmrtelností, zatímco oni sami zůstávají vně města se všelikým vyvrhelem a ohavností.

DRUHÁ SMRT

Satan se vrhá do středu svých následovníků a pokouší se je přimět k činu. Avšak oheň seslaný od Boha z nebe padá na ně a stravuje všechny, veliké i mocné, urozené, chudé i bídné. Viděla jsem, že někteří zahynuli rychle, zatímco jiní museli trpět déle, byli potrestáni podle svých skutků. Někteří byli trápeni ohněm po celé dny, dokud je plameny docela nestrávily. Anděl pravil: "Červ jejich neumře a oheň jejich neuhasne, dokud zbývá ještě něco, co může být stráveno."

Satan a jeho andělé museli dlouho trpět. Satan nesl nejen tíhu a trest za své vlastní hříchy, ale také za hříchy vykoupených svatých, které byly na něj vloženy. On musel pykat za 295 záhubu duší, kterou způsobil. Viděla jsem pak, že satan byl stráven spolu s oním množstvím bezbožných.

Tak bylo Boží spravedlnosti učiněno zadost. Všechny nebeské zástupy a všichni vykoupení pronesli hlasitě Amen.

Anděl pravil: "Satan je kořen, jeho dítky jsou ratolesti. Nyní je stráven kořen i ratolesti. Zemřeli věčnou smrtí. Nikdy nevstanou a Bůh bude mít čistý vesmír." Uviděla jsem pak, jak oheň, který strávil bezbožné, pálí všelikou plevel a čistí zemi. Když jsem se podívala znovu, viděla jsem, že země byla očištěna, a že není již ani jediného znamení kletby. Povrch zemský, předtím rozervaný a nerovný, byl nyní rozsáhlou, hladkou rovinou. Celý Boží vesmír byl čistý a veliký spor byl provždy skončen. Kamkoli jsme pohlédli, na čem oko spočinulo, všechno bylo krásné a svaté. Všechny zástupy vykoupených, mladí i staří, velcí i malí složili své třpytící se koruny u nohou svého Spasitele a padli v pokoře k zemi, aby se klaněli Tomu, který žije od věků na věky. Nová země se vši svou nádherou a slávou se stala věčným dědictvím svatých. "Království pak i panství, a důstojnost královská pode vším nebem dána bude lidu svatých výsostí (Dn. 7,27), kteří ji mají mít navždy, ano na věky věků.

D O D A T E K

Str.13-20 (angl.) - Mé první vidění: To, co je vylíčeno v této kapitole, uveřejnil poprvé vydavatel "Denní hvězdy" 24.ledna 1846 jako "Dopis od sestry Harmonové", datovaný v "Portladnu ve státě Maine, 20.12.1845. Znovu byl pak otištěn v r. 1846, 1847 a 1851 pod názvem "Ostatkům rozprášeného lidu." Dnešní název vznikl v r. 1882 při novém vydání "Zkušeností a vidění". Podrobná autobiografická vylíčení, která vyšla v r. 1860 a 1885, podávají to, co je zde vylíčeno jako dvě odlišná vidění. Viz "Mé první vidění" v "Duchovních darech", sv.2, str.30-35, "Svědectví", sv.1, str.58-61 a "Vidění o Nové zemi" v "Duchovních darech" sv.2, str.52-55, "Svědectví" sv.1, str.67-70.

Str.15-20 - Vylíčení budoucích událostí: Když paní Whiteová popisovala to, co jí Bůh odhalil o budoucích událostech, činila tak občas, jakoby byla bývala účastna těchto událostí, ať minulých, přítomných nebo budoucích. Když odpovídala na otázky o svém stavu při vidění, napsala: "Když Pán nevidí překážky, aby mi dal vidění, ocitám se v přítomnosti Ježíše a andělů a úplně se vzdálím věcem pozemským...Často je moje pozornost obrácena k dějům, které se odehrávají na zemi. Někdy jsem přenesena do daleké budoucnosti a je mi ukázáno, co se stane. Pak zase uvidím věci, které se odehrály v minulosti." -Duchovní dary, sv.2, str.292.

Ellen Whiteová, sama adventistka, psala jako někdo, kdo sám osobně viděl a slyšel to, co se má stát. Tak píše např. v "Prvních spisech":

"Brzy jsme uslyšeli hlas Boží, podobající se zvuku mnohých vod, oznamující nám den a hodinu Ježíšova příchodu." str.15

"Všechny nás zahalil oblak a po sedm dní jsme byli nesení vzhůru ke skleněnému moři, když Pán Ježíš přinesl koruny a svou vlastní pravicí je posadil na naše hlavy." str.16

"Všichni jsme vstoupili do města s pocitem, že k tomu máme plné právo."

"Spatřili jsme strom života a Boží trůn."

"S Ježíšem v čele jsme všichni sestupovali od města k zemi" str.17

"Když jsme se chystali vstoupit do chrámu..."

"Nedovedu vylíčit všechnu tu krásu, kterou jsem tam viděla." str.19.

Když vidění skončilo, byla E.W. schopna si vzpomenout na mnohé z toho, co jí bylo ukázáno. Na to však, co bylo tajné a nemělo být odhaleno, si vzpomenout nemohla. Jako část toho děje, který nastane, až bude Boží lid vysvobozen (str.285), slyšela jen "den a hodinu Ježíšova příchodu" (str.15, viz také str.34). Později však o tom napsala: "Nevím naprosto nic o tom, co řekl Boží hlas

o době. Slyšela jsem, že hodina byla ohlášena, ale jakmile mé vidění skončilo, nemohla jsem si na nic vzpomenout. Před mýma očima se dehrávaly tak vzrušující a slavnostní scény, které nedokáží popsat žádná lidská slova. Vše jsem vnímala jako živou skutečnost." E. Whiteové Letter 38,1888, vyšly ve 1SM 76.

Tím, že si E. Whiteová připadala jako účastník určitých událostí, nezaručovala, že ona bude účastnicí, až se ony události seběhnou.

Str.17 - Bratři Fitch a Stockan: Ve vylíčení svého prvního vidění se paní Whiteová odvolává na "bratry Fiche a Stocmana", jako na muže, které potkala a s nimiž mluvila v Novém Jerualémě. Oba byli kazateli, které E.W. znala za jejich života, a kteří hlásali poselství očekávaného příchodu Kristova, ale zemřeli krátce před velikým zklamáním z 22.10.1844.

Charles Fitch, presbyteriánský kazatel, přijal adventní poselství z četby Williama Millera a setkáním s Josia Litchem. Oddal se celým srdcem myšlence hlásání očekávaného příchodu Kristova na konci období 2300 let a stal se předním vůdcem Adventního probuzení. Od něj pochází tabulka proroků z r. 1842, která byla tak užitečně využita a zmíněna v "Prvních spisech" na str. 74. Zemřel necelý týden před 22.10.1844. Jeho smrt zavinila nemoc, kterou si přivodil nadměrnou námahou, když v sychravý podzimní den třikrát křtil. (Viz "Prophetic Faith of our Fathers, sv.4, str.533-545). Levi F. Stockman byl mladý metodistický kazatel ve státě Maine, který v r. 1842 asi se třiceti jinými metodistickými kazateli přijal a začal hlásat druhý příchod Kristův. Pracoval v Portlandu ve státě Maine. Když v roce 1843 onemocněl a 25.6.1844 zemřel na TBC. Byl to on, ke kterému přišla paní Whiteová jako děvče pro radu, když k ní Bůh v jejích nesnážích dvakrát ve snu promluvil. (Viz "První spisy", str.12, 78-81, "Prophetic Faith of our Fathers," sv.4, str.780-782).

Str.21 - Mesmerismus: Aby ospravedlnili svůj odpor k viděním E.Whiteové, prohlašovali někteří lidé, že tato vidění jsou způsobovaná mesmerismem, zjevem, který se dnes nazývá hypnoza. Hypnoza je stav podobný spánku, do něhož člověk upadne silou sugesce. Hypnotizovaný člověk je v těsném styku s tím, kdo jej do tohoto stavu uvádí, a reaguje na jeho příkazy. Když se však, jak zde paní Whiteová uvádí, jeden lékař, hypnotizér, pokoušel ji hypnotizovat, neměl naprosto žádný úspěch. Ellen Whiteová byla již na počátku svých náboženských zkušeností varována před nebezpečím hypnozy a v letech pozdějších se jí o tom dostalo poučení. Varovala před vážným nebezpečím jakéhokoliv pokusu, při němž by jeden člověk chtěl ovládat myšlení druhého. (Viz MH 242-244, MM 110-112, 2SM 349, 350, 353).

Str.33 - Adventisté podle jména: O těch, kteří se připojili k hlásání prvního a druhého andělského poselství, ale zavrhli poselství třetího anděla s pravdou o sobotě, přesto však dále hájili adventní naději, se paní Whiteová zmiňuje jako o "domnělých adventistech", nebo jako o těch, kdo "zavrhují přítomnou pravdu" (str.69), nebo jako o "různých stranách domnělých veřících" (str.124). V naší rané literatuře byli tito lidé zmiňováni jako "Adventisté prvního dne".

Velmi mnoho křesťanů bylo na podzim roku 1844 zklamáno, když očekávaný Kristus nepřišel. Adventisté se rozdělili do několika skupin a ti z nich, kteří přežili, tvoří dnes malou církev "Adventních křesťanů" a "Církev adventistů sedmého dne".

Jen docela malý počet adventistů nepřestal věřit, že se proroctví o roce 1844 splní, a ti, kteří uvěřili, přijali třetí andělské poselství s jeho sobotou sedmého dne. O zkušenosti oné kritické doby E. Whiteová později napsala: "Kdyby se byli adventisté po velkém zklamání v r. 1844 pevně drželi své víry a společně přijali nabízející se Boží péči tím, že by byli přijali poselství třetího anděla a s pomocí Ducha svatého je hlásali světu, byli by uviděli Boží spasení, Pán by byl bohatě požehnal jejich námaze, dílo by bývalo bylo dokončeno a Kristus by přišel dříve, aby přijal Svůj lid a odměnil jej.

Avšak v období pochybování a nejistoty, která přišla po zklamání, mnozí z adventních věřících ve své víře povolili. Došlo k neshodám a rozkolům. Většina se ústně i písemně stavěla proti těm nemnohým, kteří uposlechli Pána, přijali nařízení o sobotě a začali hlásat třetí andělské poselství. Mnozí z těch, kteří měli věnovat plně svůj čas a své obdarování jedinému cíli, totiž hlásání výstrahy světu, byli plně zaměstnáni popíráním pravdy o sobotě, kdežto činnost zastánců této pravdy se omezovala pouze na odpovědi těmto odpůrcům a na její hájení. Tak bylo dílo zdržováno a svět byl ponechán v temnotě. Kdyby byli bývali všichni adventisté jednotní ve věci Božích přikázání a víry v Ježíše, byly by dějiny naší církve úplně jiné !" 1SM 68

Str. 42-45 - Otevřené a zavřené dveře: Když hovořila paní Whiteová ve "Velkém sporu" o velkém adventním hnutí a o zklamání z října 1844, o stanoviscích zaujatých bezprostředně po onom zklamání, zmínila se o nutném závěru, který z toho vyplýval a byl po krátkou dobu zastáván, totiž, že "Dveře milosti byly zavřeny". Ale, jak ona sama tvrdí, "jasnější světlo přišlo, když byla zkoumána otázka svatyně." (Viz Historickou předmluvu v tomto svazku a GC 429, a celou kapitolu "Ve svatyni svatých" str. 423-432). Poněvadž měla k této věci osobní vztah, napsala v r. 1874, že "nikdy neměla vidění, že hříšníci nemají již být obráceni." Nikdy také takovému názoru neučila. Jindy napsala: "Bylo to světlo, dané mi od Boha, které opravilo náš omyl a učinilo nás schopné uvědomit si skutečnou situaci." 1SM 74.63.

Str.43,44 a 86 - Tajemné klepání v New Yorku a v Rochesteru: Zmiňují se zde události, týkající se počátků moderního spiritismu. V roce 1848 bývalo slyšet tajemné klepání v domě rodiny Foxovy v Hydesvillu, obci vzdálené asi 35 mil od Rochesteru ve státě New York. V době, kdy existovaly různé dohady o příčině tohoto klepání, oznámila E. Whiteová, zplnomocněná viděním, kterého se jí dostalo, že se jedná o spiritismus, že se tento jev rychle rozšíří, získá na popularitě ve jménu náboženství a svede mnoho prostých lidí. V posledních dnech se stane hlavním satanským svodem.

Str.50 - Poslové bez poselství: Tento výraz se vyskytuje ve výkladu jednoho názoru, kterého se dostalo E. Whiteové 26.1.1850. V této době neměli ještě adventisté, kteří zachovávali sobotu, svou církevní organizaci. Téměř všichni se obávali, že jakýkoliv způsob organizace vnese mezi věřící formálnost. Ale jak čas plynul, začaly pronikat do jejich řad živly, které způsobily neshody. Od E. Whiteové přicházela varovná poselství, a to přimělo adventisty, kteří zachovávali sobotu, aby začali poněmhu přijímat formy církevní organizace. Výsledek byl ten, že se skupiny věřících semkly mnohem těsněji než předtím. Tak byla ukázána cesta uznání pro ty kazatele, kteří skýтали jistotu, že dovedou kázat poselství a podepřít je svým životem, a byla učiněna opatření zbavit se těch, kdo pod záminkou přítomné pravdy učili bludy. (Viz Historickou předmluvu).

Str.61, 62 - Sjednocenost pastýřů: Viz poznámku ke str.50, Poslové bez poselství.

Str.75 - Povinnost jít do starého Jeruzaléma: Paní Whiteová zde naráží na mylné názory, které tehdy zastávali jen málokteří. V příštím roce píše Jakub White v "Review and Herald" ze 7.10.1851 o "matoucích, neužitečných názorech, týkajících se starého Jeruzaléma a Židů atd., které jsou v přítomné době v oblibě" a o "podivných představách, do nichž někteří upadli, že svatí musí ještě jít do starého Jeruzaléma" atd., atd.

Str.77 - Vydavatel "Day Star" (Denní hvězdy): Enoch Jakobs žil v Cincinnati (Ohio) a vydával Denní hvězdu, jeden z prvních časopisů, který hlásal druhý Kristův příchod. Jakobsovi poslala v prosinci 1845 Ellen Harmonová výklad svého prvního vidění v naději, že upevní jeho víru. Pozorovala totiž, že kolísá ve své důvěře v Boží vedení adventní náboženské zkušenosti. V Denní

hvězdě uveřejnil vydavatel první vidění E.Whiteové v čísle ze 24.1.1846. Ve zvláštním čísle svého listu zveřejnil 7.2.1846 ve "Zvláštním vydání Denní hvězdy" památný článek o nebeské svatyni a jejím očištění, který připravil Hiram Edson, Dr. Hahn a O.R.L. Crozier. Byl to výklad učení Písma o službě Kristově ve svatyni svatých v nebeské svatyni, která měla začít 22.10.1844. V tomto časopise, rovněž 14.3.1846, vyšlo druhé pojednání z pera Ellen Harmonové. (Viz První spisy str.32-35). Odvolání v odstavci pod rozhovorem se vztahuje na pozdější názory, které zastával pan Jakobs a na podvody o spiritismu, které on přijal.

Str.86 - Viz dodatek ke str.43-44.

Str.89 - Thomas Paine: Spisy Thomase Paina byly v USA velmi známy a rozšířeny ve čtyřicátých letech 19.století. Jeho kniha "Věk rozumu" bylo deistické dílo zhoubné pro křesťanství. Kniha začínala slovy: "Věřím v jednoho Boha a v nic víc". Paine nevěřil v Krista a ve svých útocích na církve se dával vést satanem. Paní Whiteová ukázala, že kdyby muž jako Paine mohl vejít do nebes a být tam ctěn, měl by tam přístup každý, kdo nenapraví svůj život a nevěří v Ježíše Krista. Vyložila tento klam velmi jasně a ukázala na nesmyslnost spiritismu.

Str.101 - Perfekcionismus: Někteří z prvních adventistů se brzy po zkušenosti z r. 1844 vzdálili od Boha a upadli do fanatismu. Ellen Whiteová čelila těmto extrémistům ve své práci "Tak praví Hospodin". Kárala ty, kteří učili, že tělo člověka je dokonalé, a tím i bezhříšné. O takových později paní Whiteová napsala:

"Oni zastávali názor, že ti, kdo jsou posvěceni, nemohou hřešit. Toto vedlo přirozeně k víře, že náklonnosti a touhy posvěcených jsou vždy správné a nemohou nikdy být původci hříchu. V souladu s těmito sofistickými páchali lidé nejhorší hříchy pod pláštěm posvěcení, a skrze jejich svůdný hypnotický vliv nabyli velké moci nad některými svými členy, kteří neviděli, jaké zlo představují tyto zdánlivě krásné, ale svůdné myšlenky... Podvody těchto nepravých učitelů mi byly jasně ukázány a já jsem viděla, jak strašlivý účet je zapsán proti nim v knize svědectví, i hroznou vinu, která na nich spočívala, protože předstírali dokonalou svatost, zatímco jejich každodenní činy byly Bohu odporné." Life Sketches, str.83.84.

Str.116, 117 - Večeře Páně. Umývání nohou mužů ženami. Svaté políbení.: Když průkopníci Církve adventistů sedmého dne přijali pravdu o sobotě, snažili se co nejhorlivěji následovat v každé podrobnosti Slovo Boží a současně se starali, aby se uchránili nesprávných výkladů Slova i jakéhokoliv přehánění či fanatismu. Jasně poznávali výsady i závazky Večeře Páně, které náš Pán ustanovil pro církve. Ve věci mytí nohou a svatého políbení existovaly některé nejasnosti. V tomto vidění vyjasnil Pán jisté choulostivé věci, které měly vést a chránit nově utvořenou církve. Pokud se týče otázky, jak často by se měla tato nařízení vykonávat, naléhali někteří, aby to bylo jednou v roce. Bylo však dáno poučení, že Večeře Páně by se měla vysluhovat častěji. Dnes koná církve tento obřad čtyřikrát do roka.

Byla dána rada ve věci umývání nohou. Byly tu zřejmě nějaké odlišnosti v mínění, jak se má při tom postupovat. Někteří si nepočínali rozumně a to způsobilo "zmatek". Byla dána rada, že toto nařízení by se mělo vykonávat pečlivě a ukázněně, tak, aby nevznikly žádné námitky. Byly také dotazy, zda je vhodné, aby si muži a ženy navzájem myli nohy. O tom uvedla E.Whiteová důkaz z Písma, který naznačoval, že pro ženu by bylo vhodné, zřejmě za určitých podmínek, mýt nohy muži, ale neradila, aby muž myl nohy ženě.

O svatém políbení říká "Biblický komentář ASD": "Políbení byl, zejména ve východních zemích, obecný způsob, jakým se vyjadřovalo přátelství a láska. (Viz Lk 7,45 Sk 20,37). "Svaté políbení" nebo "políbení lásky" (1Pt 5,14), bylo symbolem křesťanské příchyllosti. Zdá se, že se stalo zvykem u prvních křesťanů, aby si vyměňovali tento pozdrav při Večeři Páně (Justin mučedník:

"První obrana" str.65). Pozdější spisy ukazují, že nebylo zvykem dávat toto "svaté políbení" příslušníku druhého pohlaví (Apostolic Constitutions II. 57, VIII. II)." 7BC 257,258
Mezi prvními adventisty, kteří zachovávali sobotu, bylo zvykem dávat si svaté políbení při umývání nohou. Neexistuje žádná zmínka, že není pochopitelně vhodné, aby si muži a ženy dávali svaté políbení, ale všichni jsou vyzýváni, aby se zdrželi všeho, co by mohlo vést ke zlému.

Str.118 - Děláním hluku: Síť evangelia zahrnuje všechny druhy lidí. Byli někteří, kteří cítili, že jejich náboženská zkušenost se nejskutečněji projevuje děláním hluku, okázalými výkřiky chvály Boží, hlasitými a vzrušenými modlitbami a oduševnělým voláním "Amen". Zde byla rovněž dána církvi již v prvních dobách výstraha, aby při uctívání Boha nešlo o pouhé volání ze slušnosti a pro pouhou formu.

Str. 229-232 - William Miller: Ve zmínkách o velkém adventním probuzení v USA ve 30. a 40. letech 19. století se často mluví o Williamu Millerovi. V knize "Velký spor" je životu a službě Williama Millera věnována celá kapitola nazvaná "Americký reformátor" (str. 317-342). W. Miller se narodil v Pittsfieldu (Massachusetts) v r. 1782 a zemřel v Law Hamptonu (ve státě New York) r. 1849. Ve čtyřech letech se přestěhoval s rodiči do Law Hamptonu blízko Lake Champlain, kde vyrostl na farmě. Byl vždy pilným a pozorným čtenářem a stal se hlavou své obce. V r. 1816 se pustil do pilného studia Božího Slova a toto studium ho vedlo do doby prorocké a k proroctvím o druhém příchodu Krista. Došel k závěru, že druhý příchod Kristův je blízko. Když přezkoumal svá stanoviska o udaných letech, jak se o nich hovoří v Bibli, a přesvědčil se, že jsou naprosto správná, vyhověl počátkem srpna 1831 pozvání, aby své názory o proroctví vyložil veřejně. Od této chvíle věnoval téměř všechny svůj čas hlásání adventního poselství. V patřičnou chvíli se k němu připojily stovky jiných protestantských kazatelů, kteří měli podíl na velkém adventním probuzení čtyřicátých let minulého století.
Po velkém zklamání v říjnu r. 1844 byl Miller vyčerpaný a nemocný. Byl z velké části závislý na svých mladších spolupracovnících, kteří spolu s ním předtím hlásali adventní poselství. Tito jej přiměli, aby brzy po velkém zklamání popřel pravdu o sobotě. Za toto se budou zodpovídat oni, nikoliv W. Miller. E. Whiteová píše o této zkoušce na str. 258 a ujišťuje nás, že Miller bude mezi těmi, kteří vstanou z mrtvých, až zazní poslední zatroubení.

Str. 232-240, 254-258 - Tři andělská poselství ze Zjevení 14: Ve třech kapitolách, počínaje stránkou 232, hovoří E. Whiteová o poselství prvního, druhého a třetího anděla. Psala pro ty, kteří s ní prošli velkým adventním probuzením i zklamáním jara a podzimu 1844. Nepokoušela se podat výklad těchto tří poselství, ale předpokládá, že je její čtenáři dobře znají. Ona podala to, co dodá odvahy a přinese pochopení jejím spoluvěřícím do světla jejich zkušenosti. K podrobnému výkladu se musíme obrátit na její knihu "Velký spor". Poselství prvního anděla ohlásilo výstrahu, že hodina soudu se blíží. Viz GC, kapitola "Hlasatelé jitra", str.299-316, "Americký reformátor", str.317-342 a "Velké náboženské probuzení", str. 355-374. Pro výklad poselství druhého anděla viz kapitolu "Zamítnutá výstraha", začínající na str.375. Výklad velkého zklamání je podán v kapitolách "Naplněná proroctví", str. 291-408, "Co je svatyně?", str.409-422, a "Svatyně svatých", str.423-432. Poselství třetího anděla obsahuje kapitola "Neproměnný zákon Boží", str.433-450 a "Dílo reformy", str.451-460.

Str. 238 - Ukončení poselství druhého anděla: My sice jasně chápeme, že poselství 1.2. a 3. anděla jsou poselství, která se týkají dneška, ale poznáváme také, že na počátku jejich ohlašování je zvěstování poselství prvního anděla, s jeho oznámením, že "nastala hodina Božího soudu", spojeno s oznámením očekávaného příchodu Kristova hlášeným ve třicátých letech a prvních letech čtyřicátých minulého století. Poselství druhého anděla zaznělo poprvé na počátku léta roku

1844 ve volání k adventním věřícím, aby vyšli z církví, které zavrhly vyhlášení poselství prvního anděla. Je sice pravda, že poselství druhého anděla je i nadále přítomnou pravdou, ale jeho vyvrcholení nastalo bezprostředně před 22.10.1844. Až se poselství tří andělů dostane znovu světu před druhým příchodem Kristovým, připojí se anděl ze Zjevení 18,1 k provolání druhého anděla v poselství, že "padl Babylon". "Vyjděte z něho, lide můj." Viz kapitolu "Poslední výstraha" ve "Velkém sporu, str.603-612.

Str. 254 - Viz poznámku v Dodatku ke str.232-240.

Str. 276 - Otroci a otrokáři: Podle Zjevení 6,15.16 bude při druhém příchodu Kristově existovat otroctví. Nalézáme zde slova "každý služebník i všeliký svobodný". Výklad E.Whiteové ukazuje, že jí byl ve vidění ukázán otrok i otrokář při příchodu Krista. V tom se paní Whiteová naprosto shoduje s Biblií. Janovi i paní Whiteové byly ukázány podmínky, jaké budou existovat při druhém příchodu našeho Pána. Je pravda, že černošští otroci v USA byli osvobozeni prohlášením, které vešlo v platnost 6 let po tom, ale poselství tím nepozbylo platnosti, protože i dnes jsou miliony mužů i žen v různých částech světa ve skutečném nebo nepřiznaném otroctví. Není možno posuzovat poselství budoucího času, dokud nenastala doba, kdy se toto proroctví má naplnit.

VŠEOBECNÝ REJSTŘÍK

ADAM, jeho pád 125, 147, 148

- v Edenu 125, 146

ADVENTISTÉ, formální, jejich odpor 33

- mezi pravými křesťany 261

- jejich svěťactví 108, 109

- Viz také: Chamtivost, Odpadnutí světitelů soboty, Světitelé soboty, Ostatky

ANANIÁŠ, jeho vidění 200

ANDĚLÉ, dobří, dali sen Pilátově ženě 173

- doprovázejí Ježíše do nebe 190

- drží čtyři větry 36-38

- jejich dílo, poučení upřímných 98, 262

při vidění 14, 20, 32, 37, 45, 77, 88, 230

v r. 1844 248

v zájmu učedníků 196

- jejich hudba 39, 66, 126, 151

- jejich oděv 181

- jejich péče, chrání před stykem s těmi, kdo studují bludy 125

- jejich počet 168

- jejich síla 170

- jejich služba 39, 127, 150, 158, 209

- jejich smutek 39, 111, 114, 125, 148, 167, 177

- jejich zjevení 181

- nabízejí svůj život jako výkupné 127, 150, 152

- nad truhlou smlouvy 32

- navštěvují každého svatého 39

- navštěvují Williama Millera 129

- nesou Eliáše do nebe 162

- ochrana před klamem 88

- ochrana svatých 39
- osvětlují zemi 245
- osvobozují vězně 204
- poučují Adama 147
- poučují Ananiáše 200
- při druhém příchodu 15, 35, 110, 287, 288
- při hrobě Spasitele 181, 186
- při Ježíšově křtu 153
- při Ježíšově narození 153
- při Kristově utrpení 167, 170
- při ukřižování 177
- rozmluva o nesmrtelnosti duše 218
- řád mezi nimi 145, 168
- řídí Ježíšův vůz 35
- satan se za ně vydává 88
- s mocným hlasem 37
- soucítí s vykoupenými 67
- s pisatelovým perem 279
- spojení s lidmi při půlnočním volání 242
- zaslíbení odměny E.G.Whiteové 21
- zaslíbení o Ježíšově návratu 191
- za zdí vězení 204
- záznamy, které činí 246
- viz také Plán spasení

ANDĚLÉ, padlí, jejich vyhoštění z nebe 146

- jejich práce 90, 105, 182, 192, 200, 204, 264, 269

APOŠTOLÉ, tak se představoval satan, když vyučoval Thomase Paina 90, 91

ARMÁDA, satanova, na konci tisíciletí 53

- vykoupených, bezpečí ve městě 53

ÁRONŮV prut, který vzkvetl 32

ATEISTA, viz Nevěřící

BABYLON, jeho hříchy 273, 274

- jeho pád 241, 277, 278
- jeho trest 276
- výzva k jeho opuštění 278, 279
- zlí andělé v něm 274

BARNABÁŠ, jeho činnost s Pavlem 202

BEZBOŽNÍ, během druhého příchodu 34

- jejich pád před spravedlivými 273
- jejich pocity, když byli ztraveni 76
- jejich vzrůstek 52, 53, 292
- jejich zkáza 289, 294
- jsou bez milosti 281
- pronásledování skrze ně 34
- rány padají na ně 120, 121, 124, 282, 284
- rozzuření proti pravdě 33, 272
- spoutání satanem do skupinek 88

- v církvi 274
- BIBLE, důležitost Daniele a Zjevení 231
- hlad po slyšení 281, 293
- chráněna Bohem 214, 220
- její prorocství otevřeno Williamu Millerovi 229
- její studium, důležitost 58, 64, 87, 88, 262
- nezbytnost pro odhalení chyb 250, 262
- kněží ji zakázali 214
- učena Lutherem 223
- satan podkopává víru v ni 265
- studium "řádu evangelia" z ní 100
- v posledních dnech 220
- změněna vzdělanými lidmi 220, 221
- BOJ, na nebi 146
- příprava na poslední, velký 67, 71, 123
- BOUŘE, Boží ochrana 23
- BŮH, dal svého Syna 125, 127, 151
- Jeho hlas, bezbožní se domnívají, že hřmí a je zemětřesení 35
- bezbožní Mu nerozumí 35
- osvobodil svaté 37, 290
- posilňující svaté 52
- spravedliví Mu rozumějí 15
- způsobující zemětřesení 272, 285
- zvěstující den a hodinu Ježíšova příchodu 15, 34, 41, 285
- Jeho hněv vylit 36, 64, 119, 124
- Jeho ochrana před satanovými svody 60, 88
- v době ran 44
- v době soužení 56
- Jeho osobnost 54, 77, 92
- Jeho svatost 70, 122
- Jeho trůn 54
- jméno "Bůh všemohoucí", pozornost při jeho používání 122
- Viz také Sláva, Světlo

CÍRKEV, její členové, aktivní pracovníci 104

- jejich světáctví a formalismus 107, 108, 111
- nevyužitý čas kazatelů 105
- pomoc kazatelům 106
- vztah k pravdě o druhém příchodu 108

CÍRKEV, zkoušky, jejich užitek 106, 107

- její hříchy 119
- satanova radost 121

CESTA, adventního lidu k nebeskému městu 14, 88, 89

- nevěřící z ní spadli 15

CESTOVÁNÍ, peníze zbytečně vynaloženy 50, 94, 95

- těch, kteří nebyli povoláni Bohem 100

ČAJ A KÁVA, jejich neužívání 122

ČAS, chyba v určení 235, 250

- jeho hlásání v r. 1843 232, 234

- od roku 1844 není zkouškou 75
- Viz také konec času, Druhý příchod
- ČAS PŘÍPRAVY, před vylitím ran, 85
- plnější zvěstování soboty 33, 85
- ČAS SHROMAŽĎOVÁNÍ 74
- ČAS SOUŽENÍ, Jákobovo, domy a statky během něj 56, 57
- meč bezbožných zlomen 34, 285
- ochrana svatých 43, 56, 283
- opatření pro dobu nouze v soužení 56
- pronásledování 33, 34, 283
- příprava mysli na soužení 58, 67, 71
- zkušenost svatých 37, 272, 284

DAMAŠEK, Saulova cesta do města 200

DANIEL, jeho knihy, viz Bible

DENNÍ HVĚZDA, redaktor 77

DESÁTEK, židovský obyčej 166

DESATERO přikázání, vidění, truhla smlouvy 32

DĚTI, kazatelů dobře vychovány 101

- viděny mezi mučedníky 19

ve vidění o nové zemi 19

DISKUSE E.G.Whiteové u metodistů 13

DIVIZNÍ preventivní porada bratří 62

DIVY, viz Znamení

DOBA OČEKÁVÁNÍ, viz Sto čtyřicet čtyři tisíce

"DOKONÁNO JEST" 177, 180, 184, 209, 253, 279, 281

DOMY, viz Čas soužení, Nová země, Proroctví

DRUHÝ PŘÍCHOD, andělé v té době, 15, 110, 286

- čas oznámen Božím hlasem 15, 34, 285

- doba přípravy 75, 232, 233, 239

- duha nad oblakem 15

- fanatismus ohledně jeho času 22

- chyba při určení doby 235, 250

- jeho blízkost 58, 119

- jeho očekávání v r. 1844 249

- Ježíš na bílém oblaku 35, 286

- nebe se svinulo jako svitek 287

- neblahý stav přírody v té době 34, 285

- oblak jako znamení 15

- otevření oblohy 34, 41

- předpovězen anděly 191

- příprava na něj 111-114

- radost očekávajících Ježíšových přátel 235, 260

- události při něm 110, 273

- víra E.G.Whiteové v něj 11

- zjevení Ježíše Krista při něm 16, 76, 286

DUHA, při druhém příchodu 15

DUCH SATANŮV, dán těm, kdo zavrhli pravdu 56

DUCH SVATÝ, darován vždy, když hovoříme o nebeských věcech 112

- darován Saulovi 201
- jeho vylíčení dřívě, než Ježíš přijme království 55
- v době soužení 33
- na učedníky 197, 198, 208
- jeho moc, padělaná satanem 44
- jeho odejmutí pro samolibost 120
- jeho přijetí E.G.Whiteovou 14
- jeho vyučování, odkaz na to 43
- jeho vztah k víře 72
- jeho zaslíbení 190

DVA TISÍCE TŘI STA, důležitost studia 63

ukončení tohoto údobí 54, 253

ENOCH, návštěva světa se sedmi měsíci 40

ELIÁŠ, při proměnění 162

- zkouška jeho víry 73

ELIZEUS, posměch bezbožných dětí 248

EVA, cesta k hříchu 147

- její pád 125, 147
- pokoušení Adama 148
- v Edenu 125, 146

FAIRHAVEN, Mass., plavba na Záp. Island 23

FALEŠNÍ UČITELÉ, jejich potrestání 289, 290

- kárání ztracených 282
- navštívení ranami 124, 282
- sklánějí se k nohám svatých 124
- udržují lid v bludu 241
- v posledních dnech 101
- zamítnutí soboty Hospodinovy 123

FANATISMUS, jeho nebezpečí 62, 63

- znamení doby druhého příchodu 22

FITCH Charles, viděn v Novém Jeruzalémě 17

GETSEMANE, Ježíšovo utrpení 167

GRAF z r. 1843, Boží ruka přikryla chybu v něm 74

HAD, v Edenu 125, 148

HARFY, hra andělů na ně 39

- hra svatých na ně 17
- Ježíš daruje harfy 288

HERODES, a Jan Křtitel 154

- jeho smrt 186
- Ježíš poslán k němu 173
- jeho činnost proti Jakobovi a Petrovi 186

HLAD, po Božím Slovu 281

HLAS, andělů 182

- Ježíšův 19, 35, 200, 286
- Viz také Bůh

- hřmění, Boží hlas jako hřmění 15, 34, 286
- HORA OLIVETSKÁ, Ježíšovo rozloučení na hoře 17, 51, 53, 291
- HORA SION, svatí jdou k ní 18
- HORY, jejich třesení při 2.příchodu 34
- HROB, ženy při něm 186
- HUDBA, andělů 39, 66, 126, 157
- vykoupených 17, 288, 289

- CHAMTIVOST, stanovo osídlo 266 - 269
- CHERUBÍN, nad truhlou smlouvy 32
- u vchodu do Edenu 126
- CHLÉB A VODA zajištěna, viz Čas soužení
- CHRÁM, v nebi, jeho popis 39
- jeho shlédnutí, ve městě 32
- pouze 144 000 vstoupí dovnitř 19
- CHUŤ, kontrola nad ní 121
- CHVÁLA, andělů 127, 151
- důvod 110
- její význam v nebi 39
- CHYBA, její hledání 124, 125

- JÁKOB, viz Čas soužení
- JAN KŘTITEL, jeho smrt 154
- Ježíšův předchůdce 153, 154
- méně poctěn, než nejpokornější učedník 155
- představuje hlasatele 2. příchodu 155, 230
- JAN MILÁČEK PÁNĚ, bylo mu dáno zjevení 230
- jeho uvěznění 193, 194
- Petrův společník 224
- při ukřižování 177
- vyhnán na Patmos 230
- JEDNOTA, její potřeba v závěrečném díle 97
- satanovo úsilí o její narušení 267
- JERUZALÉM, nebude nikdy vystavěn 75
- úmysl některých jít tam 75
- viz také Nový Jeruzalém
- JEŽÍŠ, cesta na Golgotu 175, 245
- jako učitel 165
- Jeho činnost, u nebeského trůnu 32, 48, 251
- ve svatyni 42, 243, 250, 251, 254, 260
- ve svatyni svatých 36, 55, 58, 71, 180, 251
- Jeho druhý příchod 287
- Jeho instrukce, během 40 dnů 189, 208
- Jeho kněžské roucho 36, 55
- Jeho koruna 53, 54
- Jeho laskavost 269
- Jeho modlitba 176
- Jeho nanebevstoupení 187, 190 - 192
- Jeho ochrana anděly 159

- Jeho osobnost 77, 126, 149
- Jeho pohřeb 180
- Jeho pokora a svatost 70, 108, 109
- Jeho pokušení 155 - 157
- Jeho proměnění 162, 164, 171
- Jeho učení 160, 161
- Jeho ukřižování 175, 176, 208, 209
- Jeho vlastnosti 51, 54, 149
- Jeho vzkříšení 181 - 186
- Jeho zázraky 171
- Jeho zjevení učedníkům po vzkříšení 185, 188
- Jeho zrazení 165, 208
- oběť za hřích 48, 49, 67, 93, 125, 150, 253
- obětoval svůj život za člověka 126, 149, 150
- posměch od kněží a lidí 170
- před Herodesem 174
- před Pilátem 173
- přijetí království 55
- slavný vjezd do Jeruzaléma 244
- svatba Beránkova 250, 280
- v Getsemane 167
- v soudní síni 172
- význam vody a krve z probodeného boku 209
- vždy bude mít jizvy po hřebech 53, 179
- zjevil se Saulovi 200
- živý vinný kmen 73
- viz také Druhý příchod, Plán spasení, První příchod, Roucho, Světlo

KADIDELNICE, viz Ježíš, Druhý příchod

KADIDLO, obětováno s modlitbami svatých 32, 252, 256

KÁLEF A JOZUE, jejich zpráva 14

KARTIČKA, kterou se andělé prokazují u vchodu do města 37, 39

- obsahující 50 biblických textů zjevených ve vidění 22, 23

KÁVA, Viz Čaj a káva

KAZATELÉ, jejich kvalifikace 101 - 103

- jejich rodiny 97

- jejich uznání církví 97 - 100

- jejich výběr v době apoštolů 100, 101

- v nebezpečí 62, 68

- oddělení 101

- populární 238, 273

- práce falešných, proti sobotě 68, 69

- rada ohledně nového učení v pravdě 61, 62

- satanovo úsilí o zastrasování 267

- v r. 1843 232 - 234

- vstup do nových polí 103, 104

- viz také Pracovníci, Učitelé, Falešní učitelé

KLEPÁNÍ, klamně, viz Projevy spiritismu

tajemné, viz Spiritismus

KNĚŽÍ, bázeň před lidem 196
- jejich hněv proti Pavlovi 206
- jejich nenávisť proti Ježíši 169, 172
- jejich odpor k Lutherovi 223
- jejich spiknutí proti Ježíši 166
- obrácení některých 197
- podplácení, falešnými žalobci 187
- překvapení při práci s učedníky 192, 194
KNIHA, Bible jako kritérium 52
- pamětná 114
- smrti 52
- záznamů, psaná anděly 246
- života 52
KONEC ČASU, jeho blízkost 64, 67, 119
KONFERENČNÍ SHROMÁŽDĚNÍ, velmi velké přípravy 121
KORUNY, andělů 66, 169, 286
- Enochova 40
- jejich věnování Ježíšem 288
- Ježíšova 53, 169, 170, 281
- mučedníků 18
- odloženy na zlatých poličkách 18
"KOSTĚ", muž s ním 48
- ve snu Williama Millera 81 - 83
KOUZELNÍCI, Egyptští 60
- moderní 59, 87
KRÁLOVSTVÍ, Ježíšovo 151
KRISTUS, viz Ježíš, Druhý příchod
KŘESŤANSKÝ CHARAKTER 111 - 114
KŘEST, E.G.Whiteová 11
- Ježíše 153
- památka na Kristovo vzkříšení 217
- Saule 201
- v utrpení pro Krista 67
- vykonaný nepovolanými osobami 99
- zkoušek v době třibení 272
- žalárníka a jeho rodiny 205
KŘESŤANSTVÍ, jeho čistota, spojená s pohanstvím 211
- odpadnutí 211
- vnější hříchy 227, 228
KŘÍDLA, andělů 32, 39
- Božího vozu 35
- malých dětí 19
- proroků 39
- svatých 53

LAODICEA, třibení uvnitř 270
LASKAVOST, její pěstování u kazatelů 102
LAZAR, jeho vzkříšení 166
LENOST, je hříchem podporovat tělesně schopné 57, 95

LETÁKY, viz Literatura
LESY, na nové zemi 18
LITERATURA, její šíření 96
LOT, jeho povolání ze Sodomy přirovnáno k výzvě vyjít z Babylona 279
LUTHER, jeho spolupráce s Melanchtonem 224, 225
- odpor kněží 223, 224
- povolán Bohem 223, 224
- vztah k Bibli 223

MAJETEK, kdy ho poskytnout 57, 95
MÁ KREV, OTČE, MÁ KREV, MÁ KREV 38
MANNA, zlaté vědro v truhle smlouvy 32
MARIE, která pomazala Spasitele 117, 165, 268
- u hrobu 187
MARIE, matka Ježíšova při ukřižování 176, 177, 180
MELANCHTON, jeho charakteristika 224
- jeho spolupráce s Lutherem 224, 225
- povolán Bohem 222
MĚSÍCE, vidění o planetě se sedmi měsíci 40
MESMERISMUS, E.G.Whiteová pokoušena, aby svá vidění pokládala za mesmerismus 22
- obrana vírou 21
- pošetilost pohlížet na vidění jako na mesmerismus 23
- použit satanem k oklamávání 44, 59, 87
- špatný zdroj 21
METHODISTICKÁ CÍRKEV, E.G.Whiteová a rodina jejího otce vyloučena 13
MILENIUM, a stav země 289
- činnost satana 290
- činnost svatých 51
- očistění země na konci 52
- sestoupení Ježíše a svatých v jeho závěru 53
- vykonání rozsudku v jeho závěru 52
- vyšetřující soud probíhá během něj 53
MILLER William, Bohem povolán za kazatele 229 - 232
- druhá série jeho přednášek 11
- chráněn anděly 234
- jeho kázání 244
- jeho pronásledování 234
- studium proroctví 229, 231
- šel ve šlépějích Jana Křtitele 230
- v době zklamání a temnoty 257
- vstane při prvním vzkříšení 258
- viz také Sny

MOCI NEBE A ZEMĚ, jejich vysvětlení 41
- pohybují se Božím hlasem 34, 41, 272, 285
MOCI ZEMĚ, zemětřesení 41
MOCNÝ HLAS, anděl volající 37
- třetího anděla 86, 271, 277
MOJŽÍŠ, jeho hřích 162, 163
- na Sinaji 15

- prostředník 162
- při proměnění 162
- rozbil desky zákona 163
- MRTVÍ, jejich stav, důležitost správného pochopení biblického učení o tom 87
- Kristus křísí mrtvé 160
- satan je představuje jako živé 87
- viz také Nesmrtelnost, Smrt, Stav mrtvých
- MODLITBA, běžná 73
- dlouhé a mrtvé modlitby 115
- E.G.Whiteová, aby byla zachráněna před povyšováním 27
- aby jiní byli vybráni za proroka 20
- nesplněné povinnosti, ukázány při modlitbě 11
- její potřeba 73
- Ježíšova 167, 168, 176
- Kristus obětuje kadidlo s modlitbou 32, 252, 256
- lidé v době pohnutí 269 -272
- odpověď na modlitbu 120
- Pavla a Silase ve vězení 204
- poslána za oponu 72
- svatých před Božím trůnem 54
- užívání Božího jména při modlitbě 70, 122
- v době zkoušky 46
- veřejná povinnost E.G.Whiteové 11, 12
- vidění dáno během modlitby 13, 21, 32, 33, 37
- zanedbání modlitby 72
- za nemocného 37
- MOŘE, skleněné, cesta svatých k němu 16
- za městem 17
- MUČEDNÍCI, červený okraj na jejich rouchu 18, 19

- NANEBEVSTOUPENÍ, Kristovo 187, 190 - 192
- svatých během sedmi dnů 16, 35, 287, 288
- NAPOLEON v armádě, která obklíčila Nový Jeruzalém 293
- NÁRODY, jejich hněv 36, 41
- v době soužení 85
- "NASLOUCHEJ, POHLEĎ" 270, 271
- NEBE, vidění o něm 16, 17
- NEBESA, domov Ježíšův a andělů 39
- otevření nebes jako svitku 287
- zmítání při druhém příchodu 34, 41
- NEJVYŠŠÍ KNĚZ, viz Ježíš
- NEMOC, její šíření 184
- NESMRTELNOST, první satanův podvod 218
- rozmluva andělů 218
- vliv víry v ní, na různé třídy lidí 219, 220
- NEVĚRA, její nebezpečí 259, 260, 261
- představena ztrátou světla 15
- Tomášova 188
- NEÚCTA, při používání Božího jména 122

NEVĚRA, satan její původce 220
NOÉ, poslední dny přirovnány k jeho době 284
NOVÁ POLE, jak do nich vstoupit 103, 104
NOVÁ ZEMĚ, její popis 18
NOVÉ SVĚTLO, jeho zjevení 124
- kazatelé se mají poradit před jeho přijetím 61
NOVÝ JERUZALÉM, byli tam viděni bratři Fitch a Stockman 17
- hudba v něm 288
- jeho popis 17, 288, 289
- jeho sestoupení na konci tisíciletí 18, 41, 291
- odpočinek na čistém místě na zemi 52
- satanovo úsilí o jeho dobytí 53, 293
- trůn v něm 289
- vidění o chrámu v něm 32
- vstup 144 000 do Nového Jeruzaléma 19, 35, 288

OBĚTI, aby byli činěny před dobou soužení 56, 57
- dát vše 95
- domy a pozemky prodány jako oběť 57
- jsou možné skrze sebezapření 121, 122
- má jim předcházet pochopení potřeb 93
- oběti nemoudré 93, 94
- nutné ke spasení 50, 51
- prostředek k rozšíření pravdy 57
- satanovo úsilí zabránit jim 266 - 268

OBĚTOVÁNÍ, nutnost pro spasení 50, 66, 67
- škodlivých požitků 122

OBLAK, symbol zklamání v r. 1844 241
- znamení Syna člověka 15, 35

OBRÁCENÍ E.G.Whiteové 11

OBRAZ, uctívání 211

OBRAZ ŠELMY, vítězství třetího anděla 254

OBŘAD pokory 15, 116
- instrukce k tomuto obřadu 117

OBŘAD veřeře Páně 101
- má být často 116
- památka na ukřižování 217

ODĚV, andělů 181
- bezbožných 37
- Ježíšův 36, 51, 55, 251, 280, 281, 286
- mučedníků 18
- nevěrných dělníků 77
- odpadlých světitelů soboty 37
- ztracených 77
- 144 000 17

ODPADNUTÍ, vit Tajemství nepravovsti
ODPADNUTÍ SVĚTITELŮ SOBOTY, jejich oděv 37
- jejich trápení při ztracení 37

ODPUŠTĚNÍ, Ježíšův příklad, když se modlil za své nepřátele 176

OLTÁŘ KE KADĚNÍ, viz Svatostánek
ONĚMĚNÍ E.G.Whiteové na jeden den 22, 23
ORGANIZACE, studium, řád evangelia 100
- upevněna jednota 97
ORION, Boží hlas přichází odtud 41
- viz také Nebesa
OSTATKY, Boží dílo pro ně 70
- jejich odměna 66
- jejich příprava na den Hospodinův 66, 119
- Ježíšova přímluva za ně 38
- odměna věrných 66
- s Ježíšem ve svatyni svatých 255
- soucit andělů s nimi 247
- spojení pravdou do skupinek 88, 89, 263
- vítězství skrze krev Beránka a slova svědectví 114
- viz také Adventisté, Světitelé soboty
OTEVŘENÍ A ZAVŘENÍ DVEŘÍ, vidění o tom 42, 43, 250
- vysvětlení, poznámka 45
OTROCI, drženi formálními křesťany 275
- jejich hříchy navštíveny na pánech 276
- jejich slzy, rozpomenutí v nebi 275
- konečné osvobození 34, 35, 286
- poslední výzva k nim 286
OVOCE na Beránkově svatební večeři 19
- stromu vědění dobrého a zlého 147
na jiných světech 40
- stromu života 17

PÁD, viz ADAM, EVA
PAINE THOMAS, jeho spisy diktované satanem 90, 265
- představen, jakoby byl v nebi 88-91, 264
PAPEŽ, jeho obavy z Lutherova díla 225
- jeho vyvyšování 213, 214
- Luther jím opovrhoval 223
- zakazoval lidem čtení z Bible 214
- změnil příkázání o sobotě 33, 65
PASTÝŘI, viz Kazatelé, Učitelé
PAVEL, viz Saul
PEČEŤ BOŽÍ 38, 48, 58, 67
- dílo zapečetování, jeho konec 58, 279
- od třetího anděla 89
- příprava na její přijetí 71
- zmínka o ní 38, 43, 44, 48, 50
PENÍZE, láska k nim 266
- satanův záměr kontrolovat jejich užívání 266 - 269
- viz také Prostředky
PETR, bránil Ježíše mečem 168
- jeho moc a kázání 192-197
- jeho pokání 169, 170

- jeho prudkost 24
- jeho zapření 169, 193
- spánek v zahradě 167
- spolupráce s Janem 224, 225
- uvězněn 193, 194
- vyznal Ježíši věrnost 160
- PILÁT, jeho bázeň po vzkříšení Ježíše 185
- jeho rozsudek nad Ježíšem 173
- posílá stráž ke hrobu 181
- satanova moc nad ním 174
- sen jeho ženy 173
- vyhovění žádosti učedníků o tělo 180
- PLÁN SPASENÍ, andělé nabízejí svůj život 127, 150, 152
- byl by vykonán i pro dvě osoby
- jeho cena 170
- Ježíš rozmlouvá o něm s Otcem 126, 149
- satanovo úsilí o jeho zmaření 169, 178
- PLANETY, vidění o nich 40
- PODVOD, viz Mesmerismus, Satan, Spiritismus
- POHANÉ, Pavlovo pověření jít k nim 206
- spojení s křesťany 211
- vzbouření proti Ježíši 209
- POKORA, viz Obřad pokory
- POKUŠENÍ, Kristus váš příklad 156
- viz také Ježíš
- POLÍBENÍ SVATÉ, místo a čas pro ně 15, 117
- PORTLAND, Maine, první vidění 20
- POŘÁDEK V NEBI 39
- viz také Organizace
- POSELSTVÍ PRVNÍHO ANDĚLA, jeho hlásání 232-237
- jeho zamítnutí 188
- POSLUŠNOST, její vliv 40
- prostředek k očišťování 71
- POVYŠOVÁNÍ, E.G. Whiteová, bázeň o to 20, 21
- POZDNÍ DÉŠŤ, dodá odvalu upřímným k přijetí pravdy 271
- pro ty, kteří dosáhli úplného vítězství 71
- příprava na to, jak se vyhnout ranám 86
- v závěru poselství třetího anděla 279
- PRACOVNÍCI, jejich činnost 61
- jejich odplata 61
- jejich povaha 62, 97, 98
- jejich schopnosti 62
- jejich zkoušky 63
- noví věřící 63, 118, 119
- oděv nevěrných 77
- povolání Bohem 98
- samozvaní 91, 100
- viz také církve a její členové
- POSELSTVÍ DRUHÉHO ANDĚLA, jeho opakování v době hlasitého volání 277

- jeho proroctví 235
- jeho zamítnutí 188
- jeho zvěstování 237 - 240
- reakce na výzvu "Vyjděte z něho" 242
- POSELSTVÍ TŘETÍHO ANDEĚLA, jeho odpůrci, srovnání se židy, kteří nepřijali Krista 261
- jeho zamítnutí, následuje po zamítnutí předcházejícího světla 260
- na konci Ježíšova díla ve svatyni svatých 254
- nezávisle na čase 75
- víra v poselství 189
- vysvětluje zklamání v r. 1844 255
- ukončení 279
- PRAPOR, Kristův 212
- satanův 212
- PRAVDA O SVATYNI, její studium po zklamání 63, 256
- špatné pochopení v r. 1844 253
- PROJEVY SPIRITISMU 87, 262-264
- klepání, klamné 59, 86, 87, 262
- tajemné klepání v Rochesteru, N.Y. 43, 44, 86
- viz také Spiritismus
- PROMĚNĚNÍ, viz Ježíš
- PRONÁSLEDOVÁNÍ, pro pravdu 274
- křesťanů padlými církvemi 211, 212, 275
- křesťanů pohany 210
- meč, vzpřažený proti svatým, se zlomil 15, 34, 285
- pro čtení Bible 214
- prvních křesťanů satanem 222
- Saulova 199
- učedníků 194, 196
- učedníků, jeho předpověď 189, 190
- v době reformace 225, 226
- v době soužení 33, 282
- PROROCTVÍ, viz Bible
- PROSTŘEDKY, zadržené pro Boží dílo 49, 50
- viz také Peníze
- PROSTŘEDNÍK, během ran 71
- žádný, když Ježíš opustí svatyni svatých 280
- PRVNÍ PŘÍCHOD, Ježíšovo narození 153
- nevěra při jeho zvěstování 259
- PŘENESENÍ, Eliáše 162
- Mojžíše, znemožněno pro jeho hřích 164
- žijících svatých 16, 35, 283, 287
- PŘÍBUZNÍ, nevěřící, jejich moc nad nevěřícími 271, 278
- PŘÍKÁZÁNÍ, desky zákona 32
- nutnost přemýšlení o nich 63
- poslušnost příkázání ovlivňuje náš vzhled 40
- viz také Desatero, Sobota
- "PŘÍLIŠ POZDĚ" 281
- "PŘIPRAVTE SE" 64, 66, 119
- PŘÍRODA, její neblahý stav při druhém příchodu 34

PŘÍTOMNÁ PRAVDA, důležitost její známosti 87, 88
PŮDA, na nové zemi 18
PŮLNOČNÍ VOLÁNÍ, "Aj, ženich přichází" 238, 242, 248, 249
- jeho čas 42, 43
- odpovídá hlasitému volání třetího anděla 277
- představeno jasným světlem 14, 238
PÝCHA 120

RADOST, pravá 112
- v nebi 151

RÁNY, když budou vylity 64, 85, 280
- podvody odhalené během nich 92, 266, 282
- přijdou na bezbožné 120, 121, 124, 282, 289
- příprava, jak v nich obstát 71, 261
- sedm posledních 36, 44, 52, 276
- "žádný Prostřednk" během ran 71, 281

REFORMACE, falešná 45, 261
- význam 222

- viz také Luther, Melancthon

REVIEW and HHERALD (Přehled a hlasatel) nepravidelný časopis 96

ROCKY HILL, Conn., místo vidění 36

ROCHESTER, klepání, viz Projevy spiritismu

ROK 1843, doba tříbení 232

ROK 1844, a dílo andělů 248

- doba očekávání 236, 247

- Ježíšova přímluvná služba ve svatyni ukončena 42, 243

- jistý čas, ne doba zkoušky 75

- ukončení prorockého údobí 2443

ROUCHO, viz Oděv

ROZHODNUTÍ BOŽÍ, na závěr zkoušky 48, 71, 280

- k zabití svatých 34, 36, 37, 67, 2272, 282, 283

SATAN, činitel ve zkouškách církve 121

- jaké nástrahy klade duším

- jako anděl světlosti 88, 145, 263

- jako průvodčí ve vlaku, představujícího spiritismus 88

SAUL, cesta do Damašku 200

- cesta po moři 207

- jeho kázání a zázraky 203, 204, 206-207

- jeho nadání 199, 206

- jeho obrácení 2001

- jeho soud 207

- kamenován Židy 203

- návštěva Jeruzaléma 206

- osvobození 204, 205

- Pavel a Silas uvězněn 204

- poslán k pohanům 206

- pronásledován Židy 202, 203

- souhlasil se Štěpánovou smrtí 199

SATAN, jeho aktivita 63

- jeho činnost při ukřižování 176

- jeho lítost 146

- jeho moc nad církvemi 273

omezená 146

- jeho pád 145

- jeho plán zahubit Ježíše 158

zahubit Pavla 203

zahubit svaté 283

- jeho podvody v Edenu 147

v závěrečné práci 56, 88, 261, 266

zjeveny během ran 92, 266

- jeho pokušení v posledních dnech 46

- jeho popis 145, 152, 153

- jeho porada s padlými anděly 178, 183, 191

- jeho porážka v Kristově životě 175, 182

- jeho radost při odpadnutí křesťanů 211, 246, 247

při pronásledování křesťanů 210

- jeho trest 52, 158, 178, 281, 290, 294, 295

- jeho úsilí o kontrolu myšlení lidí 210, 246

o zboření nábož.,doporuč. pohanských ideí 211

proti věřícím 44

- jeho spokojení při svádění lidí 221

- jeho vítězství nad Mojžíšem 164

- jeho vliv prostřednictvím formálních křesťanů 277, 228

- jeho vztah k Bibli 91, 92

nesprávné učení o Božím charakteru 219, 220, 226

- představuje se jako Bůh 56, 92

- pokouší se přemoci Boží město 53

- provokatér při pronásledování 222, 226

- přináší oheň z nebe 59, 87

- původce nemoci a smrti 184

- spor o Mojžíšovo tělo 164

- žalobce bratří 268, 275

- viz také Andělé padlí, Had, Projevy spiritismu, Sobota, Spiritismu, Tajemství nepravosti, Zákon Boží

SEN, E.G.Whiteová, o lidech, kteří vešli do chrámu, aby se zachránili 78, 79

- o příkré stezce 78-81

- Pilátovy ženy 173

SEN WILLIAMA MILLERA O skřínce s drahokamy a muži s koštětem 81-83

SHROMÁŽDĚNÍ, viz Konferenční shromáždění, Společné shromáždění

SILAS, viz Saul

SKÁLA, Mojžíš do ní udeřil 163

SLÁVA, která oslnila Saule 200

- na tvářích svatých 34, 37, 54

- okolo přikázání o sobotě 33

SLOVA, bezvýznamná 111

SMÍŘENÍ, jeho užitek, zabezpečeno Ježíšovým vstupem do nebeské svatyně 260

- Ježíšovo dílo ve svatyni svatých 251, 253

- pro koho je konáno 254
- SMRT, druhá 294
- věčná 51, 218
- vítězství nad ní 287, 289
- vlastní 66, 67, 113, 120
- viz také Nesmrtelnost, Smrt, Stav mrtvých
- SOBOTA, jako zkouška 42, 43, 254
- její důležitost od r. 1844 42, 254
- její sláva na deskách zákona 32, 33, 255
- její světitelé v každém století 216
- její změna oznámena satanem 87
- založena na Kristově vzkříšení 216, 217
- odpor vůči sobotě 68, 69
- památka na stvoření 217
- požehnání těm, kdo ji světí 34
- přestupníci soboty 37, 65, 69
- satanův útok na ni 216
- závazný požadavek 33, 65, 255
- zeď mezi věřícími a nevěřícími 33, 68, 85
- změna papežem 33, 65
- zvěstováním soboty vzbuzeno nepřátelství 33
- viz také Příkázání, Zákon Boží
- SOUD, během tisíciletí, zúčastní se ho svatí 52, 53, 290, 291
- Bible jako kritérium 58
- hlásaný Williamem Millerem 231, 232
- nad bezbožnými, na konci tisíciletí 52, 54
- vyšetřující 36, 280
- SOUD BOŽÍ, Boží lid je obviněn, že ho zapříčinil 34, 36
- přichází rychle 51
- SPIRITISMUS, E.G.Whiteová obviněna z jeho hlásání 77
- hlásá, že Thomas Paine je v nebi 89, 90, 91, 263, 264
- jeho vliv na mysl 101, 102
- jeho vývoj, poznámka 59, 86
- popírá Boží osobnost 77
- představen vlakem, jeho průvodčím je satan 263
- satanovo mistrovské dílo 91, 265
- satanova moc 59, 86, 261
- SPOLEČNÉ SHROMÁŽDĚNÍ, nemůžeme je zanedbávat 115
- povaha svědectví 116
- všichni se ho mají účastnit 114-118
- STAV MRTVÝCH, nutnost správného chápání 262
- STĚŽOVÁNÍ SI, činí zkoušky těžší 47
- STOCKMAN, starší, povzbuzuje E.G.Whiteovou 12
- viděn v Novém Jeruzalému 177
- STO čtyřicet čtyři tisíce, jejich roucho 17
- jejich vítězství 37
- jméno vyryto na kamených tabulích 19
- jsou to žijící svatých 15
- nápis na jejich čelích 15

- na skleném moři 16
- přednost navštívit jiné světy 40
- shledání se vzkříšenými přáteli 16
- vstupují do nebeského chrámu 19
- STROM VĚDĚNÍ dobrého a zlého, na jiných světech 40
- na této zemi 51
- v Edenu 54, 126
- STROM ŽIVOTA, jeho popis 17
- svatí se dí před ním 17
- v novém Jeruzalému 289
- zaručuje věčnou nesmrtelnost 51, 126
- zaslíbení o jezení jeho ovoce 21
- STROMY, jejich druhy, na nové zemi 19
- STVOŘENÍ, sobota jeho památka 217
- SVATBA BERÁNKOVA 55, 251, 280
- SVATEBNÍ VEČEŘE v Novém Jeruzalému 19
- SVATYNĚ, viz Svatostánek, Ježíš
- SVATYNĚ SVATÝCH, viz Svatostánek, Ježíš
- SVATOSTÁNEK NA NEBI, Ježíš ve svatyni 36, 42, 71, 253, 280
- očištění 243, 250, 253
- Otec ve svatyni svatých 55
- vidění o svatyni 32, 33
- závěrečná činnost ve svatyni svatých 280
- SVATOSTÁNEK NA ZEMI, charakter těch, kdo v něm sloužili 103, 253
- opona, její roztržení 177, 209
- ukončení díla v něm 260
- vysvětluje nebeské zařízení 250, 251, 253
- SVATÍ, jejich odplata 288
- jejich ochrana v době soužení 43, 56, 283
- nanebevstoupení, v Novém Jeruzalému 287, 288
- vidění před Božím trůnem 54, 55
- STATKY, viz Obětování, Doba soužení
- SVĚDECTVÍ NA SPOLEČNÉM SHROMÁŽDĚNÍ 114, 116
- nevěrnost při jeho podávání 76
- SVĚDECTVÍ PRAVÉHO SVĚDKA způsobuje tříbení 270
- STŮL s chleby předložený, viz Svatostánek
- stříbrný, v Novém Jeruzalému 19
- SVĚT, mající sedm měsíců 40
- SVĚT, viz Země
- SVĚTÁCTVÍ, viz Chamtivost
- SVĚTLO, Božího města 170
- jeho vliv na bezbožné 273
- v Písmu 201
- na Štěpánově tváři 198
- nebezpečí jeho zavržení 70
- nevěra způsobuje odmítnutí světla 15
- obklopující anděly 182
- od Boha a Ježíše 70
- od Boha na Ježíše 38

- od Ježíše na svaté 55
- osvěcuje Boží lid 55, 92, 126, 162
- přijato nemnohými 55
- předem posláno andělem, aby varoval lidi před Božím hněvem 245
- půlnoční volání, představeno světlem 14, 238
- rozlévající se na věrné 240, 241, 242, 248, 272, 277, 286
- z nebe na Saule 200, 201

SVĚTITELÉ SOBOTY, zvláštní nebezpečí pro ně 266, 267

- viz také Ostatky

SVĚTY, jejich obyvatelé 40

SVĚTY, jiné než země 39, 40

- kde jsou stromy vědění dobrého a zlého 40

SUTTON,Vt., místo vidění 52

ŠELMA, ukázána v poselství třetího anděla 254

- vítězství nad ní 34
- viz také Znamení šelmy

ŠTĚPÁN, odsouzení na smrt 198

- Saul jeho nástupcem 199

TABÁK, zanechat jeho užívání 121

TAJEMNÉ KLEPANÍ, viz také Spiritismus

TAJEMSTVÍ NEPRAVOSTI, jeho moc nad svědomím 214

- jeho vývoj 216
- satan, původce 213
- útok na Boží zákon 215

TELE ZLATÉ, kterému se klaněl Izrael 163

TEMNOTA rozptýlena andělem 181, 270

TEXTY, ukázány na kartičce ve vidění 24 - 31

TOMÁŠ, jeho nevěra 188

TOPSON,Maine, místo ve vidění 32, 42

TRÁVA, na jiných světech 39

- na nové zemi 18

TREST BEZBOŽNÝCH, na konci světa 289, 294

- věčná smrt 218, 219
- úplná zkáza 221

TREST VĚČNÝ, učení o tom, satanské 219, 220

TŘESENÍ, Boží lid zachráněn v této době 271

- tříbení Božího lidu 50, 269, 270
- viz také Mocí země

TŘETÍ ANDĚL, jeho dílo zapečetování 81

- jeho hlasité volání 261, 271, 277
- jeho poslání 118

TROJANĎELSKÉ POSELSTVÍ, přirovnáno ke třem krokům 258, 259

TRUHLA SMLOUVY, ukázána při vidění 20

- viz také Svatyně

TRŮN, Kristus se přimlouvá před ním 38

- nad nebeským chrámem 32
- trůn svatých 290

- vidění o trůnu 54
- v Novém Jeruzalému 289

ÚCTA, její úroveň velmi nízká 47

- kazatelů 103

UČEDNÍCI, andělé je posilují 209

- jejich divy 192
- jejich obavy po ukřižován 180
- na cestě na Golgatu 175
- při Ježíšově soudu 271
- svědčí o Ježíši 209
- zprávy o vzkříšení přineseny jim 186

UČITELÉ, neposvěcení, v r. 1843 234

- nezkušení a horliví 118, 119
- viz také Kazatelé

UMÝVÁNÍ NOHOU, viz Obřady

UKŘÍŽOVÁNÍ, večere Páně jako památka 217

- viz také Ježíš

USTAVIČNÁ (oběť) z Daniele 8,12 74

UZDRAVOVÁNÍ, Ježíšovou mocí 159, 160

- modlitbou 37

VEČEŘE PÁNĚ, viz Obřady

VĚDRO S MANNOU, v truhle smlouvy 32

VELIKONOCE, poslední 165, 166

VĚTRY, jejich držení 388

VIDĚNÍ, Ananiášovo 200, 201

- E.G.Whiteové, na lodi během bouře 23
- nevěra ve vidění 76
- nesprávně označené za mesmerismus 21, 23
- oněmění pro odporování Ducha ve vidění 22
- první 13-17

týkající se nevěry ve vidění 77

vyprávěná jiným 20

zaslíbení Boží na pslední dny 78

- Janovo (Zjevení) 230, 231
- Saulovo 200, 206, 207

VÍRA, definice pravé víry 72

- jak sílí či slábne 73
- její vztah k pocitům 72
- Ježíšova, její poznávání 63
- představena ve vidění zeleným provázkem 81
- vztah k Duchu svatému 73
- vztah k poslušnosti 73

VÍTĚZSTVÍ, denní práce, 105

- Kristus váš příklad 189
- potřeba kompletní výzbroje 273
- slovem svědectví 114, 115

VÍTĚZSTVÍ, jak so ho zajistit 273

- nad smrtí a hrobem 287
- nad šelmou a obrazem 34
- svatých 271, 272, 286, 290
- VLÁDA BOŽÍ, satanův plán proti ní 146
- VODA A KREV, z Ježíšova probodeného boku, význam 209
- viz také Čas soužení
- VŮZ, Ježíšův 35, 55, 251, 287
- Otcův 55
- VYKOUPENÍ, jejich roucho 17
- jejich sestoupení na zemi 17
- jejich vstup do města 17
- VYSVOBOZENÍ, svatých v době soužení 34, 37, 285
- VYZNÁNÍ, jeho příklad, u kazatelů 103
- u ostatků, vůně kadidla 256
- VZKŘÍŠENÍ, bezbožných 52, 53, 292
- druhé 276, 292
- Ježíše 151, 181-186, 208
- křest, jeho památka na ně 217
- Lazara 166
- Mojžíše 164
- svatých 16, 35, 273, 287
- světitelů soboty 285
- změna soboty založena na tom 216
- zvláštní, při vzkříšení Krista 184, 189, 208

- ZAČAROVANÉ ÚZEMÍ, Boží lid na něm 60, 120
- ZÁKLAD, pevný 250, 259
- ZÁKON BOŽÍ, desky zákona rozbity Mojžíšem 163
- hřích, přestoupení zákona 66
- nezměnitelnost 65, 127, 152, 215, 217
- potvrzen Ježíšovou smrtí 215
- přestoupení, změna zákona 65, 123
- satanův útok na zákon 215
- součást jeho osobnosti 102
- ZÁPADNÍ ISLAND, cesta 23
- ZASTRAŠOVÁNÍ, neklesat pod ním 39
- svatých, truchlení andělů 39
- ZAVŘENÉ DVEŘE, viz Otevřené a zavřené dveře
- ZNAMENÍ, Kristova příchodu 41
- Syna člověka 15, 35, 286
- tajemné a klamné 45, 60
- ZÁZRÁKY, Ježíš odmítl vykonat je 171, 173, 174, 176
- Ježíšovy 171
- vysvětlovány moderními kouzelníky 59
- moc díla, dána učedníkům 189
- učedníků 192, 197
- vykonány Pavlem 202, 203
- v závěru díla 278
- viz také Satan

ZEMĚ, její chvění při Božím hlasu 34, 272, 285

- její očistění 295

- temnota na ní po vidění v nebi 20

- zpusťování během tisíciletí 289

ZEMĚTŘESENÍ, při druhém příchodu 287, 290

- při Ježíšově ukřižování 178, 184

vzkříšení 181, 182

- při konečném osvobození Božího lidu 285

- při osvobození Pavla a Silase z vězení 204

- při všeobecném vzkříšení 16

- tak se bude Boží hlas projevovat bezbožným 15

- v době třesení 272

ZKOUŠKA, "doba jejich spasení pominula", vysvětlení tohoto výrazu, poznámka 45

- nařízení na konci zkoušky 48

ZKOUŠKY, jejich příčina 113

- jejich účel 67

- jsou horší, když si stěžujeme 47

- předpovězeny E.G.Whiteovou 20

- svatých 14, 67

- velmi mnoho úvah o nich 120

- vidění, v Novém Jeruzalému 17

- viz také Církev, Zkoušky

ZNAMENÍ ŠELMY nebo Boží pečeť, všichni se musí připravit 67

ZJEVENÍ, kniha, viz Bible

ZKLAMÁNÍ rt. 1844 235-237, 239, 243

- jeho vysvětlení andělem 250, 255

- posměch a pohrdání ze strany světa po zklamání 247

- srovnání se zklamáním učedníkům 244

- využito satanem k podlomení víry 256, 257

ZNIČENÍ ZEMĚ A BEZBOŽNÝCH 51, 52, 54

ZPĚV, andělů při druhém příchodu 16

- při Kristově nanebevstoupení 190, 191

ZOUFALSTVÍ, E.G.Whiteové pro nesplnění povinnosti 11

ZVÍŘATA, na jiných světech 39, 40

ŽALÁŘNÍK ve Filipis, jeho obrácení 205

ŽÁRLIVOST, Evy 147

- Mojžíšova na Boha 163

- satanova 145

ŽIDÉ, jejich spiknutí proti Pavlovi 202, 203

- jejich zatvrzelost 208

- nenávisť světa vůči nim, důsledek jejich vlastního hříchu 212

- práce na jejich obrácení 75, 213

- satanova práce s nimi 208, 209

- satanovo úsilí o to, aby se obrátili proti Kristu 160, 161

- zavrhlí Krista 260

Číslice 1843 viz Rok 1843

1844 viz Rok 1844

2300 viz Dva tisíce tři sta dní
144 000 viz Sto čtyřicet čtyři tisíce

OBSAH

Předmluva

Historický úvod.....	1 - 14
Zkušenosti a vidění.....	15
Mé první vidění.....	17
Další vidění.....	23
Zapečetování.....	25
Jak Bůh miluje svůj lid.....	26
Pohyb nebeských mocností.....	27
Otevřené a uzavřené dveře.....	28
Zkouška naší víry.....	30
Malému stádcí.....	31
Poslední rány a soud.....	33
Konec 2300 dní.....	34
Povinnosti před dobou soužení.....	35
"Tajemné klepání".....	37
Poslové.....	38
Znamení šelmy.....	39
Slepí vůdcové slepých.....	41
Příprava na poslední dobu.....	42
Modlitba a víra.....	43
Čas shromažďování.....	44
Sny paní Whiteové.....	47
Sen Williama Millera.....	48

Dodatek

Vysvětlující poznámky.....	50
Řád Evangelia.....	56
Těžkosti v církvi.....	60
Naděje církve.....	61
Příprava na Kristův příchod.....	63
Věrnost při společném shromáždění.....	65
Nezkušeným.....	67
Sebezapření.....	68
Neuctivost.....	69
Falešní pastýři.....	69
Boží dar lidstvu.....	70

Duchovní dary

Úvod.....	73
Satanův pád.....	78
Pád člověka.....	79
Plán spasení.....	80
Kristův první příchod.....	82

Kristova služba.....	85
Proměnění.....	86
Kristus je zrazen.....	88
Výslech Pána Ježíše.....	90
Kristovo ukřižování.....	93
Kristovo vzkříšení.....	96
Kristovo nanebevstoupení.....	100
Ježíšovi učedníci.....	101
Štěpánova smrt.....	103
Saulovo obrácení.....	104
Rozhodnutí Židů o Pavlově smrti.....	105
Pavlova návštěva v Jeruzalémě.....	107
Velké odpadnutí.....	109
Tajemství nepravovsti.....	111
Smrt, ne věčný život v mukách.....	113
Reformace.....	115
Spojení církve se světem.....	117
William Miller.....	119
Poselství prvního anděla.....	120
Poselství druhého anděla.....	123
Popis adventního hnutí.....	124
Jiný popis adventního hnutí.....	127
Svatyně.....	129
Poselství třetího anděla.....	131
Pevné základy.....	134
Spiritismus.....	135
Lakomství.....	137
Tříbení.....	139
Hříchy Babylona.....	141
Hlasité volání.....	143
Konec poselství třetího anděla.....	144
Čas soužení.....	146
Vysvobození svatých.....	147
Odplata spravedlivých.....	148
Zpustošená země.....	149
Druhé vzkříšení.....	150
Druhá smrt.....	151
Dodatek.....	152 - 158
Všeobecný rejstřík.....	159 - 176
Obsah.....	177